

ДЖАНИН ФРОСТ

СРЕДНОЩЕН ЛОВЕЦ

КНИГА ПЪРВА

НА КРАЧКА ОТ
ГРОБА

ДЖАНИН ФРОСТ НА КРАЧКА ОТ ГРОБА

Превод: София Русенова

chitanka.info

Катрин Кроуфийлд крие много тайни. Тя е полувампир с огнен темперамент и преследва неживите с надеждата един от тях да е баща ѝ — онзи, който е бил отговорен за съсипването на живота на майка ѝ. Докато не попада в плен на Боунс — вампир и ловец на глави, който ѝ предлага сделка. Тя е изумена, че не приключва като негова вечеря — няма наистина има добри вампири? Кат се съгласява да тренира със сексапилния ловец, докато бойните ѝ рефлексии станат бързи и остри като зъбите му. Но преди да успее да се наслади на новопридобитите си умения на ловец, сритващ задниците на демоните, Кат и Боунс се оказват преследвани от група убийци. Сега Кат ще трябва да избере страна. А Боунс се оказва толкова изкушаващ, колкото всеки мъж с биешо сърце...

Перфектно съчетание на динамично действие, страстна любов, оригинален хумор и неочаквани обрати. Феноменално добра.

*На майка ми, която винаги е вярвала в мен, дори
когато аз самата нямах вяра в себе си.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо трябва да благодаря на Бог за това, че ме е дарил с богато въображение и чувство за хумор. Притежавам и двете, откакто се помня, така че не мога да виня другия за тях.

Най-дълбока благодарност изказвам на моя невероятен агент Рейчъл Ватър, която прочете съвсем суров ръкопис и ми каза: „Това е добро. Сега го направи още по-добро.“ Без нейните неуморни усилия и насърчаване, моят роман никога нямаше да види бял свят.

Дълга признателност и на моята редакторка Ерика Тсанг, чиито изключителен ентузиазъм и подкрепа всъщност направиха необходимо включването на страница с „Благодарности“ в книгата. Благодаря ти горещо, Ерика. Ти сбъдна една моя мечта.

Сърдечна благодарност изказвам и на семейството си за това, че заема такова голямо място в живота ми. И най-накрая, но не и по важност, споделям своята признателност към съпруга си за повече неща, отколкото имам място да изредя тук.

ГЛАВА 1

Застинах при вида на червено-сините светлини, проблясващи зад гърба ми, защото нямаше начин да обясня товара в каросерията на пикапа си. Отбих и затаих дъх, докато шерифът се приближаваше към прозореца ми.

— Здравсти. Нещо нередно ли има? — Гласът ми бе самата невинност, докато всъщност се молах с очите ми да не се случи нещо необичайно. *Овладей се. Знаеш какво става, когато се разстроиш.*

— Да, имате счупен стоп. Книжката и талона, моля.

Гадост. Навярно се бе случило, докато товарех каросерията. Тогавва важна бе бързината, а не прилежността.

Подадох му истинската си книжка, не фалшивата. Той занасочва фенерчето си ту към документа, ту към лицето ми.

— Катрин Кроуфийлд. Ти си момичето на Джъстайна Кроуфийлд, нали? От Кроуфийлд Чери Орчард^[1]?

— Да, сър. — Любезно и невъзмутимо, сякаш няхах никакви грижи на главата.

— Е, Катрин, почти четири през нощта е. Защо си навън толкова късно?

Можех да му кажа истината за онова, което вършех, само че не исках да си навличам неприятности. Нито пък продължителен престой в усмирителна риза.

— Не можах да заспя, затова реших да покарам наоколо.

За мой ужас той отиде при каросерията на пикала ми и насочи лъча на фенерчето към нея.

— Какво караш тук отзад?

О, нищо необичайно. Един труп, покрит с няколко чувала, и една брадва.

— Торби с череша от градината на дядо и баба. — Ако сърцето ми забиеше още по-силно, щеше да го оглуши.

— Наистина? — Той ръгна с фенерчето си издатината в найлона. — Едната е протекла.

— Не се притеснявайте. — Гласът ми се бе превърнал едва ли не в писукане. — Те винаги протичат. Затова и ги превозвам с този стар пикап. Вече са измърсили пода в червено.

Заля ме облекчение, когато полицаят приключи с проверката си и се върна при прозореца ми.

— И обикаляш с колата наоколо толкова късно, защото не можеш да заспиш? — На устните му се появи многозначителна усмивка. Погледът му се плъзна по тясната ми блузка и разрошената ми коса. — И си мислиш, че ще ти повярвам?

Намекът бе обиден и за малко да изпусна нервите си. Той си мислеше, че съм излязла, за да търся секс. Неизказаното обвинение, преследващо ме вече в продължение на почти двайсет и три години, увисна помежду ни. *Същата си като майка си, нали?* Не бе лесно да си извънбрачно дете в толкова малък град, хората все още помнеха този факт с неодобрение. Бихте си помислили, че в днешното общество това не би трябвало да има значение, ала град Ликинг Фолс, Охайо, си имаше свои разбирания. И най-меко казано, бяха архаични.

С огромно усилие на волята овладях гнева си. Човечността ми имаше навика да се свлича като изкуствена кожа, когато се ядосах.

— Може ли просто да си остане между нас, шерифе? — Върнах се към невинното премигване. Беше проработило при мъртвеца отзад. — Обещавам да не се повтаря.

Шерифът пъхна палци в колана си, като че ли ме преценяваше. Огромният му корем обтягаше плата на ризата му, ала аз се въздържах от коментари относно обиколката на талията му или относно факта, че дъхът му мирише на бира. Най-сетне той се усмихна, излагайки на показ прогнил преден зъб.

— Прибирай се у дома, Катрин Кроуфийлд. И си оправи стопа.

— Да, сър!

Замаяна от факта, че ми се размина, форсирах двигателя на пикапа и потеглих. Отървах се на косъм. Следващия път трябваше да внимавам повече.

Хората се оплакват, че имат гадни бащи или пък кирливи ризи за вадене в семейството. Това важеше и за мен. Е, не ме разбирайте погрешно.

Невинаги съм знаела какво съм. Майка ми, единствената, посветена в тайната, не ми каза, докато не навърших шестнайсет.

Израснах със способности, които другите деца нямаха, ала когато я разпитвах за тях, тя се ядосваше и не ми даваше да говоря за това. Научих се да задържам всичко в себе си и да крия различията си. За останалите хора бях просто странна. Нямах приятели. Обичах да скитам по късни добри и имах чудата бледа кожа. Дори баба ми и дядо ми не знаеха какво се крие в мен, както и онези, които преследвах.

Почивните ми дни вече протичаха почти еднакво. Отивах в някой от клубовете на разстояние три часа път с кола, за да работя. Обаче не така, както добрият шериф си помисли, а по съвсем различен начин. Пиех като смок и чаках да ме заговори някой специален. Някой, за когото се надявах, че впоследствие ще мога да го зароя в задния двор, ако преди това не ме убиеше. Правя това вече от шест години. Може и да си прося смъртта. Смешно, наистина, като се има предвид, че всъщност съм полумъртва.

Ето затова срещата със закона не ме спря да изляза следващия петък. Така поне знаех, че правя един човек щастлив. Майка си. Права си беше тя да им има зъб. Само се надявах ненавистта ѝ да не се насочи и към мен.

Силната музика в заведението ме блъсна като вълна, раздвижвайки пулса ми в собствения си ритъм. Внимателно си проправих път сред тълпата, търсейки усещането, което не можеше да се сбърка. Мястото бе претъпкано, беше типична петъчна вечер. След като се мотях наоколо в продължение на почти час, ме сполетяха първите жегвания на разочарованието. Тук явно имаше само хора. С въздишка седнах на бара и си поръчах джин с тоник. Първият мъж, който се опита да ме убие, ми поръча това питие. Сега си го поръчвах сама. Кой каза, че не съм сантиментална?

От време на време ме заговаряха разни мъже. Нещо във факта, че съм сама жена, сякаш им крещеше: „Изчукай ме!“ Любезно и недотам любезно ги отпращах в зависимост от това, колко настойчиви бяха. Не бях дошла за среща. След първото ми гадже, Дани, никога повече не исках да излизам по срещи. Ако момчето бе живо, не ме интересуваше. Не е чудно, че дори нямах любовен живот, за който да говоря.

След още три питиета реших отново да обиколя заведението, понеже така или иначе не сполучих с поведението си на примамка. Бе почти полунощ и досега нямаше нищо друго, освен алкохол, наркотици и танци.

В дъното на клуба бяха закътани сепаретата. Когато минавах покрай едно от тях, долових силно зареден въздух. Някой или нещо бе наблизил. Спрях и бавно се завъртях в кръг, опитвайки да определя посоката.

Зърнах темето на мъж, извън светлината и закриван от сенките, привел надолу глава. Косата му бе едва ли не бяла под проблясващото осветление, а кожата му бе гладка. Очертанията и извивките се превърнаха в черти, когато той вдигна поглед и забеляза, че го наблюдавам. Веждите му бяха подчертано по-тъмни от косата, която навярно бе светлоруса. Очите му също бяха тъмни, прекалено дълбоки, за да отгатна какъв е цветът им. Имаше скули като изваяни от мрамор и идеалната му диамантено-сметанова кожа блестеше изпод яката на ризата.

Бинго!

Лепвайки изкуствена усмивка на лицето си, бавно запристъпвах с походката на пиян човек и се настаних на мястото срещу него.

— Здравсти, готин — рекох с най-съблазнителния си глас.

— Не сега.

Тонът му бе рязък, с отчетлив английски акцент. Премигнах глуповато за миг, мислейки, че вероятно наистина съм пила прекалено много и че не съм го разбрала.

— Моля?

— Зает съм. — Звучеше нетърпеливо и леко раздражено.

В мен се надигна смущение. Нима се бях объркала? Само за да се уверя, протегнах ръка и прокарах лекичко пръст по неговата. Силата едва не заструи от кожата му. Не беше човек, безспорно.

— Чудех се, ъм... — запъвайки се в собствените си думи, потърсих примамливи изрази. Честно казано, това никога преди не се бе случвало. Обикновено тези от неговия вид бяха лесна плячка. Не знаех как да се справя със ситуацията, така както щеше да го направи истинска професионалистка. — Искаш ли да се чукаме?

Думите изскочиха сами и аз се ужасих от себе си и от факта, че ги бях изрекла. Едва се въздържах да не затисна устата си с ръка, защото никога преди не бях употребявала тази дума.

След втория си отказ ми бе обърнал гръб, но сега ме погледна с развеселена усмивка. Тъмните му очи ме огледаха преценяващо.

— Лош момент, сладурче. Почакай до после. Бъди добро пиленце и отлитай, аз ще те намеря.

Отпрати ме с махване на ръка. Станах сковано и се отдалечих, поклащайки глава при този обрат на събитията. Сега как се предполагаше, че ще го убия?

Замаяна, влязох в дамската тоалетна, за да огледам външния си вид. Косата ми изглеждаше добре въпреки обичайния си стряскащ ален оттенък, носех и късметлийската си блузка, която бе довела последните двама до гибелта им. Озъбих се на отражението си. Нищо не се бе залепило между зъбите ми. И накрая — повдигнах ръка и подуших подмишницата си. Не, не миришех лошо. Тогава какво имаше? Хрумна ми нещо. Възможно ли бе да е гей?

Зачудено се замислих над това. Всичко бе възможно — аз бях живото доказателство. Навярно можех да го наблюдавам. Да го проследя, щом той опита да свали някого, било то жена или мъж. Вече с взето решение, се отправих натам с подновена решителност.

Беше изчезнал. Масата, край която бе седял, вече бе празна и от него нямаше и следа. С растяща настойчивост затърсих из околните маси, на дансинга и накрая в сепаретата. Нищо. Явно прекалено дълго се бях размотавала в тоалетната. Ругаейки сама себе си, се върнах на бара и си поръчах ново питие. Макар че алкохолът не размътваше сетивата ми, да пийна нещо, си бе занимание, а в момента се чувствах като ужасна неудачница.

— Красивите дами никога не бива да пият сами — каза един глас до мен.

Извърщайки се, за да отрежа натрапника, рязко застинах, когато осъзнах, че обожателят ми бе мъртъв като Елвис. Руса коса, с няколко оттенъка по-тъмна от тази на първия, тюркоазеносини очи. Еха, беше щастливата ми вечер.

— Всъщност мразя да пия сама.

Той се усмихна, разкривайки хубави равни зъби. За да те ухапя по-добре, мила.

— Сама ли си тук?

— Сама ли искаш да бъда? — Затрепках с мигли с престорена свенливост. Този нямаше да се измъкне, за Бога.

— Много ми се ще да е така. — Сега гласът му бе по-нисък, усмивката му — по-широка. Господи, те имаха чудесна интонация.

Повечето можеха да работят на секс телефони.

— Е, тогава, сама бях досега. Но вече съм с теб.

Оставих главата си да се наклони флиртаджийски на една страна, като така оголих и шията си. Очите му проследиха движението ми и той облиза устни. О, Боже, гладен е.

— Как се казваш, прекрасна лейди?

— Кат Рейвън^[2]. — Съкращение от Катрин, а фамилията бе заради гарвановочерната коса на първия мъж, който се опита да ме убие. Виждате ли? Сантиментална съм.

Усмивката му стана още по-широка.

— Какво необикновено име.

Той се казваше Кевин. Беше на двайсет и осем, архитект, или поне така твърдеше. Кевин се бе сгодил наскоро, но годеницата му го зарязала и сега той търсел добро момиче, с което да се установи. Слушайки историята му, едва успях да не се задавя от смях с питието си. Ама че глупости. Сега оставаше само да извади снимки на къща с бяла дъсчена ограда. Разбира се, Кевин не ми позволи да си викна такси и изрази мнение, че било много грубо от страна на измислените ми от мен самата приятели да ме зарежат. Много мило от негова страна бе, че предложи да ме закара у дома и, о, между другото, преди това искал да ми покаже нещо. Е, значи ставахме двама.

Опитът ме бе научил, че бе много по-лесно да се отърва от автомобил, в който не е извършено убийството. Затова, когато той се нахвърли върху мен, успях да отворя предната врата на фолксвагена му и да избягам с престорени писъци на ужас. Бе избрал запустяла местност, повечето постъпваха така, поради това и не се притеснявах, че някой добър самарянин ще чуе пиковете ми.

Последва ме с отмерени стъпки, доволен от непохватното ми клатушкане. Престорих се, че се спъвам, и захленчих за повече достоверност, когато той се приведе над мен. Лицето му се бе трансформирало, показвайки истинската му същност. Зловеща усмивка разкри горните кучешки зъби, които преди не бе показал, и предишните му сини очи вече блестяха с ужасна червена светлина.

Залазих на четири крака и успях да скрия движението на ръката си, която се плъзна в джоба ми.

— Не ме наранявай!

Той коленичи и стисна тила ми.

— Ще боли само миг.

И тогава аз нападнах. Ръката ми се стрелна в отработено движение и оръжието, което стисках, прониза сърцето му. Извих го няколко пъти, докато устата му се отпусна и светлината в очите му угасна. Избутах го от себе си и обърсах кървави ръце в панталоните си.

— Прав беше. — От усилието бях останала без дъх. — Боля само миг.

Много по-късно, когато се прибрах у дома, вече си подсвирквах. Все пак се оказа, че нощта не бе отишла напразно. Един се измъкна, но друг повече нямаше да дебне из мрака. Майка ми спеше в стаята, която споделяхме. На сутринта щях да ѝ разкажа. Това бе първият въпрос, който ми задаваше по време на почивните дни. Залови ли някое от онези същества, Катрин? Ами, да, залових! И всичко това, без да пострадам. Можеше ли да се желае нещо повече?

Всъщност бях в толкова добро настроение, че реших следващата вечер да се пробвам пак в същия клуб. В края на краищата в околността дебнеше опасен кръвопиец и аз трябваше да го спра, нали така? Затова и нетърпеливо се захех с обичайните си домакински задължения. С майка ми живеехме заедно с дядо и баба. Те бяха собственици на скромен двуетажен дом, някогашен обор всъщност. Изолираното място и неговите множество акри земя се бяха оказали полезни.

В девет вече бях излязла от вкъщи.

Отново беше претърпено, бе събота вечер.

Музиката пак бе така силна, а лицата все така безинтересни. Първоначалната ми обиколка не доведе до нищо, разваляйки леко настроението ми. Насочих се към бара и не забелязах припукването във въздуха, преди да чуя гласа.

— Сега съм готов за чукането.

— Какво?

Извърнах се, с намерението възмутено да подпаля ушите на непознатата отрепка, и застинах. Това бе той. Изчервих се, като си спомних какво бях казала предната вечер. Явно и той помнеше.

— А, да, ами... — Е, как точно се очакваше да отговори на такова нещо едно момиче? — Ъм-м-м, едно питие първо? Бира или...

— Не си прави труда. — Той прекъсна знака, който давах на бармана, и проследи с пръст извивката на челюстта ми. — Да вървим.

— Сега? — Огледах се неподготвена.

— Да, сега. Промени си мнението ли, сладурче?

В очите му се четеше предизвикателство и някакъв блясък, който не разгадавах. Не исках да рискувам отново да го изпусна, затова грабнах чантата си и посочих към вратата.

— Води ме.

— Не, не. — Той се усмихна смразяващо. — Път на дамите.

Няколко пъти хвърлях поглед през рамо към него и го отведох на паркинга. Когато се озовахме навън, той ме загледа очаквателно.

— Ами докарай колата си и да тръгваме.

— Моята кола? Аз... аз... нямам кола. Къде е твоята кола? — Опитвах се да остана хладнокръвна, ала вътрешно бях уплашена. Това нарушаваше навиците ми и не ми се нравеше.

— Аз съм с мотоциклет. Ще ти хареса ли да се повозиш на него?

— Мотор? — Не, нямаше да стане. Нямаше багажник, в който да превозя тялото му, а няхах намерение да го просна на кормилото и да пазя равновесие. Пък и не знаех как се кара мотор. — Ъм-м, нека вземем моята кола тогава. Ей там е.

Докато вървах към пикапа, си напомнях, че трябва да залитам. Надявах се да си помисли, че съм се наливала с алкохол.

— Причу ми се да казваш, че нямаш кола — викна той след мен.

Спрях и се обърнах към него. По дяволите, така бях казала.

— Забравих, че е тук — излъгах нехайно. — Май пих прекалено много. Искаш ли ти да караш?

— Не, благодаря — бе незабавният му отговор. Поради някаква причина силният му английски акцент ме подразни.

Опитах отново с крива усмивка. Той трябваше да шофира. Оръжието бе в десния джоб на панталона ми, защото винаги досега бях сядала на мястото до шофьора.

— Наистина, мисля, че ти трябва да караш. Чувствам се замаяна. Не бих искала да ни блъсна в някое дърво.

Не мина.

— Ако просто искаш да протакаш за друга вечер...

— Не! — Отчаянието в гласа ми накара едната му вежда да се повдигне. — Искан да кажа, ти си толкова готин и... — Какво, мътните

го взели, се казва в такава ситуация? — Наистина, наистина искам да го направим.

Той потисна смеха си и тъмните му очи заблестяха. Над ризата си небрежно носеше джинсово яке. На уличните светлини скулите му изглеждаха още по-изсечени. Никога преди не бях зървала толкова идеално изваяни черти.

Изгледа ме от глава до пети, а езикът му проследи вътрешната линия на долната му устна.

— Добре тогава, да тръгваме. Ти ще караш.

Без да каже и дума повече, той се качи в пикапа и се настани на мястото до шофьора.

Оставена без друг избор, седнах зад волана и потеглих, насочвайки се към магистралата. Минутите се изнизваха, ала аз не знаех какво да кажа. Тишината беше изнервяща. Той не говореше, но усещах как очите му се стрелкат към мен. Накрая не издържах и зададох първия въпрос, който ми дойде на ума:

— Как се казваш?

— Има ли значение?

Погледнах надясно и срещнах очите му. Бяха толкова тъмнокафяви, почти черни. В тях отново се четеше онази хладнокръвна нотка, почти като неизказано предизвикателство.

Беше смущаващо, най-малкото. Всички останали винаги бяха бърборили с готовност.

— Просто исках да знам. Аз съм Кат. — Слязох от магистралата и завих по черен път, водещ към езерото.

— Кат^[3], хм-м-м? Мен ако питаш, си по-скоро Котенце.

Извърнах рязко глава и го изгледах ядно.

— Името ми е Кат — твърдо повторих. — Кат Рейвън.

— Както кажеш, Котенце.

Натиснах рязко спирачките.

— Проблем ли имаш, господине?

Тъмните вежди се повдигнаха.

— Няма никакъв проблем, сладурче. Тук ли спираме? Тук ли искаш да се чукаме?

Ето го отново онова досадно изчервяване, предизвикано от неговата безцеремонност.

— Ъм, не. Малко по-нататък. Там е по-красиво. — Насочих колата по-навътре сред дърветата.

Той тихо се засмя.

— Обзалагам се, че е така, сладурче.

Когато пикапът спря на любимото ми място, се озърнах към мъжа. Той седеше точно както и преди, неподвижно. Нямаше начин да премина към изненадата в панталона си, не още. Прочистих гърло и магнах към дърветата.

— Не искаш ли да идем навън, за да... се поклатим? — Беше странна дума, но бе много по-добра от „чукаме“.

Преди да ми отговори, мълниеносна усмивка озари лицето му.

— О, не. Тук. Обичам да го правя в кола.

— Ами... — Мътните го взели, сега какво? Това нямаше да сработи. — Тук няма много място. — Понечих да отворя вратата си.

Той дори не помръдна.

— Има предостатъчно място, Котенце. Аз ще остана тук.

— Не ме наричай Котенце. — Гласът ми бе по-остър, отколкото повеляваше романтиката, но бях истински вбесена. Колкото по-скоро умреше, толкова по-добре.

Той просто ме игнорира.

— Свали си дрехите. Да видим какво можеш да покажеш.

— Моля? — Това вече беше прекалено.

— Няма да ме чукаш с всичките си дрехи, нали, Котенце? — подигра ми се той. — Е, предполагам, че можеш да махнеш поне гащичките си. Хайде. Цяла нощ ли ще се мотаеш.

О, как щях да го накарам да съжالياва. Надявах се, че ще го боли зверски. Погледнах го с усмивка на превъзходство.

— Ти пръв.

Той се ухили отново и показа човешки зъби.

— Свенливо птиче си, а? Не бих предположил, така както ми се натискаше и направо дойде да си го поискаш? Ще го направим едновременно.

Копеле! Това бе най-мръсната дума, за която се сетих, и си я повтарях наум, докато предпазливо го наблюдавах, разкопчавайки джинсите си. Той безгрижно разкопча колана си, панталоните и свали ризата си. Движението му разкри стегнат блед корем, без окосмяване, с изключение на мястото, което срещаше слабините му.

Отидох много по-далеч, отколкото когато и да било друг път. Толкова ме беше срам, пръстите ми трепереха, докато свалях джинсите си.

— Виж тук, сладурче, виж какво имам за теб.

Погледнах надолу и зърнах как плъзна ръка към слабините си, преди бързо да отвърна поглед. Колът бе почти в ръката ми, трябваше ми само още миг...

Свенливостта ми изигра лош номер. Когато се обърнах, за да не гледам слабините му, юмрукът му се стрелна с невероятна бързина и ме халоса по главата. Просветна светкавица, следвана от остра болка, и после настъпи тишина.

[1] Cherry orchard — черешова овощна градина (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Raven — гарван (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Cat — котка (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Сякаш нещо дълбаеше в черепа ми. Агонизиращо и бавно отворих очи, присвивайки ги заради ярко светещата лампа до мен. Слънцето направо бледнееше в сравнение с нея. Ръцете ми бяха вдигнати над главата, китките ме боляха, а болката в главата ми ме принуди веднага да се приведа и да повърна.

— Мисля, че видях котенце^[1].

Ироничният глас накара болката ми да изчезне сред прилив на ужас. Когато видях вампира наблизко, потреперих.

— Видях! Видях! Наистина видях котенце^[2]!

Приключил с имитирането на пиленцето Туити, той се ухили неприятно насреща ми. Опитах да избягам и установих, че ръцете ми са оковани за стената. Краката ми също бяха приковани. Блузата и панталоните ми бяха изчезнали, оставяйки ме единствено по сутиен и бикини. Дори ръкавиците ми ги нямаше. О, Боже!

— Е, сега, сладурче, нека се захващаме за работа. — Шегите бяха оставени настрана и тонът и погледът му станаха твърди като гранит. — За кого работиш?

Това така ме изненада, че ми отне минута, преди да отговоря.

— Не работя за никого.

— Гламавщини. — Той така избълва думата, че не се налагаше да знам значението ѝ, за да се досетя, че не ми вярва. Извих се, когато се приближи.

— За кого работиш? — Този път заплахата бе по-силно изразена.

— За никого.

Когато ме зашлеви, главата ми се лашна назад. Сълзи напълниха очите ми, но ги задържах там. Щях да умра, но нямаше да се унижавам.

— Върви по дяволите.

Ушите ми моментално писнаха отново. Този път вкусих кръв.

— Още веднъж, за кого работиш?

Плюейки кръвта, яростно му изкрещях:

— За никого, задник такъв!

Той премигна от изненада, сетне се поклати на пети и се разсмя толкова силно, че ушите ми зазвънтяха. Възвръщайки самообладанието си, той се приведе напред, докато устните му не се озоваха на сантиметри от лицето ми. Кучешките му зъби блестяха на светлината.

— Знам, че лъжеш.

Гласът му бе шепот. Вампирът приведе глава, докато устата му не докосна шията ми. Стегнах се, молейки се да имам достатъчно сила и да не прося милост за живота си.

Хладният дъх бръсна кожата ми.

— Знам, че лъжеш — продължи той. — Защото снощи търсих едно момче. Когато го забелязах, видях с него да си тръгва същото красиво червенокосо момиче, което ме сваляше. Последвах ги, възнамерявайки да го изненадам, докато е зает. Вместо това наблюдавах как ти заби кол в сърцето му, и то какъв кол! — Той триумфиращо размаха модифицираното ми оръжие пред поразения ми взор. — Дърво отвън, сребро отвътре. Ето това се нарича качествен продукт, произведен в Америка! Пуф, и него вече го нямаше! Но с това не се приключи. Ти го хвърли в багажника и подкара към пикала си, където отсече главата му и го зарови. Сетне се прибра, подсвирквайки си весела мелодийка. Как, по дяволите, направи това, а? Не работиш за никого? Тогава защо ето тук — той приближи нос до шията ми и вдиша — долавям нещо различно от човек? Слабо е, но не може да се сбърка. Вампир. Имаш шеф, имаш. Храни те с кръвта си, нали? Ставаш по-силна и по-бърза, но все пак си само човек. И ние, клетите вампове, така и не разбираме какво ни е сполетяло. Ние виждаме само... храна. — Той леко притисна пръст към препускащия ми пулс. — Сега, за последен път, преди да забравя обноските си, кажи ми кой е шефът ти.

Погледнах го със съзнанието, че неговото лице е последното, което някога ще видя. За кратко ме налегна горчивина, преди да я отпратя от съзнанието си. Нямаше да се оплаквам. Може би, може би светът щеше да се превърне в по-добро място заради онова, което бях направила. Само на това се надявах и затова щях да умра, казвайки истината на екзекутора си.

— Нямам шеф. — Всяка дума бе отрова. Нямахте защо да бъда любезна. — Искаш да знаеш защо мириша и на вампир, и на човек? Защото съм и двете. Преди години майка ми отишла на среща с някого, когото смятала за добро момче. Той се оказал вампир и я изнасилил. След пет месеца съм се появила аз, преждевременно родена, но напълно развита, с куп странни способности. Когато най-сетне майка ми ми разказа за баща ми, аз ѝ обещах, че ще убивам всеки срещнат вампир, за да изкупя вината за случилото се с нея. За да направя така, че никой друг да не преживява това, на което е била подложена тя. Оттогава я е страх да излезе от дома си! Аз ловувам за нея и единственото, заради което съжалявам, че сега ще умра, е, че няма да отнеса повече от вас със себе си!

Гласът ми се извиси и почти изкрещях последните думи право в лицето му. Затворих очи и се подготвих за смъртоносния удар.

Нищо. Нито звук, нито замахване, нито болка. След миг надзърнах и го видях да стои на същото място, където бе стоял и преди малко. Той потупа брадичката си с пръст и ме загледа с изражение на лицето, което можеше да се опише единствено като замислено.

— Е? — Страхът и примирението извисиха гласа ми до неузнаваемост. — Убий ме, нещастен кръвопиец!

Това ми спечели развеселен поглед.

— „Задник.“ „Кръвопиец.“ И целуваш майка си с тази уста?

— Не смей да говориш за майка ми, убиецо! Вашият вид няма право да говори за нея!

Подобие на усмивка се настани на устните му.

— Присмял се хърбел на щърбел, нали? Виждам съм теб как убиваш. И ако онова, което ми казваш, е истина, то ти си като мен.

Поклатих глава.

— Изобщо не съм като теб! Вие всички сте чудовища, дебнете невинни хора и не ви пука за животите, които разбивате. Вампирите, които убих, ме нападаха — просто имаха лошия късмет, че бях готова за тях. Може и да имам малко от тази проклета кръв във вените си, но поне я ползвах, за да...

— О, хайде млъкни вече — прекъсна ме той с раздражения глас, който хората ползват, за да сгълчат някое хлапе. — Винаги ли говориш толкова много? Не е чудно, че гаджетата ти са посягали направо към гърлото ти. Не ги виня.

Зяпнах го, останала без думи. Вече абсолютно ясно проумях израза „да сипеш сол в раната“. Първо ме бе шамаросал звучно, сега щеше и да ми се подиграва, преди да ме убие.

— Не ми се иска да прекъсвам прочувствените ги излияния за останалите покойни вампири, но ще ме убиваш ли, или какво? — *Смели думи*, помислих си. Но пък поне не подсмърчах.

За по-кратък миг от нужния ми, за да мигна, устата му се доближи до препускащия пулс на врата ми. Всичко в мен замръзна, щом усетих съвсем ясно докосването на зъбите. *Моля те, не ми позволявай да прося за милост. Моля те, не ми позволявай да моля за милост.*

Той рязко отстъпи отново и ме остави трепереща от страх и облекчение. Едната му вежда отново се повдигна насреща ми.

— Бързаш да умреш, а? Но не и преди да отговориш на още няколко въпроса.

— Защо мислиш, че ще го направя?

Усмивката му изпревари отговора.

— Повярвай ми, ще ти хареса много повече, ако го направиш.

Прочистих гърло и опитах да успокоя пулса си. Нямахше нужда да му звъня със звънчето за вечеря.

— Какво искаш да знаеш? Може и да ти кажа.

Лекото му подсмивване стана по-широко.

Хубаво бе да зная, че поне единият от нас се забавлява.

— Смело малко Котенце, не мога да отрека. Добре. Да кажем, че ти вярвам, че си рожба на човек и вампир. Това е почти невероятно, но ще се върнем на този въпрос после. Да кажем и че ти вярвам, че обикаляш баровете, за да дебнеш злите мъртви, за да отмъстиш за майка си. Остава въпросът откъде знаеш какво да ползваш, за да ни убиваш? Това не е обществена тайна. Повечето хора вярват, че доброто старо дърво ще свърши работа. Но не и ти. Да не би да искаш да ми кажеш, че никога преди не си имала вземане-даване с вампири, освен когато ги убиваш?

Насред всичко случващо се, настъпването на края на живота ми, и ужасяващия начин, по който щях да умра, аз изрекох първите думи, които ми хрумнаха:

— Имаш ли нещо за пиене тук? Нищо със сирене обаче и нищо, което може да бъде класифицирано като 0-негативна или Б-

положителна.

Той изсумтя развеселено.

— Жадна ли си, сладурче? Какво съвпадение. И аз.

С тези плашещи думи той извади манерка от якето си и притисна гърлото ѝ към устните ми, повдигайки съда. Окованите ми ръце бяха безполезни, затова стиснах със зъби манерката, за да си помогна. Беше уиски и ме изгори леко, докато се изливаше в стомаха ми, но продължих да гълтам, докато и последната капка не се плъзна в гърлото ми. Въздишайки, отпуснах захапката си и оставих манерката да падне в ръката му.

Той я обърна надолу, очевидно слисан от липсата на съдържание.

— Ако знаех, че си такъв смукач, щях да ти дам от евтино. Ще си заминеш с фанфари, а?

Свих рамене, доколкото вдигнатите ми нагоре ръце позволяваха това.

— Какво? Да не развалих вкуса си? Сигурна съм, че ще се обърна в гроба, разтревожена, че няма да съм ти вкусна. Дано се задавиш с кръвта ми, кретен такъв.

Това само предизвика още смях.

— В добра форма си, Котенце! Но стига протака. Откъде знаеше какво да ползваш, щом не ти го е казал вампир?

Отново последва поизкривено повдигане на раменете ми.

— Не знаех. О, прочетох стотици книги, а сигурно и повече за нашия... твоя вид, след като разбрах какво е баща ми. Написаното в тях се различаваше. Някои споменаваха кръстове, слънчева светлина, дърво или сребро. Всъщност извадих чист късмет. Една вечер някакъв вампир се приближи към мен в един клуб и ме качи в колата си. Той, естествено, не можеше и да бъде по-мил, докато не опита да ме изяде жива. Взех решение, че или ще го убия, или ще умра, опитвайки се, а със себе си носех единствено голямата кама с форма на кръст. Свърши работа, въпреки че отне известно време. И ето ти, узнах за среброто. По-късно научих, че дървото не върши никаква работа. Сдобих се с хубав белег на бедрото, който само доказва това. Онзи вампир се смя, когато видя кола ми. Явно не се страхуваше от дървото. И веднъж, докато правех карамелизирани ябълки, ми хрумна да скрия среброто в нещо, което вампирите щяха да смятат за безобидно. Не беше кой знае

какво. Повечето от вас са толкова заети да гледат врата ми, че не виждат как изваждам остро то си приятелче. И готово.

Той бавно поклати глава, сякаш не разбираше. Сетне се вторачи с пронизващи очи в мен и избухна:

— Да не би да твърдиш, че проклетите ти карамелизирани ябълки и книгите са те научили как да убиваш вампири? Това ли ми казваш? — Закрачи с къси отсечени крачки. — Добре, че по-голямата част от младото поколение е едва ли не неграмотна, иначе всички щяхме да сме в голяма опасност. Дявол го взел! — Отмятайки глава назад, той се разсмя с плътен глас в истински пристъп на веселие. — Това е най-смешното проклето нещо, което съм чувал от десетилетия насам! — Все още кискайки се, той се върна при мен. — Как разбра, че е вампир, когато го видя? Знаеше ли, или се убеди чак когато той се е опитал да си устрои артериално парти?

Артериално парти? Ами и така можеше да се каже.

— Честно казано, не знам как узнах. Просто знаех. Като начало, твоят вид изглежда различно. Всички вие. Кожата ви изглежда... почти безплътна. Движете се по различен начин, някак по-целенасочено. И когато съм близо до вас, го усещам във въздуха, нещо като статично електричество. Доволен ли си сега? Чу ли, каквото искаше? — Отчаяно се опитвах да запазя куража си, ала не ми се удаваше. Да бъда груба, бе единственото, което ми оставаше.

— Почти. Колко вампири си убила? Не ме лъжи, ще разбере.

Присвивайки устни, се зачудих дали да не излъжа въпреки предупреждението. Дали нямаше да е по-добре, ако мисли, че съм убила едва двама? Навярно нямаше да има никакво значение. Щом можеше да разбере дали лъжа, вероятно можеше и да ми причини нещо по-лошо от това, да ме убие. Имаше толкова много неща, по-лоши от смъртта...

— Шестнайсет, включително приятеля ти от снощи. — Честността надделя.

— Шестнайсет? — повтори той невярващо, отново оглеждайки ме от горе до долу. — Очистила си шестнайсет вампира само с помощта на кола си и с шеметното си деколте? Срам ме е от вида ми, да.

— И щях да убия още, ако не бях толкова млада, за да влизам в баровете, които са ловни зони на вампирите, а да не говорим пък колко

време изгубих, когато дядо се разболя. — Разлютих се. Приключих с опитите да не го разгневявам.

За едно мигване на окото той изчезна и ме остави да зяпам мястото, на което бе стоял допреди миг. Определено бе бърз. По-бърз от всеки вампир, когото бях виждала. Проклинах предишното си нетърпение. Де да бях изчакала следващия уикенд, за да изляза отново на лов. Де да бях изчакала.

Оставена сама, протегнах шия да се огледам и да видя къде се намирам. Като начало осъзнах, че май съм в пещера. Разнасяше се звук на капеща вода и бе тъмно дори за моите очи. Единствената лампа пръскаше светлина само в най-близкото ми обкръжение. Останалото бе чернота, истинска като кошмарите ми. Чух приглушено ехо от него в далечината, колко далече обаче — нямах представа. Съзряла възможността, стиснах с пръсти веригите, които ме приковавах, и дръпнах надолу с всичка сила. По веждите ми изби пот, краката ми се свиха от усилието и аз насочих мощта на всеки свой мускул към целта.

Металът задра в камъка, веригите издрънчаха от допира една в друга и тогава лампата внезапно угасна. Смехът от мрака ме накара да се отпусна пораженчески.

— О, съжалявам за това. Те не могат да бъдат изтръгнати. Не могат да се помръднат и на сантиметър — нито пък ти. Браво, че поне се опита. Омразно ми е да си мисля, че духът ти вече е пречупен. Нямах да е забавно, ако е така.

— Мразя те. — За да избегна хлипането, извърнах лице от мястото, където мислех, че стои той, и затворих очи. *Отче наш, който си на небесата! Да се свети Твоето име...*

— Времето изтече, сладурче.

... да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля...

Очите ми бяха затворени, ала усетих как той се приближи и се притисна в мен. Неспособна да го спра, дъхът ми заизскача на къси резки въздишки. Ръцете му се плъзнаха в косата ми и я пригладиха на врата ми.

... както на небето, тъй и на земята...

Устата му се склучи на шията ми, езикът му заигра в кръгове около пулса ми. Гърбът ми се притисна в стената, докато опитвах да изчезна в скалата, ала студеният твърд варовик не предлагаше никаква възможност за бягство. Усетих натиска на остри зъби върху

незащитената си уязвима артерия. Душеше врата ми така, както гладен лъв души газела.

— Последен шанс, Котенце. За кого работиш? Кажи ми истината и ще те оставя да живееш.

— Казах ти истината. — Този тъничък шепот не можеше да е моят. Бушуването на кръвта в ушите ми бе оглушително. Още ли бяха затворени очите ми? Не, виждах слабо зелено сияние в мрака. Вампирски очи.

— Не ти вярвам... — Нежно казано, но ме посече като с тежка секира.

Амин...

— По дяволите, виж си очите.

Толкова дълбоко бях потънала в пламенната молитва, че не усетих кога се отдръпна. Той невярващо ме зяпна с отворена уста, от която се виждаха кучешките му зъби. Сега лицето му бе осветявано от новото зелено сияние на собствените ми очи. Вече и неговите кафяви очи носеха този оттенък и еднаквите изумруденозелени лъчи свързаха шокираните ни погледи.

— Само виж проклетите си очи!

Стисна главата ми, сякаш щеше да изхвъркне. Все още замаяна от непосредствената близост, изломотих отговора си:

— Няма нужда да ги... гледам. Виждала съм ги. Променят се от сиви на зелени, когато съм разстроена. Сега доволен ли си? Повече ли ще се радваш на вечерята си?

Той ме пусна, сякаш главата ми го опари. Отпуснах се на веригите си, адреналинът се стопи и остави замаяна летаргия на свое място.

Звукът от крачките му отекна в каменните стени.

— Дявол го взел, казваш истината. Няма друг начин. Имаш пулс, но само вампирите имат очи, светещи в зелено. Това е невероятно.

— Радвам се, че си развълнуван. — Погледнах го през косата си, която се бе спуснала по раменете ми. В почти пълната тъмнина видях, че той е истински развълнуван, стъпките му бяха пъргави и изпълнени с енергия, очите му избледняваха от гладно зелено до пронизващо кафяво.

— О, това е идеално! Всъщност може да бъде полезно.

— Кое може да е полезно? Или ме убивай, или ме пускай да си ходя вече. Уморена съм.

Той се завъртя, усмихнат до уши, и отново включи лампата. Тя пръсна същата ярка светлина като преди, заливаща чертите на лицето му като вода. Изглеждаше призрачно красив под нейното сияние, като паднал ангел.

— Какво ще кажеш от думи да минеш към дела?

— Какво?

Да се твърди, че бях слисана, дори не можеше да се доближи до описанието на състоянието ми. Само преди миг бях на косъм от вечността, а сега той искаше да си играем на гатанки?

— Мога да те убия или да те оставя да живееш, но живеенето ще е придружено с условия. Изборът е твой. Не мога да те пусна да си вървиш без определени уговорки, защото просто ще се опиташ да ме понижеш с кола си.

— О, колко си бил досетлив. — Честно казано, не вярвах, че ще ме пусне да си вървя. Това вероятно бе номер.

— Виж — продължи той, сякаш не бях казала въобще нищо, — и двамата сме в един кюп, сладурче. Ти преследваш вампири. Аз преследвам вампири. И двамата си имаме причини, и двамата си имаме проблеми. Другите вампири могат да ме усещат, когато съм наблизо, и това прави пробождането им с кола ужасно трудно. Ти обаче правиш така, че те да остават съвсем спокойни около тази твоя сочна артерия, но пък не си достатъчно силна, че да убиеш истински голяма риба. Е, може и да си победила неколцина новобранци, навярно не повече от двайсетинагодишни, най-много. Едва изпъзели от пелените. Но опитен вампир... като мен... — Гласът му се снижи до язвителен шепот. — Мен не можеш да ме надвиеш дори и с двете си блестящи оръжия. Ще те надупча със зъбите си само за минута. Затова ти предлагам сделка. Можеш да продължиш да правиш онова, което най-много обичаш — да убиваш вампири. Но ще преследваш само онези, които търся и аз. Без изключения. Ти ще си примамката. Аз ще съм въдицата. Идеята е страхотна.

Това бе сън. Много лош, лош сън, който навярно ме е застигнал заради отравяне на черния ми дроб от многото джин с тоник. Ето ти сделка с дявола. И каква ли бе цената на душата ми? Той ме гледаше очаквателно и едновременно с това заплашително. Ако кажех „не“,

знаех какво ще се случи. Задръж чашата, келнер, ще пия от бутилката! Време бе за питие направо от врата ми. Ако кажех „да“, щях да вляза в съдружие с истинско зло.

Нетърпеливо затропа с крак по пода.

— Нямам на разположение цяла нощ. Колкото повече протакаш, толкова повече огладнявам. След минути мога и да променя мнението си.

— Ще го направя. — Думите се изстреляха от устните ми, без да помисля преди това. Защото, ако се бях замислила, никога нямаше да ги изрека. — Но и аз имам условие.

— Нима? — Това наново го накара да се разсмее. Ама че весел тип. — Не си в положение да поставяш условия.

Вирнах брадичка. От гордост или заради опасността, изберете си отговор сами.

— Просто те предизвиквам ти да минеш от думи към дела. Каза, че няма и минута да издържа срещу теб, дори и с двете ми оръжия. Не съм съгласна. Махни веригите, дай ми нещата и да видим. Победителят печели всичко.

Сега в очите му определено блесна искра на интерес и лукавата му усмивка се върна на устните му.

— И какво ще искаш, ако ти спечелиш?

— Смъртта ти — безцеремонно заявих. — Ако мога да те победея, нямам нужда от теб. Както и ти се изрази, ако просто те оставя да си вървиш, ще започнеш да ме преследваш. Ако ти спечелиш, ще играя по твоите правила.

— Знаеш ли, сладурче — провлачи той, — както си с тези вериги, мога просто да си устроя приятно дълго пийване от вратлето ти и да се върна към обичайните си занимания. Доста насилваш късмета си, като ми предлагаш това.

— Не изглеждаш като някой, на когото ще му се понарава скучно лочене от окована артерия — дръзко го предизвиках аз. — Изглеждаш като тип, обичащ опасността. Защо иначе вампир ще убива вампири? Е? Съгласен ли си, или не? — Затаих дъх. Това бе моментът на истината.

Кръвопиецът бавно ме приближи и ме огледа от глава до пети. С повдигната вежда извади метален ключ и го разклати пред очите ми.

Сетне го пхна в ключалката на оковите ми и го завъртя. Те се отвориха с щракване.

— Да видим какво можеш да покажеш — рече накрая. За втори път тази нощ.

[1] Репликата е известна и често употребявана от птичето Туити по отношение на котарака Силвестър — анимационни герои от сериите на „Уорнър Бродърс“. — Бел.прев. ↑

[2] Отново реплика на Туити — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Стояхме лице в лице в просторна пещера. Земята под нас бе неравна, камъни до камъни, и пръст. Отново бях облечена, но без ръкавици, а в ръцете ми бяха колът и специалната ми кама с форма на кръст. Той отново се бе разсмял, когато настоях да си получа дрехите, каза, че джинсите не били еластични и че ще намалят гъвкавостта ми. Аз язвително му отвърнах, че с гъвкавост или не, няма да се бия с него по бельо.

Сега в помещението светеха повече лампи. Как бе докарал електричество в тази пещера, ми бе непонятно, но това бе и последната ми грижа. Бяхме под земята и нямах представа кое време е. Вече можеше да е на зазоряване или още да е посред нощ. За кратко се запитах дали отново някога ще видя слънцето.

Той бе със същите дрехи като преди, гъвкавостта явно не го притесняваше. Докато изпукваше кокалчетата на ръцете си и правеше кръгове с главата си, очите му се стрелкаха нетърпеливо. Дланите ми се потяха от страх. Може би ръкавиците нямаше да са чак толкова лоша идея все пак.

— Добре, Котенце. Ще те оставя първа да опиташ, защото съм кавалер. Хайде. Да го направим.

Без повече насърчаване го нападнах, стрелвайки се смъртоносно с двете оръжия напред, колкото можех по-бързо. Той се извъртя в полукръг и ме остави да профуча покрай него, кискайки се вбесяващо, докато извършваше движението.

— Крос ли ще си правиш, сладурче?

Стегнах се и през рамо се озърнах кръвнишки към него. Мили Боже, беше много бърз. Движенията му бяха едва ли не размазани за моите възприятия. Събирайки смелост, замахнах отгоре в широка дъга. Когато той вдигна ръка, за да ме парира, аз замахнах силно ниско долу и го порязах, преди в замяна да получа ужасяващ ритник в тялото. Превита на две, го видях как оглежда дрехата си с леко смръщване.

— Харесвах си ризата. А ти я съсипа.

Заобиколих отново, дишах бавно и усещах болката от удара в стомаха си. Преди дори да успея да мигна, той ми се нахвърли и ме цапардоса отстрани в главата, толкова силно, че ми се привидяха звезди. В безсмислена защита аз ритях, удрях и мушках около себе си. Ответните удари следваха тежки и мълниеносни. Дишането ми бе накъсано, а зрението замъглено, докато влагах цялата си сила. Помещението внезапно се завъртя, когато той ме хвърли по гръб, а скалите нарязаха кожата ми.

Стоеше на около три метра от мястото, на което лежах просната. Явно в ръкопашен бой ме превъзхождаше. Чувствах се, сякаш бях хвърлена от скала, а по него едва се забелязваха някакви следи от битката. В неочакван изблик на вдъхновение запратих камата си. Тя прелетя с невероятна скорост и потъна в гърдите му, ала прекалено високо, прекалено високо.

— По дяволите, жено, това боли! — изръмжа той изненадано и издърпа оръжието от гърдите си.

От раната шурна кръв, преди рязко да спре, сякаш някой бе врътнал кранчето. Противно на всеобщото схващане, вампирите кървяха с червена кръв. Бях поразена, вече имах само едно оръжие, а дори не го бях уморила. Подготвяйки се, станах на крака и запристъпвах тежко.

— Достатъчно ли ти беше? — обърна се той към мен и си пое въздух веднъж. Мигнах объркано, никога преди не бях виждала вампир да диша. Бях силно задъхана. От челото ми се стичаше пот.

— Не още.

Последва още едно замъглено движение и той ме нападна. Блокирах удар след удар и опитвах да отбележа някоя и друга точка за себе си, но той бе прекалено бърз. Юмруците се сипеха върху ми с брутална сила. Отчаяно мушках с кола около себе си, но неизменно пропусках. След около десетина минути, които ми се сториха като цяла вечност, за последен път паднах на земята. Неспособна да се движа, го наблюдавах през подутите си клепахи. Не се налага да се тревожа за условията му, замаяно си помислих. Щях да умра от нараняванията си.

Той се приведе над мен. Всичко имаше червеникав оттенък и избледняваше.

— Сега достатъчно ли ти е?

Не можех да говоря, не можех да мисля. Припаднах заедно с отговора си. Това бе единственото, на което бях способна.

Под мен имаше нещо меко. Реех се, реех се на облак и се покривах с дантелата му. Потънах по-дълбоко, когато някой ми заговори с раздразнен глас:

— Ако смяташ да окупираш цялата завивка, отивай да спиш на пода, по дяволите!

Хъ? Откога облаците бяха и раздразнени, и англичани!

Когато отворих очи, с ужас осъзнах, че съм в леглото с вампир. И да, очевидно цялото одеяло бе увито около тялото ми.

Изстрелях се в изправено положение и моментално фраснах главата си в ниския таван.

— Ох-х-х...

Търкайки удареното място, се огледах с отвращение и страх. Как се бях озовала тук? Защо не бях в кома? Всъщност аз се чувствах... добре. Като се изключи лекото сътресение на мозъка, което вероятно си бях докарала току-що.

Дръпнах се в ъгъла, колкото можах по-далече. Изглежда, нямаше никакъв видим изход от малкото варовиково помещение.

— Защо не съм в болница?

— Аз те излекувах — безцеремонно отвърна той, сякаш си говорехме за чай.

Вцепенена от уплаха, проверих пулса си. Боже, не ме бе превърнал, нали? Не, сърцето ми биеше силно.

— Как?

— С кръв, разбира се. Как иначе?

Той се облегна на лакти и ме изгледа с нетърпение и умора. Беше си облякъл нова риза, доколкото можех да видя. Дори не исках да си помислям какво има под нея.

— Кажете какво си ми направил?

Той завъртя очи заради истерията ми, набухна възглавницата си и я прегърна. Това бе така човешки жест, че хич не бе свръхестествен. Кой да подозира, че на вампирите им пука дали възглавниците им са пухести?

— Дадох ти няколко капки от кръвта си. Досетих се, че няма да ти трябват много, защото ти така или иначе си полувампир. Вероятно по естествен начин също оздравяваш по-бързо, но беше малко

поочукана. Вината си беше твоя, разбира се, задето предложи глупавия двубой. Сега, ако не възразяваш, вече е ден и аз съм гроги. Дори не можах да се наям заради всичко това.

— Вампирската кръв е целебна?

Той затвори очи, докато ми отговаряше:

— Искаш да кажеш, че не знаеше? Брей, че си невежа по отношение на собствения си вид!

— Твоят вид не е моят вид.

Той дори не трепна.

— Както кажеш, Котенце.

— Многого кръв ще ме превърне ли във вампир? Колко точно е много?

Това ми спечели едно опасно отворено око.

— Гледай сега, училището е затворено, сладурче. Аз ще спя, а ти ще мълчиш. По-късно, когато съм буден, ще минем през тези подробности, докато те подготвям за сделката ни. Дотогава ме остави да поспя.

— Покажи ми изхода и можеш да спиш колкото си искаш. — Отново се огледах за изход и не забелязах такъв.

Той изсумтя презрително.

— Да, бе. Какво ще кажеш, освен това, да ти дам оръжията ти, после само да затворя очи и да чакам да направиш дупка в сърцето ми? Мътните го взели, не. Тук си, докато аз не те пусна. Не си прави труда да се опитваш да избягаш, никога няма да се измъкнеш навън. Сега предлагам да си починеш, защото, ако ме държиш буден прекалено дълго време, ще ми се прииска закуска. Ясно? — Той отново затвори очи.

— Няма да спя до теб. — Възмущение изпълваше думите ми.

В леглото последва кратко въртене и един чаршаф бе запратен в лицето ми.

— Тогава спи на пода. И без това крадеш завивките.

Оставена без друга алтернатива, легнах на студения каменен под. Чаршафът не помогна много за спасението от студа, пък какво оставаше да ми осигури удобство. Повъртях се, безнадеждно опитвайки да си намеря по-меко място, преди да се откажа и да положа глава на ръцете си. Поне така бе по-добре, отколкото да бъда в леглото с онова нещо. По-скоро бих спала върху пирони. Тишината в стаята бе

донякъде успокояваща. Едно бе сигурно — вампирите не хъркаха. След мъничко се унесох.

Може да бяха минали часове, на мен ми се сториха като минути. Една не много нежна ръка разтърси раменете ми и ужасяващият глас прозвуча в ушите ми:

— Стани и изгрей. Имаме работа за вършене.

Костите ми изпукаха шумно и с мъка, когато се изправих и се протегнах. Той се ухили на звука.

— Така ти се пада, задето се опита да ме убиеш. Последният тип, който опита това, свърши доста по-зле, а не само със схванат врат. Имаш късмет, че си полезна, иначе досега вече да си се превърнала в леко порозовяване върху бузите ми.

— Такава съм си аз. Късметлийка. — Чувствах се огорчена, впримчена в капана на една пещера заедно с убийствено настроен вампир.

Той ми размаха пръст.

— Не се мръщи. Ще получиш първокласно образование за нощните същества. Повярвай ми, не много хора имат шанса да научат тези неща. Но пък ти не си съвсем човек.

— Престани да го повтаряш. Аз съм повече човек, отколкото... нещо.

— Да, добре, много скоро ще разберем точно колко. Мръдни се от стената.

Подчиних се, без да имам кой знае какъв избор в тази малка стая, а и не исках да съм близо до него. Той застана пред каменната стена, където бях спала аз, и хвана камъка от двете страни. С лекота вдигна канарата и напълно я отдели от земята, отмести я встрани и отвори процеп, достатъчно широк, за да се мине през него. Значи така влизаше в гробницата.

— Хайде — рече през рамо, преминавайки отвъд. — Не се размотавай.

Докато се промъквах през тясната цепнатина, внезапно напрежение в мехура ми ми напомни, че все още силно зависех от органите си.

— Ъ-ъ-ъ, ти едва ли... — Да вървят в ада любезностите. — Тук има ли тоалетна? Един от нас все още има работещи бъбреци.

Той рязко спря и изви едната си вежда насреща ми. От варовиковия таван се процеждаха тънички ивици светлина и се пресичаха в блестящи линии из пещерата наоколо. Беше ден.

— Да не мислиш, че това е проспериращ хотел? Какво, след малко и биде ли ще поискаш?

Обзе ме вбесяващо неудобство и изръмжах:

— Ако не обичаш мръсотията, предлагам ти да ми намериш място, при това бързо.

Звук, силно наподобяващ въздишка, долетя откъм него.

— Последвай ме. Не се препъвай и не си изкълчвай нищо, проклет да бъда, ако трябва да те нося. Да видим какво можем да направим. Непохватна жена.

Докато се катерех след него, се успокоявах с мечти как се гърчи безпомощен под кола ми. Представата бе така реалистична, че едва не се усмигнах, докато той ме водеше към звуците на течаща вода.

— Ето. — Посочи ми купчина камъни, които като че висяха над малък вътрешен поток. — Тази вода се оттича надолу. Можеш да се покатериш по камъните и да си свършиш работата.

Забързах натам и той се провикна с острота в гласа си:

— Между другото, ако си мислиш, че просто ще скочиш и ще отплуваш отгук, да знаеш, че идеята е лоша. Водата е около четири-пет градуса и потокът се вие около три и половина километра, преди да излезе от пещерите. Ще получиш хипотермия доста преди това. Не е приятно да се луташ треперееща в тъмното, появяват се и халюцинации. Пък и ще си нарушила споразумението ни. И аз ще бъда истински, ама истински ядосан.

Мрачната нотка в гласа му накара думите да прозвучат по-заплашително от прищракването на пушка. Загложди ме отчаяние. Бях си помислила да направя точно това.

— Ще се видим след малко.

Той ми обърна гръб и излезе. Въздъгнах, изкачих се по камъните и запазих равновесие, докато задоволявах естествените си нужди.

— Предполагам, че е безсмислено да ти искам тоалетна хартия? — провикнах се пренебрежително.

В отговор последва лаещ смях.

— Ще я впиша в списъка си за пазар, Котенце.

— Престани да ме наричаш Котенце. Името ми е Кат.

Свърших и заслизах, докато не се озовах на що-годе стабилна земя.

— Твоето какво е, между другото? Така и не ми каза. Ако ще бъдем... ако ще работим заедно, трябва да знам поне как да те наричам. Освен, разбира се, ако не желаяш да отговаряш само на обидите ми.

Лукавата усмивка отново изви устните му, когато застана лице в лице с мен. Стъпалата му бяха раздалечени едно от друго, а ханшът му — леко изнесен напред. Бледата коса обгръщаше лицето му на гъсти вълни. Под дупчиците със светлина около него кожата му определено блестеше.

— Името ми е Боунс^[1].

— Първо, сладурче, ако наистина искаш да станеш добра в убиването на вампири, трябва да научиш повече за тях.

Настанихме се на два камъка с лице един към друг. От тавана на пещерата се спускаха приглушени снопове светлина. Като че ли бе най-странният момент в живота ми досега — седях срещу вампир и спокойно обсъждах с него най-добрите начини за убиване на вампири.

— Слънчевата светлина не може да ни унищожи, най-много да ни причини лошо изгаряне. Няма да избухнем в пламъци като във филмите и няма да се превърнем в парчета хрупкаво пилешко. Обичаме да спим през деня, защото през нощта сме най-силни. Важно е да запомниш това. През деня сме по-бавни, по-слаби и не така нащрек. Особено призори. Призори ще намериш повечето вампири завити в каквото там наричат свое легло, което, както можеш да съдиш и по снощната вечер, не означава непременно ковчег. Е, някои от по-старомодните спят само в ковчези, но повечето от нас спят в онова, което намират за най-удобно. Всъщност някои вампове държат ковчези в леговищата си, за да може ентусиасти от типа Ван Хелсинг^[2] да отидат първо там, докато вампирът им се нахвърли от друга страна. И аз веднъж или два пъти съм прилагал този номер. Така че, ако се надяваш да вдигнеш щорите, за да пуснеш слънчевата светлина вътре и това да проработи, направо зарежи тая работа.

— Кръстовете. Освен ако не са пригодени като твоя, кръстовете не правят нищо повече, освен да ни разсмеят, преди да те изядем. Ти

явно вече знаеш това, затова преминаваме нататък. Дървото, както също знаеш, може да ни вкара тресчици и да ни вбеси, но няма да ни спре да разкъсаме гърлото ти. Светена вода... е, нека просто да кажа, че ако някой запрати шепа пръст в лицето ми, ще ме нарани повече. Всички религиозни неща са пълна глупост, когато става дума за нараняване на някого от нашия вид, разбра ли? Единственото ти предимство е, че когато вампирът види специалния ти кол, той няма да осъзнае опасността.

— Не се ли страхуваш, че ще ползвам тази информация срещу теб? — прекъснах го. — Защо би ми се доверил?

Той се наведе към мен съвсем сериозен. Аз се отдръпнах назад, защото не исках да съм близо до него.

— Виж, сладурче. Дватама трябва да се доверяваме един на друг, ако искаме да постигнем целите си. И много, много ще те улесня: ако дори само си помислиш да ме изпързалияш и дори само се замислиш дали да не ме предадеш, ще те убия. Е, това може и да не те плаши, защото ти си голямото смело момиче, но помни едно — онази нощ те проследих до дома ти. В онази къща хамбар живее ли някой, на когото държиш? Защото, ако живее, тогава ти предлагам да се държиш с мен добре и да правиш каквото ти казвам. Ако ме преметнеш, ще живееш достатъчно, за да видиш как онази къща изгаря до основи с всичките хора вътре в нея. Освен това, ако някога решиш да ме нападнеш, трябва да си съвсем сигурна, че си ме довършила, ясно?

Преглъщайки, кимнах. Разбихах го. О, Боже!

— Освен това — гласът му се разведри като пролетен ден, — аз мога да ти дам каквото искаш.

Съмнявах се.

— Какво пък може да знаеш ти за това, какво искам аз?

— Ти искаш каквото всяко изоставено дете иска. Искаш да откриеш баща си. Но ти не копнееш за щастливо събиране, не, не и ти. Ти искаш да го убиеш.

Зяпнах го. Той каза на глас това, което аз дори не позволявах на подсъзнанието си да ми нашепва, и беше прав. Това беше другата причина, поради която убивах вампири — за да убия онзи, който ми е дал живот. Исках да направя това за майка си повече от всичко на света. Ако успееш, щях да имам спокойствието, че поне по някакъв начин съм изкупила вината си от начина, по който съм била зачената.

— Ти... — Едва можех да говоря с всички мисли, прелитащи през съзнанието ми. — Можеш ли да ми помогнеш да го открия? Как? Сви рамене.

— Като начало, може и да го познавам. Познавам много неживи. Признай си, без мен ти всъщност търсиш игла в купа сено. Дори и да не го познавам лично, знам за него повече от теб.

— Какво? Как? Какво?

Той вдигна ръка, за да възпре бърборенето ми.

— Знам например възрастта му. Ти си на двайсет и една, нали?

— На двайсет и две — прошепнах, все още замаяна. — Навърших ги миналия месец.

— Така ли? Тогава, освен фалшив адрес, в шофьорската ти книжка е посочена и фалшива рождена дата.

Явно бе ровил в чантата ми. Е, не беше чудно, имайки предвид, че ме бе съблякъл, когато бях в безсъзнание.

— Откъде знаеш, че е фалшива?

— Не говорихме ли вече за това? Знаем истинския ти адрес и той не е онзи, посочен в документите ти.

О, гадост. Това обезсмисляше причината, поради която изобщо си бях направила фалшивата карта — в случай че евентуално загубя битка с вампир и той реши да разгледа вещите ми. Не бях искала вампир да може да издири семейството ми. Е, това бе причината. Доста глупаво от моя страна да си мисля, че никой вампир няма да ме проследи до дома.

— Като се замисля, сладурче, ти си лъжкиня, притежателка на фалшиви документи и убийца.

— Е, и? — сопнах се.

— Също така си сопната — продължи той. — Имаш и мръсна уста. Да, страхотно ще се разбираме ние двамцата.

— Гламавщини — подиграх го аз.

Той ми се ухили.

— Подражанието е най-висшата форма на ласкателството. Но да се върнем на темата. Какво каза, че майка ти те е износвала колко, четири месеца? Пет?

— Пет. Защо? — Бях доста любопитна. Това какво общо имаше с възрастта на баща ми?

Боунс се приведе напред.

— Виж как стоят нещата. Когато те променят, трябва да минат няколко дни, преди някои човешки функции да отмрат напълно. Е, сърцето спира веднага, както и дишането, но някои от другите неща отнемат повече време. Слъзните канали функционират нормално ден или два, преди да зарониш розова течност заради съотношението кръв-вода в телата ни. Дори можеш да се изпикаеш един-два пъти, докато се изпразни организъмът ти. Ала главното е, че той все още е имал плувци в топките си.

— Моля?

— Нали знаеш, сладурче. Сперма, ако трябва да навлизам в технически подробности. Той все още е имал жизнеспособни сперматозоиди. Това е било възможно само ако е бил наскоро променен. В рамките на седмица най-много. И така можеш веднага да изчислиш колко годишен е във вампирски години. Просто трябва да се проучат смъртните случаи в околността по това време и дали отговарят на описанието му и, бинго! Ей го татко ти.

Бях потресена. Точно както ми бе обещал, само за секунди той ми даде повече информация, отколкото майка ми бе знаела през целия си живот. Може би, само може би, бях се натъкнала на златна мина. Ако чрез Боунс можех да науча повече за баща си и за убиването на вампири и ако всичко, което искаше в замяна, бе той да избира мишените... е, това можех да преглътна. Ако оживеех достатъчно дълго.

— Защо искаш да ми помогнеш да открия баща си? Всъщност защо убиваш други вампири? Все пак те са от твоя вид.

Боунс се вгледа в мен за миг, преди да отвърне:

— Ще ти помогнала намериш баща си, защото смятам, че го мразиш повече от мен, така че това ще те мотивира да правиш онова, което ти казвам. Колкото до въпроса защо убивам вампири... не е нужно да се притесняваш за това. Имаш повече от достатъчно други неща, за които да мислиш. Мога само да кажа, че някои просто имат нужда да убиват, а това се отнася както за хората, така и за вампирите.

Все още не знаех защо иска да работи с мен. Но пък беше възможно и да изчаква момента да разкъса гърлото ми, когато най-малко подозирах. Не вярвах на това създание нито за миг, но сега нямах друг избор, освен да играя по правилата. И да открия къде ще ме

отведе това. Ако след седмица още бях жива, щях да бъда направо изумена.

— Да се върнем на темата, сладурче. И пушките не вършат работа срещу нас. От това правило има само две изключения. Първо, ако стрелецът извади късмет и ни уцели в гърлото, разкъсвайки го, така че главите ни да се търкулнат. Обезглавяването върши работа; не са много съществата, които могат да живеят без глава, а главата е единствената част от вампира, която няма да порасне наново, ако я отрежеш. Второ, ако пушката е със сребърни куршуми и ако достатъчен брой от тях са изстреляни в сърцето, така че да го унищожат. Е, това не е толкова лесно, колкото звучи. Няма вампир, който да седи мирно и да ти позира. Най-вероятно той ще ти се нахвърли и пушката ще бъде забучена в задника ти, преди да причиниш някаква истинска вреда. Но от сребърните куршуми боли, затова можеш да ги... ползваш, за да забавиш вампир и да го намушкаш с кол. И е най-добре да си бърза със среброто, защото в противен случай ще имаш да се разправяш с един много разгневен вампир. Душенето, давенето, нищо от това не работи. Дишаме само около веднъж на час и можем да изкараме безкрайно дълго без кислород. Само едно вдишване от време на време, за да вкараме малко кислород в кръвта, и сме като от желязо. Нашият вариант на хипервентилиране^[3] е да дишаме на всеки няколко минути. Това е един от признаците, по който можеш да познаеш, че вампирът се уморява. Ще започне да диша по-често, за да се съвземе. Токов удар, отровен газ, погълнати отрови, наркотици... нищо от това не върши работа. Схвана ли? Сега вече знаеш слабостите ни.

— Не мислиш ли, че трябва да изпитаме някои от тези теории?

Той неодобрително ми размаха пръст.

— Да ги нямаме такива. С теб сме партньори, нали? В случай че забравиш, може би няма да е зле да знаеш, че нещата, които току-що споменах, ще подействат много добре срещу теб.

— Шегувах се — излъгах го.

Той просто ме изгледа с поглед, който ми каза, че всъщност много добре ме е разбрал.

— Истината е, че е много трудно да ни убиеш. Как ти си успяла да закоवेश шестнайсет вампира, ми е направо непонятно, но пък и на света никога не му липсват глупаци.

— Ей! — Обидена, защитих уменията си. — Щях да те разкъсам на парчета, ако не ме бе накарал аз да шофирам и ако после не ме беше фраснал, докато не гледах.

Той отново се разсмя. Усмивката превърна лицето му в нещо, което осъзнах, че бе много красиво. Отвърнах поглед, тъй като не исках да го възприемам като нищо друго, освен като чудовище. Опасно чудовище.

— Котенце, защо мислиш, те накарах да шофираш? Бях те преценил пет секунди след като говорих с теб. Ти си новобранка, зелена си в лова и, веднъж извадена от рутината си, бе безпомощна като бебе. Разбира се, че те фраснах изневиделица. Има само един начин да се биеш и това е непочтеният. Почтеният джентълменският бой ще те доведе единствено до смъртта ти, при това бързо. Не пропускай нито един нечестен удар, нито един удар под кръста, трябва да риташ противниците си точно когато вече са повалени, и тогава може би ти ще си тази, която ще се измъкне жива. Запомни го. Биеш се на живот и смърт в тази война. Това не е боксьорски мач. Победителят не се определя според отбелязаните точки.

— Ясно. — За съжаление схващам. В това отношение бе прав. Всеки път, когато срещнех вампир, боят бе на живот и смърт. Включително и този.

— Но пак се отклонихме от темата. Разказах ти за слабостите ни. По отношение на предимствата ни — имаме много. Бързина, зрение, слух, обоняние, физическа мощ — всички те превъзхождат човешките. Можем да ви усетим много преди да ви видим и можем да чуем пулса ви от километър и половина разстояние. В допълнение към това някои от нас притежават способността да контролират съзнанието на хората. Един вампир може да изсмуче половин литър кръв от теб и секунди след това ти да не си спомняш, че дори си го виждала. Съдържа се в кучешките ни зъби, една мъничка капчица халюциноген в съчетание със силата ни те прави податлива на внушение. Например някой не само е смукал от шията ти, но ти внушава, че си срещнала момче и си си побъбрила с него и сега ти се доспива. Така се хранят повечето от нас. Малко лочене тук, още малко там, и никой нищо не подозира. Ако всеки вампир убиваше, за да се нахрани, още преди векове щяхме да бъдем разкрити.

— Можеш да контролираш съзнанието ми? — Мисълта ме ужаси.

Кафявите му очи внезапно блеснаха в зелено и погледът му се впи в моя.

— Ела при мен — прошепна той, ала думите му като че отекнаха в главата ми.

— По дяволите, няма начин — отвърнах, смразена от внезапната нужда да направя точно това.

Очите му рязко станаха отново кафяви и той ми отправи жизнерадостна усмивка.

— Явно не мога. Браво на теб, това може да ти е от полза. Не може да си все с разстроено съзнание и да забравяш целите ни, нали? Навярно това е от гените ти. Не сработва върху други вампири. Или при хора, които поглъщат вампирска кръв. Очевидно имаш достатъчно от нашия вид в себе си. Има и хора, които не се поддават на внушение, но те са много малък процент. Трябва да притежаваш необикновен контрол над съзнанието си или естествени съпротивителни сили, за да не ни пуснеш да бърникаме вътре. Ем Ти Ви и видеоигрите разрешиха този проблем, що се отнася до по-голямата част от човечеството. Те и кабеларките.

— Кабеларките?

Той се ухили развеселен.

— Телевизията, естествено. Не говориш ли английски?

— Е, ти със сигурност не говориш — измърморих.

Поклащайки глава, той ми се намръщи.

— Денят отминава, сладурче. Имаме още много да говорим. Казах ти за сетивата и за контрола над съзнанието, но да не забравяме силата ни. И зъбите ни. Вампирите са достатъчно силни, че да те прекършат на две и да носят парчетата с един пръст. Можем да запратим колата ти по теб, ако пожелаем. И можем да те разкъсаме със зъбите си. Въпросът е колко от нашите сили носиш ти в себе си.

Аз колебливо започнах да изброявам ненормалностите си:

— Виждам отлично и мракът не ми пречи. Всъщност през нощта виждам така добре, както и през деня. По-бърза съм от всеки, когото познавам, казано от човешка гледна точка. Чувам от много далече, но може би не от толкова далече като теб. Понякога вечер в стаята си чувам как от долния етаж дядо и баба си шепнат за мен...

Спрях, преценявайки по изражението му, че съм разкрила прекалено лична информация.

— Не смятам, че мога да контролирам нечие съзнание. Никога и не съм опитвала, но си мисля, че ако можех, хората щяха да се отнасят с мен по различен начин. — Мътните го взели, отново споделях. — Както и да е — продължих, — знам, че съм по-силна от средностатистическия човек. Когато бях на четиринайсет, пребих три момчета, като и тримата бяха по-едри от мен. Това стана, когато повече не можех да игнорирам факта, че в мен има нещо много сбъркано. Виждах си очите ми. Те са различни. Налага се да ги... контролирам, когато съм разстроена, за да не видят другите хора как светят. Зъбите ми са нормални, предполагам. Никога не са изскачали по странен начин.

Погледнах го през спуснатите си мигли. Никога преди не бях говорила с някого за различията си по такъв начин, дори и с майка си. Тя се разстройваше само от мисълта за тях, пък какво оставаше да ги обсъждаме.

— Да видим дали съм разбрал. Казваш, че на четиринайсет истински си осъзнала уникалността си. Преди не си знаела какво си? Какво ти казваше майка ти за баща ти, докато растеше?

Това бе много болезнена тема и аз потръпнах от спомена. Един вампир едва ли бе съществото, с което някога си бях представяла, че ще споделям това.

— Тя никога не споменаваше баща ми. Ако я попитах, както правех като малка, тя или сменяше темата на разговора, или се ядосваше. Но другите деца не ме оставиха в неведение. Откакто се научиха да говорят, започнаха да ме наричат копеле. — Затворих очи за миг, срамът все още ме жегваше. — Както ти казах, когато влязох в пубертета, започнах да се чувствам... още по-различна. Беше много по-зле, отколкото когато бях дете. Стана по-трудно да прикривам чудатостите си, както майка ми ми бе казала да правя. Най-много харесвах нощта. С часове бродех из овощната градина. Понякога не заспивах до зори. Ала не узнах колко зле всъщност е положението, докато онези момчета не ме сгащиха.

— Какво направиха те? — Гласът му бе по-мек, почти нежен.

В съзнанието си виждах лицата им, сякаш и сега стояха пред мен.

— Бутаха ме насам-натам. Блъскаха ме, обиждаха ме, обичайното. Това обаче не ме накара да се защитя. Случваше ми се едва ли не всеки ден. Но тогава едно от тях, не мога да си спомня кое точно, нарече майка ми курва и аз си изпуснах нервите. Хвърлих камък по него и избих зъбите му. Останалите ми се нахвърлиха и аз ги набих. Те така и не казаха на никого какво се бе случило. И най-накрая, на шестнайсетия ми рожден ден, майка ми реши, че съм достатъчно голяма, че да науча истината за баща си. Не исках да ѝ повярвам, ала дълбоко в себе си знаех, че това е вярно. Онази нощ за пръв път видях очите си да светят. Тя задържа огледало пред лицето ми, след като ме наръга с нож в крака. Не беше със злоба. Искаше да ме разстрои, за да видя очите си. Около шест месеца по-късно убих първия си вампир.

Очите ми запариха от непролетите сълзи, но не се разплаках. Не можех да плача пред това същество, което ме принуди да разкажа онова, което се опитвах да забравя.

Той ме загледа доста странно. Ако не знаех истината, щях да си помисля, че в погледа му има съчувствие. Но бе невъзможно. Той бе вампирът те не изпитваха състрадание.

Исправих се рязко.

— Като заговорихме за майка ми, трябва да ѝ се обадя. Ще се разтревожи до смърт. И преди съм се прибирала късно, но никога не съм отсъствала толкова дълго. Ще си помисли, че някой от вас, кръвопийците, ме е убил.

Това накара веждите му да литнат до косата му.

— Майка ти знае, че примамваш вампири с обещания за секс и после ги убиваш? И ти позволява да правиш това? Брей, мислех, че се шегуваш, когато каза, че тя знае, че намаляваш популацията ни. Ако беше мое дете, щях да те оковам в стаята ти нощем. Не разбирам днешните хора, оставят хлапетата си да правят каквото им скимне.

— Не говори така за нея! — избухнах. — Тя знае, че постъпвам правилно. Защо да не ме подкрепя?

Очите му се впиха в моите като бистри тъмни езера от кафяво. Сетне сви рамене.

— Както кажеш.

Внезапно Боунс се изправи пред мен. Дори нямах време да мигна, толкова беше бърз.

— Стана ми ясно снощи, когато метна кръста си по мен. Само се замисли, няколко сантиметра по-надолу и сега можеше да засаждаш маргаритки над главата ми. — Усмихна се, сякаш развеселен от представата. — Ще работим върху подобряване на скоростта и точността ти. Ще си в по-голяма безопасност, ако можеш да убиваш от разстояние. Прекалено ранима си в близък бой.

Той ме стисна за ръцете. Опитах да се измъкна, но той стискаше здраво. Железни решетки щяха да бъдат по-лесни за помръдване.

— От силата ти има още много какво да се желае. По-силна си от мъж, но вероятно си слаба колкото най-слабия вампир. И върху това ще трябва да поработим. Освен това гъвкавостта ти не струва и хич не използваш краката си, когато се биеш. Те са ценни оръжия и трябва да се отнасяме към тях подобаващо. Колкото до скоростта ти, е... тя може би е безнадеждна. Но все пак и това ще пробваме да подобрим. Така, както го мисля, имаме около шест седмици, преди да можеш да излезеш на бойното поле. Да, пет седмици усилените тренировки и една седмица, за да поработим върху външния ти вид.

— Външният ми вид? — Ярост изпълни гласа ми. Как смееше един мъртвец да ме критикува? — Какво ми има на външния вид?

Боунс се усмихна снизходително.

— О, не е ужасно лош, но все има какво да се промени, преди да те пратим навън...

— Ти...

— Все пак сме набелязали някои големи риби, сладурче. Размъкнати джинси и посредствен външен вид няма да свършат работа. Сигурно няма да разбереш значението на думата секси дори да те ухапе по задника.

— Мили Боже, ще те...

— Престани да дрънкаш. Не искаше ли да се обадиш на майка си? Ела с мен. Мобилният ми е отзад.

Мислено подложих на всевъзможни мъчения завързаното му и беззащитно тяло, ала в действителността задържах езика си зад зъбите и го последвах навътре в пещерата.

[1] Bones — кости (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Ван Хелсинг е герой от романа „Дракула“ на Брам Стокър, той именно е ученият, който установява, че героинята от романа е

ухапана от вампир. Ван Хелсинг е и герой от филми за вампири и върколаци, в които неговата роля е да издирва съществата на нощта и да ги убива. — Бел.прев. ↑

[3] Хипервентилацията представлява повишена вентилация на белите дробове поради учестено и задълбочено дишане. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

Усилени тренировки. Тези думи бе използвал, за да опише бруталните, мъчителни, смъртоносни изпитания, каквито едва ли имаше дори в обучението на специалните части.

Боунс ме караше да тичам из гората със скорост, която нямаше да може да постигне и кола. Препъвах се в повалени дървета, скали, коренища и дупки, докато не се изтощавах дотолкова, че дори няхах сила да повърна. Припадането също не ме спасяваше от задачите ми. Той просто изливаше кофа с ледена вода върху лицето ми, докато не се изправех отново. Упражнявах се в хвърлянето на ножове, докато кокалчетата на ръцете ми не се напукаха и не прокървиха. Неговата реакция? Да ми подхвърли бездушно малко антибиотична паста и да ми нареди да не се мажа по дланите, за да не повлияе на захвата ми. Неговият вариант на вдигане на тежести? Да изтласквам каменни канари непрестанно, като постепенно увеличаваше големината и масата им. Степер? Това беше катеренето по скалисти наклони с огромни камъни, привързани за гърба ми.

След седмица захвърлих всичките му измислени тежести и отказах да продължа, заявявайки, че ако бях знаела намеренията му преди това, с радост съм щяла да избира смъртта.

Боунс просто се усмихна насреща ми с извадени кучешки зъби и ми каза да го докажа. Убедих се, че е сериозен, отново нарах екипировката си и се помъкнах напред.

Обаче най-изтощителните мъчения изтърпявах непосредствено от него. Той разтягаше крайниците ми, докато от очите ми не потичаха сълзи, гълчейки ме за липсата ми на гъвкавост. После в ръкопашните ни боеве ме нокаутираше и изпадах в такова дълбоко безсъзнание, което всичката ледена вода на света не можеше да пребори. Събуждах се с вкуса на кръвта му в устата си само за да повторим упражнението наново. Да се твърди, че всяка секунда от всеки ден си фантазирах как го убивам, бе меко казано. И въпреки това ставах по-добра, няхах друг избор. С Боунс положението бе: или се усъвършенстваш, или умираш.

Първото доказателство за повишената ми издръжливост се появи след втората седмица от тренировките ми. С Боунс се бихме и този път не припаднах. Той пак ме преби жестоко, но останах в съзнание. Това си имаше своите плюсове и минуси. Запазих достойнството си от факта, че не ме приспа по време на боя, но пък бях будна, когато ми даде да пия от кръвта му.

— Отвратително — казах, след като първо се опита да ме убеди с добро, а след това със заплахи ме накара да лапна пръста му. — Как вие, същества такива, се храните с това?

Думите изскочиха от устата ми, без да се замислям, както много пъти преди това.

— Неволята учи на всичко. Научаваш се да обичаш онова, което ти е нужно, за да оцелееш — кратко отвърна той.

— Дано всичката тая кръв не ме превърне във вампир. Това не влиза в сделката ни.

Трудно ми бе да споря, докато пръстът му бе напъхан в устата ми, и отметнах глава назад, докато не излезе влажен навън. Бе почти сексуален жест. Изчервих се веднага щом мисълта ми хрумна. Той, естествено, забеляза изчервяването. Без съмнение се досети и за причината, но просто обърса ръка в ризата си.

— Повярвай ми, сладурче, ти не поемаш достатъчно кръв, за да се превърнеш във вампир. Но понеже непрестанно се тревожиш за това, ще ти кажа как става. Първо трябва да смуча от кръвта ти, докато не се озовеш на прага на смъртта. Трикът е да не поемеш прекалено много, но и да е достатъчно. Сетне, натъпкан до гуша с твоята кръв, трябва да отворя артерията си и да ти дам да пиеш веднага от мен. Колкото съм изпил. И това не е лесно. Трябва да си силен, за да създадеш вампир, или твоето бъдещо протеже може да те пресуши и убие, докато се трансформира. По-трудно е да откъснеш новосъздаден вампир от отворена артерия, отколкото изгладняло бебе от сочна гърда. Тези жалки капки, които ти давам, могат единствено да излекуват нараняванията ти. Вероятно дори не са достатъчни да увеличат силата ти. Сега ще спреш ли да мрънкаш всеки път, когато трябва да ме обличеш?

Това вече наистина ме накара да се изчервя заради картината, която мина през съзнанието ми. Той го забеляза и раздразнено прокара ръка през косата си.

— Ето това е още нещо, което трябва да спреш да правиш. Ставаш червена като домат при най-малкия намек. Трябва да играеш ролята на агресивна, разгонена мацка! Никой мъж няма да се върже, когато види, че от едно „Па!“ припаднеш от срам. Девствеността ти ще те вкара в гроба.

— Не съм девствена — отвърнах спонтанно и едва не припаднах, както и той предсказа.

Тъмните му вежди отхвъркнаха нагоре. Извърнах се, мърморейки.

— Може ли да сменим темата, моля? Не сме приятелки на пижамено парти. Не желая да разисквам това с теб.

— Бре, бре, бре — провлече той, пренебрегвайки молбата ми. — Котенцето е скитало значи? Така, както се държиш, това направо ме изненадва. Нима има мъж, който търпеливо те чака да свършиш с тренировките си? Явно е страхотен, щом така се разгорещяваш и притесняваш. Не предполагах, че си толкова опитна, но пък, от друга страна, ми даде да се пробвам, когато се срещнахме за пръв път. Въпросът е дали планираше да забиеш кола си в мен преди или след като сме се изчукали? Ами другите вампири? Те с усмивка на лицето ли умираха?

Ударих му шамар. Или поне се опитах. Той стисна китката ми и я задържа, после хвана и другата, когато замахнах и с лявата си ръка.

— Не смей да ми говориш по този начин, достатъчно съм се наслушала на тия гадости, докато растях. Само защото майка ми ме е родила без брак, тъпите ни съседи сметнаха, че това я превръща в курва, както и мен, покрай нея. И не че това ти влиза в работата, защото сигурно си изнасилил толкова жени, че с тях могат да се населят цели градове, но съм била само с един мъж. Веднага след това той се отърва от мен, сякаш съм някакъв лош навик, и това бе достатъчно, за да ме излекува от всякакво желание, което таях, да повторя сексуалните си забегки. Сериозно говоря, не желая повече да обсъждам това!

Задъхвах се от сдържания гняв заради раната, която той, без да знае, бе отворил. Боунс пусна ръцете ми и аз ги разтрих там, където пръстите му бяха оставили следи върху кожата ми.

— Котенце — примирително започна той, — извинявай. Но само защото невежите ви съседи са имали предразсъдъци спрямо теб, или

защото някакъв пъпчив тийнейджър е спал с теб веднъж...

— Престани — прекъснах го, ужасена, че ще се разплача. — Просто престани. Мога да се справя с работата, мога да се правя на секси. Но няма да говорим за това.

— Виж, сладурче... — опита той отново.

— Да го духаш — троснах се и се отдалечих.

Поне този път той не предложи да откликне на поканата и не ме последва.

В началото на четвъртата седмица Боунс заяви, че ще попътуваме. Естествено, не последва екскурзия до местния музей. Не, накара ме да шофирам по тесен път посред нощ, без да имам каквато и да е представа къде отиваме. Посочваше ми най-общо посоката — завий тук, завий там, и така нататък... което доста ме притесни. Намирахме се в провинциална местност и нямаше никакво улично осветление по пътя. Ако искаш да пресушиш вените на някого и да се отървеш от тялото, това бе идеалното място.

Ала, от друга страна, ако той бе искал да пресуши вените ми и да захвърли тялото ми, пещерата също бе идеално място за това. Като се имаха предвид всичките пъти, когато бях изпадала в безсъзнание след тренировъчните ни боеве, той вече можеше да се е навечерял с мен, ако беше пожелал това. Нямаше да успея да го спра. Мътните го взели, нямаше да успея да го спра и когато съм в съзнание. За мое съжаление все още не бях печелила и един рунд срещу него. Боунс бе толкова ужасно силен и бърз, че да се бия с него, бе като да опитвам да сложа каишка на светкавица.

— Тук завий наляво — каза той, отвличайки ме от мислите ми.

Прочетох името на табелата. Пийч Трий Роуд. Не изглеждаше да води нанякъде.

— Знаеш ли, партньоре — казах, докато завивах, — много си потаен. Кога ще ми кажеш за какво е този излет? Не мисля, че си бил завладян от спонтанно желание да катурваме заспали крави^[1].

Той изсумтя.

— Не, не съм. Имам нужда от малко информация от човек, който живее в района.

Начинът, по който го изрече, ми подсказа, че човекът нямаше да се зарадва да го види.

— Виж, отказвам да участвам в убиването на хора, така че, ако си мислиш, че ще разпитваш този мъж и после ще го заровиш някъде, много бъркаш.

Очаквах Боунс да ме предизвика или да заспори, но той се разсмя.

— Сериозно говоря! — казах, натискайки спирачките, за да подчертая думите си.

— Скоро ще схванеш шегата, сладурче — отвърна той. — Но нека те успокоя. Първо, обещавам да не докосна и с пръст човека, и второ, ти ще си тази, която ще говори с него.

Това ме изненада. Дори не знаех кой е човекът, пък какво остава да го разпитвам.

Веждата му отново се изви насреща ми.

— Ще тръгнем ли скоро?

Ох. Пуснах спирачката, натиснах докрай газта и пикапът потегли рязко.

— Ще узная ли повече подробности? Някаква информация за него и какво искаш да знаеш?

— Разбира се. Уинстън Галахър беше работник по железопътните линии през шейсетте. Освен това въртеше бизнес с домашно произведен алкохол. Някакъв тип купил от питието на Галахър и на следващия ден го открили мъртъв. Уинстън може да е объркал съдържанието на алкохола на тази партида или пък негодникът да се е наливал прекалено много. Както и да е, краят е ясен. Уинстън бе обвинен и осъден на смърт.

— Но това е възмутително! — възкликнах. — Без мотив или доказателство за предумишлено дело?

— Боя се, че съдията, Джон Симс, не бе привърженик на мотото „невинен до доказване на противното“. Той изпълни и екзекуцията. Обаче точно преди Симс да го обеси, Уинстън се закле, че няма да го остави да прекара и една нощ на спокойствие. И от този ден насетне така и стана.

— Обесил го е? — повторих. — Мъжът, с когото искаш да говоря?

— Отбий при онзи знак „Влизането забранено“, Котенце —
упъти ме Боунс.

Послушах го с все още отворена от изумление уста.

— Уинстън няма да говори с мен, защото видовете ни не се
разбират добре. С теб обаче ще говори. Но те предупреждавам, той е
толкова благосклонно настроен, колкото си и ти в момента.

— Коя част от всичко това не разбирам? — Тонът ми бе сприхав.
Каква съм кучка, а? — Нали каза, че съдията го е обесил?

— Обеси го на онова дърво, стърчащо от скалата ей там —
потвърди Боунс. — Ако се вгледаш, все още можеш да видиш следите,
оставени от въжето. Много хора загубиха живота си на онова дърво, но
не си прави труда да говориш с някого от тях. Те са недостъпни.
Уинстън обаче не е.

Внимателно подбрах думите си:

— Да не би да ми казваш, че Уинстън е... призрак?

— Призрак, привидение, фантом, както искаш. По-важното е, че
той има чувства, а това е рядкост. Повечето духове са само отражение
на предишната си същност. Не може да се разговаря с тях, само
повтарят едно и също отново и отново, като развалена плоча. Дявол го
взел, виждаш ли колко съм стар, вече никой не ползва плочи. Уинстън
беше толкова бесен, когато умря, че част от съзнанието му остана.
Освен това от значение е и мястото. Охайо има по-тънка преграда,
разделяща нормалното от свръхестественото, затова за една душа е по-
лесно да остане, вместо да премине нататък. Специално тази местност
е като маяк. Пет гробища, оформящи пентаграм — ама наистина, какво
са си мислили? Та това е като морски фар за духовете. Благодарение на
твоя произход ще имаш способността да ги виждаш, докато повечето
хора са неспособни на това. Вече трябва да можеш да ги усетиш.
Енергията им е като електрически заряд.

Прав бе. Бях усетила странни тръпки още когато завихме по този
път, но си помислих, че кракът ми изтръпва или нещо такова.

— Каква информация може да иска един вампир от един
призрак?

— Имена — кратко отвърна Боунс. — Искам Уинстън да ти даде
имената на всички млади момичета, починали в околността. Не му
вярвай, ако ти каже, че не знае. Интересуват ме само смъртните

случаи, причинени от неестествени обстоятелства. Без катастрофи или болести.

Не изглеждаше да се шегува, но се налагаше да попитам:

— Това да не е шега?

Боунс издаде звук, който бе едва ли не въздишка.

— Иска ми се, но не е.

— Сериозно? Искаш да вляза в гробище и да разпитвам призрак за мъртви момичета?

— Стига де, Котенце, наистина ли ти е толкова трудно да повярваш, че има призраци? Ти си наполовина вампир все пак. Не мислех, че духовете ще са чак толкова предизвикателство за въображението ти.

Казано по този начин, той имаше право.

— И призраците не обичат вампири, затова предполагам, че не трябва да споменавам смесения си произход. Между другото, полага ли ми се да знам защо духовете не харесват вампирите?

— Завиждат, понеже ние сме толкова мъртви, колкото и те, но ние можем да правим каквото си поискаме, докато те завинаги са обречени да бъдат мъгливи привидения. Затова са доста кисели през повечето време, което ми напомня...

— Боунс ми подаде бутилка, пълна с някаква течност. — Вземи това. Ще ти потрябва.

Вдигнах шишето и разклатих течността.

— Какво е това? Светена вода?

Той се изсмя.

— За Уинстън е. Това е бяла светкавица. Истинско домашно приготвено питие, сладурче. Гробището „Симс“ се намира точно зад онази редица дървета и може да ти се наложи да вдигнеш малко шум, за да привлечеш вниманието на Уинстън. Призраците обичат често да си подремват, но след като веднъж го събудиш, веднага му дай бутилката. И ще ти каже каквото искаш да знаеш.

— Нека повтора. Искаш да обикалям и да тропам из някакво си гробище, размахвайки бутилка с пиячка, за да призова неспокоен дух, който след това да разпитам?

— Точно така. И не забравяй лист и химикалка. Непременно запиши имената и възрастта на всяко момиче, за което ти спомене Уинстън. Ако може да ти каже и как са умрели, още по-добре.

— Би трябвало да откажа — измърморих. — Защото разпитването на призрак не е включено в уговорката ни.

— Ако съм прав, тази информация ще ни отведе при група вампири, а убиването на вампири е част от споразумението ни, нали така?

Просто поклатих глава, когато Боунс ми подаде химикалка, малък тефтер със спирала и бутилката с домашен алкохол. Един вампир ме караше да събудя мъртвец. Това май доказваше, че нямам ясновидски заложби, защото, ако преди четири седмици някой ми бе казал, че ще върша подобно нещо, никога нямаше да му повярвам.

През нощта гробището „Симс“ не беше приятно място. Гъстите храсталаци, дърветата и скалата го скриваха от пътя. Както и Боунс беше описал, едно дърво стърчеше над урвата, а освен него имаше и огромна вечнозелена ела сред изпочупените надгробни плочи. Видях някои от датите и те потвърдиха, че през шейсетте години Уинстън е бил работник на железопътните линии. Боунс обаче бе имал предвид шейсетте години на деветнайсети век. Не на миналия.

Една фигура зад мен ме накара да се извърна с тих писък и светкавично да извадя ножа.

— Добре ли си? — моментално викна Боунс. Той чакаше извън гробището с обяснението, че така никой от мъртвите мъртъвци няма да го види. Мисълта, че призраците и вампирите не се разбират, беше просто прекалено откачена. Дори в задгробния живот ли различните видове все така не можеха да се държат добре едни с други?

— Да... — казах след миг. — Добре съм.

Не беше вярно, но не бе нещо, което изискваше помощ. Закачулена сенчеста фигура мина покрай мен, буквално носейки се над студената земя. Тя стигна до ръба на скалата и сетне изчезна с тих звук, наподобяващ писък. Наблюдавах с любопитство как само миг след това фигурата отново се появи от нищото и мина по същия път, изчезвайки с нов призрачен плач.

Вляво от мен неясният силует на жена се привеждаше, хлипайки над друг надгробен камък. Съдейки по замъглените очертания, които виждах, дрехите ѝ не бяха съвременни. След малко тя също избледня в нищото. Почаках няколко минути и тогава очертанията ѝ отново станаха видими. Тихички, почти недоловими хлипове долитаха от нея, докато и те, и тя отново не изчезнаха.

Развалена плоча, помислих си с мрачно разбиране. Да, Боунс го бе описал доста точно.

В ъгъла на гробището имаше надгробен камък с едва видими вдълбани букви, но успях да разчета У и Т в първото име, а второто започваше с Г.

— Уинстън Галахър! — викнах силно, тропайки по студения камък. — Излез!

Нищо. Бризът ме накара да се загърна в якето си, докато пристъпях от крак на крак и чаках.

— Чук-чук, има ли някой вкъщи? — извиках, чувствайки се доста глупаво.

Нещо се размърда край дърветата зад мен. Не бе фантомът с наметалото, който продължаваше да изминава все същия път, а мъглива сянка. А може би бяха само храстите, шумящи на вятъра. Отново насочих вниманието си към гроба в краката ми.

— Хей, Уинс-с-с-стъ-ъ-ъ-ън... Нося ти нещо-о-о! — провикнах се, стискайки бутилката в якето си.

— Проклето, безсрамно, топлокръвно същество — изсъска глас във въздуха. — Да видим колко бързо можеш да бягаш.

Застинах. Това не звучеше като нищо, което бях чувала преди! Изведнъж въздухът около мен стана по-студен, докато се извърщах към гласа. Сянката, която видях преди малко, сега се разтегна и промени формата си, разкривайки мъж на около петдесет години с търбух като буре, присвити очи, кафява коса, изпъстрена със сиви кичури, и неподрязани мустаци.

— Чу това, нали? — проехтя същият странно остър и зловец звук. Силуетът потрепери за миг, след което близките листа, покрай които се носеше, се разтвориха от силна въздушна струя.

— Уинстън Галахър? — попитах аз.

Призракът в действителност погледна през рамо, сякаш очакваше да види някого зад себе си.

Вложих повече твърдост в гласа си:

— Е?

— Тя не може да ме види... — каза той навярно на себе си.

— Разбира се, че мога! — Закрачих към него с облекчение, нетърпелива да се махна от това страховито място. — Това ли е твоят

надгробен камък? Ако отговорът е „да“, значи това е щастливата ти нощ.

Присвитите му очи се свиха още повече.

— Можеш да ме видиш?

„Толкова бавно ли е загарявал и когато е бил жив?“, зачудих се неуместно.

— Да. Виждам мъртвите. Кой би предположил? Сега нека поговорим. Търся информация за наскоро починали и чух, че ти можеш да ми помогнеш.

Бе едва ли не смешно да наблюдавам тези прозрачни черти на лицето му да се пренареждат от изражение на недоверие в заплашително изражение. Разбира се, той вече нямаше лицеви мускули. Нима само споменът за тях можеше да накара лицето му да се намръщи?

— Махай се оттук или гробът ще те погълне и никога няма да се измъкнеш.

Леле, нима не звучеше страховито? Ако имаше с какво да ме заплаши, щях да се притесня.

— Не ме е страх от гроба, родена съм наполовина в него. Но ако искаш да се махна оттук... — Извърнах се, все едно щях да си тръгна. — Добре, но това означава, че просто ще трябва да хвърля това в най-близката кофа за боклук.

От якето ми се появи бутилката с пиячката. Едва не се засмях, когато очите му се залепиха за нея, сякаш бяха заварени.

— Какво-о-о имаш-ш-ш там, госпо'ице?

Той произнесе първите думи с похотливо съскане. Извадих корковата тапа и размахвах гърлото на бутилката под онова, което, изглежда, бе носът му.

— Домашно приготвено, приятелю.

Все още не бях сигурна как точно Боунс очакваше да го подкупя с алкохола. Да излея малко на гроба му ли? Да задържа бутилката в безтелесната му форма ли? Или да го напръскам с него?

Уинстън издаде нов стържещ звук, който щеше да смрази кръвта на всеки човек, който се окажеше достатъчно близо, за да го чуе.

— Моля те, госпожице! — Враждебният му тон бе изчезнал, сега звучеше отчаян. — Моля те, изпий го! Изпий го!

— Аз? — зяпнах. — Аз не искам!

— О, нека го вкуся чрез теб, моля те! — помоли ме той.

Да го вкуси чрез мен. Сега разбрах защо Боунс не ми бе казал предварително как да предразположа Уинстън. Така ми се падаше, задето се доверявах на вампир дори за дребните неща! Изгледах раздразнено духа, докато си обещавах да отмъстя на едно определено бледокожо студенокървно нощно същество.

— Добре. Ще пийна малко, но тогава ти ще ми дадеш имената на младите момичета, които са починали в околността. Без катастрофите и болестите. Само убийствата.

— Прочети вестника, госпожице, защо съм ти аз за това? — излая той. — Сега го изпий!

Ама въобще не бях в настроение да ме юрка друго мъртво същество.

— Явно те хващам в лоша за теб нощ — рекох любезно. — По-добре да си вървя...

— Саманта Кинг, на седемнайсет, умря миналата нощ от кръвозагуба! — избуча той. — Моля те.

Дори не се наложи да го моля да ми съобщи причината за смъртта. Очевидно наистина ужасно силно копнееше за алкохол. Записах си подробностите в тефтера и после допрях гърлото на бутилката до устните си.

— Майко мила! — Задавих се след миг, едва забелязвайки, че призрачният силует на Уинстън се гмурна в гърлото ми като изстрелян от пушка. — Аргх! Това нещо има вкус на керосин!

— О, каква сладост! — пък бе неговият очарован отговор, когато излезе от другата страна на шията ми. — Да-а-а-а! Дай ми още!

Продължавах да кашлям и гърлото ми гореше. Дали бе от алкохола, или от призрака, не знаех.

— Още едно име — успях да изграча. — Тогава ще отпия пак.

На Уинстън не му бе нужна повторна подкана.

— Вайълет Пъркинс, на двайсет и две, умря миналия четвъртък от удушаване. Рева през цялото време.

Не правеше впечатление да му е жал за нея. Една ръка със замъглени очертания нетърпеливо махна към мен.

— Хайде!

Едно дълбоко поемане на въздух и излях още една глътка бяла светкавица в гърлото си. Разкашлях се, както и предишния път, и очите

ми се насълзиха.

— Защо някой би платил за тая помия? — ахнах, когато си поех въздух. Гърлото ми гореше, когато Уинстън излезе от него и отново се зарея пред очите ми.

— Мислеше си, че завинаги си ми отнел пиячката, нали, Симс? — изкрещя Уинстън към преминаващия закачулен фантом. Духът не реагира. — Е, виж сега кой пие, докато ти си обречен вечно да се изкачваш по тази скала! Тази глътка е за теб, стари Джон! Кармен Джонсън, на двасет и седем, починала от кръвозагуба преди десет дни. Пий, госпожице! И този път гълтай като жена, не като гукащо бебе!

Загледах го изумена. Явно от всичко на света най-много му липсваше алкохолът.

— Ти си мъртъв и все още си алкохолик. И това ако не е откачено.

— Сделката си е сделка! — изстреля той. — Пий!

— Задник — измърморих под носа си, докато гледах нещастно бутилката. В сравнение с това джинът имаше вкус на подсладена със захар вода. *Ще си го върнеш тъпкано на Боунс*, обещах на себе си. И не само със сребърен кол. Това ще е прекалено добро за него.

Двайсет минути по-късно в тефтера ми имаше още тринайсет имена, бутилката бе празна и аз се олюлявах на краката си. Ако не бях толкова замаяна, щях да се впечатля от броя на убитите през последните два месеца момичета. Нима новият губернатор не се похвали наскоро по телевизията, че нивото на престъпността спада драстично? Имената в списъка ми определено доказваха обратното. Кажете на тези окаяни девойки, че престъпността намалява, обзалагам се, че няма да се съгласят с вас.

Уинстън легна на земята с ръце върху търбуха си и когато аз шумно се оригнах, се усмихна, сякаш това бе облекчило и него.

— Ех, госпожице, ти си истински ангел. Сигурна ли си, че не е останала нито капчица повече? Може да си спомня още някое момиче...

— Да го духаш — отвърнах грубо с ново оригване. — Празна е. Но въпреки това трябва да ми кажеш името, защото ме накара да изпия цялата тая гадост.

Уинстън ми хвърли лукава усмивка.

— Върни се с пълна бутилка и ще ти кажа.

— Егоистичен призрак — изнегодувах и се заклатушках нататък. Изминах няколко метра, когато почувствах онова специфично дразнене, само че този път не беше в гърлото ми.

— Ей!

Погледнах надолу тъкмо навреме, за да видя как призрачният силует на Уинстън се хили и излетя от панталоните ми. Продължаваше да се киска, докато аз се потупвах и яростно подскачах.

— Пияна мръсна свиня! — изсъсках. — Копеле!

— Приятна вечер и на теб, госпо'ице! — викна той, докато силуетът му се замъгляваше и изчезна. — Ела пак скоро!

— Дано червеите осерат трупа ти! — бе моят отговор. Току-що един призрак бе влязъл в гащите ми. Нима можеше да падна още понизко?

Боунс изскочи иззад храстите на около петдесетина метра от мен.

— Какво стана, Котенце?

— Ти! Ти ме измами! Не искам никога повече да те виждам, нито пък това шише с течен арсеник!

Метнах празната бутилка по него, но не уцелих с няколко метра. Той я вдигна с удивление.

— Изпила си цялото проклето нещо? Трябваше да глътнеш само няколко глътки!

— Ти каза ли ми това? Каза ли ми го? — Той стигна до мен тъкмо когато усетих как земята се надига. — Нищо не каза. Взех имената и това е важното, но вие, мъжете... всички сте еднакви. Живи, неживи, мъртви — всички сте извратеняци! В гащите ми влезе пиян перверзник! Знаеш ли колко нечистоплътно е това?

Боунс ме задържа да не падна. Щях да протестирам, но не можех да си спомня как.

— Какви ги говориш?

— Уинстън полтъргайстваше в гащите ми! — заявих с шумно хлъцване.

— Ах ти, долен, развратен призрак! — извика Боунс по посока на гробището. — Ако тръбите ми все още работеха, щях да се върна и да се изпикая на гроба ти!

Стори ми се, че чух смях. Или пък бе просто вятърът.

— Зарежи. — Дръпнах го за якето, облягайки се с цялата си тежест върху него, защото в противен случай щях да падна. — Кои са тези момичета? Прав беше, повечето от тях са убити от вампири.

— Подозирах го.

— Знаеш ли кой го е извършил? — изпелтечих. — Уинстън нямаше никаква представа. Знаеше само имената на момичетата и как са починали.

— Не ме разпитвай повече, защото нищо няма да ти кажа, и преди дори да си го помислиш — не, нямам нищо общо с това.

Лунната светлина правеше кожата му още по-сметанова. Той продължаваше да се взира в далечината и така, със стисната челюст, изглеждаше страшен и много красив.

— Знаеш ли какво? — Внезапно и много неприлично се разкисках. — Ти си хубав. Ти си много хубав.

Боунс отново обърна поглед към мен.

— Мътните го взели. На сутринта ще се мразиш, че си казала това. Сигурно си направо мъртво пияна.

Последва нов кикот. Той беше забавен.

— Вече не.

— Да, да. — Той ме вдигна. Листата тихо прошумоляваха под стъпките му, докато ме носеше. — Ако не беше наполовина мъртва, току-що изпитото щеше да те убие. Хайде, сладурче, да се прибираме.

Бе минало дълго време, откакто за последен път бях в прегръдките на мъж. Е, Боунс вероятно и преди ме бе носил, докато съм била в безсъзнание, но то не се броеше. Сега усещах твърдата му гръд до себе си, долавях как ме носеше без никакви усилия и наистина колко хубаво миришеше. Не беше афършейв — такъв той не ползваше. Беше неговият собствен, неповторим аромат, който бе... опияняващ.

— Мислиш ли, че съм хубава? — чух се да питам.

Някакво чувство, което не можех да определя, пробяга през лицето му.

— Не. Не мисля, че си хубава. Мисля, че си най-красивото момиче, което някога съм виждал.

— Лъжец — въздъгнах. — Той нямаше да направи това, ако думите ти са истина. Нямаше да е с нея.

— Кой?

Не му обърнах внимание, завладяна от спомена.

— Може би е знаел. Може би някъде дълбоко, дълбоко, е доловил, че нося злото в себе си. Иска ми се да не се бях раждала такава. Иска ми се въобще да не се бях раждала.

— Чуй ме, Котенце — прекъсна ме Боунс. В тирадата си съвсем бях забравила, че и той е с мен. — Не знам за кого говориш, но в теб няма нищо зло. В нито една твоя клетка. В теб няма нищо сбъркано и всеки, който не може да види това, да върви по дяволите.

Отпуснах глава в ръцете му. След минутка отчаянието ми изчезна и аз отново се закисках.

— Уинстън ме хареса. Стига да имам пиячка, винаги ще мога да подхвана нещо с призрак!

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, сладурче, но вие с Уинстън нямате бъдеще.

— Кой казва? — Засмях се, защото забелязах, че дърветата са се килнали на една страна. Това бе странно. И като че се въртяха.

Боунс повдигна главата ми. Премигнах. Дърветата отново се изправиха! И тогава всичко, което можех да видя, бе лицето му, приведено много близо над моето.

— Аз казвам.

Сега сякаш и той се въртеше. Може би всичко се въртеше. Или така ми се струваше.

— Пияна съм, нали?

Досега никога не се бях напивала и имах нужда от потвърждение.

Изсумтяването му загъделичка лицето ми.

— Впечатляващо много.

— Само да си посмял да ме ухапеш — рекох, забелязвайки, че устните му са едва на няколко сантиметра от шията ми.

— Не се бой. Това е последното, което ми се върти в главата.

Пикапът се показа. Боунс отвори предната врата и ме положи на седалката. Отпуснах се, почувствала се капнала изведнъж.

Той седна на шофьорското място и двигателят внезапно се събуди за живот. Въртях се, опитвайки се да се наместя удобно, но купето на колата ми бе малко и вътре бе тясно.

— Ето — каза Боунс след няколко минути и издърпа главата ми в скута си.

— Прасе! — изпищях, отдръпвайки се толкова бързо, че бузата ми се удари във волана.

Той само се засмя.

— Май твоето подсъзнание е мръсно. Не трябваше така прибързано да съдиш Уинстън, че е пиан перверзник. Присмял се хърбел на щърбел, ако питаш мен. Имах най-почтени намерения, уверявам те.

Огледах скута му и ужасно неудобната врата на пикапа, преценявайки възможностите си. Сетне полегнах обратно долу и положих глава на бедрото му, затваряйки очи.

— Събуди ме, като стигнем до дома ми.

[1] Популярно забавление на младежите в провинциалните райони на САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Беше петата седмица. Влязох в пещерата с надеждата, че Боунс просто ще ме пребие до безсъзнание, вместо да преживявам онова, което знаех, че предстоеше — стайлинг на външния ми вид от един вампир.

Нямаше го приседнал на обичайната канара. Може би още спеше. Бях подранила с около десет минути. Този път не ми отне толкова време да излъжа за пореден път майка си за мястото, на което отивам. Първите няколко седмици и казвах, че съм си намерила работа като сервитьорка, ала понеже все няхах пари, знаех, че ще се наложи да бъда по-изобретателна. В крайна сметка започнах да твърдя, че съм се записала в интензивна подготвителна тренировъчна програма за желаещи да служат в армията. Тя бе ужасена при мисълта, че ще имам досег с военните, но аз я уверих, че се интересувам единствено от тренировките, за да ми бъдат полезни при извънкласните ми дейности. Съвсем извънкласни, като се имаше предвид, че убиването на вампири не бе включено в програмата на нито един колеж, доколкото ми бе известно.

— Боунс? — провикнах се, навлизайки по-навътре в пещерата.

Въздухът над мен изсвистя. Завъртях се на един крак и силно ритнах с другия, отблъсквайки нападателя си настрана. Сетне се приведох навреме, за да избегна юмука, насочен към черепа ми, и направих задно салто, избягвайки следващия мълниеносен удар.

Отпуснах се.

— Отново ли ме проверяваш, Боунс? Откъде се появи всъщност?

Проследих с поглед жеста му и зърнах малка пролука в камъка на около три метра над главите ни. Как, по дяволите, се бе качил там?

— Ето така — отговори той на неизречения ми въпрос и се отгласна право нагоре, сякаш бе изстрелян с прашка.

Останах зяпнала, с отворена уста. Пет седмици бяха изтекли, а той не беше демонстрирал подобно нещо.

— Еха. Готин номер. Нов ли е?

— Не, сладурче — рече той, щом грациозно скочи долу. — Стар е, като мен. Запомни следното: това, че един вампир не е пред теб, не значи, че не е отгоре ти.

— Ясно — измърморих. Преди пет седмици щях да се изчервя ужасяващо силно. Сега дори не мигнах при намека.

— Сега да преминем към последния етап. Да те превърнем в изкусителка. Навярно това ще е най-трудната ни задача.

— Е, благодаря ти.

Отидохме в импровизираната дневна, която изглеждаше доста нормално, ако не се брояха варовикът и стените със сталагмити. Боунс крадеше електричество от минаващ наблизко кабел и хитроумно го ползваше в пещерата. Което значеше, че покрай канапето и столовете вътре имаше лампи, компютър и телевизор. Дори имаше електрическа печка, за моментите, в които се уморяваше от естествената температура в пещерата от десет градуса. Ако закачите някоя и друга картина и добавите декоративни възглавнички, ще заприлича на подземен вариант на стая от някое списание за домашен интериор.

Боунс грабна джинсовото си яке и ме поведе към изхода на пещерата.

— Хайде. Отиваме в салон за красота и подозирам, че ще отнеме известно време.

— Шегуваш се.

Със смесица от отвращение и неверие гледах отражението си в огледалото цял ръст, което Боунс подпря на стената. След пет часа в салона „Хот Хеър“ придобих съвсем ясна представа какво значи да те въртят на шиш. Бях измита, обезкосмена, с изскубани вежди, подстригана, изсушена със сешоар, направиха ми маникюр, педикюр, пилинг, ексфолиране на кожата, къдрене, наконтиха ме и накрая ме гримираха. Дори не пожелах да се погледна, докато Боунс не се върна да ме вземе, и отказах да му говоря през целия път на връщане към пещерата. Най-накрая, виждайки крайния резултат, наруших мълчанието си.

— Няма начин да изляза така пред хората!

Изглежда, че докато мен ме изтезваха в салона, Боунс беше ходил на пазар. Не го попитах откъде има пари, а образите на

възрастни мъже с кървящи шии и откраднати портфейли затанцуваха из съзнанието ми. Пред мен бяха струпани ботуши, обици, сутиени с подпльнки, поли и неща, които той ми се закле, че били рокли, но всъщност приличаха само на части от рокли. Сега бях облечена в една от тях, яркозелена със сребристо, свършваща на около десет сантиметра над колената ми и прекалено изрязана отпред. Това в съчетание с новите ми кожени ботуши, накъдрената коса и грима ме накара да се почувствам като евтина курва.

— Изглеждаш зашеметяващо. — Той се ухили. — Едва се възпирам да не ти разкъсам дрехите.

— Намираш това за смешно, нали? Това е едно адски страхотно забавление за теб!

С един скок беше до мен.

— Това не е шега, но е игра. Победителят взима всичко. Ще ти е необходимо всяко предимство, което имаш. Ако някой горкичък нежив приятел е зает да гледа тези — с бързо движение дръпна плата на роклята, за да надзърне в деколтето ми, преди да го шляпна по ръката, — тогава той няма да внимава за това.

Нещо твърдо се притисна към корема ми. Обвих ръце около нещото и раменете ми се сковаха.

— Това кол ли е, Боунс, или просто се радваш на новата ми рокля?

Той ми хвърли усмивка, изпълнена с повече намек от цял час неприлични разговори.

— В конкретния случай е кол. Но можеш да опипаш дали няма да откриеш още нещо. Пък да видим какво ще излезе.

— Дано това да е част от тренировките за мръсни разговори или веднага ще изпробвам новия кол.

— Е, сладурче, това изобщо не беше романтичен отговор. Съсредоточи се! Изглеждаш страхотно между другото. Този сутиен прави чудеса с бюста ти.

— Тъпак — изплюх аз, устоявайки на желанието да погледна надолу и да се уверя в думите му. По-късно, когато не ме гледаше, щях да проверя.

— Хайде, Котенце. Сложи кола в ботуша си. Ще откриеш, че отвътре има халка за него.

Протегнах се надолу и открих по един кожен кръг във всеки от ботушите. Колът прилепна чудесно вътре, напълно скрит и все пак на лесно достижимо място. Вече бях започнала да се чудя къде се предполага, че трябва да скрия оръжието си с тази прилепнала към тялото рокля.

— Сложи и другия — инструктира ме той. Подчиних се и сега изглеждах като Кат, курвата убийца на вампири.

— Тази халка е страхотна идея, Боунс.

Похвалата се изплъзна от устните ми и на мига съжалих за нея. Ние не бяхме приятели, а само бизнес партньори.

— Правил съм го за себе си един-два пъти. Хм-м-м, все още нещо не е наред, нещо липсва.

Той завървя в кръг около мен. Стоях мирна, докато той оглеждаше всеки сантиметър от мен. Беше, меко казано, нервиращо.

— Сетих се! — внезапно заяви той и триумфиращо щракна с пръсти. — Свали си бикините.

— Какво? — Правилно ли чух?

— Бикините. Нали се сещаш... гащичките, бельото, пликчетата.

— Да не си се побъркал? — прекъснах го. — Чашата преля! Какво общо има бельото ми с това? Няма да си показвам... интимните части на някого, каквото и да кажеш!

Той помирително протегна ръце към мен.

— Виж, не е нужно да показваш каквото и да е. Повярвай ми, един вампир ще разбере на мига и без да му показваш, че подаръкът ти е неопакван.

Отпращайки грубите образи от съзнанието си, преди да съм избухнала, преминах в настъпление.

— И как по-точно ще разбере това? Защото няма да се очертават ръбовете на гащичките ли?

— По миризмата, сладурче — незабавно отвърна той. Е, това сработи. Лицето ми навярно премина през всеки оттенък на аленото. — Никой вампир на света не може да я сбърка. Като да размахаш напрацяла цицка пред котенце. Съвсем ясно ще надушат...

— Ще престанеш ли? — Опитвах се да прогоня засрамването си. — Представих си картинката! Престани да я доукрасяваш, ясно? Боже, ама че си... ти си... простак! — Вървяща с гнева си, сега вече можех отново да срещна погледа му. — Не виждам защо това да е

необходимо. Облече ме в тези „изпукайте ме“ дрехи, наконти ме с всичкия този грим и прически и ще прогоря дупки в ушите им с мръсни приказки. Ако това не е достатъчно да ги накарам да ме качат в колата си, тогава положението е безнадеждно.

Той стоеше напълно неподвижен, както вампирите правеха. Абсолютно неподвижен. Плашеше ме, когато постъпваше така, защото ми напомняше колко различни са нашите видове. Една част от мен носеше в себе си заразата. Половината от кръвта, течаща във вените ми, беше вампирска. Лицето му бе замислено, сякаш обсъждахме времето. Изпъкналите му скули се подчертаваха от светлината над нас. Той имаше най-изваяните черти, които някога бях виждала у някой мъж.

— Виж как стоят нещата, сладурче — най-сетне заговори. — И сега грабваш окото с новите си дрешки, но ако типът предпочита блондинки? Или брюнетки? Или ги харесва с малко повече плът по дупето? Това не са наивници, задоволяващи се с първата изпречила им се артерия. Това са мастер вампири с определени вкусове. Ще ни се наложи да предложим нещо, с което да наклоним везните в наша полза. Мисли за това като за... реклама. Наистина ли ти е толкова трудно? Нали се сещаш, че с чувствителния си нос той така или иначе може да те подуши. Дявол го взел, аз веднага мога да кажа кога си в цикъл, с гащички или без тях. Някои неща просто...

— Добре тогава! — *Бавно вдишвай и бавно издишвай. Не му давай да разбере колко си шокирана от мисълта, че надушва цикъла ти.*

— Схванах. Добре, ще го направя, когато излезем в петък. Но не по-рано. Не подлежи на преговори.

— Както кажеш. — Звучеше, сякаш отстъпва, но това бе лъжовно. Всичко ставаше според неговите желания. Аз само се преструвах, че печеля някои от битките. — Сега да се захващаме с мръснишките разговори.

Седнахме на масата един срещу друг. Боунс взе ръцете ми в своите въпреки възраженията ми, твърдейки, че ако непрекъснато трепвам или се стряскам, изобличаването ще бъде смъртоносно. И това не бяха празни приказки. Можеше да разгадава израженията на лицето ми и движенията на ръцете ми като същински детектор на лъжата. За всяко изчервяване и отдръпване от моя страна, щях да получавам по

шестнайсет километра тичане през гората, а през това време той лично щеше да ме навиква. Бях твърдо решена да не си спечелвам този адски крос.

— Изглеждаш толкова сочна, сладурче. Единственото, което ще направи устните ти по-красиви, е, ако ги обвиниш около пениса ми. Обзалагам се, че отново можеш да накараш сърцето ми да затупти. Искане ми се да те обладая отзад само за да чуя колко силно можеш да крещиш. На бас, че си падаш по грубостите. Толкова дълго ще прониквам в теб, докато вече не можеш и да молиш...

— Леле, леле, някой отдавна не се е чукал — подиграх го, доволна от факта, че не избягах с викове от стаята.

Не бяха само думите му или малките кръгчета, които рисуваха с палците си по дланите ми. Очите му бяха тъмни и страстни, сякаш горяха отвътре, беше впил право в мен многозначителния си поглед, който превръщаше всяка дума в още по-интимна. Думи, изпълнени с обещание и заплаха. Прокарваше език по вътрешната страна на устните си, карайки ме да се питам дали си представя, че прави всички тези неща, които описва. Трябваше да впрегна цялата си воля, за да издържа на погледа му.

— Ще поема гърдите ти в устата си и ще облизвам зърната, докато не станат тъмночервени. А те ще станат, сладурче. Колкото повече ги ближа и смуча, толкова по-тъмни ще стават. Нека ти разкрия една тайна за вампирите — ние насочваме кръвта в телата си там, където искаме да бъде, и го правим за колкото дълго време искаме. Нямам търпение да разбера какъв е вкусът ти и ти няма да искаш да спра дори след като напълно съм те изтощил. Ще имаш чувство, че гориш, че кожата ти пламти. Ще изсмуча всичките ти сокове. И после ще пия от кръвта ти.

— Ъм? — При последните две изречения внезапно ме връхлетя представата, че той прави точно това с мен.

Изчервяването опари бузите ми на мига. Ужасена, дръпнах ръцете си и станах толкова рязко, че столът се прекатури.

Последва ме подигравателен смях.

— Ох, Котенце, а се справяше толкова добре! Явно просто не ти се иска да пропуснеш приятната разходка из гората. А нощта е красива и подходяща за това, надушвам, че приближава буря. И се чудиш защо

си мислех, че си невинна. Срещал съм монахини с повече опит. Знаех си, че оралната част ще те провали, можех да заложа живота си.

— Ти нямаш живот, ти си мъртъв.

Опитвах се да не забравям това. Докато слушах с подробности всичко, което искаше да направи с мен — не че някога щях да му позволя, разбира се! — ми бе трудно да си припомня този факт. Поклатих глава, опитвайки се да прогоня танцуващите в съзнанието ми образи.

— Това е въпрос на лично мнение. Всъщност, ако се съди по усещанията и рефлексите, аз съм жив като всеки друг човек, просто имам някои подобрения.

— Подобрения? Ти не си компютър. Ти си убиец.

Той се заклати на задните два крака на стола си, като с лекота пазеше равновесие. Беше облякъл тъмносив пуловер, който прилепваше към раменете му и обгръщаше шията му. Винаги носеше черни панталони, чудех се дали въобще има панталони в друг цвят. Тъмните цветове само подчертаваха светлата му коса и бледата кожа, карайки ги да изглеждат още по-бледи. Знаех, че това не бе случайно. Всичко при Боунс бе преднамерено. С тези невероятни скули и с изваяната си физика той бе зашеметяващ. И опасен, въпреки че някъде по пътя бях изгубила страха си от него.

— Ти също си убиец, сладурче, или забрави този факт? Ама наистина, Котенце, защо си толкова свенлива, когато говорим на тази тема? Онзи негодник, който те е изучава, не те ли е целувал първо навсякъде? Не ми казвай, че нещастникът е пренебрегнал любовната игра.

— Не и ако свалянето на дрехите се брой за любовна игра. — Дяволите да го вземат Боунс и Дани Милтън с него. Може би някой ден щях да мога да се обърна към спомена, без да усещам жегването. — Може ли да не говорим за това? Въобще не ме предразполага.

Нещо студено пробяга през лицето на Боунс, ала гласът му бе весел:

— Не се натъжавай заради него, сладурче. Ако го срещна, ще го разкъсам на парчета заради теб. Не, повече няма да говорим за него. Сега готова ли си да се върнеш на масата? Или имаш нужда от още няколко минути да се посъвземеш?

Ето го отново онзи многозначителен тон, с който обикновените думи се превръщаха в образи.

— Готова съм. Просто преди малко не бях подготвена. — Седнах на стола си и отново плъзнах длани в неговите. — Хайде. Покажи най-доброто, на което си способен.

Той се усмихна с бавно секси извиване на устните и огънят се върна в очите му.

— Обичам да давам най-доброто от себе си. Нека ти кажа как точно ще го направя...

Два часа по-късно ушите ми горяха и ми предстоеше шейсет и пет километров крос. Боунс беше в отлично настроение. И защо да не бъде? Току-що хипотетично ме бе чукал до полуда. Вкисната го попитах дали иска цигара, след като свърши, и той ме информира през смях, че ги бил отказал. Чул, че били вредни за здравето му. Боже, той се забавляваше на собствените си шеги.

Ползвах една от по-малките стаи в пещерата като съблекалня, за да сваля курвенските дрехи и да облека анцуга си. Боунс винаги следеше за спазването на облозите си, а това, че в момента навън бушуваше гръмотевична буря, нямаше значение. Щяхме да излезем за малкия си мъчителен крос из гората. Вдигнах косата си на кок, за да не ми влиза в очите, излязох иззад скалата и открих, че той вече ме чака. Огледа ме набързо и нахаканата му усмивка се върна на устните му.

— Ето това е Котенцето, което познавам и обичам. Имах усещането, че си излязла за малко, толкова различно изглеждаше. Готова ли си за лудориите под дъжда?

— Давай да свършваме с това. Почти девет часът е и искам да се прибера у дома. След тази вечер имам нужда от баня.

— Е, сладурче — вече бяхме стигнали изхода на пещерата и дъждът се лееше като из ведро, — изцяло на твоите услуги. Ето го и душа.

Кросът бе брутален, както се и очакваше. Боунс дори имаше наглостта да се смее зад мен през цялото време. Когато се качих в пикапа си, бях изтощена и мокра като кокошка. Пътят до пещерата бе час и половина, а пикапът направо гълташе бензина. Боунс трябваше да започне да се включва в плащането на пътните ми разходи, защото нямах намерение да харча за гориво още от парите си за колежа.

В къщата не светеха никакви лампи, когато се прибрах, а дъждът се бе превърнал в ръмеж. Свалих обувките си и се запътих право към банята. Щом се озовах вътре, свалих всичките си дрехи и напълних ваната с гореща вода.

Потопих се и затворих очи. От бягането ме болеше всичко. Няколко минути просто си седях и релаксирах. Парата от водата навлажни горната ми устна и аз я избърсах, ала се стреснах, когато докосването на пръстите ми причини неочаквано пърхане в стомаха ми.

Повторих движението, никога преди не го бях правила и си представих, че това не са моите пръсти. В напълно изненадваща реакция цялата ми кожа настръхна, зърната на гърдите ми се втвърдиха.

Обхванах гърди, задъхвайки се от чувственото усещане. Сега водата като че ли галеше най-интимните ми места. Плъзнах ръце по външната страна на бедрата си, изумена от вълните на удоволствие, които последваха. Сетне прокарах ръка по вътрешната страна, спрях виновно за миг и после продължих.

Тихо стенание се отрони от устните ми. Със затворени очи, поглъщайки топлия влажен въздух през отворените си устни, оставих пръстите си да се движат малко по-бързо, още малко по-бързо...

... усети тясната ти влажна женственост, обгръщаща ме, придърпвайки ме по-дълбоко в тялото ти...

Думите на Боунс се прокраднаха в съзнанието ми и аз рязко отдръпнах ръка като опарена.

— О, по дяволите!

Изскочих от ваната, подхлъзнах се на мокрите плочки и паднах с трясък на пода.

— Мамка му! — изкрещях. Супер, щях да имам синина. Синина с размерите на глупостта ми.

— Катрин, какво става?

Майка ми стоеше пред вратата на банята. Падането или крясъкът ми явно я бяха събудили.

— Всичко е наред, мамо, просто се подхлъзнах. Добре съм.

Избърсах се с кърпата, докато тихо се ругаех:

— Глупаво, глупаво, глупаво, да си мислиш за вампир. Какво ти става? Какво ти става?

— С кого говориш? — Очевидно майка ми все още стоеше пред банята.

— С никого. — *С никой, който има мозък в главата — това бе сигурно.* — Връщай се в леглото.

След като си облякох пижамата, отнесох мръсните си дрехи долу и ги вкарах в пералната машина, напомняйки си на сутринта да я пусна. Когато влязох в стаята, която делях с майка си, я открих седнала в леглото. Това вече бе нещо ново. Обикновено заспиваше вечер в девет.

— Катрин, трябва да поговорим.

Не можеше да избере по-неподходящ момент, но аз потиснах една прозявка и я попитах за какво иска да говорим.

— За бъдещето ти, разбира се. Знам, че чака две години, докато се запишеш в колежа, за да можеш да ни помагаш, след като дядо ти Джо получи инфаркт, а и спестяваше още две години, за да можеш да се прехвърлиш от общинския колеж в щатския университет на Охайо. Но ти скоро ще се изнесеш. Ще живееш сама и се тревожа за теб.

— Мамо, не се тревожи, ще бъда внимателна...

— Не бива да забравяш за чудовището в теб — прекъсна ме тя.

Стиснах устни. Боже, избрала бе чуден момент да говори за това! *В теб живее чудовище, Катрин.* Така започна разговора, когато бях на шестнайсет и тя ми разкри за моя произход.

— Притеснявам се за теб, откакто открих, че съм бременна — продължи майка ми. Лампата не светеше, но тя не ми бе нужна, за да забележа напрегнатото ѝ изражение. — От деня, в който се роди, ти приличаш на баща си. След това ден след ден наблюдавах как различията между теб и другите деца нарастват. Скоро ще напуснеш дома и аз вече няма да мога да се грижа за теб. Ще разчиташ единствено на себе си да не се превърнеш в същото чудовище като това, което те създаде. Не трябва да позволиш това да се случи. Завърши колежа, вземи си дипломата. Напусни града, намери си приятели, това ще ти се отрази добре. Но внимавай. Не забравяй, че не си като останалите. У тях няма зло, опитващо се да изскочи навън, но у теб има.

За пръв път в живота си ми се прииска да споря с нея. Да ѝ кажа, че в мен може би няма никакво зло. Че е възможно баща ми да е бил

лош и преди да се превърне във вампир, и че странностите ми ме правят различна, но не и половин дявол.

Думите бяха на езика ми, но ги преглътнах. От вниманието ми не бе убягнал фактът, че отношенията ми с майка ми се бяха подобрили значително, след като започнах да ловувам вампири. Тя ме обичаше, знаех това, ала преди това усещах как частица от нея ме ненавижда заради обстоятелствата около раждането ми и последиците от тях.

— Няма да забравя, мамо — казах само. — Няма да забравя, заклевам се.

Изречението ѝ се смекчи. Като видях това, се зарадвах, че не ѝ бях възразила. Нямаше нужда да я разстройвам. Това бе жена, която бе отгледала детето на изнасилвача си и в този малък град бе отритната само защото бе родила без брак. Никой не знаеше ужасната истина за бременността ѝ. Колкото и трудно да е било за нея това, на всичкото отгоре не се бях оказала нормално дете. Майка ми нямаше нужда да я поучавам кое е добро и кое е зло.

— Всъщност — продължих — в петък отново излизам на лов. Навярно ще се прибера късно. Аз... аз имам предчувствие, че ще попадна на някой от тях.

О, да. Със сигурност.

Тя се усмихна.

— Постъпваш правилно, миличка.

Кимнах, потискайки чувството за вина. Ако научи за Боунс, никога няма да ми прости. Няма да разбере защо съм се съюзила с вампир, независимо от причините.

— Знам.

Тя легна в леглото си. Аз също се настаних в своето и опитах да заспя. Ала страховете около промененото ми бъдеще и виновникът за него ме държаха будна.

ГЛАВА 6

Най-сетне дойде петък. Пет дни подред експериментирах с грима и различни прически, за да превърна себе си в по-апетитна примамка. Несесерът от салона „Хот Хеър“ бе пълен с козметика, телове, лак за коса, фиби и шноли, лак за нокти и с всякакви подобни неща. Освен това Боунс ми донесе маша за коса и ролки. След като се нагласях като кукличка, се биех с него в пълно курвенско снаряжение, тренирайки да се сражавам в къса рокля.

Сега Боунс ме очакваше при изхода на пещерата, това бе истинска рядкост. Изглежда, вече бе облечен за вечерта. Черна риза с дълъг ръкав, черни панталони, черни ботуши. Със светлата си коса и бледа кожа той изглеждаше като архангел, овъргалян във въглища.

— Сега, наясно си с всички подробности, нали? Няма да ме виждаш, но аз ще те наблюдавам. Когато тръгнеш с него, ще ви последвам. Навън, където и да е, няма да бъде проблем, но не му позволявай, повтарям — не му позволявай да те вкара в някоя сграда или къща. Ако се опита да те принуди да влезеш, какво ще направиш?

— За Бога, Боунс, хиляди пъти сме го обсъждали.

— Какво ще направиш? — не се отказваше той.

— Ще натисна бутона на часовника, мистър Бонд, Джеймс Бонд. Ти ще дотичаш. Вечеря за двама.

Той се усмихна и стисна рамото ми.

— Котенце, останала си с погрешно впечатление. Ако копнеех за врата ти, нямаше изобщо да искам да го споделям с друг.

Въпреки че никога нямаше да си го призная, да имам осигурена защита, ме караше да се чувствам по-добре. Часовникът бе снабден с миниатюрен пейджър, който щеше да изпрати сигнал на Боунс, че задникът ми е в опасност.

— Поне ще ми кажеш ли кого преследвам? Или ще разбере после, след като забия кола в погрешния тип? Много си потаен, когато стане дума за самоличността му. Опасяваш се, че ще те издам?

Усмивката се изпари от лицето му и се замени от напълно сериозно изражение.

— По-добре ще е за теб да не знаеш това предварително, сладурче. Така няма опасност да издрънкаш нещо по невнимание. Щом не се говори за нещо, няма как да се разчуе, нали?

Той ме последва в преграденото място, където държеше курвенските ми дрехи и аксесоари. Невероятно бе колко много помещения имаше в пещерата. Доколкото можех да преценя, тя бе дълга около километър. Влязох в импровизираната съблекалня и дръпнах паравана с многозначителен поглед. В никакъв случай нямаше да се преобличам пред него. Параванът обаче не прекъсна разговора ни, затова му отговорих, докато се събличах:

— Изненадва ме колко силно се тревожиш да не се издъня. Може и да не си ме чул, когато все ти казвах, но аз нямам приятели. Единственият човек, с когото говоря, е майка ми, а тя не знае абсолютно нищо за уговорката ни.

Още щом изрекох думите, в гърдите ми се надигна усещане за празнота. Вярно беше, дори прекалено вярно. Колкото и извратено да бе, Боунс бе най-близкото нещо до приятел, което някога бях имала. Може и да ме използваше, но поне бе откровен в това отношение. Не беше лъжлив и подъл като Дани.

— Добре, сладурче. Името му е Серджо, макар че може да ти се представи и с друго име. Висок е около метър и осемдесет и пет, има черна коса, сиви очи, с типичния за вампирската кожа тен. Майчиният му език е италианският, но знае перфектно още три езика, говори английски с акцент. Не е много мускулист. Всъщност може и да ти се стори отпуснат, но не се оставяй това да те заблуди. На почти триста години е и е по-силен, отколкото можеш да си представиш. Освен това е садист, харесва ги млади, много млади. Кажу ми, че си непълнолетна и че си се промъкнала с фалшива лична карта, това само ще го възбуди още повече. Освен това не трябва веднага да го убиваш, защото преди това искам да измъкна малко информация от него. Това е. О, и той струва петдесет хиляди долара.

Петдесет хиляди долара! Думите отекнаха в главата ми. А аз си мислех, че ще трябва да се карам с Боунс за джобни пари! Думите продължаваха да звучат в главата ми, когато осъзнах важната подробност, която никога преди не бе споменавал.

— Пари. Значи затова убиваш вампири. Ти си наемен убиец!

Бях така изумена от тази новина, че отворих паравана, въпреки че бях само по сутиен и бикини.

Той бавно ме огледа от главата до петите, преди да срещне погледа ми.

— Да, така е. С това се занимавам. Но не се безпокой. Можеш да ме наричаш и ловец на глави. Понякога клиентите ми ги искат живи.

— Еха! А аз си мислех, че преследваме само такива, които са те настъпили по мазола.

— И бе готова да убиеш някого само защото ме е погледнал накриво? Брей, не си поплюваш. Ами ако убивах за пари някой, който е добър и сладък, и който и на мравката път прави? Пак ли щеше да си съгласна?

Отново дръпнах паравана и от устните ми излетяха думите на майка ми:

— Никой от вас не е добър и сладък. Всички сте убийци. Затова и няма значение за мен. Посочи ми някой вампир и аз ще му видя сметката, защото все някога той е направил нещо, с което да си го е заслужил.

Отвъд паравана бе така тихо, че се запитах дали Боунс не е излязъл. Когато надникнах, открих, че той все още стои на мястото, на което бе стоял и преди. Някаква емоция се мярна на лицето му, преди то отново да стане безизразно.

Внезапно се почувствах неудобно и се скрих обратно, за да навлека разкриващата всичко дрешка.

— Не всички вампири са като онези, убили момичетата, за които ти разказа Уинстън. Просто имаш лошия късмет по това време да живееш в Охайо. Случват се неща, за които не знаеш.

— Между другото Уинстън не беше прав — самодоволно казах аз. — На следващия ден проверих имената на онези момичета и никое от тях не се оказа мъртво. Дори не са изчезнали... Едно от тях, Сузи Клингър, живее в съседния на моя град, ала родителите ѝ казаха, че се е преместила, за да учи за актриса. Не знам защо му е на Уинстън да си измисля всичко това, но и как бих могла да разбера мотивите на някакъв си призрак.

— По дяволите! — почти изкрещя Боунс. — С кого друг си говорила, освен с родителите на Сузи Клингър? С полицията? С

другите семейства?

Не знаех защо се ядоса толкова. Все пак се оказваше, че не са се случили множество убийства.

— С никого. Проверих имената им онлайн на компютъра в библиотеката и когато нищо не излезе, прегледах няколко местни вестника. После се обадох на родителите на Сузи Клингър и се представих като продавач по телефона. Това беше.

До известна степен напрежението в него намаля. Поне вече не стискаше юмруци.

— Повече не прави нищо, което не съм ти казал — рече с много спокоен тон.

— А ти какво очакваше? Да забравя над дузина мъртви момичета, убити от вампири, само защото ти така си ми казал? Виждаш ли, точно за това говоря! Един човек никога няма да се държи така. Само вампир може да бъде толкова студен.

Боунс скръсти ръце.

— Вампирите съществуват от хилядолетия и въпреки че измежду нас има злодеи, повечето просто си пийват по някоя и друга глътка, но жертвите им остават живи. Пък и твоят вид също е оставил злия си отпечатък върху света. Хитлер не е бил вампир, нали? Точно така. И хората могат да бъдат толкова гадни, колкото сме ние, не го забравяй.

— О, хайде де, Боунс! — Вече облечена, дръпнах паравана и започнах да навивам ролки в косата си. — Стига глупости. Да не би да искаш да ми кажеш, че никога не си убивал невинен? Че никога не си изпивал живота от някого, когато си бил гладен? Че никога не си насилвал жена, когато е казала „Не!“? По дяволите, единствената причина, поради която не уби мен в нощта, когато се срещнахме, беше, че видях очите ми да светят, така че разправяй тези глупости на някой, дето се връзва!

Ръката му се стрелна, аз се стегнах, ала той просто хвана една падаща ролка. Без да мига, той я нави обратно в косата ми.

— Помисли, че ще те ударя ли? Наистина не знаеш толкова много, колкото твърдиш. Като изключим тренировъчните ни боеве, аз никога не бих ти посегнал. Колкото до нощта, в която се срещнахме, ти се опитваше да ме убиеш. Мислех, че някой те е изпратил, затова ти посегнах и те заплаших, но нямаше да те убия. Не, щях да пия от шията ти и да контролирам съзнанието ти, докато не ми кажеше кой те

праца. Тогава щях да те върна обратно на кретена със счупени крайници като предупреждение, но повярвай ми — никога не бихте насиллил. Съжалявам, Котенце. Всяка жена, с която съм бил, ме е желала. Дали съм убивал невинни през живота си? Да, убивал съм. Когато си живял толкова дълго, колкото съм живял аз, допускаш грешки. Опитваш се да се поучиш от тях. А и не бива толкова прибързано да ме съдиш. Без съмнение и ти си убивала невинни.

— Единствените, които съм убивала, са били вампири, които първи са опитали да ме погубят — казах, смутена от близостта му.

— О? — каза с тих глас. — Не бъди толкова сигурна. Момчетата, които си убила, изчака ли ги първо да се опитат да те ухапят? Или просто предположи, че само защото са вампири, ще го направят и възнамеряват да те убият? Пренебрегна ли съвсем реалната вероятност да са искали да са с теб, понеже са си мислели, че едно красиво момиче много иска да ги изчука? Каж ми, колко от тях уби, преди дори да са ти показали кучешките си зъби?

Ченето ми увисна въпреки моменталното несъгласие, отекнало в съзнанието ми. Не. Не. Те всички се опитваха да ме убият. Опитваха се. Нали...?

— Дали са показали зъбите си, или не, не променя факта, че вампирите са зли, а на мен това ми е достатъчно.

— Проклетата инатлива като магаре жена — измърмори той. — Тогава, щом всички вампири са изчадията, за които ги обявяваш, защо насилствено не разтварям краката ти, за да те накарам да поемеш малко от моето зло в себе си?

Беше прекалено силен за мен, не можех да го спра, ако решише да го направи. Огледах се за коловете си, но те бяха прекалено далеч на пода.

Боунс забеляза, че ги гледам, и ехидната усмивка изчезна от лицето му.

— Не е нужно да се притесняваш за това. Казах ти, не се натрапвам на никого. Сега побързай. Имаш да убиваш още един кръвожаден злодей.

Изчезна сред въздушен повей, оставяйки ме треперееща. Супер, обидих подкреплението си. Умно. Много умно.

Шофирахме поотделно, за да не ни виждат заедно. Всъщност аз изобщо не го видях след малката ни кавга пред тоалетната масичка.

Той ми беше оставил бележка, в която пишеше, че ще ме наблюдава и че трябва да следвам плана. На път за клуба се почувствах необяснимо разстроена от случилото се. В края на краищата онова, което казах, бе истина, нали? Добре де, може би не всеки убит от мен вампир бе посягал към гърлото ми, истина е. Всъщност някои от тях бяха прекалено съсредоточени върху бюста ми. Но те щяха да се опитат да ме убият, нали? Боунс може и да се държеше различно, но всички вампири бяха лоши.

Нали така?

Музиката ме приветства със силния си басов ритъм. Еднакви вибрации, различна бе само песента. Според Боунс Серджо щеше да се появи след около час. Седнах на бара, уверявайки се, че имам пряка видимост към входа, и си поръчах джин с тоник. С изключение на онзи литър домашно приготвения, алкохолът изглежда ме успокояваше, вместо да ме напива. Боунс твърдеше, че това се дължи на произхода ми. Той явно знаеше, защото обръщаше бутилки с уиски на екс, без дори да трепне. Предимството бе, че можех да се преструвам на безпомощна, когато създавах впечатление, че съм пияна.

Бе минало известно време от последния изпит от мен джин с тоник, затова накарах вежливия барман да напълни отново чашата ми. Още с влизането ми очите му започнаха да разсъбличат и малкото дрехи, които носех. Добре, че Боунс знаеше какво да подбере, когато ставаше дума да заприличам на примамка. Предстоеше да узнаем дали ще проработи и при чудовищата.

Докато часът се влачеше, стана очевидно, че барманът не е единственият, възхитен от външния ми вид. След като бях отказала многобройни покани за танц и питиета, вече бях преминала от състоянието на поласкана дама към това на раздражена. Мили Боже, явно изглеждах лесна. Не по-малко от тринайсетима се бяха пробвали с мен.

Вампирът мина през вратата незабележимо, както само неживите умееха. Съдейки по ръста и черната му коса, това трябваше да е Серджо. Въпреки че не бе мускулест или прекалено хубав, грацията и самоувереното му излъчване накара доста жени да го проследят с поглед, докато той си проправяше път сред множеството.

Аз нехайно отпих от питието си и протегнах крака, кръстосвайки ги и потривайки ги един в друг. Барът, на който седях, бе разположен

на подиум и се намираше точно срещу входа, така че той добре успя да ме огледа над главите на останалите посетители. С крайчеца на окото си зърнах как спря, загледа ме и промени посоката си на движение. Насочи се право към мен.

Мястото до мен бе заето от по-възрастен мъж, немигащо вторачен в роклята ми, но вампирът така и не се поколеба. С махване на ръката Серджо отпрати човека от стола му.

— Върви си — нареди му той.

Мъжът се разкара с изцъклен поглед. Контрол над съзнанието. Боунс ме беше предупредил за това.

— Благодаря — рекох. — Ако лигите му бяха продължили да текат, на бармана щеше да му се наложи да мие пода.

— Че кой може да го вини? — Мекият акцент погали слуха ми. — И аз не мога да сваля очи от теб.

Усмихнах се и отпих голяма глътка от питието си, позволявайки на течността да се задържи в устата ми, преди да преглътна. Той не пропусна нито един жест.

— Май питието ми свърши.

Погледнах го очаквателно. Той махна на бармана и аз получих ново питие.

— Как се казваш, млада красавице?

— Кат — отвърнах и този път прокарах език по ръба на чашата, преди отново да отпия голяма глътка.

— Кат. Какво съвпадение. Обичам котенца.

Боунс ме накара да мина през теста с мръснишките разговори, иначе щях да се изчервя на мига. Аз обаче повдигнах вежда, имитирайки жеста на моя партньор.

— И как се казва моят обичащ котенца приятел? — Браво на мен, нито следа от изчервяване.

— Роберто. Кат, не мога да не отбележа, че изглеждаш прекалено млада, за да красиш подобно заведение.

Приведох се напред заговорнически, отваряйки деколтето на роклята си до невероятни дълбини.

— Можеш ли да пазиш тайна? Всъщност не съм на двайсет и една^[1]. На деветнайсет съм. Една приятелка ми услужи с личната си карта, защото си приличаме. Няма да ме издадеш, нали?

Съдейки по изражението му, той бе откровено очарован.

— Разбира се, че ще запазя тайната ти, захарче. Приятелката ти тук ли е тази вечер?

Въпросът звучеше най-нормално, но аз знаех истинското му значение. Някой ще разбере ли, ако изчезнеш?

— Не. Трябваше да се срещнем, но досега не се е появила. Може и да се е запознала с някого, нали се сецаш. В такива моменти просто забравяш какво се случва около теб.

Той положи ръка върху моята и аз без малко да ахна. Още десет точки за Боунс. Енергията, излъчваща се от Серджо, завибрира по ръката ми. Нито един от останалите вампири не бе предизвиквал нещо подобно, с изключение на един — и вижте докъде ме докара той.

— Знам какво имаш предвид — каза той и стисна дланта ми.

Аз се усмихнах прелъстително и също стиснах леко неговата.

— И аз.

След по-малко от половин час вече излизахме от бара. Преди това обаче се бях постарала да изпия доста на брой коктейли джин с тоник, затова и имаше причина да се правя, че залитам. Серджо продължаваше с намеците за котенцата и облизването, което би ме шокирало до крайност, ако Боунс не ме бе подготвил. Проклет да е, но явно това щеше да се окаже полезно.

Серджо имаше мерcedes. Понеже никога преди не се бях возила в такава кола, аз непрестанно правех двусмислени комплименти за страхотния интериор. И най-вече колко просторна била задната седалка.

— Кожата е прекрасна на допир — измърках, потърквайки буза в облегалката на седалката. — Ето затова и нося ръкавици и ботуши. Харесва ми как докосват кожата ми.

Гърдите ми почти щяха да изскочат от сутиена с подплънки. Серджо се ухили, разкривайки крив зъб, който някак бе успял да прикрие в бара.

— Престани да правиш така, малко котенце, или няма да мога да шофирам. Искаш ли да отидем къщи, вместо в клуба, за който ти разказвах?

Тревога.

— Не — казах, спечелвайки си яден поглед в отговор. Явно той не очакваше възражение, но нямаше начин да направим каквото искаше. Напрягайки сивите си клетки, помилвах ръката му. — Не ми

се чака толкова дълго. Отбий някъде. Котенцето има нужда да бъде измито с език. — Гнусно, изпротестира разумът ми, но подканващо прокарах ръце по корема си, а после ги плъзнах по външната страна на бедрата си.

Лайна стръвта. Много добре.

Серджо задържа волана с една ръка, а с другата се протегна и опипа крака ми. Пръстите му се прокраднаха нагоре по бедрото ми, запътени с неумолима непреклонност към целта. Както бях инструктирана, не носех бельо. Мисълта за пръстите му, докосващи кожата ми, запрати вълна от отвращение по тялото ми. Бързо сграбчих ръката му и я напъхах в деколтето си. По-добре, отколкото другото.

— Още не. — Тревогата ме остави без дъх. Надявах се да реши, че е заради желанието. — Отбий, отбий.

Колкото по-скоро забиех кол в него, толкова по-добре. Ръката му, изглежда, бе щастлива там, където се намиреше, но само за всеки случай аз откопчах колана си и се прехвърлих отзад.

Той ме погледна изненадано. Аз обвих ръце около него изотзад и заблизах ухото му. Двойно гнусно.

— Чакам те, Роберто, ела и ме вземи.

Колата отби отстрани на пътя. Проклятие, дори не бяхме стигнали до гората. Надявах се никога да не мине покрай нас, докато го обезглавявахме. Трудно щяхме да обясним действията си.

— Идвам, котенце — обяви Серджо и впи зъби в китката ми.

— Копеле!

Думата излетя като лай от устата ми, когато той жестоко ме ухапа.

— Харесва ли ти това, котенце? — изръмжа той, смучейки кръвта, течаща от раната. — Курва, уличница.

Бясна, със свободната си ръка извадих кола си и го забих във врата му.

— Майка ти не те ли е учила да не говориш с пълна уста?

Надавайки вой, вампирът ме пусна и сграбчи кола. Дръпнах ръката си от устата му, разкъсвайки плътта още повече, и посегнах към втория си кол.

Само за миг той се озова на задната седалка. Приведе се над мен, ала аз ритнах силно и уцелих точно слабините му. Нов вик на болка разтърси колата.

— Кучка! Ще разкъсам гърлото ти и ще чукам кървищата ти шия!

Ни най-малко не исках да се приближава до шията ми, затова свих колене, за да се предпазя, когато той ми се нахвърли. Ботушите ми бяха подръка и успях да измъкна и другия кол и да го забия в гърба му.

Серджо излетя от колата, изкъртвайки вратата, сякаш бе от картон. Втурнах се след него, трябваше да си върна поне едно от оръжията. Ударът ме уцели отстрани в мига, в който излязох. Претърколих се, за да избегна ритника, предназначен за главата ми, и скочих на крака.

Серджо отново ме нападна и точно тогава рязко бе дръпнат назад от вампира, който се появи зад него сякаш от нищото. Боунс го бе подхванал грубо, едната му ръка стискаше кола в гърлото му, а другата — този, забит в гърба.

— Крайно време беше — измрънках.

— Здравсти, Серджо! — весело поздрави Боунс, жестоко набутвайки кола във врата на вампира.

Последваха няколко отвратителни гъргорения, преди Серджо да отговори:

— Мръсно копеле, как ме откри?

Изумих се, че въобще е способен да говори с полуразкъсано гърло. Боунс стисна по-здраво кола, забит в гърба на Серджо, вкарвайки го още по-дълбоко, докато не докосна сърцето на другия вампир.

— Виждам, че си се запознал с приятелката ми. Не е ли чудесна?

Кръвта течеше на ручейчета по ръката ми. Откъснах един от ръкавите на роклята си и го увих около раната, която туптеше с ритъма на пулса ми. И въпреки това с мрачно задоволство наблюдавах изражението върху лицето на Серджо, когато очите му се спряха върху мен.

— Ти. Ти ме изигра. — Недоверие изпълваше гласа му.

— Точно така, котенце. В края на краищата май няма да ме обличеш. — Част от мен се потресе от хладнокръвието, което изпитвах, ала друга му се наслаждаваше.

— Тя е голяма работа, нали? — продължаваше Боунс. — Знаеш си, че не можеш да пропуснеш красиво момиче, нищожен мръсник. Не

е ли готино, че сега ти си примаменият в капан? Какво, да не би да ти свършиха парите, че излезе на вечеря, вместо да си поръчаш за вкъщи?

Серджо застина.

— Не знам за какво говориш.

Съдейки по изражението му обаче, определено знаеше. Аз, от своя страна, нямах никаква представа за какво става дума.

— Разбира се, че знаеш. От това, което чувам, ти си най-добрият му клиент. Сега имам само един въпрос към теб и знам, че ще ми отговориш честно, защото иначе... — Боунс отново натисна кола в гърба на Серджо — Никак няма да съм доволен. А знаеш ли какво става, когато съм недоволен? Ръцете ми започват неконтролируемо да треперят.

— Какво? Какво? Ще ти кажа! Ще ти кажа! — акцентът му сега се засили и стана почти неразбираем.

Боунс се усмихна с истински ужасяваща усмивка.

— Къде е Хенеси?

Върху лицето на Серджо се изписа ужас. Ако изобщо бе възможно, той пребледня още повече.

— Хенеси ще ме убие. Не можеш да го прецакаш и да оживееш, за да се похвалиш! Нямам представа на какво е способен, ако проговоря. А и ти ще ме убиеш, дори и да ти кажа.

— Гледай сега, пич. — Завъртане, извиване, натискане. — Обещавам да не те убивам, ако ми кажеш. Това ще ти даде възможност да се покриеш от Хенеси. Но ти се заклевам, че ако не ми кажеш къде се намира той... — последва поредното натискане на кола и Серджо пронизително зави, — ще умреш на място. Ти решаваш. Давай.

Той нямаше избор и това бе изписано по лицето на обречения вампир. Победен, Серджо оклюма глава и от кървавата му уста се изплъзна едно-единствено изречение:

— Чикаго Хайтс^[2], южната част на града.

— Много ти благодаря, пич. — С извиване на веждата си Боунс насочи вниманието си към мен. — Това твоят кол ли е, сладурче?

Той изтръгна кола от гърба на Серджо и ми го подхвърли. Хванах го във въздуха и срещнах многозначителния поглед на Боунс.

— Ти обеща! Ти обеща!

Серджо захленчи, докато го приближавах с притисната към гърдите си ранена ръка. Изумително бе колко много се страхуваше от

мисълта за собствената си смърт, когато едва преди минути бе готов да затрие мен.

— Обещах. Но не и тя. Има ли нещо, което искаш да му кажеш, Котенце?

— Не — отвърнах и забих кола в сърцето на Серджо. Замахът ми бе толкова силен, че ръката ми се допря до гърдите му и аз я дръпнах обратно, тръскайки с отвращение гъстата му тъмна кръв. — Приключих с говоренето.

[1] В САЩ пълнолетие се навършва на двайсет и една годишна възраст. — Бел.прев. ↑

[2] Град в щата Илинойс, САЩ. ↑

ГЛАВА 7

Боунс бе много по-експедитивен в изхвърлянето на телата в сравнение с мен. Само за няколко минути той уви Серджо в найлон и го напъха в багажника, като си подсвиркуваше. През това време аз седях облегла на гръб на колата и притисках раната си. След като затвори багажника с трясък, той приклегнало мен.

— Дай да видя.

— Добре съм. — Напрежението и болката правеха гласа ми рязък.

Боунс не ми обърна внимание и отдръпна пръстите ми, с които притисках раната, после разви импровизираната превръзка.

— Гадно ухапване, разкъсал е плътта около вената. Ще ти трябва кръв.

Извади джобно ножче и понечи да притисне острието към дланта си.

— Недей. Казах, че съм добре.

Той само ме изгледа раздражено и прокара острието по дланта си. Кръвта потече мигновено и въпреки съпротивата ми Боунс притисна ръката си към моята.

— Бъди разумна. Той колко изпи?

Китката ми изтръпна, когато кръвта му се смеси с моята. Целебната магия в действие. Някак си това ми се стори толкова интимно, колкото и да облизвам кръвта от пръстите му.

— Около четири силни всмуквания, предполагам. Намушках го в шията толкова бързо, колкото успях. Впрочем ти къде беше? Не видях кола зад нас.

— Такъв беше планът. Бях с мотора си, но спазвах достатъчна дистанция, та Серджо да не разбере, че е преследван. Оставих мотора на около километър и половина по-надолу по пътя. — Боунс кимна към близките дървета. — Последната отсечка тичах през гората, за да не вдигам шум.

Главите ни бяха едва на сантиметри една от друга, а колената му се притискаха в моите. Почувствах се неудобно и опитах да се отдръпна назад, ала нямаше как заради вратата на колата.

— Мисля, че колата е потрошена, задната врата е на парчета.

Така си беше. Серджо я бе помлял до неузнаваемост. Стоманена топка за разрушаване на сгради щеше да нанесе същите щети.

— Защо е захапал китката ти, след като и двамата сте били на задната седалка? Не можа ли да се добере до врата ти?

— Не. — Вътрешно изругах при спомена. — Стана прекалено игрив на предната седалка и благодарение на теб и идеята ти да не нося бельо се опита да ме опипа. Не исках да му позволя това, затова се прехвърлих отзад и обвих ръце около него, за да не стане подозрителен. Глупаво от моя страна, сега вече осъзнавам, но дори не помислих за китките си. Досега всеки вампир се е опитвал да се докопа единствено до врата ми.

— Да, включително аз, нали? Колата толкова рязко свърна встрани от пътя, че си помислих, че вече сте се развилнели вътре. Какво го накара така внезапно да отбие?

— Казах му да дойде да ме вземе. — Тонът ми бе пренебрежителен, ала от думите ме заболя. Той наистина бе дошъл да ме вземе. Ненадейно се сетих за нещо. — С него всичко наред ли е там в багажника?

Боунс се изкиска.

— Да не искаш да му правиш компания?

Злобен поглед придружи отговора ми:

— Не, но наистина ли е мъртъв? Аз винаги им отсичам главите, за да съм сигурна.

— Критикуваш начина ми на работа ли? Да, наистина е мъртъв. Сега трябва да се махаме оттук, преди някой любопитен шофьор да се появи и да попита дали имаме нужда от помощ. — Пускайки китката ми, той огледа раната. Плътта вече се бе затворила сякаш благодарение на невидим шев. По неговата длан вече нямаше дори и следа. — Мисля, че всичко е наред. Трябва да преместим тази кола.

Изправих се и отново огледах помляната кола. Вратата висеше на няколко парченца метал, а и вътре имаше доста кръв, изтекла от китката ми и от врата на Серджо.

— Как да карам тая развалина? Всеки полицаи, който ме види с нея, ще ме спре!

Боунс се ухили с типичния за него самодоволен маниер.

— Не се притеснявай. Организирай съм всичко. — Той извади мобилен телефон от якето си. — Аз съм, готови сме. Явно все пак ще се нуждаеш от помощта ти, приятел. Автомобилът ще ти хареса, мерцедес-бенц е. Но има нужда от малко работа по вратата. Намираме се на Плантърс Роуд, южно от клуба. Дай газ, става ли? — Без да каже „Чао!“, той затвори и отново насочи вниманието си към мен. — Малко търпение, Котенце. Превозът ни ще е тук до минути. Не се тревожи, той е наблизо. Казах му, че тази вечер може и да имаме нужда от помощта му. Разбира се, навярно си е мислил, че може би ще е малко по-късно през нощта. — Боунс замлъкна и ме изгледа многозначително. — Доста бързо излезе със Серджо, нали? Явно много те е харесал.

— Да, беше много щастлив. Страшно съм поласкана. Сериозно, Боунс, дори да вдигнете колата с пътна помощ, вътре все пак има прекалено много кръв. И не ме послуша, че трябва да вземем почистващи препарати. Можехме поне да я избършем.

Той се приближи, за да погледне ръката ми отново. Сега върху заздравяващата кожа се виждаше единствено тънка червеникава линия, ала дори когато свърши с огледа, той не пусна ръката ми. Избегнах погледа му, но ясно го усещах върху себе си.

— Довери ми се, сладурче. Знаем, че не го правиш, а би трябвало. Между другото, справи се страхотно тази вечер. Колът в гърба му бе само на една идея от сърцето му. Отнел е от силата му, както и този във врата. Щеше да се справиш с него, дори мен да ме нямаше. Ти си силна, Котенце. Радвай се.

— Да се радвам? Не бих ползвала точно тази дума. Облекчена? По-скоро е това. Облекчена съм, че съм жива и че един убиец по-малко дебне наивни момичета. Но да се радвам? Щях да се радвам, ако нямаш такъв произход. Щях да се радвам да имам двама нормални родители и много приятели, и ако единственото, което имах за убиване, бе времето. Или ако поне веднъж можех да вляза в клуб само за да танцувам, да се забавлявам, вместо вечерта да завършва със забиване на кол в някого, който се е опитал да ме убие. Тогава щях да се радвам. А това моето е просто... съществуване. До следващия път.

Издърпах ръката си и се отдалечих от него. Заля ме вълна от меланхолия заради нещата, които току-що бях изредила и които никога нямаше да притежавам. Понякога бе плашещо да се чувстваш стара на двайсет и две.

— Глупости — думата разсече тишината.

— Моля? — Типично за вампир, у него нямаше никакво съчувствие.

— Казах — глупости. Живееш живота с жребия, който ти се е паднал, също както всеки друг на този проклет свят. Имаш дарби, за които хората биха убили, без значение, че ти ги презираш. Имаш майка, която те обича, и хубав дом, в който да се прибереш. Мамка им на задръстените ти съседи, които те гледат от височината на невежите си носове заради това, че си без баща. Светът е голям и ти играеш много важна роля в него. Да не мислиш, че всички останали се мотаят наоколо и си подсвиркват заради прекрасния си живот? Да не мислиш, че другите могат да изберат сами съдбата си? Съжалявам, сладурче, но нещата не стават така. Грижиш се за тези, които обичаш, и водиш битките, които можеш да спечелиш, ето това представлява животът, Котенце.

— Ти пък какво знаеш за това? — Горчивината ми вдъхна смелост и думите излетяха от устата ми.

За моя изненада той отметна глава и се разсмя, преди да положи ръце на раменете ми и да се приближи толкова, че устните му почти докоснаха моите.

— Ти... нямаш... и... най-малката... представа за това през какво съм преминал, затова не се... опитвай... да ми казваш... какво знам.

Начинът, по който произнесе всяка сричка, съдържаше леко прикрита заплаха. Сърцето ми заблъска в гърдите и знаех, че той може да го чуе. Пръстите му се отпуснаха и вече не се впибах в кожата ми, но не ги отдръпна. Боже, беше толкова близо... толкова близо. Несъзнателно облизах устни и като видях как очите му проследиха движението, през тялото ми премина тръпка. Въздухът между нас се наелектризира. Дължеше се или на естествената му вампирска енергия... или на нещо друго. Езикът му бавно се подаде и се плъзна по долната му устна. Беше хипнотизираща гледка.

Изсвирването на клаксон ме накара да подскоча от уплаха. Сърцето ми се качи в гърлото, когато огромен камион намали и спря точно пред нас. Звукът от спирачките проряза нощната тишина.

— Боунс...! — Уплашена да не ни спипат, тъкмо щях да кажа още нещо, когато той отиде при камиона и викна за поздрав.

— Тед, проклет негодник, браво, че пристигна толкова скоро!

Може и да си въобразявах, но долових неискрена нотка в гласа му. Аз, от своя страна, исках да прегърна този Тед и да му благодаря, че прекъсна един миг, който можеше да се окаже много опасен.

Висок и кльоцав мъж излезе от кабината и ухилено отвърна:

— Изпускам любимото си предаване заради теб, друже. Дано не съм прекъснал нещо между теб и момичето. Изглежда, ви беше доста уютно.

— Не! — Отрицанието ми бе толкова яростно, сякаш наистина бях хваната да правя нещо нередно. — Нищо не се е случило!

Тед се засмя и отиде при разбитата страна на колата, надникна вътре и сбърчи нос заради кръвта.

— Да, бе... виждам.

Боунс вдигна вежда насреща ми в безмълвно предизвикателство, принуждавайки ме да отвърна поглед. Сетне тупна приятеля си по рамото.

— Тед, стари друже, колата е твоя. Само трябва да си вземем нещо от багажника и всичко ще е наред. Закарай ни до мястото, дотогава ще сме приключили.

— Добре, приятелю. Ще ви хареса отзад. Има климатик. Може да седнете върху кутиите или да се возите в колата. Хайде. Нека да качим това бебче.

Тед отвори каросерията, която бе оборудвана със стеги, на които да се стабилизира кола. Поклатих глава с възхищение. Боунс наистина бе помислил за всичко.

Когато Тед свали стоманената рампа отзад, Боунс се качи в мерцедеса и го вкара в стегите. След малко колата бе застопорена. После Боунс отиде да вземе мотора си, върна се след няколко минути и го качи в каросерията. Когато приключи, ми се ухили.

— Хайде, Котенце. Таксито ни чака.

— Отзад ли ще се возим? — Честно казано, мисълта да остана затворена в тясно пространство с него, ме плашеше, и то не заради

артериите ми.

— Да, отзад. Старият Тед не иска да рискува да го видят с мен. Цени здравето си. Пази приятелството ни в тайна. Умно момче е той.

— Умно — измърморих, докато се качвах в ремаркетото. Тед затвори вратата. Чу се решително щракване и звук от заключване. — Завиждам му.

Отказах да седна в колата, чиито седалки бяха пропити с кръвта ми и в чийто багажник лежеше труп. Вместо това седях толкова далече от Боунс, колкото тясната вътрешност на ремаркетото позволяваше. Отпред имаше щайги, пълни с Бог знае какво, и аз се сгуших върху една от тях. Боунс седна доволно върху друга и изглеждаше, сякаш няма и една грижа на този свят.

— Знам, че за теб това не е притеснително, но дали тук кислородът е достатъчно?

— Достатъчно е. Стига да не дишаме тежко. — Докато говореше, веждата му се изви, а очите му съвсем ясно ми казваха, че не бе пропуснал и миг от момента преди малко.

— Е, тогава съм в безопасност. В пълна безопасност.

Проклет да е за многозначителната усмивка, с която ме възнагради вместо отговор. Какво ли щях да направя, ако тогава още повече се бе приближил? Ако бе отстранил и последния сантиметър, разделял устните ни? Дали щях да му ударя шамар? Или...

— Мамка му! — Олеле, май го казах на глас.

— Нещо не е наред ли?

Онази полуусмивка още извиваше устните му, ала изражението му бе сериозно. Сърцето ми отново заби силно. Въздухът сякаш се сгъсти около нас и аз отчаяно се опитах да измисля тема за разговор, за да уталожя напрежението.

— Е, кой е този Хенеси, за когото разпитваше?

Изражението му стана предпазливо.

— Опасен е.

— Да, за това се досетих. Серджо изглеждаше ужасно уплашен от него, така че не съм си помислила, че е бойскаут. Да разбирам ли, че той е следващата ни мишена?

Боунс замълча, преди да отговори, очевидно подбираше думите си:

— Да, той е някой, когото следя, но аз сам ще се заема с него.

Веднага се наежих.

— Защо? Мислиш, че няма да се справя? Или все още не ми вярваш, че няма да се раздрънкам? Мисля, че това вече го обсъдихме!

— Смятам, че има някои неща, от които е по-добре да стоиш надалече — уклончиво отвърна той.

Смених тактиката. Поне тази тема прогони странното настроение от преди малко.

— Ти спомена, че Серджо бил най-добрият клиент на Хенеси. Какво имаше предвид? Какво е направил Хенеси на работодателя ти? Знаеш ли, или просто си поел поръчката, без да задаваш въпроси?

Боунс тихо изсумтя.

— Въпроси като тези са причината да не ти казвам повече. Накратко — има причина напоследък Охайо да е толкова опасно място за младите момичета. Затова и не искам да преследваш вампири без мен. Хенеси е повече от обикновен мръсник, който пие до смърт от някого, когато може да му се размине. Без повече въпроси.

— Поне не можеш ли да ми кажеш откога го преследваш? Това не може да е чак такава тайна.

Той долови хапливостта в тона ми и се намръщи. Нямах нищо против. По-добре да се караме, отколкото... каквото и да е друго.

— От около единайсет години.

Едва не паднах от щайгата.

— Мили Боже! Явно наградата за главата му е наистина огромна! Хайде де, какво е направил? Очевидно е вбесил някой богаташ.

Боунс ми хвърли поглед, който не успях да разгадая.

— Не всичко се върти около парите.

Съдейки по тона му, повече нищо нямаше да измъкна. Щом така искаше да играем, добре тогава. Просто щях да опитам по-късно.

— Как стана вампир? — попитах, изненадвайки дори себе си с този въпрос.

Веждата му се изви.

— Искаш интервю с вампир^[1] ли, сладурче? На репортера във филма не му се отрази добре.

Измърморих:

— Не съм го гледала. Майка ми беше на мнение, че е изпълнен с насилие. — Иронията ме накара да се разсмея. Боунс също се усмихна и многозначително изгледа колата.

— Разбирам. В такъв случай добре, че не си го гледала. Само Бог знае какво е можело да се случи.

Смехът ми утихна и осъзнах, че наистина исках да науча отговора, затова го загледах настойчиво, докато той не въздъхна, предавайки се.

— Добре, ще ти кажа, но тогава и ти ще трябва да отговориш на един от моите въпроси. И без това имаме да убиваме цял час.

— Както кажеш, доктор Лектьър^[2]? — пошегувах се аз. — Добре, но не виждам смисъла. Ти вече знаеш всичко за мен.

Истински огнен поглед бе отправен към мен и Боунс снижи глас до шепот:

— Не всичко.

Уха. В миг странната атмосфера отново се завърна. Прочистих внезапно пресъхналото си гърло, зашавах неспокойно и се свих още повече на мястото си.

— Кога се случи? Кога се промени? — Моля те, просто говори. Престани да ме гледаш по този начин.

— Да видим, беше в Австралия през хиляда седемстотин и деветдесета. Направих услуга на едно момче и то сметна, че ще ми я върне, като ме превърне във вампир.

— Какво? — Бях шокирана. — Ти си австралиец? Мислех, че си англичанин!

Той се усмихна, но нямаше веселие в усмивката му.

— Всъщност съм и двете. Роден съм в Англия. Там прекарах младостта си, но ме промениха в Австралия. Това ме прави отчасти австралиец.

Сега бях заинтригувана и предишното ми смущение — забравено.

— Ще се наложи да споделиш повече подробности.

Той се облегна на стената на ремаркетото, нехайно протегнал крака пред себе си.

— Бях на двайсет и четири. Струва ми се, че едва месец след рождения ми ден.

— Мили Боже, та ние сме едва ли не връстници! — Още с изричането на думите схванах колко абсурдно звучаха.

Той изсумтя.

— Да, бе. Ако не броим другите двеста и седемнайсет години.

— Б-ъ-ъ, знаеш какво имам предвид. Изглеждаш по-възрастен от двайсет и четири годишен.

— Много благодаря. — Той се изсмя на очевидното ми засрамване, но ме избави от мъките, като продължи: — Времената бяха различни. Хората остаряваха много по-бързо. Вие, проклетите хора, не знаете колко добре живеете днес.

— Продължавай да разказваш. — Той се поколеба и аз допълних: — Моля те.

Боунс се приведе напред, вече напълно сериозен.

— Не е хубава история, Котенце. Не е романтична като във филмите или в книгите. Нали си спомняш, че ми разказа как, когато си била малка, си набила онези момчета, защото са нарекли майка ти курва? Е, моята майка беше курва. Казваше се Пенелъпи и е била на петнайсет, когато ме е родила. Имал съм късмет, че е била в добри отношения с Мадам, иначе никога нямаше да ми позволят да живея там. В бордея се запазваха само бебетата момичета, причините са очевидни. Когато бях малък, не разбирах, че има нещо необичайно в мястото, където живеех. Всички жени ме обожаваха и докато не пораснах, помагах в домакинството. По-късно Мадам, името ѝ бе Лусил, ме попита дали не възнамерявам да се включа в семейния бизнес. Неколцина от мъжете клиенти с по-специални наклонности ми бяха хвърлили око, защото бях хубаво момче. Когато Мадам ми изложи предложението си, вече знаех достатъчно, за да съм сигурен, че не искам да се занимавам с подобни неща. По онова време просията беше често срещан занаят в Лондон. Както и кражбите, и за да се прехранвам, започнах да крада. После, когато навърших седемнайсет, майка ми почина от сифилис. Беше на трийсет и три.

Лицето ми силно пребледня, докато слушах разказа му, но исках да чуя и останалото.

— Продължавай.

— Две седмици по-късно Лусил ме уведоми, че трябва да си вървя. Не носех достатъчно лири стерлинги, за да оправдая престоя си там. Не че беше жестока, просто бе практична. Друго момиче можеше да вземе стаята ми и да докарва три пъти повече. И Мадам отново ми предложи избор — да си тръгна и да се озова на улицата или да остана и да обслужвам клиентите. И въпреки всичко прояви милост. Имало няколко жени от благороден произход, нейни познати, на които бе

разказвала за мен и които проявили интерес. Можех да избира да се продавам на жени вместо на мъже. И аз избрах това.

Разбира се, момичетата в дома първо ме обучиха, и се оказа, че съм природен талант. Лусил горещо ме препоръчваше и скоро имах доста редовни клиентки сред дамите със синя кръв. По-късно една от тях ми спаси живота.

Все още продължавах с джебчийството. Един нещастен ден обаче откраднах чантата на някакъв богаташ точно пред очите на един полицаи. И моментално се озовах окован и изправен пред един от най-жестоките съдии в Лондон, който не се скъпеше със смъртните присъди. Една от клиентките ми узнала за бедата, която ме бе сполетяла, и ме съжалила. С тялото си тя убедила съдията да ме пратят в новите колонии за затворници. Три седмици по-късно заедно с още шейсет и двама нещастници ме натовариха на един кораб, пътуващ за Саут Уелс^[3]. — Погледът на Боунс се помрачи и той замислено прокара ръка през косата си. — Няма да ти разказвам за плаването, ще ти спомена само, че бе по-ужасяващо от всяко преживяване, на което човек може да бъде подложен. След като пристигнахме в колонията, ни караха да работим до смърт. Имаше трима души, с които се сприятелих — Тимоти, Чарлс и Иън. След няколко месеца Иън успя да избяга. След това, близо година по-късно, той се върна.

— Защо му е било да се връща? — зачудих се аз. — Нямаше ли да го накажат, задето е избягал?

Боунс въздъхна.

— Наистина щяха да го накажат, ала Иън не се страхуваше. Бяхме на полето, колахме добитък за телешка пастърма и заради кожата, когато бяхме нападнати от местните. Те избиха стражите и останалите затворници, пощадиха само Тимоти, Чарлс и мен. Тогава измежду тях се появи Иън, но той бе различен. Досещаш се по какъв начин. Беше вампир и през онази нощ и мен превърна в такъв. Чарлс и Тимоти също бяха превърнати, но от други двама вампири. И макар че и тримата бяхме променени, само един от нас го искаше. Тимоти пожела да приеме предложението на Иън. Чарлс и аз — не. Въпреки всичко Иън ни промени, защото си мислеше, че ще дойде време да му благодарим. Няколко години останахме с местните и се заклехме да се върнем в Англия. Но ни отне двайсет години, докато се приберем.

Той замлъкна и затвори очи. По някое време на разказа му аз се бях отпуснала и сега седях и го наблюдавах удивена. Беше съвсем прав, историята не беше хубава и аз наистина нямах представа през какво е преминал.

— Твой ред е. — Отвори очи и ги впи в моите. — Разкажи ми какво се случи с негодника, който те нарани.

— Боже, Боунс, не желая да говоря за това. — Свих се при спомена. — Унизително е.

Взираше се в мен с тъмните си очи, без да отмества поглед.

— Току-що ти разказах, че съм бил крадец, просяк и жиголо. Честно ли е да се измъкваш от въпроса ми?

Казано по този начин, той имаше право. Повдигнах рамене, прикривайки болката си и му разказах кратката версия на историята:

— Нищо особено. Момче и момиче се запознават, момичето е наивно и глупаво, момчето се възползва от момичето и го зарязва.

Той просто вдигна вежди и зачака.

Разперих ръце.

— Добре! Искаш подробностите? Мислех, че наистина го е грижа за мен. Поне той така ми каза и аз напълно се вързах на лъжите му. Два пъти излизахме заедно и на третия каза, че му се налага да мине през апартамента си, за да си вземе нещо, преди да отидем в един клуб. Когато стигнахме там, той започна да ме целува и да ми дрънка глупости за това, колко специална съм била за него... — Стиснах юмруци. — Казах му, че избързваме. Че трябва да почакаме, за да се опознаем, че това е първият ми път. Това не бяха пречки за него. Аз... аз трябваше да го ударя или да го отблъсна от себе си. Можех да го направя, бях по-силна от него. Но... — Сведох поглед. — Искях да го направя щастлив. Наистина го харесвах. И когато той не престана, просто стиснах зъби и му позволих да продължи. Не болеше толкова много, ако не мърдах... — Боже, щях да ревна всеки момент. Замигах бързо и поех на пресекулки дъх, потискайки спомена. — И това е. Един жалък път, и после той изобщо не ми се обади. Отначало се притеснявах... уплаших се да не му се е случило нещо лошо. — Изсмях се горчиво. — Следващия уикенд го видях да се натиска с друго момиче в същия клуб, в който щяхме да ходим заедно. Тогава ми каза, че никога не ме е харесвал и да се разкарам, защото ми било време да се прибирам и да си лягам в леглото. Същата нощ убих

първия си вампир. До известна степен се случи заради това, че бях използвана. Бях толкова разстроена, че исках или да умра, или да убия някого. А някое същество, което иска да разкъса гърлото ми, щеше да ми осигури или едното, или другото.

Боунс не направи нито един от обичайните си иронични коментари. Когато се престраших отново да срещна погледа му, той само ме наблюдаваше, изражението му не беше нито осъдително, нито подигравателно. Секундите се превръщаха в минути, тишината се проточи и се изпълни с нещо необяснимо, докато продължавахме да се гледаме в очите.

Състоянието ни на транс бе прекъснато от внезапното раздрусване на каросерията, когато камионът спря. Боунс се отърси леко, скочи от мястото си и се отправи към багажника на колата.

— Почти стигнахме и ни чака още работа. Би ли отворила торбата, Котенце?

Обичайният му весел тон се бе върнал. Смутена от отминалия момент, аз се присъединих към него в задната част на каросерията.

Весело, като дете, разопаковащо подарък на Коледа, Боунс разви Серджо от найлоновия му покров. През това време аз държах торба за боклук и се чудех какво ли е намислил.

Не ми отне много време, за да разбера. Боунс изви главата на Серджо с ръце, лесно и чисто, все едно отваряше капачката на безалкохолно. Чу се отвратително пукане и ужасяващият череп бе безцеремонно метнат в торбата.

— Отврат. — Бутнах чувала в ръцете му. — Ти я дръж.

— Гнуслива ли си? Този гниещ череп струва петдесет хиляди долара. Сигурна ли си, че не искаш да го погушкаш малко? — Той ми отправи типичната си подигравателна усмивка, старият Боунс се бе върнал.

— Не, благодаря. — Има неща, които не могат да се купят с пари, и да прекарам повече време в компанията на тази глава, бе едно от тях.

Ремаркетото се отвори със скърцане и Тед се появи, облян от изкуствена светлина.

— Пристигнахме, друже. Дано сте се возили удобно. — Очите му блестяха, докато местеше поглед от Боунс към мен и обратно.

Веднага преминах в защита:

— Ние си говорихме.

Тед се ухили и видях как Боунс прикри усмивката си, когато се обърна към приятеля си.

— Хайде, старче. Колко се возихме... петдесет минути? Нямахме достатъчно време.

Двамата се разсмяха. Аз обаче въобще не виждах нищо забавно.

— Свършихте ли вече?

Боунс поклати глава, за да възвърне самообладанието си.

— Остани в ремаркетото за минута. Има нещо, което трябва да свърша.

— Какво? — Любопитството убило котката, аз се надявах на различен изход.

— Бизнес. Имам да доставям глава и искам ти да не се замесваш. Колкото по-малко хора знаят за теб, толкова по-добре.

Разумно. Приседнах на ръба на ремаркетото и заклатих крака, после махнах превръзката, за да разгледам отново китката си. Раната бе напълно заздравяла, кожата се бе възстановила, без да остане дори белег. Такава огромна разлика имаше между вампирите и хората, дори и за мелези като мен самата. Тогова защо разказах на Боунс неща, които не бях споделяла с никого другиго? Майка ми не знаеше какво се бе случило с Дани например. Тя нямаше да ме разбере. Всъщност тя нямаше да разбере много неща, отнасящи се за мен. Ако трябва да съм честна, повече криех от нея, отколкото ѝ разказвах. И въпреки всичко това, поради някаква причина бях разказала на Боунс неща, които би трябвало да запазя за себе си.

След около трийсетина минути размисъл над това и чоплене на лака ми за нокти Боунс се завърна. Скоси в ремаркетото, освободи мотора си и с една ръка го свали на земята.

— Скачай отгоре, сладурче. Готови сме.

— Ами колата? И трупът?

Качих се зад него, обвивайки ръце около талията му. Беше смущаващо да съм притисната толкова близо до него след отминалите моменти по-рано, но не ми се искаше да се размажа на асфалта. Поне ми даде каска, въпреки че самият той не носеше такава. Това бе едно от предимствата да си вече мъртъв.

— Тед ще вземе колата. Той ще я разфасова. Така си изкарва прехраната, не ти ли казах?

Не, не ми беше казал, но нямаше и значение.

— А тялото?

Той потегли толкова рязко, че трябваше да го стисна здраво през талията, когато моторът излетя на пътя.

— Част от сделката, ще го закопае вместо мен. По-малко работа за нас. Тед е умно момче, държи си езика зад зъбите и си гледа работата. Не се притеснявай за него.

— Не се притеснявам — изкрещях, за да надвикам вятъра. Всъщност бях уморена. Нощта бе много дълга.

До пещерата имаше два часа път и ние пристигнахме малко след три през нощта. Както обикновено, пикапът ми бе паркиран на около половин километър от входа ѝ, защото не можеше да се справи с оставащата отсечка. Боунс спря до пикапа и аз веднага скочих на земята. Моторите ме изнервиха. Просто ги смятах за ужасно опасен начин за придвижване. Вампирите обаче не споделяха моята тревога, че могат да си докарат счупен врат или охлузена в асфалта кожа. Другата причина да бързам толкова бе проста — исках да се махна от Боунс колкото се можеше по-скоро. Преди да ме завладее нов пристъп на глупост.

— Тръгваш си толкова рано, сладурче? Нощта едва сега започва.

Изглежда ме с блеснали очи и дяволита усмивка на устните. Аз само взех ключовете си от скривалището им под един камък и уморено се качих в пикапа.

— Може би за теб. Но аз се прибирам у дома. Върви и си намери някоя хубава шия, от която да посмучеш.

Без да се смути, той слезе от мотора.

— И ще се прибереш вкъщи с тази рокля, цялата изцапана с кръв? Майка ти може да се разтревожи, като те види такава. Можеш да влезеш и да се преоблечеш. Обещавам да не гледам. — Последните думи бяха съпроводени от многозначително намигване, което ме накара да се засмея въпреки бдителността си.

— Не, ще се преоблека на някоя бензиностанция. Между другото, след като свършихме работата, кога трябва да дойда пак тук? Полага ли ми се почивка?

Надявах се да си почина не само от тренировките, но и от времето, прекарвано в неговата компания. Може би трябваше да си

прегледам главата и известно време, прекарано далеч от него, можеше да ми помогне да свърша това.

— Съжалявам, Котенце. Утре вечер пак имаш задача. След това ще отлетя за Чикаго, за да се срещна със стария си приятел Хенеси. С малко късмет ще се върна в четвъртък, защото в петък имаме нова задача...

— Добре, схванах — отвърнах изпълнена с нежелание. — Е, не забравяй, че следващата седмица започвам да посещавам колежа, така че ще ти се наложи да ми отпуснеш малко края. Може и да имаме уговорка, но вече прекалено дълго отлагах обучението си.

— Разбира се, сладурче. Напълни си главата с тонове информация, която никога няма да приложиш в истинския живот. Само помни — мъртвите момичета не могат да си взимат изпитите, затова не си и помисляй да занемаряваш тренировките си. Но не се тревожи. Ще се справим. Между другото, ето, заповядай.

Боунс извади непрозрачна найлонова торбичка от якето си, което, като се замислих, изглеждаше доста по-издуто от обикновено. Порови за кратко из нея и извади нещо зелено, което ми подаде.

— Твоят дял.

Ъ? Зяпнах множеството стотачки в ръката му с неверие, което скоро се превърна в подозрителност.

— Какво е това?

Той поклати глава.

— Дявол го взел, ама че си трудно маце! Един мъж и пари не може да ти даде, без да се дърпаш. Това, сладурче, са двацет процента от наградата за главата на Серджо. Те са за твоето участие в доставянето на главата му. Виж, тъй като не обявявам доходите си, реших, че мога да ти дам сумата, която иначе бих платил на данъчните. Смърт и данъци. Вървят ръка за ръка.

Зяпах изумено парите. Бяха повече от онова, което можех да спечеля за шест месеца като сервитьорка или пък като помощник в овощната градина. А само като се сетя, че се притеснявах, че харча спестяванията си за бензин! Преди да промени решението си, аз набутах парите в жабката на колата.

— М-м-м-м, благодаря. — Какво се казваше в такива случаи? За миг си загубих граматиката.

Той се ухили.

— Ти си ги заслужи, сладурче.

— Току-що спечели доста пари. Сега ще се изнесеш ли от пещерата?

Боунс се изкиска.

— Затова ли си мислиш, че живея тук? Защото нямам пари?

Очевадното му веселие ме накара да мина в защита:

— Че защо иначе? Да не е „Хилтън“? Налага ти се да крадеш ток и да се къпеш в леденостудената река. Не мислех, че го правиш, защото ти харесва да гледаш как някои части от тялото ти се смаляват!

Ето това вече го накара да се разсмее.

— Притесняваш се за някои части на тялото ми ли? Позволи ми да те уверя, че те са си наред. Разбира се, ако не ми вярваш, винаги можеш да...

— Дори не си го и помисляй!

Той спря да се смее, ала очите му продължиха да блестят.

— Прекалено късно е, но да се върна на въпроса ти. Живея тук основно защото е безопасно. Мога да те чуя как се приближаваш, или който и да било друг, от километър и половина, а и познавам пещерата като петте си пръста. Ще му е трудно на някого да ми устрои засада, понеже това ще се обърне срещу него. Пък и е тихо. Убеден съм, че доста пъти шумът в дома ти те е държал будна. А и ми е подарък от приятел, затова я наглеждам, когато съм в Охайо, за да съм сигурен, че всичко е наред, както съм му обещал.

— Приятел ти е подарил пещера? Как можеш да подариш на някого пещера?

— Преди стотици години народът му се натъкнал на пещерата, така че това я прави тяхна, доколкото някой може да твърди, че нещо е негово, когато не го използва. Била е зимен дом на хората от племето минго^[4]. Те са били малко племе, част от групата на ирокезите и едни от последните ирокези, останали в щата след приемането на Акта за отстраняване на индианците^[5] през хиляда осемстотин трийсет и първа година. Танакарисон ми беше приятел, който избра да не отива в резервата. Той се скри в пещерата, след като и последните хора от племето и културата му бяха безвъзвратно унищожени, и реши, че му е дошло до гуша. Боядиса тялото си в цветовете на войната и потегли на самоубийствена мисия срещу Форт Мейс^[6]. Преди да отпътува обаче, ме помоли да се грижа за дома му. Да се погрижа никой да не го

обезпокоява. Отзад, в далечната част, има кости на предците му. Не искаше бледоликите да ги осквернят.

— Това е ужасно — тихо рекох, замислена за самотния индианец, за последен път потеглил на бой, след като бе станал свидетел на унищожаването на всичко обичано от него.

Боунс се вгледа в лицето ми.

— Това бе неговият избор. Нямаше власт над нищо, освен над смъртта си, а минго бяха много горди хора. За него това бе славна смърт. Смърт, която щяла да обогати наследството на народа му.

— Може би. Ала когато смъртта е единственото, което ти остава, е много тъжно, без значение как го представяш. Късно е, Боунс. Тръгвам си.

Той докосна ръката ми и стана много сериозен.

— За онова, което ми разказа по-рано, искам да знаеш, че вината не е била твоя. Типове като този биха сторили същото с всяко друго момиче и несъмнено го е правил и преди, и след тебе.

— От собствен опит ли говориш?

Думите ми се изплъзнаха, преди да успея да ги спра. Боунс отдръпна ръката си и отстъпи, хвърляйки ми поредния неразгадаем поглед.

— Не. Не говоря от собствен опит. Никога не съм се отнасял така с някоя жена, особено с девствена. Както ти казах и преди — не е нужно да си човек, за да смяташ дадено поведение за низко.

Не знаех какво да отвърна, затова просто натиснах педала на газта и потеглих.

[1] „Интервю с вампир“ е американски филм с участието на Том Круз и Брад Пит. — Бел.прев. ↑

[2] Герой от филма „Мълчанието на агнетата“. — Бел.прев. ↑

[3] Ню Саут Уелс е един от югоизточните щати в Австралия. — Бел.прев. ↑

[4] Американско индианско племе, което, след построяването на резерватите, заживяло в Охайо. — Бел.прев. ↑

[5] През 1831 г. американският Конгрес приема Акт за отстраняване на индианците, чрез който се отнема от местните земята им. Това се превръща в началото на преселването на индианците в резервати. — Бел.прев. ↑

[6] Укрепление на американската армия край река Моме в Охайо.
— Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

На следващата сутрин ми хрумна, че имам няколко свободни часа, през които нямах какво да правя, но имах пари, които да похарча. Такава комбинация никога преди не ми се бе случвала. Въодушевена от мисълта, изтичах на втория етаж да се изкъпя и да се облека. Напоследък взимах само душове, понеже ваните се бяха оказали малко опасни.

След блаженото посещение на мола направо се шокирах, като си погледнах часовника и открих, че минава шест часът. Леле, как летеше времето, когато не убивах някого. Беше прекалено късно да се връщам у дома и да лъжа майка си за предстоящата вечер, затова само ѝ се обадох. Отново излъгах, като ѝ казах, че съм срещнала приятелка, с която ще отида на кино, а след това ще излезем на късна вечеря. Надявах се, каквото и да се случи довечера, да не отнеме много време. Поне веднъж щеше да е хубаво да прекарам една вечер от уикенда вкъщи.

Карах бързо, но въпреки всичко пристигнах със закъснение, скочих от пикапа още щом паркирах на обичайното си място. Параноична, каквато си бях, взех покупките със себе си. С моя късмет току-виж някой разбие пикапа и ми ги открадне, нищо, че беше край гората. Когато приключих със спринта до пещерата, бях останала направо без дъх.

Боунс ме чакаше край входа с намръщено изражение.

— Доста закъсня. О, но предполагам, че всичко в тези торби е за мен, затова ти прощавам. Явно не се налага да гадая къде си била.

Олеле! Внезапно ми просветна, че пристигайки с всички тези торби с подаръци, купени с неговите пари, без да съм взела нещо и за него, можеше да бъде изтълкувано като грубост. Замазвайки гафа, аз изопнах рамене и се престорих на обидена.

— Наистина ти купих подарък. Ето. Това е за... ъм-м-м, за схващанията и болките в мускулите ти.

Подадох му масажора, който бях взела за дядо, твърде късно осъзнавайки глупостта на жеста. Вампирите не ги боляха мускулите, нито пък страдаха от схващания.

Той с интерес се вторачи в кутията.

— Я виж, я виж ти. С пет скорости. Загрява и масажира. С дълбоко проникване. Сигурна ли си, че това не е за теб? — Тъмните му вежди се извиха многозначително, но намекът му не бе свързан с физиотерапията.

Грабнах си обратно кутията.

— Само кажи, ако не го искаш. Не е нужно да ставаш толкова груб.

Боунс ме изгледа остро.

— Задръж го и го дай на дядо си, за когото си го купила. По дяволите, ама че лоша лъжкиня си. Добре поне, че се справяш по-добре с онези, които преследваш.

Извадена от кожата си, аз го изгледах с изпепеляващ поглед.

— Не може ли да се захващаме за работа? Например да обсъдим подробностите за тази вечер?

— О, това ли? — Спуснахме се навътре в пещерата. — Да видим, момчето е на повече от двеста години, косата му е кафява, ала често ѝ сменя цвета, говори с акцент и е много добър в битка. Добрата новина е, че можеш да не сваляш гащичките си. Той на мига ще остане поразен от теб. Други въпроси?

— Как се казва?

— Навярно ще се представи с фалшиво име, като повечето вампири, но истинското му е Криспин. Викни ме, когато си готова. През това време ще гледам телевизия.

Боунс ме остави в импровизираната ми съблекалня и аз разгледах дузините мръснишки тоалети, които ми бе купил, докато не избрах една рокля с гол гръб, стигаща до колената. Пак бе прекалено впитана, но поне гърдите и задникът ми не изскачаха навън.

Един час по-късно, прекаран с ролки, в гримиране и обуване на ботуши с високи токове, аз бях готова. Боунс лежеше на една страна върху износеното от времето канапе, вторачен в телевизора, алчно поглъщащ излъчваното съдебно дело по Court TV. Обичаше тази програма. Да видя как един престъпник е така обсебен от тези предавания, някак си ме притесняваше. Любимият му коментар беше,

че жертвите имат по-малко от половината права от тези на престъпниците.

— Съжалявам, че те прекъсвам, но съм готова. Нали знаеш, имаме работа за вършене и така нататък.

Той ме погледна леко раздразнен.

— Сега е най-интересното. Тъкмо ще кажат присъдата.

— О, за Бога! Загрижен си за присъдата по дело за убийство, когато ние сме на път да извършим същото! Това не ти ли се струва малко парадоксално?

Той внезапно се озова пред мен, изстрелвайки се със скорост, на която и гърмяща змия би завидяла.

— Да, струва ми се, сладурче. Да вървим.

— Няма ли да се движим поотделно? — Никога не се движехме заедно, за да избегнем опасността някой да ни свърже.

Той сви рамене.

— Повярвай ми, никога няма да откриеш мястото. Това е един много различен клуб, по-особен. Хайде, да не караме джентълмена да ни чака.

Много различен клуб. Това бе най-меко изказаното твърдение, което някога бях чувала. Заведението се намираше далече от главните шосета, беше в края на явно рядко използван криволичещ път и бе разположено във вътрешността на звукоизолиран склад. За незапознати хора това бе просто поредният цех. Паркингът се намираше отзад и към него водеше само един тесен път между високи дървета, представляващи нещо като естествен портал.

— Какво е това място?

Ококорих очи, докато приближавахме вратата. Отвън имаше опашка от хора, чакащи да влязат. Боунс просто ги подмина, дърпайки ме със себе си към жената на входа, за която предположих, че е охрана. Тя беше висока и широкоплещеста като ръгбист, играещ в защита, и имаше лице, което щеше да бъде красиво, ако не беше толкова мъжествено.

— Трикси, липсваше ми — поздрави я Боунс. Тя действително трябваше да се наведе, за да му върне целувката по бузата.

— Мина доста време, Боунс. Чух, че си напуснал района.

Той се усмихна и тя му отвърна със същото, разкривайки златни предни зъби. Готино.

— Не вярвай на всичко, което чуеш. Така плъзват слуховете.

Промушихме се през вратата за възмущение на чакащите. Вътре бе тъмно, лъчове мъждива светлина проблясваха по тавана и аз на мига осъзнах какво е „различното“ на този клуб.

Тук всички бяха вампири.

— Какво, по дяволите, е това? — почти прошепнах, защото много от съществата тук имаха отличен слух.

Боунс безгрижно махна с ръка към помещението.

— Това, сладурче, е вампирски клуб. Същност дори си няма име, въпреки че местните го наричат „Хапка“. Тук идват всякакви същества, за да се срещат в безопасност, без да им се налага да крият истинската си същност. Виж, точно там, на бара, има неколцина духове.

Погледът ми проследи жеста му. Проклетата да бях, ако там нямаше три прозрачни фигури, седнали на високи столове, изглеждащи като редовни клиенти на „Бар Наздраве“. Е, може би като призрачна версия на „Бар Наздраве“. Енергията, вибрираща от неживите посетители, ме караше да чувствам тялото си, сякаш съм докоснала оголен кабел.

— Мили Боже... толкова са много...

Наистина бяха много. Поне двеста.

— Не знаех, че има толкова много вампири по света... — добавих невярващо.

— Котенце — търпеливо рече Боунс, — около пет процента от населението са неживи. Ние сме във всеки щат, всяка нация, и ни има от много дълго време. Е, да, има определени местности, където се събират повече от нас. Охайо е една от тези местности. Казах ти, че тук линията, разделяща нормалното от паранормалното, е много потънка, затова и целият регион излъчва някаква енергия. На по-младите това им харесва. Намират го за вълнуващо.

— Казваш ми, че моят щат е... място за срещи на вампири?

Кимна.

— Не се чувствай толкова прецакана. Има още дузина такива места по цялото земно кълбо.

Нещо ме бутна леко, минавайки покрай мен, и радарът ми направо полудя, щях да изкълча врата си, за да видя кой или какво бе отминало.

— Какво беше това? — прошепнах, едва ли не притиснала устни до ухото му, за да ме чуе. Безсмъртните вдигаха бая шум.

— Какво? — Той погледна натам, накъдето зяпах и аз.

— Онова — нетърпеливо рекох. — Онова... нещо. Не е вампир. Усецам го, но определено не е и човек. Какво е? — То беше от мъжки пол, въпреки че изобщо не можех да бъда сигурна в нищо, и изглеждаше като човек, но не съвсем.

— О, той ли. Той е гул. Яде трупове. Нали знаеш, като в „Нощ на живите мъртви“, само дето в действителност не ходят толкова смешно и не изглеждат така отвратително.

Яде трупове. Стомахът ми се обърна при тази мисъл.

— Ето. — Той посочи бара. Там имаше свободно място близо до призраците — или пък щеше да бъде политически коректно да ги наричам не съвсем мъртви? — Чакай там, вземи си питие. Нашето момче скоро ще се появи.

— Да не се побърка? — Мозъкът ми не можеше да изброи достатъчно бързо всички причини, които ми казваха да не постъпвам, както той ми нареди. — Това място гъмжи от чудовища! Не искам да ставам предястие!

Той се засмя тихо.

— Довери ми се, Котенце. Видя ли всички нормални хора, чакащи да влязат вътре? Това е специално място, както вече ти казах. Има най-вече вампири и гули, но има и хора. Това е част от обаянието. Хората, които идват тук, са избрани, иначе изобщо нямаше да знаят за клуба. Идват да се срещнат с неживите и дори позволяват да им източат малко кръв. Повярвай ми, има и такива, за които това е върховно изживяване. Цялата тая работа с Дракула, нали се сецаш. Но тук има строги правила. В заведението е абсолютно забранено насието и са позволени само доброволно предложени хапвания. Може ли да се твърди същото за човешките клубове?

С тези думи той изчезна сред тълпата и не ми остави друг избор, освен да седна, където ми беше казал, и да зачакам жертвата си. Че как се очакваше от мен да го забележа тук? Сякаш „Шоу на ужаса“ и „Студио 54“^[1] си бяха уговорили среща.

Барманът, вампир, ме попита какво ще искам.

— Да си тръгна оттук — сопнах се аз и тогава осъзнах колко грубо се държах. — Ъ, извинявай... ъм... имате ли джин с тоник? Нали

се сещаш... за нормални хора? — Само Блъди Мери ми липсваше. Така нощта щеше да е направо страхотна.

Барманът се разсмя и показа ухапка без намек от дълги кучешки зъби.

— За пръв път ли си тук, захарче? Не се тревожи, напълно безопасно е. Освен ако не си тръгнеш с някого, разбира се. Тогава трябва да разчиташ на себе си.

Колко успокояващо. След като ме увери, че питието ми съдържа само обикновени джин и тоник — той ми показа бутилките, за да разсее подозренията ми, — аз го надигнах жадно, сякаш то бе вълшебен еликсир, който щеше да накара цялото това място да изчезне. Беше вкусно, всъщност най-добрият джин с тоник, който бях поглъщала. Барманът, чието име бе Логан, се усмихна, когато го похвалих, и ми обясни, че след сто години вече се е усъвършенствал в занаята.

— Барман си от сто години? — Кокорейки се насреща му, аз гаврътнах още една юнашка глътка. — Боже мой, и защо?

Той нехайно сви рамене.

— Работата ми харесва. Срецам се с нови хора, говоря през цялото време и не ми се налага да мисля. За колко професии можеш да кажеш същото?

Наистина, за колко? Определено не можех да го твърдя за своята.

— Ти какво работиш, млада госпожице? — любезно попита той.

Убивам вампири.

— Аз, ъ-ъ, уча. В колеж.

Уплахата ме караше да ломотя. Ето ме тук, говорех си приятелски с вампир в един клуб, пълен с безбожни същества. Как така се бе объркал животът ми?

— А, в колеж. Учи, за да сполучиш. — С този съвет и още една бърза усмивка той се обърна, за да приеме поръчка от един гул от другата страна на бара. Това бе прекалено откачено.

— Здравсти, хубаво момиче!

Гласът ме накара да се обърна и да видя как две млади момчета ми се усмихват приятелски. По вида и туптенето на сърцата им отгатнах, че са хора. Еха, какво облекчение!

— Здравсти, как я карате? — Почувствах се като човек в чужда страна, който е срещнал свои сънародници, и невероятно много се

зарадвах, че виждам хора с пулс. Те се приближиха и застанаха от двете страни на стола ми.

— Как се казваш? Това е Мартин — той посочи към брюнета с момчешка усмивка, — а аз съм Ралфи.

— Аз съм Кат. — Усмивайки се, се здрависах и с двамата.

Те загледаха питието ми с интерес.

— К'во пиеш?

— Джин с тоник.

Ралфи бе висок колкото мен, около метър и седемдесет и три, всъщност не беше висок за мъж и имаше сладка усмивка.

— Още един джин за дамата! — важно викна той към Логан, който кимна и донесе нова чаша.

— Благодаря за предложението, момчета, но аз... чакам някого. — Колкото и да ми се нравеше да съм заобиколена от себеподобни, все пак имах работа за вършене, а те щяха само да ми пречат.

И двамата простенаха театрално.

— Хайде де, само едно питие! На нас, топлокръвните, не ни е лесно тук.

Горещата им молба така точно съвпаднаше със собствените ми мисли, че отстъпих с усмивка.

— Едно питие. Само толкова, става ли? Вие, момчета, какво изобщо правите тук? — И двамата изглеждаха мои връстници и прекалено невинни.

— О, клубът ни харесва, вълнуващо е. — Мартин закима енергично с глава като пиле, докато гледаше как Ралфи махва на Логан за ново питие.

— Да, достатъчно вълнуващо, че да си намериш смъртта — предупредих ги аз.

Мартин изпусна портфейла си, когато бръкна да извади пари за джина ми, и аз се наведох да му помогна да го вдигне. Изглеждаха доста наивни. Кискайки се, Ралфи ми подаде питието с изразителен жест.

— Ти също си тук. Не се прави, че не разбираш.

— Не ви трябва да знаете защо съм тук — промърморих повече на себе си, отколкото на тях. С лек поздрав вдигнах чашата си. — Благодаря за питието. Сега е по-добре да си вървите.

— Няма ли да го допиеш? — попита Ралфи с едва ли не детинско разочарование.

Понечих да отвърна, ала познат глас ме изпревари:

— Разкарайте се, пикльовци.

Боунс заплашително се надвеси над тях и те изплашено го изгледаха, преди да офейкат. След като избута от стола му седящия до мен, Боунс се настани на мястото му. Човекът си тръгна, без да се обижда. Явно това често се случваше.

— Какво правиш тук? Ами ако той влезе? — Гласът ми бе тихо съскане, защото се стараех да не гледам към него, в случай че някой ни наблюдаваше.

Той само се разсмя с типичното си дразнещо кискане и протегна ръка.

— Не сме се запознали. Името ми е Криспин.

Не обърнах внимание на протегнатата му ръка и яростно прошепнах с крайчеца на устните си:

— Не мисля, че е смешно.

— Не искаш да се здрависаме, така ли? Лоши обноси. Майка ти не те ли е възпитала?

— Достатъчно! — Прехвърнах момента с раздразнението и се прехвърлих направо на вбесяването. — Престани с игричките! Имам работа за вършене. Истинският Криспин ще дойде и тъпото ти плямпане изобщо няма да му хареса! Боже, нямаш ли поне капка разум? — Понякога бе толкова нагъл, че чак ставаше безразсъден.

— Но аз не лъжа, сладурче. Името ми е Криспин. Криспин Филип Артър Ръсел Трети. Последното е някаква прищявка на майка ми, защото, както се досещаш, тя нямаше представа кой е баща ми. И все пак смяташе, че прибавянето на числително към името ми ще ми дари поне мъничко достойнство. Милата сладка женица, никога не успя да се примири с реалността.

Осъзнах с нарастващо безпокойство, че той не се шегува.

— Ти си Криспин? Ти? Но името ти...

— Казах ти — прекъсна ме той. — Повечето вампири го променят, след като престанат да бъдат хора. Криспин бе човешкото ми име, точно както ти казах току-що. Вече не се наричам така, защото онова момче умря. Когато Иън ме превърна, той ме положи в гробището на местните. Те бяха погребвали мъртвите си от стотици

години на това място, при това не достатъчно дълбоко. Когато за пръв път отворих очи като вампир, около себе си видях единствено кости. Тогава знаех какво съм, от кости се родих и се превърнах в Боунс^[2] в една и съща нощ.

Мисълта за това бе натрапчива, но аз настоях:

— Тогава каква игра играеш? Искаш да опитам да те убия, това ли е?

Той се засмя снизходително.

— Мътните го взели, не. Всъщност за всичко си виновна ти.

— Аз? Как така аз имам нещо общо с... — Огледах се и всички подходящи думи се изпариха. — Това?

— Снощи, докато се оплакваше от живота си, каза, че никога не си ходила на клуб само за да се забавляваш и да танцуваш. Е, сладурче, това е. Тази вечер двамата с теб ще прием и ще танцуваме и никого няма да убиваме. Приеми го за почивната ти вечер. Ти ще си Кат, аз ще съм Криспин и първо ще ме подлудиш, а после ще ме отрежеш, точно както щеше да постъпиш, ако никога не се бяхме срещнали.

— Това да не е някакъв номер да ме накараш да изляза на среща с теб? — Намръщено изпих джина си — любезен подарък от двете момчета, които се бяха изпарили яко дим само след един поглед от страна на Боунс.

Очите му заискриха с мрачна светлина и лукавата усмивка се върна на устните му.

— Обаче те оставих да си носиш гащичките, нали? Дори на малките неща не можеш да се зарадваш, такава си си ти. Хайде, сладурче, допий си питието и да отиваме да танцуваме. Обещавам, че ще се държа като идеалния джентълмен. Освен ако ти не поискаш нещо друго.

Оставих чашата си на бара.

— Съжалявам, Криспин, но аз не танцувам. Така и не се научих. Нали се сецаш, цялата тая работа с липсата на социален живот и всички така нататък.

Веждите му почти докоснаха косата му.

— Никога не си танкувала? Онзи, дето ти е отнел девствеността, никога не те е водил на танци? Проклет мръсник.

Споменът за Дани не спираше да ми причинява болка.

— Не. Не танцувам.

Той ме изгледа преценяващо.

— Сега ще танцуваш.

На практика ме издърпа да стана на крака, без да обръща внимание на протестите ми и напразните опити да се отскубна. Когато се озовахме наред тълпата от хора и нечовеци, танцуващи наоколо, той ме завъртя с гръб към себе си. С едната си ръка обви талията ми, а с другата все още държеше дланта ми. Тялото му се притискаше в моето, неговите бедра — в моите.

— Заклевам се, ако опиташ нещо... — Заплахата ми се удави в бумтящата музика и шума около нас.

— Спокойно, няма да те ухапя. — Смеейки се на собствената си шега, той започна да се поклаща в ритъм, а бедрата и раменете му се търкаха в моите.

— Хайде, лесно е. Движи се като мен, ще започнем по-бавно.

Заради липсата на други възможности, освен да стоя там глуповато, аз последвах движенията на тялото му, имитирайки ги... Ритъмът на музиката като че ли подръпваше нервните ми окончания като невидими конци на марионетка и скоро се залюлях, напасвайки движенията си с неговите. Прав беше, лесно бе. И дяволски секси. Сега знаех как се чувства змията, когато чародеецът свири на флейтата си, робски извивайки се под звуците на музиката. Боунс ме обърна, за да застана с лице към него, все още стиснал ръката ми, сякаш се боеше, че ще побягна.

Нямаше нужда да се тревожи. Любопитното бе, че се забавлявах. Звуците и светлините сякаш се сливаха. Всички тела, докосващи нашите, ме караха да се почувствам като пияна от колективната им енергия. Да позволя на тялото си да се движи, както то желаше, направлявано само и единствено от ритъма, беше опияняващо усещане. Боунс плъзна ръце по талията ми, прегърна ме леко и тогава ми хрумна една подла идея. Беше ме изнудил, беше ме бил и ме бе принудил да изтърпя невероятно сурови тренировки. Време беше за отдавна заслужената отплата. Поставих ръце на гърдите му, виждайки как очите му се разширяват, придърпах го по-близо, докато телата ни се докоснаха и гърдите ми се притиснаха към него. Сетне леко завъртях бедра срещу неговите, както бях видяла да прави друга танцорка.

Ръцете му се пристегнаха около мен и ме дръпнаха още по-близо, докато телата ни не се долепиха плътно. После плъзна едната си ръка нагоре и дръпна главата ми назад, а аз се усмихнах самодоволно.

— Прав беше, лесно е. А и се уча бързо.

Тялото ми бе притиснато към неговото и го предизвикваше. Това изобщо не беше типично за мен, ала сякаш някой друг бе поел контрола. Предишните ми тревоги се превърнаха само в блед спомен, незаслужаващ да бъде обмислян. От светлините скулите му изпъкваха още повече. Пламъкът в очите му би трябвало да ме накара да се отдръпна и да избягам, ала всъщност той само ме провокираше.

— С огъня ли си играеш, Котенце?

Устата му докосна бузата ми, тъй като изговаряше думите в ухото ми, за да надвика музиката. Устните му бяха хладни на допир, но не студени. Главата ми се замая, сетивата ми блуждаеха и в отговор езикът ми се показва и облиза шията му с едно дълго влажно движение.

Тръпката премина през цялото му тяло. Боунс ме притисна толкова силно към себе си, че тялото ми направо се залепи за неговото, сграбчи косата ми и дръпна главата ми назад, докато погледите ни не се срещнаха. Започналото като игра сега се превърна в открито предизвикателство и недвусмислена заплаха. Всяко следващо действие щеше да доведе до последствия и това ставаше ясно от изгарящия му поглед. Случващото се трябваше да ме изплаши, ала мозъкът ми сякаш бе станал неспособен да мисли рационално. Той беше вампир, наемен убиец и едва не ме бе убил... но нищо нямаше по-голямо значение за мен от докосването му. Облизах устни и не се отдръпнах, а той нямаше нужда от друга покана.

Устните му се доближиха до моите, а аз простенах при допира. Толкова дълго време бе минало, толкова дълго, откакто бях целувала някого, без да се преструвам. Последния път се бе случило с Дани и оскъдното желание, което бях почувствала тогава, не можеше да се сравни с изгарящата горещина, обзела ме в момента. Езикът му за миг погали устните ми, преди с безпощадна чувственост да се слее с моя в устата ми. Сърцето ми биеше така ожесточено, че знаех, че той усеща пулсациите му, докато отвръщах на целувката му и го придърпвах по-близо до себе си, забивайки нокти в гърба му. Боунс продължи целувката и засмука езика ми. Всичко в мен затуптя от копнеж. Отвърнах на жеста с още повече страст, милвайки жадно езика му.

Когато допря бедра до моите, усетих твърдостта му и това предизвика болезнено свиване в слабините ми.

Той се отдръпна само за да се скара на някого, който грубо ни бе бутнал, защото вече не танцувахме. Краката ми бяха като от гума, а в главата ми танцуваха светлини. Боунс ме избута към отсрещната стена и слязохме от дансинга. Движеше се толкова бързо, че косата ми хвъркна към лицето му. Той я отметна, за да ме целуне отново, и целувката бе по-хубава от предишната. Като че цялата страст бе съсредоточена в устата му. Най-накрая отдръпна лицето си, но не и тялото си.

— Котенце, трябва да вземеш решение. Или ще останем тук и ще се държим прилично, или ще си тръгнем на момента и ти обещавам — гласът му стана по-дълбок и плътен и думите му докоснаха устните ми, — че ако си тръгнем, аз няма да се държа прилично.

Устата му отново се склочи около моята, а устните и езикът му провокираха отговора ми. Самоконтролът ми все още продължаваше да е в отпуската и ръцете ми се обвиха около врата му, защото чисто и просто исках още. Боунс бе подпрял гръб на стената, едната му ръка галеше косата ми, а другата бе поставил ниско, опасно ниско на талията ми. Пръстите му милваха кожата ми през тънката материя на роклята, притискаха ме толкова силно, че можех да усетя всяко негово движение. След още няколко замайващи минути той прекъсна целувката, за да прошепне дрезгаво в ухото ми:

— Решавай сега, сладурче, защото няма да издържа дълго, преди да взема решение вместо теб и да те изнеса от тук.

Помещението изглеждаше размито, светлините — приглушени, и в главата ми отдалече бучеше някакъв шум. Никое от тези неща обаче не изглеждаше важно, с изключение на Боунс. Тялото му бе твърдо и мускулесто като на състезателен жребец, а устните му, слети с моите, ме караха да искам да крещя от желание. Нямаше и една-единствена частица от мен, която да иска да бъде на друго място, освен тук с него.

— Боунс... — Не можех дори да изкажа копнежа си.

Внезапно обаче цялото му тяло се скова и той погледна над рамото ми, напрежението направо извираше от него.

— По дяволите, какво прави той тук?

Боунс като че застина в прегръдката ми, а изражението му се вкамени.

Объркана, аз се извърнах, за да погледна назад.
— Кой? Кой е тук?
— Хенеси.

[1] Американски филми от 80-те и 90-те години. Първият е филм на ужасите, а вторият разказва за известно заведение. — Бел.прев. ↑

[2] Bones — кости (англ.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Умът ми май не успяваше да догони събитията.

— Нали Серджо ни каза, че той е в Чикаго. Той би трябвало да е в Чикаго!

Боунс измърмори мръсна ругатня и завъртайки ни, застана с гръб към вратата.

— Мислиш ли, че Серджо ни е излъгал? — попитах. Той тръсна глава, все едно искаше да подреди мислите си.

— Не го изпускай от поглед, сладурче. Черна коса. Мустаци, козя брадичка, тъмна кожа, висок. Носи бяла риза, виждаш ли го?

Облегнах глава на рамото на Боунс и огледах лицата, докато не зърнах търсеното.

— Видях го.

— Серджо не ни е излъгал — отговори на въпроса ми мрачно Боунс. — Присъствието на Хенеси тук означава, че някак е разбрал за изчезването на Серджо и е дошъл да търси отговори. Несъмнено и с право се тревожи за онова, което Серджо може да е издал на убиеца си.

— Е, каквато и да е причината, той е тук. Нека се справим с него.

— Не.

Краткият отговор ме изненада.

— Не? Защо не? Та той направо ни падна в скута!

Изречението му бе ледено, а гласът тих:

— Защото е проклет подъл негодник и не искам да се доближаваш до него. Отиваш си право у дома веднага щом той се разкара от вратата. Сам ще се справя с него.

Главата ми се проясни достатъчно, че да се ядосам.

— Знаеш ли, за някого, който все ми повтаря да му се доверя, определено не отвърщаш със същото. Мислех, че тази вечер имаме работа, затова съм напълно въоръжена и съм готова за действие. И преди теб съм убивала вампири, забрави ли? Съвсем сама, без някой да ме държи за ръчичка. Сега обаче съм преминала обучение и имам подкрепление и ти въпреки това искаш да подвия опашка и да

офейкам? Не ме целувай като жена, след като ще се държиш с мен като с дете.

Боунс ме гледаше раздразнено.

— Не става въпрос за това, че те третирам като дете. Мамка му, съвсем ясно е, че не те възприемам като дете! Виж, казах ти вече, Хенеси не е просто вампир, който излиза и си грабва някое момиче, когато стомахът му изкъркори. Той е от друга класа, Котенце. Много мръсен гадняр е.

— Тогава престани да спориш и да го пипнем — казах тихо, но твърдо. — Звучи точно като вампир, когото бих искала да убия.

Боунс замълча за миг, сетне издаде примирителен звук.

— Не ми харесва, изобщо даже, но... добре. Ще го сгацим. Почивката ти свърши. Ако нещо се обърка, каквото и да е, натисни бутона на пейджъра. Сега слушай какво ще направим...

Той набързо начерта плана и аз си избрах място на бара близо до стола, на който Хенеси току-що бе седнал, но така, че да ме вижда. Всъщност все още се чувствах малко замаяна, но не беше нужно Боунс да го знае. Защото, ако разбереше, със сигурност щеше да прекрати всичко. Боже, толкова отдавна ли не бях целувана, че само няколко мляскания успяха да ме извадят от равновесие? Просто за всеки случай обаче си поръчах кока-кола вместо обичайния джин с тоник. Може би поносимостта ми към алкохола не бе толкова голяма, колкото си мислех.

След около пет минути Хенеси се присламчи. Изумявах се на способността си да привличам вампирите. Наоколо несъмнено имаше много други хубави момичета с вени, точно толкова отчетливи и сочни като моите. Веднъж Боунс ми бе казал, че има нещо в кожата ми, което хваща окото, някакъв блясък, който изглежда човешки, но с нотка на малко вампирско в него. Той каза, че било като крайбрежен фар.

— Преди не съм те виждал тук, Червенокоске. Може ли да седна?

Еха, обноси. Вампирите обикновено се тръшваха до мен, съгласна или не. След лекичко кимване от моя страна той се настани на мястото до мен и ме погледна със сини очи.

— Мога ли да ти поръчам питие?

Хм-м-м, две от две за учтивостта. Усмихнах му се, сякаш съжалявам.

— Извинявай, но всъщност не съм сама. Не бих искала да съм нелюбезна.

— О, разбирам. — Той се облегна на стола си, но не направи и опит да си тръгне. — Съпруг навярно?

Мисълта, че съм съпруга на Боунс, едва не ме накара да се задавя със следващата глътка безалкохолно.

— Не. Всъщност първа среща.

Хенеси се усмихна и безобидно разпери ръце.

— Първите срещи. Могат да бъдат невероятни, нали? Или еликсир, или отрова, без средно положение. Кажете ми, ако мога да си позволя тази дързост, при теб как се очертава?

С малко засрамено изражение се приведох леко.

— Ако сега трябва да отговоря, бих казала — отрова. Той е малко... арогантен. Надут е. Много мразя това, а ти?

Усмивката ми бе самата невинност, но вътрешно се засмях на възможността да злословя за мъжа, който при първа възможност щеше да убие седящия срещу мен вампир.

Хенеси кимна в знак на съгласие.

— Това може да бъде доста неприятно. Винаги е добре да говориш по-малко за себе си, не си ли съгласна?

— Напълно съгласна. Как каза, че се казваш? — Трябваше да се справя с положението с такт, с него не можеше да се говори лекомислено. Леле, за някой, когото Боунс бе описал като самия дявол, Хенеси изглеждаше почти... чаровен.

Той се усмихна.

— Наричай ме Хенеси.

— Нямам против, друже. Мина доста време, нали?

Боунс се появи зад гърба ми и се приведе да ме целуне по бузата. Аз се отдръпнах по навик и всичко се получи перфектно. Представата за лоша първа среща. С ъгълчето на окото си зърнах как Хенеси стисна устни.

— Боунс. Каква неочаквана... изненада. Не е възможно тази прекрасна млада дама да е с теб. Прекалено добре възпитана е.

Еха, още една точка.

Боунс хвърли на Хенеси изпълнен със заплаха поглед.

— Седнал си ми на мястото.

— Боунс — скарах му се, сякаш бях смаяна, — не ставай груб. Този приятен господин просто предложи да ми прави компания, докато ти се върнеш.

— Да — с усмивка измърка Хенеси към Боунс. — Не бива да оставяш такова красиво момиче само за дълго, стари друже. Някое чудовище може просто да... я грабне.

— Смешно е, че точно ти го казваш. — В гласа му имаше опасна нотка, която преди не бях долавяла. Каквото и да се бе случило между тях, Боунс наистина не го харесваше. — Чувам, че това е твоята специалност.

Хенеси присви очи. Напрежението между двамата нарасна.

— Е, и къде си чул такова нещо?

Боунс се усмихна студено.

— Ще се изумиш, щом разбереш какво научават хората, ако се разровят достатъчно надълбоко.

Изгледах ги и двамата. Сякаш всеки миг щяха да зарежат словесната престрелка и да се хванат за гърлата.

Логан се приведе над бара и почука по ръба на забравената ми чаша. Явно и той бе доловил злоещото излъчване.

— Не тук, господа. Знаете правилата.

Хенеси погледна към Логан и весело му махна с ръка.

— Да, знам. Досадни правила, ала гостът трябва да се съобразява с правилата на домакина.

— Стига сладки приказки — рязко рече Боунс. — Не ти подхожда. Това е моят стол и тя е моята дама, така че се разкарай.

— Извинявай. — С идеално имитирана ярост се изправих и заставах с лице към Боунс. — Не знам как си свикнал да говориш с другите момичета, но няма да позволя за мен да се говори в трето лице, сякаш ме няма! Не ме притежаваш, това е първата ни среща. А и нямаше да изляза с теб, ако не ме молеше непрестанно. — Сподавих усмивката си, когато Боунс пребледня от възмущение заради думите ми. — Срещата ни приключи. Ще си повикам такси. Междувременно можеш да вървиш по дяволите.

Хенеси се разсмя.

— Чу дамата. Знаеш правилата. Тук се допускат само желани придружители, а тя явно не те желае. Както и дамата каза, върви по дяволите.

Боунс прие думите му с едва прикрит гняв.

— Да се държим като мъже. Защо не излезем отвън и не уредим това, само ти и аз? Отдавна трябваше да го направим.

Очите на Хенеси засияха.

— О, ще го уредим, помни ми думите. Не сега, но скоро. Прекалено дълго време си пъха носа, където не ти е работа.

„Това пък какво значеше?“, запитах се аз. По-късно трябваше да попитам.

— О-ох-х, направо се изпуснах в гащите — подигра го Боунс. — Друг път, на друго място. Нямам търпение.

С тези последни думи той си тръгна.

Преструвайки се на потресена, аз грабнах чантата си и започнах да хвърлям пари на бара.

Хенеси ме спря настоятелно, докосвайки ръката ми.

— Моля те, остани и пийни с мен. Чувствам се виновен за станалото, но съм длъжен да ти кажа, че е за добро. Той е един жесток мъж.

Уж неохотно седнах обратно на стола си.

— Добре, едно питие. Може би и без това съм ти длъжница, задето ме отърва от тази отрепка. Между другото, казвам се Кат. Боунс забрави да ни представи. — Усмихнах се неуверено, за да подсиля ефекта.

Той целуна ръката ми.

— Истинско удоволствие е за мен, Кат.

Хенеси ме придума отново да си поръчам алкохол и така аз отново си викнах джин с тоник. След още три такива питиета го помолих да ме извини, за да посетя дамската тоалетна, и го оставих на бара. Онова замайване все още не ме напускаше. Всичко около мен изглеждаше леко променено, почти размазано. Време беше да се върна към безалкохолното.

Тоалетната се намираше в другия край на клуба и когато излизах от нея, зърнах Боунс на терасата. Бе обърнат с гръб към стъклената стена, която ни разделяше. Исках да му разкажа подробностите, сега, когато ми се бе отворила възможност, затова забързах и си проправих път сред множеството, докато не стигнах вратата, извеждаща на балкона.

Пред него имаше жена. Ръцете ѝ висяха отпуснато край тялото ѝ и Боунс я държеше за раменете. Устата му бе върху шията ѝ, а очите му светеха със зелен вампирски блясък. Застинах като вкаменена и наблюдавах как преглъща. Момичето не се съпротивляваше, беше се облегнало върху него.

Внезапно той вдигна очи и ме погледна. Невъзможно бе да отвърна поглед и затова продължих да го гледам как се храни. След няколко минути той отлепи устни от шията ѝ. Изненадващо, но те бяха съвсем леко червени. Явно се хранеше изискано. Погледът му все още задържаше моя, когато Боунс поряза палеца си с кучешкия си зъб и го притисна към врата на момичето. Двете дупчици се затвориха на мига и после изчезнаха.

— Хайде, върви си — нареди ѝ той.

Тя се подчини с летаргична усмивка и мина точно покрай мен, без да мигне дори.

— Майка ти не ти ли е казвала, че не е прилично да зяпаш как другите се хранят?

Нехайният му тон ме извади от вцепенението.

— Това момиче... тя добре ли е? — Жената със сигурност не изглеждаше смъртоносно обезкървена, но пък аз не бях специалист.

— Разбира се. Тя е свикнала. Затова повечето от тях са тук, казах ти. Те са ходещи ястия.

Боунс се приближи, ала аз отстъпих. Той забеляза това и се намръщи.

— Какво има? Виж, момичето е добре. Не е, като да не си знаела, че съм вампир. Да не си мислеше, че никога не се храня?

Мисълта бе така отблъскваща, че никога не ѝ бях отделяла внимание. Фактът, че станах свидетел на сцената, бе леденият душ, от който имах нужда.

— Дойдох да ти кажа, че тръгваме. Вероятно след около двайсетина минути. — Механично разтрих главата си. Отново ми се виеше свят.

— Добре ли си?

Абсурдността на въпроса ме накара да се изсмея с глас.

— Не, не съм добре. Всъщност съм съвсем далече от добре. Преди малко те целувах, а сега те видях да пиеш от шията на някакво момиче. Добави главоболие и ще разбереш, че никак не съм добре.

Боунс се приближи и аз отново отстъпих.

— Не ме докосвай.

Той промърмори някаква ругатня, стисна юмруци, но не се приближи повече.

— Добре. Ще говорим затова по-късно. Върви, преди той да се обезпокои.

— Няма да говорим за това по-късно — заявих студено, докато вървах към вратата. — Всъщност никога повече не желая да говоря за това.

Все още не бях на себе си, когато се настаних на мястото си до Хенеси, но залепих усмивка на лицето си и бързо си поръчах още един джинс с тоник. По дяволите кока-колата, пълен напред!

Хенеси се протегна и хвана ръката ми.

— Какво има, Кат? Изглеждаш разстроена.

Замислих се дали да не го излъжа, ала после се отказах. Можеше да ме е зърнал да говоря с Боунс, въпреки че едва ли бе имал възможност да ни чуе в тази шумотевица, но не исках да събудям подозренията му.

— О, нищо ми няма, наистина. Просто се натъкнах на Боунс на връщане от тоалетната и той ми каза някои не много кавалерски неща. Явно просто съм се разстроила, това е.

Хенеси отдръпна ръката си и се изправи със съвсем любезна усмивка на лицето.

— Би ли ме извинила? Внезапно почувствах нужда да подновя едно познанство.

— Моля те, недей — изтърсих, защото не исках да започне бой, не още.

— Ще се забавя само няколко минутки, мила моя. Просто ще му дам да разбере, че грубостта му не се оценява. — Той ме остави, докато устните ми оформяха думите на следващото възражение. Раздразнена, глътнах остатъка от питието си и тъкмо щях да си поръчам ново, когато Ралфи и Мартин боязливо се присламчиха към мен.

— Привет! Помниш ли ни?

Усмивките им бяха така непринудени, че и аз неохотно се усмигнах.

— Здравейте, момчета.

Отново застанаха от двете ми страни.

— Това ли е този, с когото имаш среща? — попита Ралфи с ококорени очи.

— Не. Да. Е, вече е. Първата ми среща не се получи, затова този тип ми прави компания. — Замазвах подробностите, които впоследствие можеха по някакъв начин да им навредят. — Той само отиде за малко да се прави на мъжкар, вероятно ще се позабави десетина минути. Когато се върне, вие изчезвате, ясно?

— Определено — припяха те в един глас.

Със срамежлива усмивка Мартин ми подаде питие.

— Джин с тоник, същото, което си поръча и преди. След теб аз също го опитах. Готин е!

Момчешкото удоволствие, изписано по лицето му, бе заразително и усмивката ми стана още по-широка.

— Ето — важно заяви той. — Току-що го направиха. Аз ще изчакам барманът да ми направи нов.

— О, благодаря ти.

След като вдигнах чашата за наздраве, аз жадно отпих. Беше малко по-горчив от предишните ми питиета. Навярно бе забъркан от не така опитен барман като Логан.

— Вкусно е. — Прикривайки гримасата си, отпих отново, за да не ги обидя.

Те тревожно се вторачиха в мен, а после се спогледаха.

— Искаш ли да видиш колата ми? — попита Ралфи с напрегнато ококорени очи. — Ново порше, страшна работа. Много е готина.

— Да — припя и Мартин. — Трябва да я видиш, супер е!

Ралфи извади ключове от джоба на панталоните си — на тях се виждаше логото на порше.

— Ще ти дам да я покараш.

Еуфорията им от колата ме натъжи. Кога се бях радвала така на автомобил? Но пък и аз никога не бях притежавала порше. Готино бе да имаш пари.

Твърдо поклатих глава и оставих чашата на бара. Отново ми се зави свят. Определено бе време да се върна към безалкохолното.

— Съжалявам, момчета. Не мога да зарежа приятеля си. Няма да е възпитано. — Изглежда, не можех да вържа по-дълго изречение. Искях да приключа със задачата си, за да се прибера у дома и да се

наспя. В момента да си легна, за да се наспя, ми се струваше ужасно примамливо.

Ралфи ме дръпна за ръцете, а Мартин бутна раменете ми. Замигах объркано насреща им и седнах по-изправена. Или поне се опитах.

— Ей. Не ставайте нахални. Съжалявам, но вече казах не.

— Хайде де — настоя Ралфи, все още дърпайки ръцете ми. — Само за секунда! Побързай, преди той да се е върнал!

— Не!

Сега вече бях бясна. Всички се опитваха да ме принудят да правя неща, които не исках да правя. Които не биваше да правя, без значение колко добре ме караха да се чувствам...

Бутнах Ралфи достатъчно силно, че да залитне назад.

— Трябва да си вървите.

Те отново се спогледаха изненадани. Явно момичетата много харесваха поршетото. Направо бяха поразени, че им отказвах.

— Вървете си — влагайки повече заплаха в гласа си, се извъртях на стола, за да им обърна гръб. — Барман — викнах уморено и Логан се появи пред мен. — Имаш ли парацетамол?

С Хенеси си тръгнахме петнайсетина минути по-късно. Когато той най-сетне се върна, вече се чувствах скапана. Исках само да се наспя, а не можех, докато не го убиехме. Предложих му да излезем и да отидем в друг клуб под предлог, че не искам отново да се натъкна на Боунс. Той прие, без да се колебае, и скоро излязохме от тясната уличка на паркинга в луксозния му мерцедес. Да не би да беше вампирска запазена марка да караш мерцедес?

Главата ми се маеше и едва следях сладките му приказки, докато шофираше. Някаква частица от съзнанието ми се чудеше какъв е проблемът, но ми беше страшно трудно да се съсредоточа. Очите ми се затвориха за миг, преди да ги ококоря отново. Какво ми ставаше?

— Прекалено много ли пи, Кат?

Веднъж поне не се преструвах, когато отвърнах задавено:

— Т-ти не разбираш... — Говореното стана трудно и първите пристъпи на уплаха ме застигнаха. Нещо ужасно се беше объркало. — Аз но-с-с... нося на пиене.

Хенеси се усмихна.

— Не съм съгласен. Най-добре да отидем в дома ми, където можеш да си полегнеш и да си починеш. Изглеждаш прекалено неразположена, за да ходиш в друг клуб.

— Не... не-е-е-е... — Смътно се досещах, че това ще бъде лошо, но ми беше трудно да си спомня защо. Кой въобще беше този мъж в колата? Как попаднах тук? Съзнанието ми се отнесе.

— По-скоро да. Ще се почувстваш по-добре.

Игнорираше ме, той ме игнорираше! Щеше да ме закара в дома си и щеше да се случи нещо ужасно. Колко ужасно? Къде се намирах? Трябваше да го накарам да спре, да отбие. Тогава... щях да избягам. Да. Да избягам. И да се наспя.

— Трябва да спреш — запелтечих, ужасена от тъмнината, обгръщаща зрението ми. Някакво тъпо пицене зазвуча в ушите ми.

— Не, Кат. Ще спрем у дома.

Той продължи да шофира. Вече почти бяхме излезли от черния път и скоро щяхме да се качим на магистралата.

— Ще повърна — предупредих го и заплахата не бе напразна. Стомахът ми опасно се обръщаше. Наклоних се към него, запушила с ръка уста.

Колата спря с писък толкова бързо, че въздушните възглавници трябваше да се отворят.

— Не в колата! — сопна се той, пресегна се през мен и ми отвори вратата.

На мига се втурнах навън и повърнах. Част от повърнатото изцапа роклята ми и не спрях, докато не усетих, че стомахът ми е изхвърлил съдържанието си. Дочух как над мен Хенеси издаде отвратен звук.

— Омаза се цялата! Сега не мога да те пусна обратно в колата. Ще съсипеш тапицерията!

Това ме зарадва, макар и само малко, защото не можех да си спомня къде се намирах и защо не исках да се кача отново в колата.

И внезапно вече се движех, болеше ме. Той ме беше сграбчил за косата и ме влачеше далеч от пътя сред дърветата, докато аз се опитвах да се отскубна. Това не беше добре, никак не беше добре. Чувствах краката си като воденични камъни. Прекалено тежки, за да ги помръдна. Положението с ръцете ми не беше много по-различно, ала въпреки това безрезултатно посягах към него без никаква сила. Най-

сетне той спря и се пресегна зад врата ми, за да отвърже роклята. Дрехата се свлече на талията ми, оставяйки единствено сутиенът без презрамки да покрива гърдите ми.

— Красиво — въздъхна той и разкопча сутиена, за да оголи гърдите ми.

— Недей.

Опитах да се отдръпна, ала краката не ме слушаха. Хенеси коленичи над мен, внимателно, за да не се изцапа, и отмести косата ми назад. Лицето му се преобрази — очите му светнаха и кучешките му зъби се показаха. С една ръка грубо стисна гърдата ми, а с другата ме хвана отзад за тила. Сълзите бавно се стичаха по лицето ми, докато стоях, хваната в капан, неспособна да се движа или да мисля. Имаше нещо, което можеше да ми помогне, нещо... само да можех да си спомня какво.

Остра болка прониза шията ми и ме накара да изохкам. О, Боже, той ме ухапа! Пиеше от мен! Останала без сили, заритах с крака и часовникът ми се заплете в косата му, докато се опитвах да го избутам от себе си. Някакъв блед спомен проблесна и бързо започна да изчезва от съзнанието ми с всяко следващо силно всмукване на устата му. Имаше нещо с часовника ми...

Причерня ми, ала преди мракът да се спусне над мен, аз натиснах копчето.

ГЛАВА 10

Нещо притискаше устата ми. Някаква течност се плъзна навътре в гърлото ми толкова бързо, че се задавих и закашлях. Някъде отдалече чух, че някой ми говори, че ме разтърсва, и течността безжалостно продължаваше да се излива. Преглътнах, за да не се удавя в нея, и тогава гласът стана по-ясен, а аз отново можех да виждам.

Боунс бе зад мен, притиснал ме към гърдите си. Лежахме на земята. С едната си ръка ме придържаше към себе си, а китката на другата бе притиснал към устните ми. Кръвта му се изливаше в устата ми.

— Спри, знаеш, че мразя това. — Плюейки нагълтаното количество, опитах да го избутам, но той ме стисна още по-здраво в прегръдката си и се извъртя, за да може да ме вижда.

— Мамка му, ти си добре. Сърцето ти забави ритъма си за малко. Изкара ми ангелите.

Зрението ми бавно се проясни и зърнах мъртвия вампир пред себе си. Главата му бе извъртяна и едва ли не изтръгната, едното му око висеше от очната ябълка. Кожата му се съсухряше по обичайния за вампирите начин след настъпването на смъртта, ала лицето не бе на Хенеси. Беше на някого, когото никога преди не бях виждала.

— Къде е Хенеси? — Гласът ми прозвуча като шепот. Въпреки че очите и ушите ми бяха наред, главата ми продължаваше да се върти.

Боунс изсумтя отвратно зад мен.

— Проклетият мръсник избяга. Вече бях на път към теб, когато пейджърът се включи. Издърпах Хенеси от теб и се сбихме, когато багажникът на проклетата кола се отвори и оттам изскочи този тип. Бодигардът на Хенеси. Нахвърли ми се и Хенеси избяга. На всичкото отгоре копелето доста се бори. Когато приключих с него, дойдох при теб. Тогава видях, че едва дишаш. Наистина трябва да поемеш още малко, все още си бледа като смъртта.

— Не. — Отговорът ми бе тих, но твърд. Вече и без това се боях, че съм поела прекалено много, спомняйки си колко бях гълтнала. Уф.

— Какво стана? Мислех, че само се преструваш и че си си дала повече време само за да ме раздразниш. Проработи, вече почти му се бях нахвърлил, когато пейджърът се включи. Неподготвена ли те завари?

Въпреки че вече не ми даваше от кръвта си, той продължаваше да ме обгръща с ръце. Част от мен се противеше, особено като се имаше предвид, че бях гола до кръста, но бях прекалено изтощена, за да възразя. Принуждавайки съзнанието си да заработи, си припомних събитията. Сякаш вместо мозък главата ми бе пълна с памук.

— Ъм, не знам. Качихме се в колата му и ми прилоша... Не, не беше така. Стана ми лошо още в клуба. Започна, докато танцувахме. Някак си се почувствах пияна. Всичко се размазваше и светлините изглеждаха толкова далечни... След известно време се съвзех малко, но чувството се върна, само че три пъти по-лошо. Не можех да се движа. Краката не ме слушаха, а съзнанието ми... не можех да мисля. Дори забравих за часовника, докато не се оплете в косата му. Мислиш ли, че ме е упоил? Дали е знаел какво сме намислили?

Боунс се отдръпна назад достатъчно, за да ме погледне в очите. Онова, което видя, го накара да изругае.

— Зениците ти са толкова разширени, че със същия успех можеха да принадлежат на труп. Да, била си дрогирана. Казваш, че си го усетила, преди да се появи той, докато танцувахме? Но в това няма смисъл...

Гласът му замлъкна, а истината се стовари отгоре ми. В съзнанието ми отново изникнаха невинните усмивки на Ралфи и Мартин, подаващи ми чаша.

— Не беше той. — Ела да видиш поршето ми, ела отвън... — Бяха онези момчета. Ралфи и Мартин, онези, на които каза да се разкарат, когато пристигнахме в клуба. Тогава те ме почерпиха питие и по-късно, когато Хенеси тръгна да те търси, пак ме почерпиха. Малките копелета, опитаха да ме издърпат в колата си и се изненадаха, когато отказах... — Внезапно отново ми се зави свят и зрението ми се замъгли за миг.

— Трябвали още кръв.

Отказах, махвайки с ръка.

— Не. Не. Ще се оправя. Просто трябва да поспя.

Всичко се наклони и когато отново отворих очи, лежах на земята, а под главата ми бе положено познато джинсово яке. Боунс бе на около десетина метра от мен и копаеше дупка.

Лунната светлина падаше върху тялото му. Той бе свалил ризата си и светлината се отразяваше върху алабастровата му кожа, сякаш я милваше. Без риза изглеждаше още по-изваян. Линиите на тялото му бяха издължени, без дрехите раменете му бяха по-широки, а твърдият му корем бе пресечен от колана на панталоните. Мускулите му играеха от усилието и това бе най-красивата гледка, която някога бях виждала.

— Къде е ризата ти? — Очевидно казах това на глас, вместо просто да се зачудя наум, защото той се обърна и ми отговори:

— Ти си облечена с нея, сладурче.

Боунс се приведе и с една ръка вдигна мъртвия вампир, хвърли го в дупката и започна да трупа пръст отгоре му.

— Ти си абсолютно поразителен без нея, съзнаваш ли го...? — Вътрешният ми глас бе разцентриран, понеже Боунс отново ме чу.

Спря, за да ми се усмихне, зъбите му блеснаха на светлината.

— Забелязал съм, че ми правиш комплименти единствено когато си дрогирана. Явно тогава ставаш много по-сговорчива.

Още един последен път потупа купчината пръст с лопатата и дойде при мен. Зрението ми все още ту се замъгляваше, ту се проясняваше.

— Ти винаги си страхотен — прошепнах, протегнах ръка и погалих с пръст бузата му, когато той коленичи над мен. — Целуни ме отново...

Нищо не изглеждаше реално. Нито земята под мен, нито устните му, докосващи моите. Когато вдигна глава и се отдалечи от мен, от устните ми се отрони разочарован звук.

— Защо спря? Защото имам лош вкус ли? — Някаква частичка от мен си спомни, че бях повърнала.

Той се усмихна и отново ме целуна.

— Не. Имаш вкус на кръвта ми и те желая непоносимо силно. Но не така. Сега ще те приберем и ще те сложим да поспиш. Хайде.

Той ме вдигна на ръце.

— Боунс — въздъгнах, — знаеш ли какво? Не ме е страх от теб, но ме плашиш... — Очертанятията му отново се замъглиха.

— И ти ме плашиш, Котенце — вероятно отвърна той, но не бях сигурна. Отново всичко потъна в мрак.

Майка ми лежеше зад мен, обгърнала тялото ми с ръце, и аз се сгуших в нея. Тя никога не ме прегръщаше и усещането беше хубаво. Промърмори нещо и гласът ѝ бе нисък и дълбок. Ръцете ѝ бяха твърде мускулести, а гърдите ѝ, притиснати към гърба ми... бяха твърди като камък.

Очите ми се отвориха и за втори път в живота си се събудих до вампир. Обаче този път беше много по-лошо, защото бях облечена само с риза и гащички, а той...

Изпищях. Боунс скочи от леглото и започнала върти глава наляво и надясно, за да открие откъде идва опасността. Веднага извърнах поглед, понеже вече бях забелязала опасността. Цветът се върна върху лицето ми и аз стиснах очи.

— Какво има? Има ли някой тук? — Гласът му бе твърд и заплашителен.

Безмълвно поклатих глава, напрягайки мозъка си, за да се сетя как се бях озовала тук. Последното, което си спомнях, бе, че лежах на земята и го целувах.

— Боунс. — Зъбите ми изскърцаха, но трябваше да знам. — Ти и аз... нещо случи ли се между нас? Не си спомням. Трябва да ми кажеш истината.

Той издаде раздразнен звук и усетих как леглото се огъна под тежестта му, когато отново си легна. Отдалечих се на мига и надзърнах през мигли, докато не се убедих, че се е покрил до талията.

Погледна ме със зле прикрито раздразнение.

— Да не мислиш, че бих се възползвал, докато си припаднала? Да не мислиш, че съм същият като онези две копелета, които сложиха опиати в питието ти? Роклята ти бе разкъсана и покрита с повръщано, затова те облякох с риза и те донесох тук. После се върнах в клуба.

— О-о-о! — Сега се чувствах глупаво и исках да оправдая предположението си. — Но защо си гол?

— Защото, след като приключих с малките ти момченца и безрезултатно търсих Хенеси, се съмна. Направо бях гроги, а дрехите ми бяха целите в кръв, затова ги свалих и се насочих директно към леглото. Ти определено не правеше нищо друго, освен да хъркаш и да крадеш отново проклетите завивки. Съжалявам, но всъщност въобще

не се замислих за това. — Сарказми капеше от всяка дума, ала едно от изреченията му ме смрази.

— Как приключи с момчетата? Какво се случи с Ралфи и Мартин?

— Притесняваш се за тях, нали? Толкова типично по американски, да си по-загрижен за престъпника, отколкото за жертвата. Но не ме попита дали не са си намерили нова приятелка, с която да си поиграят? Не те интересува какво се случи с нея. Не, ти си прекалено разтревожена за тяхното благоденствие.

— Някоя друга ли са дрогирали? Тя добре ли е? — Ако бе имал намерение да ме засрами, успя.

Очите му се вторачиха в моите.

— Не, сладурче. Тя не е добре. Тъй като ти не припадна след две дози от техните сокчета, те са утроили количеството. Докато ти си била навън и са ти смукали от врата, те весело са си избирали друга девойка. Глупаво, но са се отдалечили с нея едва на километър и половина от клуба. Когато се върнах, се натъкнах на микробус, паркиран сред дърветата, и надуших мръсните копелета вътре. Единият чукаше горкото момиче, докато другият чакаше реда си. Те, естествено, не бяха забелязали, че тя вече е мъртва заради предозирането с наркотиците. Откъртих вратите и счупих врата на онзи, който се клатеше. Както можеш да се досетиш, това ужаси до мозъка на костите другия. Първо поговорих с него, за да се уверя, че няма нищо общо с Хенеси. Той си каза всичко, разказа ми, че двамата с приятелчето му го обърнали на спорт да пробутват наркотици на момичета, после да ги чукат, а след това да ги захвърлят някъде. Предпочитали да избират вампирски клубове и подобни, защото момичетата, които ги посещавали, явно не подавали жалби в полицията. Не беше на себе си, когато му казах, че момичето е мъртво. Заплака и каза, че от тях не се очаквало да умират, а просто да си лежат там. Тогава разкъсах шията му и изпих кръвта му. След това отидох в клуба и съобщих за тях на собственика. Там не харесват подобни неща, защото привличат нежелано внимание. Направих им услуга, като ги убих бързо. Собственикът щеше да ги мъчи със седмици като назидание за всеки, достатъчно глупав, че да опита същото.

Призля ми и приседнах на крайчеца на леглото, увесила глава. Горкото момиче, каква трагедия. Подробното описание на Боунс как бе

убил Ралфи и Мартин все още предизвикваше тръпки по гърба ми. Бяха ли си го заслужили? Да. Дали Боунс е имал право да го стори? Нямах отговор на този въпрос.

— Какво направи с момичето?

— Оставих телата на момчетата в клуба, а микробуса паркирах далеч от магистралата. Някой ще го намери, ще види на чие име е регистриран и ще предположи, че след като са я изнасилили и са видели, че е умряла от свръхдоза, извършителите са духнали. Е, поне единият от тях. В купето имаше кръв. Ченгетата ще стигнат до извода, че онзи, който е убил и двамата, е избягал. Няма да е първият подобен случай.

— Поне родителите ѝ ще разберат за нея и няма да се питат до края на живота си какво е станало.

Съжалих непознатото семейство, което щеше да получи ужасяващото телефонно обаждане. Отпуснах глава в ръце, тя пулсираше от болката. След всичко случило се, това бе ниска цена, която трябваше да заплатя.

— Какво мислиш, че ще предприеме Хенеси? Мислиш ли, че ще опита нещо, или ще продължи да се крие?

Боунс се засмя безрадостно.

— Сега Хенеси знае, че му дишам във врата. Подозираше го, но вече получи доказателството. Ще опита нещо, сигурен съм. Но къде и кога, нямам представа. Може да се покрие за известно време, но може и веднага да ме нападне. Не знам, но не е приключило.

— Моя е вината, че Хенеси избяга. Боже, толкова бях глупава да не забележа, че нещо не е наред, докато не стана прекалено късно...

— Не е твоя вината, Котенце.

Той постави ръце на раменете ми. Със закъснение си припомних какво бях почувствала снощи, докато се натискахме с него и... ето ни сега в леглото, той — гол, а аз — полугола. Това не бе особено разумно.

Станах от леглото и обърнах гръб на Боунс с желанието да се отдалеча от него. Наркотиците ме бяха накарали да го целуна, наркотиците. Повтарях си го отново и отново и се почувствах по-добре.

— Боунс, аз... трябва да ти благодаря. Ти ми спаси живота. Припаднах веднага след като натиснах копчето и той щеше да ми

изпие кръвта. Но нали знаеш, че единствената причина, поради която флиртувах с теб, бе заради наркотиците, които ми пробутаха. Нали знаеш? Разбира се, не те виня, че откликна. Уверена съм, че това не значи нищо за теб. Просто исках да знаеш, че и за мен това не значи нищо.

Все още бях с гръб към него и отчаяно ми се искаше да съм облечена с повече дрехи. Без трийсетина пласта броня върху тялото беше прекалено опасно да съм затворена тук с него.

— Обърни се. — В тона му имаше нещо, което не смеех да определя. Каквото и да бе обаче, не бе щастие.

— Ъм, би ли отместил този камък, за да се махна оттук и просто да...

— Обърни се. — Сега осъзнах какво съдържаше тонът му. Заплаха.

Без предупреждение той се озова пред мен, само на сантиметри, все така напълно гол. Лицето ми пламна, но решително задържах погледа си нагоре. Но това не беше много по-добро хрумване. Изражението на лицето му ме накара да се разтрепера.

— Наистина ми е неудобно, когато стоиш гол — рекох, опитвайки се да говоря нормално, но се провалих.

Веждата му се изви в дъга.

— Защо ти е неудобно, сладурче? В края на краищата току-що ми каза, че не значи нищо за теб, освен че ми дължиш благодарност. Пък и преди си виждала гол мъж, така че не ми минавай с номера с изчервяването. Тогава какво би могло наистина да те притеснява? Защото аз знам какво притеснява мен. — Закачливият спокоен тон се превърна в ниско гневно ръмжене.

— Това, което притеснява мен, е фактът, че дръзваш да стоиш тук и да ми казваш какво изпитвам и какво не по отношение на отминалата вечер. Да ми казваш, че да те целувам и да те прегръщам, не значи нищо за мен. И на всичкото отгоре да твърдиш, че си отвърщала само защото си била дрогирана! Голяма работа си. Знаеш ли какво направи наркотикът от първата доза, преди от втората да изпаднеш в безсъзнание? Уби консервата в теб!

С това той блъсна камъка от мястото му. Ченето ми увисна от изумление, а той посочи с пръст изхода.

— Върви, преди да съм размислил и да ти покажа дали наистина мразиш толкова много да ме целуваш.

Реших, че мълчанието е проява на здрав разум, затова излязох. Бързо.

ГЛАВА 11

Води ли си записки по време на лекциите днес? Аз се успях и се събудих едва преди половин час! Толкова ли беше скучно, като миналия път?

Стефани беше в групата ми по физика. Или поне когато се появяваше. Беше пропуснала два дни от изминалите пет, ала когато и да свърших с часовете, тя ме чакаше навън. Предполагах, че обича да се мотае из колежа. Общуването с хората ѝ бе много по-интересно от лекциите.

Стефани бе дребна брюнетка, много отворена, и бе прекарала последните пет дни в опити да ме измъква от антисоциалната ми черупка. Занятията в колежа започнаха в понеделник. Днес бе петък и до този момент тя бе единственият човек, с когото бях говорила в този огромен, изумителен комплекс.

Тъй като досега не бях имала приятели, бях доста притеснителна по отношение на завързването дори на обикновени приятелски разговори. Ако не се отнасяше до трупове, училище или черешови насаждения, аз всъщност не знаех какво да говоря. Стефани обаче не позволи това да я изплаши. Тя бе весела и буйна и за двете ни и по някаква причина ме харесваше.

— Да, водих си. Искаш ли да си ги преснимаш?

Тя се ухили.

— Не. Навярно и без това няма да ги прочета. Ученето е толкова скучно. Освен това никога повече няма да ми се наложи да ползвам тези глупости, така че на кого са му притрябвали?

Стефани също бе студентка първа година, но в много отношения бе по-отракана от мен. Още по време на втория ни разговор само след час тя ми разказа, че излиза по срещи от дванайсетгодишна, че на четиринайсет е изгубила девствеността си и че намира мъжете за забавни и удобни като ресторантите за бърза закуска.

— Защо се записа в колежа? — учудено я попитах.

Тя многозначително кимна към един привлекателен мъж, който мина покрай нас.

— Заради момчетата. Това място гъмжи от тях. Все едно сме деца в сладкарница, на които е позволено да изядат всичко!

Двамата с Боунс имаха нещо общо. И той щеше да вземе колежа за сладкарница, в която може да изяде всичко, само че по малко по-различен начин.

Откакто в неделя сутринта се събудих до него в леглото, го избягвах. В сряда трябваше да се срещнем в пещерата, но не отидох. Бях прекалено объркана. Чувствата ми към него бяха претърпели драматична метаморфоза. По някое време през изминалите седем седмици неизмеримата омраза се бе превърнала в необяснимо привличане.

— Е, искаш ли да излезем довечера някъде?

Просто я зяпнах за секунда. Бях на двайсет и две и никога преди не бях излизала с приятелка просто за да се забавлявам и да върша нормални неща. Дявол го взел, за да съм още по-ужасяващо честна, трябва да кажа, че никога не бях имала приятелка.

— Ъм, става.

Тя се усмихна.

— Супер, ще си изкараме страхотно. Искаш ли да ме вземеш от вкъщи? Оттам ще отидем в един страхотен клуб, където познавам охраната. Той ще те пусне вътре.

— О, аз съм над двайсет и една — поясних, понеже бях свикнала хората да ме взимат за по-млада. — Всъщност съм на двайсет и две.

Тя така остро ме изгледа, че се размърдах от неудобство. Добре де, бях малко по-възрастна от обичайния първокурсник, но след инфаркта на дядо се налагаше да помагам в овощната градина...

Най-сетне тя се усмихна.

— Е, нима не си пълна с изненади?

Стефани живееше в апартамент извън кампуса, недалеч от жилището, което скоро щях да наема. С парите, които Боунс ми бе дал, можех по-скоро да се изнеса от вкъщи. Вече нямаше да ми се налага да крия кървавите си дрехи от баба и дядо или да се сблъсквам с дребнавостта на съседите ни. Да, няхах търпение.

Учтиво почуках на вратата.

— Кати е.

Това бе името, което ползвах в колежа. Сега вече имах общо четири имена. Е, поне бяха сходни.

Тя отвори миг по-късно, облечена само с пола и сутиен.

— Привет! Тъкмо се обличам. Влизай.

Последвах я вътре и зачаках край вратата, когато тя изчезна в стая, за която предположих, че е спалнята ѝ. Апартаментът ѝ бе изненадващо хубав, не като обикновените колежански дупки. Имаше плазмен телевизор срещу кожено канапе, огромна музикална уредба, лаптоп последен модел и няколко скъпо изглеждащи украшения из помещението.

— Апартаментът ти ми харесва — честно си признах. — Сама ли живееш тук, или си имаш съквартирант?

— Влез тук, едва те чувам — викна тя.

Повторих въпроса, докато вървах по късия коридор към стаята ѝ. Стефани бе застанала пред гардероба си, нацупила устни, докато оглеждаше съдържанието му.

— Ъ? А, не, нямам. Е, кажи ми повече за себе си, Кати. Знам, че живееш у дома с майка си, баба си и дядо си, но къде е това у дома?

— В едно малко градче на час път северно оттук, но вероятно никога не си го чувала — отвърнах, мислейки си, че спалнята ѝ бе дори по-хубава от хола. Богати родители, очевидно.

— Никога не говориш за баща си. Майка ти разведена ли е, или татко ти е починал?

— Духнал е, преди да се появя, не знам дори кой е — само това отговорих. Е, отчасти беше истина.

— Имаш ли гадже?

Отговорът ми изскочи на мига:

— Не!

Тя се засмя.

— Еха, ето на това се вика отрицание. Да не си от другия отбор?

— Какъв друг отбор? — попитах объркано.

Устните ѝ се извиха.

— Лесбийка ли си? Не ми пука, ако си такава, но така категорично каза „не“, че се зачудих.

— О! — Ама че съм тъпа! — Не, не съм лесбийка. Аз, ъ-ъ, просто не те разбрах...

— Знаеш ли — прекъсна ме тя с мила усмивка на лицето, все още ровейки из гардероба си, — много си красива. Но се обличаш като трол. Да видим дали имам нещо подходящо, което да ти заема да облечеш довечера.

Леле, звучеше като Боунс. Ако акцентът ѝ беше английски, щях да се закълна, че в момента ми говори той.

Погледнах към джинсите си. Бяха ми толкова удобни.

— О, не е нужно да го правиш.

— Ето. — Тя извади още дрехи и ми подхвърли камуфлажна рокличка. — Пробвай тази.

Не исках да изглеждам прекалено срамежлива и тъй като тя самата все още бе само наполовина облечена, изритях ботушите си и започнах да се събличам.

Стефани ме изгледа хладно и преценяващо, докато свалях джинсите си. Начинът, по който погледът ѝ се плъзна по тялото ми, ме накара да се почувствам странно. Сякаш ме оценяваше. Навярно само се удивлява колко си бяла, рекох си, опитвайки се да се отърся от безпокойството, което ме бе налегнало. Изглеждам като снежен човек с гърди.

— Имаш страхотно тяло, Кати. Не бях сигурна заради торбестите дрехи, които носиш, но определено е така.

Тонът ѝ бе равен. Едва ли не безразличен. Тревогата ми нарасна. Вярно е, че не съм имала приятелки, но нещо с тази не беше наред. Не се държеше като веселото безгрижно момиче от колежа. Изглеждаше напълно различна.

— Знаеш ли — рекох, оставяйки настрана роклята, която тъкмо щях да облека, — мисля да остана с джинсите си. Ще се притеснявам да не стане нещо с дрехата, нали знаеш какво се случва в клубовете. Някой може да разлее питието си върху нея или пък да я скъсам...

— Ти наистина си просто едно задръстено фермерско момиче, нали? — Малката усмивчица не напускаше лицето ѝ. — Прецених те още първия път, когато те видях да отиваш на лекции, беше със сведена глава и отпуснати рамене. Без приятели, без връзки, от бедно семейство... оставах изцяло извън обхвата на радара. Някой като теб може просто... — Тя щракна с пръсти. — Да изчезне.

Ченето ми бе увиснало още след първата обида. Продължих да зяпам с отворена уста, докато накрая не я затворих с изумление.

— Това да не е някаква шега? Защото не е смешна.

Стефани се разсмя. Беше толкова весел звук, че за миг се успокоих. Шегувала се е. Добре де, не беше смешно, но може би има странно чувство за хумор...

Тя взе нещо от гардероба си. Този път вместо поредната рокля извади пистолет.

— Не пици или ще стрелям.

Какво, по дяволите?

— Стефани, какво ти става? — ахнах.

— Нищо — делово отвърна тя. — Просто си заработвам наема и ти, бисквитке, си точно това, което хазяинът харесва. Ето. Сложи си ги.

Стефани ми подхвърли чифт белезници. Приземиха се в краката ми. Все още бях толкова потресена, че не помръднах.

— Хайде, Кати. Не ми създавай трудности.

— Няма да стреляш, съседите ще чуят — казах със спокоен глас, чудейки се какво, за Бога, се случва.

Тя потупа с пръст оръжието.

— Заглушител. Няма да чуят нищичко.

Присвих очи, когато ми хрумна една мисъл.

— Боунс ли те накара да направиш това?

— Кой? — раздразнено попита тя.

От изражението ѝ разбрах, че никога не бе чувала за вампира, и кръвта във вените ми се смрази. Ако това не бе някой от неговите малки тестове или ако тя не ми въртеше номер заради някое колежанско братство, тогава работата беше сериозна.

Много внимателно подбрах думите си:

— Нямам пари, нито наркотици, губиш си времето. Просто свали пистолета, а аз ще си тръгна, без да се обаждам в полицията.

Тя се приближи. Деляха ни около два метра.

— Вие колежанките сте все едни и същи. Мислите се за много умни, ала когато удари часът, ми се налага да повтарям дума по дума, сякаш съм ви измъкнала от занималнята. Трябва просто да се запиша и да ви пускам записа, кучки такива, за да не се налага да повтарям всичко отново и отново! Добре тогава, слушай ме, глупачке! Ще броя до три, дотогава да си си сложила белезниците, ако не го направиш, ще стрелям. Първият изстрел ще е в крака ти. Едно... две... три.

Пистолетът гръмна, ала аз отскочих, преди Стефани да е свършила с броенето. Мамка му, каквото и да ставаше, тази не се шегуваше! Ако не се бях мръднала, щеше да пробие дупка в тялото ми! Стефани стреля отново с проклятие на уста, явно бързината ми я бе изненадала. Нахвърлих ѝ се и сграбчих оръжието. За моя изненада тя се оказа много по-силна, отколкото очаквах. Строполихме се на пода, затъркаляхме се, оръжието бе между нас и всяка го стискаше яростно. Когато то гръмна отново, застинах.

Очите ѝ се ококориха до краен предел и се вторачиха право в моите. Нещо топло ме намокри. Отдръпнах се, оставяйки пистолета да се изплъзне от скованите ми пръсти, докато наблюдавах как кървавото петно върху гърдите ѝ става все по-голямо.

Ужасена, захрих устата си с ръка и заотстъпвах, докато не се блъснах в стената. Стефани издаде звук — полуръмжане-полувъздишка. Сетне престана да мърда.

Нямаше нужда да проверявам пулса ѝ — чух как сърцето ѝ спира. Няколко секунди, които сякаш продължиха цяла вечност, просто стоях, втречена в нея. В околните апартаменти никой нищо не бе чул. Пистолетът имаше заглушител. Предимствата му се бяха доказали, както ми бе обещала тя.

Замаяно отидох до красивото нощно шкафче и вдигнах слушалката на телефона. Набрах единствения номер, за който се сетих. Когато чух гласа му, самообладанието ми рухна и аз се разтреперих.

— Боунс, аз... току-що убих човек!

Той така и не зададе нито един от въпросите, които биха били първи в моя списък. Като например: „Какво ти става?“ или „Обади ли се в полицията?“ Боунс само ме попита къде се намирам и ми каза да не мърдам. Все още държах телефона, когато десет минути по-късно той пристигна. Изобщо не се бях помръднала. Едва дишах.

Щом го видях да влиза, ме обзе блажено облекчение. Ако Стефани беше вампир, нямаше да имам никакъв проблем. Без окото ми да трепне, щях да опаковам тялото ѝ, да я откарам в гората и да я зароя на безлюдно място. Сега обаче беше различно. Бях отнела живот и нямах представа какво да правя.

— Какво си докосвала? — бе първият му въпрос, когато коленичи пред мен.

Опитах се да мисля. А в момента това бе голямо предизвикателство.

— Хм... телефона... може би ръба на тоалетната масичка или нощното шкафче... това е. Току-що бях пристигнала, когато тя откачи и ми наговори онези ужасни неща...

Боунс взе телефона от мен.

— Тук не е безопасно. Някой от тях може да се върне всеки момент.

— Някой от кои? Тя няма съквартиранти — възразих аз, докато го наблюдавах как откача телефона и го пъха в голяма торба за боклук.

— Това място смърди на вампири — кратко отвърна той. — Трябва да разчистим и да се махаме.

Това ме изправи на крака.

— Вампири! Но тя не... тя не беше...

— Какво ти каза за Хенеси? — прекъсна ме той.

Нищо не разбирах.

— Хенеси? Хенеси? Той няма нищо общо с това!

— Мечтай си да няма — изръмжа Боунс, сваляйки завивките от леглото на Стефани и увивайки я като в пашкул. — Той е един от онези, които надушвам. Него и някого, който е бил с него. Миризмата му е тук.

Главата ми започна да пулсира. Това бе като в кошмар. Боунс приключи с увиването на Стефани и започна да пълни чувала за боклук с вещите ѝ. Пребърка набързо чекмеджетата ѝ и започна да вади всякакви неща от тях. Не му помагах особено. Просто стоях там и се опитвах ръцете ми да не оставят никакви други уличаващи отпечатъци.

Той ме остави, за да огледа дневната, и се върна с още по-пълнен чувал.

— Дръж това, сладурче.

Връчи ми торбата. Наложил се да я прегърна, за да я задържа, защото се опасявах, че от тежестта на товара ще се скъса. Боунс взе една от ризите на момичето и започна припряно да търка скриновете, вратите, масите и бравите. След като остана доволен от свършеното, вдигна вързопа от одеяла, в който бе увита Стефани, и го метна на рамо.

— Добре, Котенце. Не се оглеждай, просто върви напред и се качи директно в пикапа, на седалката до шофьора. Идвам веднага след теб.

ГЛАВА 12

Спряхме веднъж, преди да стигнем пещерата. Боунс се обади по телефона и отби от пътя край най-тъмната и залесена част на гората. Не минаха и пет минути, когато зад нас спря друга кола.

— Хей, друже! — провикна се Тед.

— Бърз както винаги, приятелю. — Боунс го поздрави, излизайки от пикапа ми.

Той отиде до каросерията и чух как премести мотора си. Беше го поставил върху тялото на Стефани. Така то нямаше как да изпадне по пътя. Останах в пикала, нямах настроение да си бъбря. — Какво имаш там? — попита Тед и приятелски ми махна над рамото на Боунс.

— Вечеря за гула, който решиш да ощастливиш, но се погрижи да омете чинията, не искам нито частичка от нея да се появи отново на бял свят.

Стомахът ми се обърна. Леле, какъв начин да се отървеш от труп! Аз пък си бях помислила, че ще я погребем. Дори не ми бе хрумвало да я сервираме на гул.

Тед не споделяше тревогите ми.

— Нямах грижи, друже. Нещо друго?

— Да. — Боунс му подаде пашкула и Тед го хвърли в багажника си. — Да внимава да не си строши зъбите с куршума.

Ето това вече преля чашата. Отворих вратата на пикапа тъкмо навреме, неотдавнашните събития ме смазваха и аз избълвах съдържанието на стомаха си наведнъж.

— Тя добре ли е? — чух Тед да пита, докато се давех и накъсано поемах дъх.

Боунс издаде звук, подобен на въздишка.

— Ще се оправи. Налага се да тръгваме, приятелю. Благодаря.

— За нищо, друже. За теб винаги.

Затворих вратата, когато Боунс се качи в пикапа. Фаровете на колата на Тед проблеснаха, докато даваше на заден, сетне изчезна.

Боунс бръкна в якето си и ми подаде манерка.

— Уиски. Не е любимото ти питие, но само това имам.

С благодарност взех манерката и изпих всичко до последната капка. Топлината на алкохола започна да топи леда в крайниците ми.

— По-добре ли си?

— Да.

Гласът ми бе дрезгав, уискито все още гореше в гърлото ми, но то ми бе помогнало не само да пропъдя студа. Вцепенението и шокът отминаваха, заменени от порой въпроси.

— Край на проклетата ти потайност, Боунс. Кой е Хенеси и какво общо има той със стрелящата психопатка от групата ми по физика?

Боунс ми хвърли кос поглед, докато подкарваше колата.

— Физика? Срещнала си я в колежа?

— Мисля, че ти пръв трябва да отговориш на въпроса ми, понеже аз съм тази, която за малко да прострелят — сопнах му се.

— Котенце, ще отговоря на въпроса ти, но моля те — кажи ми къде я срещна и какво се случи тази вечер?

Стиснах зъби.

— Беше в групата ми по физика, както вече ти казах. Още от първия ден ме чакаше след часовете. В началото ми задаваше въпроси за лекциите, когато пропуснеше някоя и така нататък. После започна да говори за себе си. Незначителни, смешни неща, като например момчетата, с които се срещала, или разни други истории... изглеждаше толкова приятелски настроена и добра. После заразпитва за мен и й казах истината. Че съм се прехвърлила от общинския колеж, че не познавам никого тук, че идвам от малък град... Кучката ме е проучвала! — избухнах внезапно. — Каза ми, че търси някой, който да е свободен тази вечер, за да излязат, и аз на практика си залепих голямата червена мишена на задника!

— Какво се случи вечерта? — настоя той.

— О, тя се справи по-добре от простото ровене в миналото ми. — Описах му поканата и целия маскарад с дрехите. — И тогава насочи пистолет срещу мен.

— Спомена ли някакво име?

Мислено си припомних разговора.

— Не. Каза, че си заработва наема и че хазяинът щял да ме хареса. После каза, че колежанките са тъпи и трябвало да се запише...

но никакви имена.

Боунс не каза нищо. Чаках, потропвайки с пръст.

— Как това е свързано с Хенеси? Каза, че си го надушил там, него и други вампири. Мислиш ли, че някак е узнал коя съм след онази вечер? Че е искал да довърши започнатото?

— Не — веднага отвърна той. — Тя се е въртяла около теб цяла седмица, нали така? Ако Хенеси бе открил коя си, нямаше да бъде толкова търпелив. Щеше да ти налети на момента, още щом е узнал името ти. Щеше да те докопа, както и всеки, който е имал нещастията да е близо до теб. Затова те попитах какво си пипала и затова избърсах всичко. Макар да се съмнявам, че полицията има отпечатъците ти в системата си, не искам да оставям следи, които да го отведат при теб.

— Ако не е свързано с миналия уикенд, тогава защо Стефани има връзка с него и се опита да ме отвлече? В това няма смисъл!

Той ме изгледа изпод вежди.

— Нека говорим вътре за тези неща. Така ще може едновременно с това да преглеждам вещите й.

Решително го последвах в пещерата. Нямаше да го оставя да се измъкне, без да ми каже всичко. Хенеси ми се бе сторил като обикновена отрепка, но явно беше повече от това. Нямаше да си тръгна, докато не научех цялата истина.

Двамата с Боунс влязохме през входа и отидохме във високата част на пещерата, която бе превърнал в свое жилище. Той изпразни съдържанието на чувала за боклук, а аз седнах на канапето пред него, наблюдавайки го как първо отваря лаптопа на Стефани.

— Чувала ли си за Бенингтънския триъгълник^[1]? — попита ме Боунс, включвайки компютъра й.

Намръщих се.

— Не. Чувала съм за Бермудския триъгълник.

Пръстите му полетяха по клавиатурата. Леле, колко чевръст бе само. След секунда той издаде звук на отвлечение.

— Глупачката дори не си е направила труда да сложи пароли на файловете си. Каква небрежност, ала това е добре за нас. Виж, ето те и теб, Котенце. Вписана си при „Потенциални“. Трябва да си поласкана. Била си първа в списъка й.

Надзърнах над рамото му и видях: „Кати — червенокоса — на двайсет и две“, а отдолу имаше и други имена с подобни описания.

— Шегуваш ли се? Кои са тези момичета? Потенциални какви?

Последваха нови светкавични движения върху клавиатурата и после той се облегна назад с усмивка.

— Я, какво имаме тук? Чарли и клуб „Флейм“ на 42-ра улица. Изглежда ми като следа. Да се надяваме, че глупачката е била достатъчно тъпа да напише истинското име и място, без да ги кодира.

— Боунс!

Остротата в тона ми го накара да остави компютъра настрана и да срещне погледа ми.

— Бенингтънският триъгълник е местност в Мейн, където множество хора са изчезнали през петдесетте години. До ден-днешен от тях не е открита никаква следа. Нещо подобно се случи в Мексико преди години. Дъщерята на мой приятел изчезна. Няколко месеца по-късно останките ѝ бяха открити в пустинята, а като казвам останки, имам предвид, че само отделни частици от нея бяха открити. Наложих се да я идентифицират по зъбите. При аутопсията се стигна до извода, че е била жива месеци наред, преди да я убият, и когато поразрових още малко, открих, че това не е чак толкова рядко срещано.

— Какво имаш предвид?

Боунс се облегна назад.

— По това време са били убити или са изчезнали стотици жени от мексикански градчета в близост до границата. И днес никой няма представа кой е виновен за изчезванията. След това, преди няколко години, започнаха да изчезват момичета в района на Големите езера. Наскоро явлението се премести в Охайо. Повечето момичета бяха определени като избягали от дома, проститутки, наркоманки, или просто обикновени, почти без социални контакти девойки, изчезнали без улики за наличие на престъпление. И тъй като повечето от тях са били отхвърлени от обществото, медиите не вдигаха много шум около случаите. Аз мисля, че Хенеси има пръст в това. Затова и дойдох тук. Той е бил близо и до трите района, когато са започвали изчезванията.

— Смяташ, че Хенеси е извършил всичко това? — Огромният брой жертви ме ужаси. — Той не може да изяде толкова много дори и да иска! Какво е той, някакъв... нежив Тед Бънди^[2]?

— О, според мен той е главата на организацията, сигурен съм, но не е обикновен сериен убиец — рече Боунс. — Сериите убийци се отнасят по-собственически. А от парченцата на пъзела, които събрах

през годините, не оставам с впечатление, че Хенеси задържа тези хора за себе си. Смятам, че ги е превърнал в свой бизнес.

За малко да попитам какъв бизнес, ала после си припомних какво каза Боунс на Серджо миналия уикенд. Знаех си, че не можеш да пропуснеш красиво момиче... Какво, да не би да ти свършиха парите, че излезе на вечеря, вместо да си поръчаш за вкъщи? После се сетих и за думите на Стефани тази вечер. Просто си заработвам наема и ти, бисквитке, си точно това, което хазяинът харесва... Вие колежанките сте все едни и същи...

— Мислиш, че той управлява бизнес с отвличания — ахнах аз. — И превръща тези хора в ходещи ястия! Мили Боже, Боунс, как му се е разминало досега?

— Хенеси е бил небрежен в Мейн и Мексико, но сега вече е поумнял. Избира жени, от които обществото не се интересува, а ако те не влизат в тази категория, праща вампири, които да предотвратят подаването на сигнали за изчезнали личности. Спомняш ли си момичетата, за които Уинстън ти разказа? Той не е грешал, сладурче, те до една са мъртви. Трябваше ми потвърждение, че липсват повече жени, отколкото са подадените сигнали, затова и те пратих при Уинстън. Един призрак знае кой е мъртъв, дори семействата на самите момичета и да не подозират. Аз ги посетих и всички те са били накарани да вярват, че дъщерите им са заминали да си опитат късмета с актьорската кариера, както са казали и на теб, или че са на пътешествие из Европа, или че са се преместили да живеят при старо гадже, все неща от този сорт. Било им е внушено да не задават въпроси за отсъствието на момичетата, а единствено вампир притежава подобна сила над човешкото съзнание. Напоследък Хенеси кара хората си да отвличат още повече момичета. В коледите, в баровете, клубовете и тъмните улички. Как му се разминава ли? Ти някога вглеждала ли си се в лицата по картонените кутии за мляко^[3]? Хора изчезват непрекъснато. Полицията? Има достатъчно престъпления, от които са пострадали богатите, известните и силните, за да се занимават униформените с изчезването на неколцина бездомници, а за много от жертвите полицията просто не знае. Що се отнася до света на неживите, Хенеси много добре е прикрил следите си. Има само подозрения, но не и доказателства.

Сега, когато узнах какво се случва в моя щат, поведението на Стефани ми се струваше смислено, ако човек притежава морала на крокодил. Огромният, претъпкан колежански комплекс наистина се бе превърнал в нейната сладкарница, просто не тя ядеше лакомствата. Не, тя бе наета да зарежда хладилника на Хенеси. А аз, с идеалната си за случая биография, се бях превърнала в перфектната гозба. С мен Стефани бе улучила право в десетката. Много лесно можех да изчезна, малко въпроси щяха да бъдат зададени и всичко щеше да протече според плана. Само дето имаше една малка подробност, която тя не беше предвидила.

— Откога подозираш всичко това? Каза ми, че преследваш Хенеси от единайсет години. През цялото това време ли си знаел какво върши той?

— Не. Едва през последните две години получих по-ясна информация. Имай предвид, че първоначално не знаех кого или какво преследвам. Наложих се да пречупя две дузини момчета, за да подочуя това-онова за случващото се. И после още една дузина, за да получа името на онзи, който дърпа конците. Както ти казах, той прикрива следите си. После започнах да издирвам негови подчинени с обявени награди за главите им. Така Хенеси нямаше как да се досети, че преследвам именно него. Той мислеше, че става въпрос просто за бизнес. Сега обаче вече ще му е известно, че съм по петите му, и знае защо. Както знаят и всичките му съучастници, понеже е невъзможно Хенеси да е сам в тази работа.

Помислих минутка.

— Значи дори и да отстраниш Хенеси, все пак може това да не е краят. Партньорите му могат да продължат бизнеса. И ти нямаш представа кои са те?

— Няколко пъти бях много близо до това, да разбера, но... ами, все се случваха разни неща.

— Какви?

— Ти например. Ако вече не го знаех със сигурност, можех да се закълна, че си от хората на Хенеси. Имаш лошия навик да убиваш вампири, преди да измъкна някаква информация от тях. Спомняш ли си Девън, онзи, когото промуши в нощта, когато се срещнахме? Преследвах го от шест месеца. Той беше счетоводител на Хенеси и знаеше всичко за него, ала ти прониза сърцето му със сребро, преди да

е успял да се раздрънка. Помислих си, че Хенеси е узнал, че съм по петите му, и те е изпратил да му затвориш устата. След това, на следващата вечер, ти тръгна след мен. Защо си мислиш, че не спирах да те питам за кого работиш? А тази вечер...

— Не исках да я убивам! — викнах вбесено, но този път поради друга причина. Каква ли информация бе отнесла Стефани със себе си? Никога нямаше да узнаем.

Боунс се изправи, говорейки ми, докато се скриваше зад една от естествените пещерни стени:

— Повярвай ми, сладурче, знам това. Никога не би убила човек, освен ако не става въпрос за нещастен случай или ако не носи значка „Вампирски слуга“. Ти не си знаела, че Стефани има такива връзки, и от това, как изглеждаше апартаментът, ми стана ясно, че сте се боричкали за пистолета, когато той е гръмнал. А и предполагам, че Стефани доста силно го е стискала. От миризмата ѝ узнах, че е пиела вампирска кръв. Тя дава доста физическа сила, която ѝ е била нужна за работата.

Ето това обясняваше защо малкото ѝ телце притежаваше мощта на ръгбист, играещ в защита. Явно я бях подценявала през цялото време.

— Защо по-рано не ми каза всичко това? Обучи ме да се бия и после ме отстрани от истинската битка.

Отговори ми, все още скрит зад стената:

— Не исках да се замесваш. Дявол го взел, бих предпочел въобще да не преследваш вампири, но понеже това е, което ти искаш да вършиш, те обучих, за да станеш по-добра. И без това нямаше да ме послушаш, ако ти бях казал да си стоиш у дома, нали? И все пак, Хенеси и хората му са от друг калибър. Твоето вземане-даване с тях трябваше да приключи със Серджо, ала тази вечер малката ти състудентка провали това. Трябва да се радваш, че я уби. Всички останали „Потенциални“ със сигурност биха те потупали по рамото, ако имаха представа какво им е готвела тя.

— Безопасността ми ли бе единствената причина да ме държиш настрана, или има още нещо, което не знам?

Чу се звук от наливане на вода.

— Не, има още една причина да те държа настрана. Не исках да ти давам още поводи да мразиш вампирите. И без това вече си

предубедена. Ако нямат пулс, имаш склонност да ги съдиш по това, какви са, а не какво вършат.

Останах безмълвна за миг, защото нямаше какво да кажа.

— Трябва да знаеш нещо, Боунс. Излъгах те, когато сключихме сделката си. Искях да те убия при първа възможност.

Дочух сухо кискане.

— Знам това, сладурче.

— Колкото до Хенеси... искам да помогна. Трябва да помогна. Мили Боже, та аз за малко да стана едно от онези момичета, за които никой никога повече нямаше да чуе! Знам, че е опасно, но ако откриеш къде се намира клуб „Флейм“, ако попаднеш на следа, искам да дойда. Хенеси трябва да бъде спрян. — Боунс не отвърна. — Сериозно говоря — настоях аз. — Хайде де, аз съм идеалният вълк в овча кожа! Сериозно, познаваш ли други момичета полувампири в района? Няма да ме разубедиш!

— Виждам това. — Той се върна с купа вода и кърпа, които остави до мен, после ми подаде една от ризите си. — Изцапана си с кръв отпред. Ако се върнеш у дома в този вид, ще уплашиш майка си и тя ще си помисли, че си ранена.

Погледнах се. Червеното петно от кръвта на Стефани бе размазано в кръг по корема ми. В пристъп на угризение, въпреки че вече не се измъчвах така силно от факта, че я бях убила, свалих блузата си и веднага започнах да търкам кожата си.

Едва когато почистих и последното петънце, почувствах тежестта на погледа му. Когато вдигнах очи към него, видях, че неговите бяха приковани в мен и светеха в зелено.

— Ей! — Отдръпнах се от него назад в канапето. — Вечерята не е сервирана. Не откачай от кръвта.

— Мислиш, че кръвта има нещо общо с начина, по който те гледам в момента?

Гласът му имаше странна интонация. Бе пълен с неизказани неща.

Свих рамене, за да не показвам друга реакция, ала сърцето ми запрепуска и при това не заради страха.

— Зелени очи, подаващи се кучешки зъби... доста уличаващо, бих казала.

— Така ли? — Той седна и премести купата. — Явно съм забравил да те информирам какво друго предизвиква такава реакция, но ще ти подсказва — не е кръвта.

Оу! Поех дълбоко дъх.

— След миналия уикенд няма нещо, което да не си виждал, и се съмнявам, че те обзема желание, докато ме гледаш по сутиен.

— Котенце, погледни ме — рече той.

Аз премигнах.

— Гледам те.

— Но не ме виждаш. — Той се доближи и очите му вече изцяло светеха в зелено. — Гледаш право през мен, сякаш не съм тук. Гледаш ме... и не виждаш мъж. Виждаш вампир и заради това ме пренебрегваш. Едно от малкото изключения в това отношение бе миналият уикенд. Прегръщах те и те целувах, и наблюдавах как твоите очи светват от желание и поне веднъж усетих, че ме виждаш какъвто съм. Не само поредното небиещо сърце с черупка около него. Сега искам отново да ме погледнеш така, без повече извинения с наркотици. Аз те желая. — Лека усмивка играеше на устните му, докато се разкриваше. — Искам те от момента, в който се срещнахме, и ако си мислиш, че като седиш до мен по сутиен, не ме възбуждаш до полуда, много се лъжеш. Просто не влизам насила там, където не съм поканен.

В продължение на няколко напрегнати секунди останах занемяла. Толкова много неща се бяха случили тази вечер, че на мозъка ми му бе трудно да ги осмисли. Погледнах Боунс и като че ли чак сега очите ми се отваряха, защото изведнъж го видях. Високите скули, тъмните вежди, засенчващи очите, превърнали се в изумрудни, извивката на устните, правия нос, изваяната челюст. Алабастровата кожа, покриваща стройното му мускулесто тяло. Хубавите му ръце и дългите тънки пръсти. Боже Господи, колко красив беше! Абсолютно, невероятно красив и сега, когато най-сетне си позволих да видя това, не можех да спра да го гледам.

— Целуни ме.

Думите ми се изплъзнаха, преди да помисля, и осъзнах, че от известно време тайно бях копняла да ги изрека. Боунс се приведе над мен и устните му леко се притиснаха към моите. Нежно. Даваше ми възможност да размисля и да го отблъсна, но аз не го направих. Плъзнах ръце около шията му и го придърпах по-близо.

Той прокара език по устните ми, докато не ги разтворих. Докосна езика ми със своя за миг, преди да се оттегли. Последва ново трепкащо докосване и ново отдръпване, и после отново и отново. Съблзнявайки ме, убеждавайки ме. Най-сетне моят език се плъзна в устата му и ме обзе невероятно чувствено усещане, когато той го засмука.

Простенах, неспособна да се спра. Драскането на резците му трябваше да ме притесни, но това не се случи. Очевидно не му пречеха, защото той ме целуваше със същата страст, с която ме бе целувал и миналата седмица. Сетивата ми се подпалиха и аз прокарах ръка от врата надолу по ризата му. Разкопчах копчетата едно по едно. Когато дрехата остана напълно отворена, плъзнах ръце по голата му кожа и, о, Боже, усещането бе също така невероятно, както когато я гледах. Като коприна, опъната върху стомана. Боунс се пресегна и дръпна яката надолу, цялата риза се свлече на земята. През цялото време не спираше да ме целува, докато дъхът ми не започна да излиза на пресекулки.

Оставени на воля, ръцете ми се движеха по гърдите и гърба му, пръстите ми проследяваха релефа на мускулите му. Плътта му вибрираше от сила и имах чувството, сякаш под кожата му е скрита светкавица, по която прокарах ръце. Докато го докосвах, Боунс тихо изръмжа. Приблужи се към мен и притисна тяло в моето.

Устните му проследиха линията на врата ми, откривайки безпогрешно пулса ми. Разтвори устни и загали уязвимата ми артерия с език и зъби. Това бе най-опасната ситуация, в която можеше да се окажеш с вампир, но аз не се боях. Вместо това усещането да засмуква кожата на шията ми ме възбуди невероятно. Горещите вълни, заливащи тялото ми, ме накараха да тръпна. Устните му се преместиха към ухото ми и той облиза мидата, преди да прошепне:

— Толкова много те желая. Каж ми, че ме искаш. Каж „да“.

Да отрека, че го желая, щеше да бъде очевадна лъжа. Само едно нещо ме възпираше и това бе споменът за Дани.

— Боунс... първият път не ми хареса. Мисля... че ми има нещо.

— Нищо ти няма и ако промениш решението си или ми кажеш да спра, ще спра, без значение кога. Можеш да ми се довериш, Котенце. Каж „да“. Каж „да“...

Боунс премести устни върху моите и проникна в тях с такъв глад, че се отпуснах върху му. Ръката му ме придържаше и аз се отдръпнах

за миг, само колкото да промълвя думата:

— Да...

Едва напуснала устните ми, той отново ме целуна, вдигайки ме на ръце и пренасяйки ме в спалнята. Матракът хлътна под тежестта ни, когато той ме положи върху него. С едно движение разкопча сутиена ми и обхвана с длани гърдите ми. Сетне склони глава към едното зърно и го засмука силно.

Прилив на чисто желание се разля между краката ми. Той нежно стисна другата ми гърда и пръстите му се заиграха със зърното. Извих гръб и стиснах главата му. Усещанията бяха прекалено наситени, засмукването на устата му, лекото драскане на зъбите. Имах чувството, че ще припадна.

Боунс свали ципа на джинсите ми, издърпа ги надолу, докато не ги свали, и единственото, което остана върху тялото ми, бяха бикините. Той прокара ръка върху тях. Триенето на памука и пръстите му накара нервните ми окончания да завибрират. Той простена, когато свали бельото ми.

— О, Котенце, толкова си красива! Невероятна — прошепна, преди да ме целуне със страст, от която главата ми се замая. Устните му отново се прилепиха към гърдите ми, поемайки всяко зърно, докато ръката му търсеше женствеността ми. Пръстите му милваха опитно, сякаш му бях разкрила съкровенията си тайни, и аз прехапах устни, за да не извикам силно. Когато палецът му помилва центъра на желанието ми и дългият му пръст влезе в мен, аз затреперих от неударим копнеж.

Остър възмутен звук се изплъзна от устните ми, когато той спря. Боунс отдръпна ръката си, а устните му напуснаха гърдите ми, плъзгайки се надолу по корема ми. Чак когато подмина пъпчето ми, се досетих какво възнамерява да направи.

— Боунс, чакай! — ахнах шокирана.

Той спря на мига с устни, все още докосващи кожата на корема ми.

— Да спра ли? — попита.

Бузите ми горяха и аз не знаех как да изкажа възражението си:

— Б-ъ, не спирай, само... ъм, не мисля, че е порядъчно...

Той изсумтя.

— Аз мисля, че е — промълви и приведе още повече глава.

При първото докосване на езика му мозъкът ми буквално се изпари. Дълго, бавно близване ме проучи, подпалвайки плътта ми. Последва ново влажно докосване и после още едно, по-дълбоко, докато свенливостта ми не бе пометена от вълни на истинска жар. Разтвори краката ми, намести се, докато те не обгърнаха раменете му, като през цялото време проучваше меката розова плът.

Повече не го молих да спира, защото не бях способна да говоря. Стонове, в които не разпознавах собствения си глас, се изплъзваха от устните ми все по-силни и по-силни, а в тялото ми се зародиха мощни тръпки на удоволствие. Извивайки се под него, усещах как изучава всеки сантиметър от мен с шокираща интимност. Бедрата ми се повдигаха безпомощно и в мен се появи болезнена празнина, нарастваща с всяка милувка на езика му. Приближавах се до ръба на бездна, все по-бързо и по-бързо, никога досега не бях изпитвала подобно нещо. Боунс усили натиска и силата на езика си и когато устните му най-сетне обхванаха клитора ми, аз изкрещях.

Вълни на екстаз изригнаха в мен и се разляха по цялото ми тяло. Сърцето ми, за което се притеснявах, че ще се пръсне на малки парченца, забави ритъм и дъхът ми стана по-равномерен. Огънят бе заменен от нещо топло и еуфорично, преминаващо през мен, принуждавайки очите ми да се отворят широко от изумление.

Боунс се плъзна нагоре по корема ми и обхвана лицето ми в ръце.

— Никога не си била по-красива — рече и гласът му трепереше от страстта.

Тялото ми още се разтърсваше от отминаващите тръпки, но бе дошъл моментът, от който се страхувах. Напрегнах се, когато той се намести между краката ми.

— Не се страхувай — прошепна той и ме целуна.

За част от секундата се почувствах засрамена, припомняйки си какво беше правил досега.

Сетне открих, че непознатият солен вкус на устните му е силно еротичен. Езикът му се срещна с моя, докато мъжеството му се плъзна по влажната ми сърцевина. Потреперих, ала той ме докосна само отвън, преди отново да се отдръпне и да повтори движението. И отново. Тялото и езикът му се движеха в един и същ ритъм, докато ме милваха, събуждайки предишния копнеж, правейки го по-силен.

— Ти кажи кога — промълви той няколко безкрайни мига по-късно. — Или да спра. Не е нужно да продължаваме. Ще прекарам остатъка от нощта да те вкусвам, Котенце, харесва ми. Нека ти покажа колко много.

Боунс целенасочено прокара устни надолу по тялото ми, ала аз го задържах да остане на мястото си.

— Кажи ми — простена той, когато движението на бедрата му ме накара да извикам.

Сърцето ми биеше тревожно, ала отговорът бе само един:

— Сега.

Той ме дари с омайна целувка и се подпря на ръце. Усещането за твърдата плът, впиваща се в моята, ме накара да ахна. Тръпки плъзнаха по тялото ми, когато той бавно проникна по-навътре, и трепереща зарових лице в гърдите му. Когато влезе докрай, спря и за миг затвори очи, преди да ме погледне.

— Добре ли си, сладурче?

Беше някак интимно по начин, който никога не бях очаквала, да се гледаме в очите, докато той беше в мен. Можех единствено безмълвно да кимна, бях изгубила способността да говоря.

Боунс се раздвижи в мен, отдръпна се леко и после отново проникна. Желанието ме завладя толкова неочаквано, че дъхът ми секна. Той повтори движението, ала този път навлезе още по-дълбоко. Преди да възвърна контрола върху дишането си, той почти се отдръпна, а след това с едно-единствено движение на бедрата си отново проникна в мен, изтръгвайки стенание от гърлото ми. Потта изби по тялото ми и ме завладя пронизващо, първично желание.

Боунс провря дланта си под гърба ми, приплъзвайки я надолу, докато не обхвана ханша ми. Придърпа ме, притискайки ме към себе си, за да последвам ритъма на движенията му. От по-интензивния контакт ми се зави свят от възбуда. Отново усетих вече познатото желание в слабините ми, разгаряйки се все повече с всяко следващо докосване, докато в тялото ми не загоря една-едничка мисъл:

— Още...

Беше стон на искрено желание, а разумната част от мозъка ми не можа да повярва какво бях изрекла. Боунс се засмя тихо и гърлено, сякаш изръмжа, и движенията му станаха по-бързи.

Ръцете ми, които до този момент не бяха слизали под гърба му, сега алчно се плъзнаха към таза му. Пръстите ми се впиха в твърдите мускули без капка стеснение. Сякаш не можех да се наситя да го докосвам, сякаш не можех да се притисна достатъчно до тялото му. Всеки негов тласък увеличаваше напрежението и аз копнеех за твърдото проникване на тялото му в моето, така както никога преди не бях копняла за нещо. Целунах го импулсивно, порязвайки долната си устна на кучешките му зъби. Чух го да простенва, когато вкуси кръвта ми.

— Толкова тръпчива и сладка — дрезгаво промълви той.

— Престани с... това. — Думите ми излитаха на пресекулки между вдишванията.

Той облиза устни, вкусвайки аромата на кръвта.

— Това е достатъчно. Сега и ти си в мен. — И ме прегърна още по-силно, ако това въобще бе възможно.

Задъхах се неконтролируемо, когато тласъците му станаха още по-бързи. Забравяйки за първоначалното си притеснение, аз се заизвивах под него, а ноктите ми набраздиха гърба му. Впих зъби в рамото му, за да преглътна вика, надигнал се в гърлото ми. Захапах го, докато не усетих кръвта.

Той дръпна главата ми назад и езикът му нахлу в устата ми.

— По-силно?

— Божичко, да — изстенах, без да ме интересува как звучи това.

С очевидна наслада Боунс спря да се въздържа. Бедрата му се удряха в моите без задръжки, даряваха тялото ми с най-невероятното удоволствие, което някога бях получавала. Виковете, които бях задържала, сега се превръщаха в крясъци, които го възбудиха още повече. Когато не издържах повече, той просто се раздвижи още по-бързо, прониквайки по начин, който би бил безмилостен, ако не се наслаждавах.

Това някак си ми напомни за действието на наркотиците. Всичко сякаш се въртеше и губеше форма, с изключение на Боунс. Отново чух далечно бучене, но това бяха просто ударите на сърцето ми. Слабините ми горяха в очакване. Те трепваха, свиваха се и се отпускаха все по-необуздало в очакване на мига, когато щяха да изригнат.

За миг се откъснах от тялото си, но в същото време станах почувствителна към усещанията му. Не бе възможно това задъхано,

извиващо се същество в леглото да съм аз. Ала никога преди този миг не бях усещала по такъв начин кожата си, всеки свой дъх, кръвта, бушуваща във вените ми. Преди и последната опъната струна да се скъса в мен, Боунс стисна лицето ми и ме погледна право в очите. От устните ми се откъсна вик, когато оргазмът ме заля като приливна вълна. Беше по-силен от първия, някак по-дълбок и предизвика трептене под кожата ми.

Над мен Боунс простена, лицето му се изкриви от екстаз, докато влизаше в мен още по-рязко, с очи, приковани в моите. Не можех да отвърна поглед, виждайки как самоконтролът му се изпарява от зеленикавите дълбини. Стисна ме, когато се предаде на страстта, целуна ме едва ли не грубо и потрепери за няколко мига.

Когато се откъснах от него, за да си поема дъх, той смени позата си, така че да легнем един до друг. Обви ръце около мен, без да позволява на телата ни да спрат да се докосват. В дробовете ми сякаш нямаше достатъчно кислород и дори Боунс вдиша веднъж-дваж — а това си бе рекорд, доколкото ми бе известно. Постепенно дишането ми се успокои и сърцето ми вече не препускаше в опасен ритъм. Усмивайки се, Боунс се пресегна и отмести влажната коса от лицето ми, преди да ме целуне по челото.

— А само като се сетя, че ти наистина вярваше, че ти има нещо.

— Има ми нещо, не мога да помръдна.

Истина беше. Лежах до него и ръцете и краката ми просто не изпълняваха нито една от командите, които им давах. Очевидно мозъкът ми си бе окачил табелка с надпис „Връщам се след пет минути“.

Той се засмя и се наведе, за да оближе зърното на едната ми гърда, засмуквайки го леко. Мястото бе прекалено чувствително от предишните му милувки и хиляди микроскопични иглички на удоволствие минаха през връхчето. Когато стигнах до ръба на възбудата, той спря и повтори същото и с другото.

Нещо привлече погледа ми, когато погледнах надолу.

— Кървя ли? — попитах изненадана.

Не ми приличаше много на кръв, пък и цикълът ми предстоеше след седмица. И все пак нещо розово и влажно се виждаше по вътрешната страна на бедрата ми.

Той спря за миг, за да погледне.

— Не, сладурче, това е от мен.

— Какво...? О! — Глупав въпрос. И преди ми бе казал, че вампирите плачат с розови сълзи. Явно и останалите телесни течности бяха подобни.

— Пусни ме. Ще отида да се измия.

— Не ми пречи. — Той прошепна думите срещу кожата ми. — Все пак е от мен. Аз ще те изчистя.

— Няма ли да се претърколиш на една страна и да заспиш?

Обикновено не се ли случваше точно това? Освен ако той наистина, ама наистина обичаше да се гушка след секс, защото в противен случай нещата определено ставаха сериозни, тъй като ръката му се придвижваше надолу, търсейки дълбините ми.

Той се спря за миг, засмя се и вдигна глава от гърдите ми.

— Котенце — усмихна се той, — хич не ми се спи. — Погледът в очите му накара тялото ми да потръпне. — Нямах представа колко пъти съм си те представял така. По време на тренировките, на боевете ни, през нощите, в които е трябвало да те гледам издокарана и как другите мъже те свалят... — Боунс спря да говори и ме целуна толкова дълбоко, че почти забравих за какво говорехме. — И винаги да виждам как ме гледаш със страх в очите, когато те докосвам. Не, не ми се спи. Не и докато не вкуся всеки сантиметър от кожата ти и не те накарам да крещиш отново и отново.

Той отново склони глава върху зърната ми, смучейки и докосвайки ги със зъбите си. Начинът, по който кучешките му зъби дразнеха връхчетата им, бе плашещо еротичен.

— Някой ден ще намеря бившия ти приятел и ще го убия — измърмори той толкова тихо, че едва го чух.

— Какво? — Нима наистина го бе казал?

Силно засмукване на устните му ме разсея, а после последва ново и още едно, докато тревогите ми не се стопиха под чувственото нападение над зърната ми. След малко той ги огледа и се усмихна със задоволство.

— Тъмночервени, и двете. Точно както ти обещах. Виждаш ли? Аз съм мъж, който държи на думата си.

За миг съзнанието ми се обърка. После обаче се сетих за следобеда, когато опитваше да прогони срамежливостта ми с часове наред мръсни разговори. Аленото внезапно подпали бузите ми.

— Нали не си имал наистина предвид всички онези неща?

Разумът ми въстана при мисълта, ала пулсът ми рязко затуптя и предателски показа, че се надявам на противното.

Той отново се засмя, ниско и гърлено. Веждата му се изви с греховно обещание, очите му от чисто черни станаха изумруденозелени и устата му се спусна надолу по корема ми.

— Ох, Котенце, имах предвид всяка дума.

Събудих се, защото нещо гъделичкаше врата ми. Усещах го, сякаш са пеперуди. Отворих очи и първото нещо, което зърнах, бе ръка, обвита около тялото ми, с цвят, блед почти колкото на моята собствена. Боунс се бе притиснал към гърба ми и бедрата му докосваха моите. Пеперудите бяха целувките, които той залепваше по кожата ми.

Първата ми мисъл бе: Избрал си е грешна професия. Трябвало е да остане жиголо. Щеше да изкара милиони. Следващата обаче изобщо не бе така приятна и аз застинах. Ако майка ми можеше да ме види сега, щеше да ме убие!

— Разкажание след снощи? — Боунс престанала ме целува и издаде разочарован звук. — Опасявах се, че може да се събудиш и да се самообвиняваш заради това.

Още докато говореше, изхвърчах от леглото, сякаш бях изстреляна с топ. Трябваше да помисля как да постъпя, а не можех да направя това, докато съм в една стая с него. Без дори да спра, за да си намеря гащичките и сутиена, аз само надянах една риза и грабнах джинсите си. Боже, ключовете ми, къде ли ги бях оставила?

Боунс седна.

— Не можеш просто да избягаш и да се преструваш, че това не се е случило.

— Не сега — казах отчаяно, опитвайки се да не го поглеждам. Аха, ключовете! Грабнах ги със сковани пръсти и изхвърчах от спалнята.

— Котенце...

Не спрях.

[1] През ХХ век в САЩ край град Бенингтън са регистрирани няколко десетки изчезнали хора, медиите нарекли феномена

Бенингтънски триъгълник по подобие на Бермудския. — Бел.прев. ↑

[2] Американски сериен убиец, признал за трийсет убийства на жени, но точният брой на жертвите му не е изяснен и до днес. — Бел.прев. ↑

[3] Отпечатването на снимката на определен човек върху кутиите с мляко в САЩ е начин на известяване на обществото, че определено лице е изчезнало и се издирва. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

Отидох си право у дома, а през целия път в мен бушуваха противоречиви чувства. Правенето на любов с Боунс се бе оказало повече от невероятно и той беше прав. Нямах как да се престоря, че това никога не се е случило. Имаше да мисля за много повече неща, освен за чувствата си. Ако ставаше въпрос само за мен, щях просто да се смърря, че бях преспала с него. Основната причина за паниката ми бе страхът от това, как ще реагира майка ми. Не можех да ѝ кажа, никога. А това означаваше, че трябва да прекратя започнатото, преди да е прераснало в нещо повече.

Два часа по-късно, когато отбих пред къщата, дядо и баба бяха на верандата и пиеха студен чай. Изглеждаха като типичните американци с белите си коси и простички дрехи, с лица, обветрени от времето.

— Здравейте — разсеяно ги поздравих.

Баба ми издаде съскащ звук. Веднага след това последва гневният вик на дядо. Аз просто мигах насреща им.

— Какво ви става?

С любопитство наблюдавах как дядо ми смени три червени цвята на лицето си. Все пак не за пръв път се прибирах чак на следващия ден и те никога преди не бяха го коментирали. Бяха приели политика на „не питай“ по отношение на късните ми прибирания и излизания.

— Джъстайна, излез, момиче! — Той не обърна внимание на въпроса ми и се изправи. След миг майка ми излезе с объркано изражение на лицето, също като моето.

— Какво? Случило ли се е нещо?

Той ѝ отвърна, все още треперещ от гняв:

— Само я погледни. Погледни я! Не можеш да ме убедиш, че снощи не е правила нищо нередно! Не, тя е имала среща с дявола, това е правила!

Пребледнях, блъскайки си главата над въпроса как са разбрали, че съм преспала с вампир. Да не ми бяха пораснали кучешките зъби?

Вдигнах ръка и опипах зъбите си, но те бяха все така равни, както винаги.

Движението още повече вбеси дядо ми.

— Не си поpipвай зъбите пред мен, госпожичке! За каква се мислиш?

Поне веднъж за мое успокоение майка ми се опита да ме защити:

— О, татко, ти не разбираш. Тя...

Гласът ѝ рязко се задави, когато и тя ме зяпна с шокирано изражение на лицето.

— Какво? — попитах уплашено.

— Вратът ти... — прошепна, а очите ѝ изразяваха неверие.

Ужасена се втурнах покрай нея и изтичах в най-близката баня. Нима имах следи от кучешките му зъби? Боже, нима ме бе ухапал, без да го усетя?

Когато обаче се вторачих в отражението си, причината за поведението им ми стана ясна. Пръснати по шията ми и в различен оттенък на синьото, се виждаха четири, не, пет смучки. Нямаше дупчици от вампирско ухапване, само обикновени, очевидни смучки. Разкопчах ризата на Боунс и видях, че по гърдите ми има същите белези. Добре, че дрехата нямаше дълбоко деколте, иначе досега и тримата да бяха припаднали.

— Знам какво е това! — изрева дядо Джо от верандата. — Трябва да се засрамиш, а не да се мотаеш наоколо неомъжена и да не се прибираш по цели нощи. Засрами се!

— Засрами се! — додаде и баба ми като ехо.

Добре беше да знам, че след четирийсет и три години брак двамата все още бяха единомушни в мнението си.

Отидох горе в стаята си, без да им отговарям. Определено беше време да си намеря собствен дом. Навярно щях да мога да се нанеса веднага в онзи апартамент.

Въобще не се изненадах, когато майка ми ме последва.

— Кой е той, Катрин? — попита тя, след като затвори вратата на стаята зад гърба си.

Налагаше се да ѝ кажа нещо.

— Едно момче, което срещнах, докато преследвах вампири. Имаме, въ-ъ, нещо общо. И той убива вампири.

Не бе нужно да влизам в повече подробности. Като най-важната, че той самият е вампир.

— Дали... сериозно ли е това между вас?

— Не! — Възражението ми бе толкова разпалено, че тя се намръщи. Супер, не прозвуча особено достоверно. Не, ние не можем да имаме връзка, защото на практика той е мъртъв, но, мили Боже, той е страхотен и се чука като за световно.

— Тогава защо...? — Майка ми изглеждаше истински объркана.

Въздишайки, легнах на леглото. Как да обясниш необузданата си страст на майка си?

— Ами, то просто се случи. Не беше планирано.

По лицето ѝ се изписа ужасено изражение.

— Използвахте ли предпазни средства?

— Не беше нужно — отвърнах, без да се замисля.

Тя притисна уста с ръка.

— Как така не беше нужно? Можеш да забременееш! Или да пипнеш някоя болест?

Доста усилия на волята ми бяха нужни, за да не завъртя очи. Можех само да си помисля наум отговора си. Имам добри новини, мамо. Той е вампир, при това стар, затова не мога да забременея или да прихвана болест. Невъзможно е.

Вместо това само ѝ казах да не се тревожи.

— Да не се тревожа? Да не се тревожа! Ще ти кажа какво ще направя. Ще отида в съседния град, където никой не ни познава, и ще ти купя презервативи! Няма да свършиш като мен млада и бременна, или по-лошо. Вече има СПИН. И сифилис. И гонорея. И неща, които дори не мога да произнеса! Щом поведението ти ще е такова, то тогава поне ще се пазиш.

Тя решително грабна чантата си и тръгна към вратата.

— Но, мамо...

Последвах я, опитвайки се да я убедя да не тръгва, но тя не ми обърна внимание. Дядо ми и баба ми ме изгледаха от верандата, смръщени като дъждовни облаци, а майка ми се качи в колата и потегли. Определено беше време да се обадя на хазяина.

Хазяинът, господин Джоузеф, ми съобщи, че мога да се нанеса следващия уикенд. По-бързо не можеха и да се наредят нещата. Заех се да се изкъпя, да си направя тоалет, да си измия зъбите, с всичко друго,

но не и с мисли за това, какво ли прави Боунс. Може би напразно се тревожих. Може би за него това бе нещо обикновено и може би дори нямаше да се наложи да му казвам, че повече няма да се повтори. В края на краищата мъжът бе двеста години по-възрастен от мен и е бил жиголо. Не бях ограбила девствеността му.

Около шест часа вечерта някаква кола отби пред къщата, но двигателят не звучеше като този на майка ми. Любопитно надникнах през прозореца и видях едно такси отвън. Позната светлоруса глава се показва, когато Боунс слезе от колата.

Какво правеше той тук? Втори панически поглед ми показва, че майка ми все още не се бе върнала, ала ако се появеше сега и го видеше...

Толкова бързо затичах надолу, че се спънах и се приземих твърдо в подножието на стълбите тъкмо когато дядо ми отваряше вратата.

— Кой си ти? — попитай той Боунс.

Тъкмо измислях история как той е мой състудент от колежа, когато Боунс отвърна съвсем учтиво:

— Аз съм добро момиче и дойдох да взема внучка ви за уикенда. А?

Баба също надникна навън и зяпна с отворена уста, щом зърна Боунс на прага.

— Кой си ти? — повтори въпроса тя.

— Аз съм добро момиче и дойдох да взема внучка ви за уикенда — отново рече той, вирайки се в нея със зелени очи. Скоро и нейният поглед се изцъкли като този на дядо и тя кимна.

— О, нима това не е чудесно? Ти си добро момиче. Бъди й добра приятелка и я вкарай в правия път. Има срамни смучки по врата и се прибра у дома чак следобеда.

Мили Боже, защо земята просто не се отвореше и не ме погълнеше? Боунс потисна смеха си и кимна тържествено.

— Не се притеснявай, бабо. Ще отидем на молитвено събиране, за да изгоним дявола от нея.

— Браво на теб — одобрително рече дядо ми с безизразно изражение. — От това има нужда тя. През целия си живот е била дива.

— Вървете да си направите чай, докато ние опаковаме багажа, вървете и двамата. Вървете.

С все така празни погледи те се затътриха към кухнята. Скоро чух как наливат вода в чайника. А дори не пиеха чай.

— Какво си мислиш, че правиш? — попитах с яростен шепот. — Защо не е като във филмите, където не можеш да влизаш непоканен!

Той се разсмя.

— Съжалявам, сладурче. Вампирите могат да ходят, където си поискат.

— Защо си тук? И защо накара дядо и баба да мислят, че си момиче?

— Добро момиче — поправи ме той с усмивка. — Не можем да ги оставим с впечатлението, че имаш лошо обкръжение.

Исках да се разкара по най-бързия начин. Ако майка ми се върнеше, щеше да е нужно повече от проблясване на очите му, за да я накара да не го вижда като такъв, какъвто бе в действителност — нейният сбъднат кошмар.

— Трябва да си вървиш. Майка ми ще получи инфаркт, ако те види.

— Има причина да съм тук — спокойно рече той. — Не че искам да те замесвам още повече, но снощи бе много настоятелна, когато каза, че искаш да разбереш, ако открия местонахождението на клуба. Открих го. Намира се в Шарлот^[1] и довечера ще летя до там. Купих билет и за теб, ако искаш да дойдеш. Ако ли не, просто ще отида в кухнята и ще убедя баба ти и дядо ти, че никога не съм стъпвал тук. Така няма да ти се наложи по-късно да обясняваш на майка си присъствието ми тук. От теб зависи, но трябва да вземеш решение сега.

Знаех какво щях да избира, ала още бях потресена от факта, че това можеше да се превърне в една грозна сцена.

— Защо не се обади, вместо да идваш тук?

Веждата му се изви.

— Обадих се. Дядо ти ми затвори още щом попитах за теб. Наистина трябва да си купиш мобилен телефон. Или да им напомниш, че си на двайсет и две и е нормално да ти се обади джентълмен.

Игнорирах коментара за джентълмена.

— Е, да, те са старомодни и направо полудяха, когато видяха врата ми... което си беше доста необмислено от твоя страна! Да

оставиш всички тези печати тип „Бях там, правих това-онова за да ги видят те“!

Усмивка заигра на устните му.

— Честно казано, Котенце, ако не оздравявах по свръхестествен начин, и аз щях да съм покрит с подобни следи, а гърбът ми щеше да е целият издран от ноктите ти.

Смени темата. Смени темата!

— Що се отнася до довечера — забързано заговорих, — знаеш, че ще дойда. Казах ти, че искам да спра Хенеси, и говорех сериозно. Вече си открил къде е клубът? Доста бързо.

— Всъщност знаех и преди — обясни той и се облегна на касата на вратата. — Тази сутрин, докато ти спеше, го проучих. Щях да ти кажа, щом станеш, но ти избяга като подгонена от дявола и не ми даде възможност.

Сведох поглед. Не можех да понеса да го гледам в очите.

— Не искам да говорим за това. Не съм толкова повърхностна, че да оставя моите... — *Как можех да ги нарека?* — Моите колебания за снощи да ми попречат да спра един убиец. Но смятам, че е най-добре да не засягаме въпроса.

Той продължи да се усмихва.

— Колебания? О, Котенце. Разбиваш сърцето ми.

Това ме накара да вдигна глава. Подиграваше ли ми се? Не можех да преценя.

— Да се съсредоточим върху приоритетите. Ако искаш, ще, ъ-ъ, поговорим за това по-късно. След клуба. Изчакай тук, докато си стегна багажа.

Той задържа вратата отворена.

— Не е нужно, донесох работното ти облекло. След теб.

— Не съм те виждал тук преди, сладкишче — каза вампирът, докато се настаняваше на стола до моя. — Казвам се Чарли.

Бинго! Толкова се зарадвах, че едва не заплясках с ръце. В десет кацнахме в Шарлот, в единайсет се регистрирахме в хотела и малко преди полунощ пристигнахме в клуб „Флейм“. От два часа седях в това отвратително заведение и заради курвенските дрехи, които бях облякла, през цялото време не останах самотна.

— Сладка и лесна за схрусване — отвърнах, преценявайки нивото на силата му. Не беше мастер вампир, но беше силен. — Момиче ли си търсиш, миличък?

Той прокара пръсти по ръката ми.

— Уцели в десетката, сладкишче.

Акцентът на Чарли беше южняшки. Вампирът имаше кафява коса и приятелска усмивка и беше атлетичен. Провлеченият му говор плюс ненатрапчивото му поведение само го правеха да изглежда още по-приятеллив. Че кой можеше да е зъл с такъв чаровен акцент?

Мъжът от другата ми страна ме беше свалил цяла вечер и сега изгледа новодошлия войнствено.

— Ей, господине, аз пръв я видях...

— Защо не се прибереш у дома? — прекъсна го Чарли, все още усмихвайки се. — По-добре побързай. Не обичам да се повтарям.

Ако аз бях на мястото на онзи, щях да доловя заплахата зад поведението му на добряк от Юга и да си взема поука.

Е, разбира се, аз не бях пияна, незнаеща и напълно сляпа за заплахата пред очите ми.

— Не мисля, че ме чу добре — изфъфли мъжът, полагайки тежка ръка върху Чарли. — Казах, че пръв я видях.

Чарли продължи да се усмихва. Стисна човека за китката и го издърпа от стола му.

— Не е нужно да се бием и да създаваме бъркотия — каза той и ми смигна. — Ще хвърляме ези-тура за теб, захарче. Днес се чувствам късметлия.

И измъкна мъжа от бара. Фактът, че никой нищо не каза, само показваше класата на заведението.

Огледах се, разкъсвана от противоречия. Ако опитах да спра Чарли, щях да проваля прикритието си и шансовете на Боунс да открие Хенеси, отново. Затова не предприех нищо. Отпивах от питието си и се чувствах ужасно. Когато Чарли се върна, на лицето му грееше същата сърдечна усмивка, беше сам.

— Изглежда, тази вечер аз извадих късмета — рече той. — Въпросът е дали ти ще ме направиш много, много щастлив?

Опитах се да доловя пулс извън клуба, ала шумът бе прекалено силен. Каквото и да се бе случило, вече бе приключило. Нямах какво друго да направя, освен да се справя със задачата.

— Разбира се, миличък. Само имам нужда от малка предплата, с която да си погася наема.

Гласът ми бе флиртаджийски. Нямахме и намек за притеснение. Упражненията си казваха думата, а коментарът за наема бях откраднала от Стефани. Стори ми се някак мрачно, но подходящо.

— Колко ти е наемът, сладкишче?

— Стотарка — изкикотих се и се наместих на стола, така че роклята ми да се качи още по-нагоре. — Няма да съжаляваш, обещавам.

Погледът на Чарли се плъзна по бедрата ми, подаващи се изпод идиотски късата рокля, и той пое дълбоко дъх. Само месеците обучение ме възпряха да не се изчервя, защото знаех какво означава това.

— Сладкишче, така като те гледам, това си е добра сделка.

Той ми подаде ръка и аз я поех, скачайки от стола си.

— Чарли, нали? Не се тревожи. Очаквате истинска наслада.

Докато Чарли шофираше, тихомълком благодарях на Бог, че вампирът не се бе опитал да си получи обещаното набързо, още там, в тоалетната на бара. Все пак играех ролята на проститутка. Боунс щеше да ни следва на безопасно разстояние и се надявахме, че Чарли ще ме отведе в дома си, като по този начин щях да наруша основното правило на Боунс да не влизам в къщите на вампирите. Информацията, която можехме да открием, си струваше риска, дори да се оказеше, че Чарли има съквартиранти.

— Откога си в занаята, захарче? — попита Чарли, сякаш говореше за времето.

— О, от около година — отвърнах. — Нова съм в града, но спестявам, за да се преместя отново.

— Не ти ли харесва в Шарлот? — попита той, докато се качваше на магистралата.

Позволих си в гласа ми да се прокрадне лека тревога.

— Къде отиваме? Мислех, че просто ще отбием от пътя или нещо такова.

— Нещо такова, сладкишче. — Той се закиска. — Повярвай ми.

Как ли щеше да реагира истинска проститутка?

— Хей, не се отдалечавай прекалено много. Не искам цяла нощ да вървя пеша до колата си.

Чарли обърна глава към мен и ме изгледа. Очите му светеха в изумрудено и той заряза приятелското си поведение.

— Млъквай, кучко.

Добре. Явно свършихме с любезностите! Това ме устройваше напълно. Мразех празните приказки.

Кимнах с поглед, който се надявах да е изцъклен, и се вторачих напред, без да кажа и дума повече. Всичко друго щеше да събуди подозренията му.

Чарли си заподсвирква „Amazing Grace“^[2], докато шофираше. Едва се удържах да не се обърна към него и да се сопна: „Ти шегуваш ли се?“ Не можа ли да избере нещо по-подходящо? Например нещо като „Креция на дявола“ или „Не се страхувай от смъртта“? Някои хора явно нямаха подходящ вкус по отношение на музиката за отвличане.

Четирийсет минути по-късно той спря пред малка сграда с апартаменти. Тя бе разположена малко по-встрани от другите подобни постройки на улицата. Кварталът бе от по-ниска класа, но не беше гето. Просто място, където хората не се разхождаха, за да се насладят на гледката.

— Пристигнахме у дома, сладкишче. — Той се ухили и изключи двигателя на колата. — Поне за известно време. После не можеш да напуснеш града, точно както искаше.

Интересно. Той обаче не ми беше позволил да говоря, затова продължих да се правя на вцепенена. В мен се разпали гняв заради всички други момичета, които не се бяха престрували. Смесената кръв носеше и предимства.

Чарли отвори вратата на колата от моята страна и ме измъкна навън. Оставих го да ме блъска нагоре по стълбището до втория етаж. Дори не си направи труда да ме държи, докато търсеше ключовете си. Точно така, приятелче. Не се безпокой за мен. Аз съм безпомощна.

Когато отвори вратата, ме избута вътре. Направих се, че се препъвам, донякъде за да огледам обстановката, както и да задържа ръката си близо до ботушите ми. Чарли не се впечатли, че се проснах на пода. Прескочи ме и се плъосна на близкото канапе.

— Хванах още една, Дийн — изкрещя той. — Ела да видиш.

Последва ръмжане, скърцане на мебели и след това се появи предполагаемият Дийн.

Като го видях, за малко да проваля прикритието си, защото той се появи чисто гол. Наложих се да се стегна, за да не се извърна инстинктивно. Боунс бе вторият мъж, когото бях видяла гол, а с Дани всичко беше приключило толкова бързо, че едва ли се броеше. В такава ситуация да се засрамя? Какъв абсурд!

Дийн дойде право при мен и вдигна главата ми. Топките му се полюшваха точно пред носа ми и трябваше да се преборя с изчервяването. И с отвращението.

— Страхотна е.

Чарли изръмжа.

— Аз я намерих. Аз съм пръв.

Това изявление пропъди срама ми. Копеле. Тези прасета щяха да си го получат тъпкано. Веднъж завинаги.

Чух стъпки отвън, когато Дийн се извърнала попита Чарли:

— Очакваш ли някого...?

Колът ми изскочи от ботуша в секундата, в която Боунс изби вратата с един удар. Може и да бях гаднярка. Може да е било заради удобството и близостта, ала първо се прицелих в слабините на Дийн.

Той изпищя пронизително и се опита да ме сграбчи. Претърколих се, изваждайки и втория си кол, и го забих в гърба му. Това го свали на колене и аз се хвърлих към него, скочих на гърба му, сякаш бях на някакво зловецко родео.

Дийн се замята диво, но аз стиснах кола с две ръце и го натиснах навътре с всичка сила. Той се просна под мен. Отново натиснах кола, за да намери точното си място, и се сбогувах с вампира с ритник, който той вече не можеше да усети.

— Е, все пак ти беше пръв, задник такъв.

Когато се огледах, Боунс вече се беше справил с Чарли. Беше го вдигнал на дивана и го бе настанил в скута си — поза, която при други обстоятелства щеше да изглежда смешна при двама възрастни мъже. Ако не се броеше убийствено изглеждащият кол, стърчащ от гърдите на Чарли.

— Добре, че нямах нужда от другия, сладурче — сухо рече Боунс.

Свих рамене. Прекалено късно беше.

— Тогава трябваше да ме предупредиш.

Чарли ме зяпаше удивено.

— Очите ти... — едва изрече.

Не ми бе нужно да се поглеждам в огледало, за да разбера, че светят. Битката бе сигурен начин да изкара блясъка на бял свят. Донякъде бе като зрителна ерекция. Неизбежна, щом веднъж нещата бяха преминали определена граница.

— Красиви са, нали? — попита Боунс с глас като коприна. — Толкова несъвместими с биещото й сърце. Чувствай се свободен да се дивиш. Знам, и аз така се почувствах, когато за пръв път ги видях да светят.

— Но те са... Тя не може да е...

— О, не се занимавай повече с нея, друже. Сега трябва да се притесняваш от мен.

Това върна вниманието на Чарли към него. Вампирът зашава, ала завъртането на ножа го накара да застине.

— Котенце, в другата стая има някой. Човек, но не прибързвай със заключението, че не е опасен.

Извадих от ботуша си трите малки остриета за хвърляне и отидох да проверя. Сега и аз долових сърцебиенето, долитащо от задната част на апартамента. Идваше от стаята, от която бе излязъл Дийн. Нима той имаше топлокръвно подкрепление?

Щом приближих стаята, застанах на колене и запълзах напред. Огнестрелна рана в главата щеше да е краят за мен. Надявах се, че който и да се прицелваше, щеше да очаква да съм изправена, и че щях да го докопам, преди да натисне спусъка. Нима бях способна на убийство на друг човек? Имаше само един начин да разбера.

Надърнах предпазливо през вратата и изпицях.

— Трябва ни линейка!

Момичето бе втренчило невиждащи очи в тавана. Един поглед бе достатъчен да схвана, че не е въоръжена. Единственото, което я покриваше, бе собствената й кръв. Ръцете й бяха разперени, а краката разкрасени в срамна поза и тя не помръдваше. Разбира се, че не помръдваше. Явно така й бяха внушили.

Ножовете се изплъзнаха от безчувствените ми пръсти. Не можех да откъсна очи от нея. През всичките тези години, след всичките тези вампири, които бях убила, никога не бях виждала жертва. Прочетеното за това дори не можеше да се сравни с истинското, дишащо доказателство за нечия жестокост. Погледът ми се плъзна от гърлото й

към китките и към свивката на бедрото. На всички тези места имаше дупки, от които бавно се процеждаше кръв.

Раните ме извадиха от състоянието на шок. Сграбчих чаршафа и започнах да го разкъсвам. Момичето не помръдна, докато я превързвах с ивиците плат вместо бинт. С ръка започнах да притискам раната на шията. Използвах остатъците от чаршафа, за да я покрия, докато я изнасях от стаята.

— Трябва да я закарам в болница.

— Почакай, Котенце.

Боунс ми хвърли неразгадаем поглед, докато нахълтвах в дневната. Чарли едва погледна към фигурата в ръцете ми. Изглеждаше по-загрижен за собственото си положение.

— Но тя е изгубила много кръв! И е много зле!

Боунс знаеше какво значи „и е много зле“.

Загубата на кръв можеше да бъде компенсирана, но емоционалните наранявания можеше и никога да не заздравеят.

— Да я закараш в местната болница, е все едно да я убиеш — гласът му беше спокоен. — Хенеси ще прати някой да ѝ затвори устата, тя знае прекалено много. Аз ще се погрижа за нея, но нека първо приключи с него.

Чарли извъртя глава, доколкото позата им позволяваше това.

— Не знам кой си, приятелче, но правиш огромна грешка. Ако се разкараш на мига, може и да живееш достатъчно, че да съжалиш за нея.

Боунс се изсмя подигравателно.

— Добре казано, друже! Леле, някои от другите веднага започваха да се умилкват, но ти знаеш колко досадно е това. Прав си, не се запознахме както е редно, макар че вече знам името ти. Аз съм Боунс.

Движението на очите на Чарли ми подсказа, че беше чувал за Боунс. Навярно някой ден щях да го попитам как си е спечелил тази репутация. Но всъщност, май не исках да знам.

— Няма нужда да се държим като варвари. — Чарли внезапно се върна към предишния си чаровен провлачен акцент. — Хенеси каза, че си по петите му, но защо не вземеш да се вразумиш? Не можеш да го победиш, затова се присъедини към него. Хей, той ще се радва някой

като теб да играе в неговия отбор. Това е един голям, сладък пай, приятелю, и няма някой, който да не иска парче от него.

Боунс се намести, така че да може да го гледа в лицето.

— Така ли? Не съм толкова убеден, че Хенеси ще ме иска. Нали схващаш, доста от момчетата му съм избил. Може и да ми има зъб.

Чарли се усмихна.

— О, по дяволите, та това за него ще е като отлична препоръка! Изобщо не се тревожи. Ще сметне, че щом са били достатъчно тъпи, че да се оставят да ги очистиш, значи въобще не са му изтрябвали.

— Нямаме време за това — троснах се, полагайки момичето на пода. — Докато вие се сприятелявате, ще й изтече кръвта!

— Само момент, сладурче. С Чарли си приказваме. Сега, относно този пай, друже. Голям и сладък, така ли казваш? Опасявам се, че ще ми е нужно малко повече от това „голям и сладък“, за да те пусна. Уверен съм, че все ще намеря някого, който да плати доста парички за трупа ти.

— Но не толкова, колкото можеш да спечелиш, ако играеш за Хенеси вместо срещу него. — Той кимна към мен. — Виждаш ли това малко момиче, което дивата ти котка гушка? Всяко от тези сладкишчета струва около шест бона, когато всичко с нея е наред. Издокарваме ги и ги предлагаме първо на живите. После ги продаваме на търг на някой от нашите. Пълноценно хранене, без да се налага да миеш чиниите след това! А после те са идеалната гозба за някой гладен гул! Та тези момичета никога през живота си не са били по-полезни...

— Мръсно лайно! — изкрещях, втурвайки се към него с кола си.

— Стой на място и ако се наложи да ти го кажа още веднъж, ще ти откъсна проклетата глава! — изкрещя ми Боунс.

Замръзнах. Очите му светеха с опасния блясък, който не бях виждала от първата ни среща. Разтревожих се. Дали все още се опитваше да измъкне информация от Чарли... или вместо това се оставяше да го вербува?

— Така е по-добре. — Боунс отново насочи вниманието си към Чарли. — Е, та какво казваше?

Чарли се разсмя, сякаш си бяха разменили някаква шега.

— Уф! Котенцето ти е опънато като тетива, нали? По-добре внимавай за топките си, преди да си ги окачи като трофеи на бойния си колан!

Боунс също се засмя.

— Няма начин, друже. Прекалено много ги цени, за да ме лиши от тях.

Призля ми и главата ми започна да пулсира. Как можеше да губи толкова много време, докато момичето кървеше до смърт на килима? Мили Боже, ами ако това бе истинският Боунс? Ами ако всичко друго е било само преструвка? Всъщност колко добре го познавах? Може би такава е било намерението му през цялото време. Сигурно се е спуквал от смях, защото бе успял да ме подведе да му помагам. Гласът на майка ми прозвуча в главата ми. Те всичките са зли, Катрин. Те са чудовища, чудовища...

— Шест бона за всяка, но разделени между колко хора? Не са много пари, ако ги делиш с друг.

Чарли се успокои, доколкото това бе възможно, ако имаш забит в гърба нож.

— Е, не е много, ако ставаше дума за дузина жени, но умножи броя им по стотици. Само двайсетима сме замесени и Хенеси разширява бизнеса. Превръща го в глобален. Мътните го взели, интернет ни осигурява съвсем нова клиентела, нали ме разбираш? Но той иска да запази екипа си малък. Достатъчен, че да върти бизнеса със сладкишчетата и земята на щастие. Не си ли уморен да си изкарваш прехраната от една жалка поръчка до следващата? Непрекъснати приходи, това е ключът. Вече приключихме с последната пратка от момичета и отново е време за попълнения. Няколко месеца работа и после само си седиш и се наслаждаваш на набъбването на банковата ти сметка. Сладка работа, казвам ти, сладка.

— Явно. Обрисуваш ми изкусителна картинка, друже. Обаче няколко от момчетата на Хенеси хич не ме долюбват, така че кажи ми — кой друг е в играта? Не мога да се включа, ако съм изчукал нечия съпруга или съм убил нечий брат, нали така?

Усмивката изчезна от лицето на Чарли. Нещо студено се настани в изражението му и гласът му загуби дълбокия си южняшки акцент.

— Майната ти.

При тези думи Боунс изостави небрежната си поза и се стегна.

— Е, добре. — И неговият тон стана остър. — Знаех си, че по някое време ще се светнеш. Е, благодаря ти все пак, друже. Беше ми

донякъде от полза. Само двайсетима сте, така ли? По-малко, отколкото мислех, и се досещам кои са останалите.

Облекчението ме заля с такава сила, че колената ми се разтрепериха. О, Боже, за миг бях убедена, че не се преструва. Мислех си, че съм била изиграна по най-жесток начин.

— Котенце, не усещам никой друг, но все пак огледай цялата сграда. Разбий вратите, ако се налага, но се увери, че тук няма никого друго.

Посочих към момичето, което не бе помръднало.

— Ами тя?

— Ще издържи още малко.

— Ако ме убиеш, Хенеси няма да е единственият, който ще те погне. Ще ти се ще майка ти никога да не те е раждала — изсъска Чарли. — Той има приятели, които стоят по-високо в йерархията, отколкото можеш да си представиш.

Излязох от стаята, но чух отговора на Боунс, когато започнах огледа на най-близкото помещение.

— Мислех си, че на Хенеси и приятелите му няма да им липсва някой, който е бил достатъчно глупав, че да се остави да го убия? Ти го каза, друже. Сега обаче май съжеляваш.

След бързия преглед на помещенията не открих нищо. Имаше само четири апартамента и те бяха празни. Тази сграда е била за фасада, така предположих. Само един от апартаментите е бил населен от вече покойния Дийн и от бъдещия покойник Чарли. И все пак за страничния наблюдател сградата приличаше на обикновена, давана под наем постройка.

Когато десет минути по-късно се върнах, момичето все още лежеше на пода, но Боунс и Чарли бяха изчезнали.

— Боунс?

— Тук отзад съм — викна той.

В стаята на Дийн. Приближих се не толкова предпазливо както преди, ала не съумях да прогоня напълно съмнението. Недоверчива. Да, такава съм си аз.

Гледката, която ме посрещна, ме накара да се ококоря от изумление. Боунс беше положил Чарли на леглото. Не да лежи върху него, а в него. Металната рамка обгръщаше вампира и бе извита така,

че да го държи като в менгеме. Сребърният нож все още бе забит във вампира, огънат, за да стои на мястото си.

До краката на Чарли Боунс беше поставил три туби. Дори с моето обоняние миризмата им не можеше да се сбърка.

— Виж сега, друже, ще ти направя предложение. И няма да го повтарям. Каж ми кои са останалите играчи, всичките, и ще приключа с теб бързо и безболезнено. Но ако откажеш... — Той вдигна едната туба и изпразни съдържанието ѝ върху краката на Чарли. Дрехите на вампира се намокриха от течността и острата миризма на бензин изпълни въздуха. — Ще живееш, докато това не те убие.

— Откъде взе тубите? — зададох маловажния си въпрос аз.

— Бяха под мивката в кухнята. Досетих се, че имат нещо такова подръка. Нали не си си мислела, че като приключат с това място, ще го напуснат, оставяйки всички тези доказателства за криминалистите?

Не се бях замисляла чак толкова много. Явно през цялата вечер бях крачка назад.

Чарли хвърли на Боунс изпълнен със смразяваща ненавист поглед.

— Ще си поговорим в ада, и то скоро.

Боунс запали кибритена клечка и я хвърли върху него. Пламъците изригнаха мигновено. Чарли изкрещя и започнала се мята, ала клетката от рамката на леглото издържа. Или пък огънат го изтощи прекалено скоро.

— Грешен отговор, друже. Никога не блъфирам. Хайде, Котенце. Тръгваме си.

[1] Град в Северна Каролина, САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Amazing Grace — християнски химн, чието послание е, че опрощението е възможно и постижимо, независимо от извършените от хората грехове. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

Останахме само колкото да се убедим, че не се е спасил. Боунс поля с още бензин останалите помещения на втория етаж и те също пламнаха. Момичето не бе проговорило. Очите ѝ дори не се бяха фокусирали, докато я изнасях оттам.

Боунс ѝ даде няколко капки кръв. Каза, че ще я закрепят, докато я откараме на безопасно място. Имаше много причини, поради които не можехме да се мотаем повече тук. Пожарната навярно бе вече на път. Полицията също. Както и главорезите на Хенеси, които скоро щяха да открият, че една от квартирите им е опожарена заедно с хората му вътре в нея.

Изненадах се, когато Боунс отиде при колата на Чарли и отвори багажника.

— Веднага се връщам — казах тихо на момичето и я оставих на задната седалка. Тя като че ли изобщо не ме чу.

Отидох отзад при Боунс, бях любопитна. Той се бе привел над багажника. Когато се изправи, в ръцете си държеше мъж.

Зяпнах.

— Кой, по дяволите, е този?

Главата на човека се килна, видях лицето му и затаих дъх. Това бе противният кретен от бара!

Въпреки че не чувах пулс, просто трябваше да попитам:

— Той...?

— Мъртъв като Цезар — отговори ми Боунс. — Чарли го отведе отзад и пречупи гръбнака му. Можеше да ме усети, ако беше внимавал малко повече. Бях се скрил наблизко.

— И не опита да го спреш?

Във въпроса се долавяше вината, която самата аз изпитвах заради смъртта на непознатия. И аз не се бях опитала да спра Чарли. Може би това бе причината за резкия ми тон.

Боунс ме погледна в очите.

— Не. Не се опитах.

Искаше ми се да ударя главата си в стената. На теория тази вечер бяхме победили, но победата ни бе пирова. Невинен мъж загина. Млада жена бе непоправимо травмирана. Нямахме имената на другите замесени, но пък знаехме, че сега нещата щяха да се влошат.

— Какво ще правиш с него?

Той го положи на тревата.

— Ще го оставя тук. Нищо повече не можем да направим. Скоро ще го открият заради пожара. Ще му устроят нормално погребение. Само това му е останало.

Изглеждаше ужасяващо коравосърдечно просто да оставим човека там, но Боунс не беше безразличен, беше практичен. Нямахме какво повече да направим за него. Да го оставим в някоя болница с бележка до семейството му, нямахме да накара близките му да скърбят по-малко.

— Да вървим — кратко рече Боунс.

— Ами Чарли? Искаш двамата с Дийн да бъдат намерени от полицията? — настоятелно попитах. Седнах на задната седалка в колата и стиснах ръката на момичето в своята, когато потеглихме скоростно.

— Полицията? — На устните му заигра невесела усмивка. — Знаеш, че когато вампирите умрат, телата им се разлагат до състоянието на истинската им възраст. Затова след смъртта си понякога приличат на мумии. Нека опитат да отгатнат защо един мъж, мъртъв от около седемдесет години, е заклещен в рамката на някакво легло и подпален. Мозъците им ще пушат с дни. А и оставих Чарли там, защото имам причина. Искам Хенеси да разбере кой е виновен, а той ще разбере, защото, когато се върнем в хотела, ще се обадя тук-там и ще проверя дали има награда за главата на това копеле. Ако има обявена награда, ще я поискам и ще се разчуе. Хенеси ще се изнерви и ще се пита какво ли ми е изпял Чарли. Ако имаме късмет, това ще го принуди да излезе от скривалището си. Той ще иска да ми затвори устата за вечни времена.

Това бе изключително рискован ход. Хенеси не бе единственият, който търсеше Боунс. От онова, което Чарли ни беше казал, ми стана ясно, че ще има още двайсетина вампири, които щяха да желаят същото.

— Къде я водим?

— Само за момент. — Той отвори капачето на мобилния си и набра номер, шофирайки с една ръка. Шепнех безсмислени успокояващи думи на момичето и се замислих за майка си. Веднъж, преди много години, тя е била жертвата. Не при същите обстоятелства, вярно, но не мислех, че се е чувствала много по-различно.

— Тара, Боунс е. Извинявай, че ти звъня толкова късно... искам да те помоля за услуга... Благодаря. Ще съм при теб до час.

Той срещна погледа ми в огледалото за обратно виждане.

— Тара живее в Блоуинг Рок^[1], така че не е много далече, а и момичето ще е в безопасност при нея. Никой не познава Тара, затова на Хенеси няма да му хрумне да търси там. Тя ще може да й осигури нужната помощ, при това не само по отношение на физическото й здраве. Преди време преживя нещо подобно.

— Докопал я е някой вампир ли? — Членове на каква страховита група бяха тези жени.

Боунс извърна поглед, насочвайки вниманието си обратно към пътя.

— Не, сладурче. Обикновен мъж.

Тара живееше в дървена къща в Блу Ридж Маунтинс^[2], до която се стигаше единствено по частен път. За пръв път излизах от Охайо и изпитах страхопочитание, гледайки стръмните канари, високите зъбери и каменистия пейзаж. Ако ситуацията беше различна, щях да настоявам Боунс да отбие просто за да мога да огледам местността.

На верандата ни очакваше афроамериканка с прошарена коса. Сърцебиенето й я издаде, че е човек, а Боунс излезе от колата и я целуна по бузата.

Докато наблюдавах сцената, усетих неприятно пробуждане. Старо гадже? Или не толкова старо?

Тя го прегърна и изслуша краткия му разказ за случилото се с момичето, забелязах обаче, че Боунс не спомена никакви имена. Той приключи с предупреждението Тара да не казва на никого за новата си гостенка или за това, кой я е довел. После се обърна към мен.

— Котенце? Идваш ли?

До този момент не знаех дали да остана в колата, или да сляза, но думите му решиха дилемата ми.

— Сега ще отидем при тази приятна дама — казах на момичето и внимателно го измъкнах от колата.

Не че я носех на ръце, ако някой я насочваше — тя ходеше сама. Придържах чаршафа ѝ да не падне и я водех в правилната посока.

Лицето на Тара се свъси от състрадание, когато приближихме. Тогава забелязах, че от веждата ѝ започваше белег, стигащ до косата ѝ, и се засрамах заради дребнавата си реакция, когато се запитах за връзката и с Боунс.

— Аз ще я поема — рече той и вдигна момичето, сякаш бе лека като перце. — Тара, това е Кат.

Изненадах се да чуя, че ме нарича така, но протегнах ръка и Тара я стисна сърдечно.

— Радвам се да се запознаем, Кат. Боунс, отнеси я в стаята ми.

Той влезе вътре, без да пита къде се намира спалнята, и аз отново си напомних, че това не е моя работа.

— Влез вътре, дете, сигурно ти е студено! — рече Тара и потрепери. Беше четири сутринта и на тези височини навън беше студено.

Поканата ѝ обаче ме накара, освен всичко друго да се погледна и да изстена наум. Нима не изглеждах чудесно? Заради тази рокля и тежкия грим Тара навярно си мислеше, че съм някоя пропаднала курва.

— Благодаря. И аз се радвам да се запознаем — отговорих учтиво. Поне можех да демонстрирам учтиви обноски.

Последвах Тара в кухнята ѝ и приех чашата кафе, която ми подаде. Тя наля и за себе си и ми посочи да седна.

Письък проряза тишината и аз подскочих, а тъкмо се канех да седна.

— Всичко е наред — бързо рече Тара и протегна ръка. — Той просто я връща в съзнание.

Насред тези покъртителни викове чух как Боунс убедително говори на момичето, как го уверява, че е на сигурно място и че повече никой няма да го нарани. Скоро писъците се превърнаха в хлипане.

— Може да отнеме известно време — делово рече Тара. — Ще се погрижи тя да си спомни всичко, а после ще ѝ вмени умствена забрана да се самоубива. Понякога се случва след такива преживявания.

— И преди ли го е правил? — попитах глуповато. — Водил е травмирани момичета при теб?

Тара отпи от кафето си.

— В града управлявам приют за малтретирани жени. Обикновено не вода никоя от тях тук, ала се случва понякога някоя да се нуждае от допълнителни грижи. Когато имат нужда от специални допълнителни грижи, се обаждам на Боунс. Радвам се, че най-сетне мога да му върна услугата. Дължа му живота си, но той навярно вече ти е разказал за това.

Изгледах я озадачено.

— Не, защо мислиш, че ми е казал?

Тя ми се усмихна многозначително.

— Защото преди не е водил момиче тук, дете. Поне не някое, което да не се нуждае от помощта ми.

Е, това ме зарадва, но прикрих емоциите си.

— Нещата не стоят така. Ние, ъ-ъ, един вид работим заедно. Не сме, ъ-ъ, искам да кажа, че е твой, ако го искаш! — Ето така завърших откаченото си плямпане.

От горния етаж долетя гневно ръмжане и не момичето го бе издало. Свих се, но вече бе прекалено късно да си върна думите назад.

Тара ме изгледа с твърд и непоколебим поглед.

— Съпругът ми ме биеше. Страх ме беше да го напусна, защото нямах пари и имах малка дъщеричка, ала една вечер той ми подари това. — Тя посочи белега на слепоочието си. — И му казах, че всичко е приключило. Беше ми писнало. Той плака и каза, че не искал да го направи. Казваше ми това всеки път след като ми посегнеше, но дявол го взел, определено искаше да го направи. Никой не те удря, освен ако не го иска. Е, той знаеше, че съм сериозна, казвайки, че ще го напусна, затова онази нощ ме причака зад колата ми, докато бях на работа. Смяната ми свърши, отидох на паркинга и той стоеше там и се усмихваше, докато насочваше оръжие право към гърдите ми. Чух изстрел и си помислих, че съм мъртва... но тогава видях това бяло момче, приличащо на албинос, стиснало мъжа ми за гушата. Попита ме дали искам той да живее и знаеш ли какво отвърнах аз? *Не*.

Изгълтах кафето си на един път.

— Не очаквай от мен да те съдя. По мое мнение той си го е заслужил.

— Казах „не“ заради дъщеря си, за да не се страхува от него така, както аз се страхувах — рече Тара и взе чашата ми, за да я напълни отново. — Боунс обаче не счупи просто врата му ей така и след това да

си замине. Измъкна ме от апартамента ни, гъмжащ от бълхи, настани ме в безопасно жилище и най-сетне аз се сдобих със свой имот и открих приюта. Сега аз помагам на жени, които няма към кого да се обърнат. Понякога Господ има чувство за хумор, не смяташ ли?

Това ме накара да се усмихна.

— Може да се каже, че аз съм самото доказателство за това.

Тара се приведе напред и сниши глас.

— Казвам ти всичко това, защото той явно се е привързал към теб. Както казах, той не води никого тук.

Този път не възразих. Нямаше смисъл, а и не можех да ѝ кажа, че присъствието ми бе повече плод на необходимостта, отколкото на желанието.

Нещо, което момичето горе казваше, привлече вниманието ми.

— ... накара ме да се обадя на съквартирантите си. Казах им, че съм срещнала старо гадже и че ще живеем заедно, но това беше лъжа. Не знам защо го казах, чух как думите излизат от устата ми, но не исках да ги изричам...

— Всичко е наред, Емили. — Гласът на Боунс бе нежен. — Вината не е била твоя, те са те принудили да го кажеш. Знам, че ти е трудно, но помисли. Видя ли друг, освен Чарли и Дийн?

— Държаха ме в онзи апартамент през цялото време, но никой друг не идваше. Сега трябва да се измия. Чувствам се толкова мръсна.

— Всичко е наред — отново рече той. — Тук ще си в безопасност и аз ще издиря всички негодници, които са ти причинили това.

Прозвуча, като че той вече е на прага, когато тя извика:

— Чакай! Имаше още някой. Чарли ме заведе при него, но не знаех къде сме. Все едно мигнах и веднага след това се озовах в онази къща. Спомням си, че стаята беше голяма, с дървени подове и тапетите бяха синьо-червени с индийски десен. Имаше един мъж, той носеше маска. Така и не видях лицето му, през цялото време нея свали...

Гласът ѝ потрепери. Тара поклати глава с отвращение заради онова, което нямаше нужда да бъде обяснявано.

— Ще ги намеря — Боунс повтори заканата си. — Обещавам.

Няколко минути по-късно той слезе долу.

— Тя се поуспокои — каза повече на Тара, отколкото на мен. — Казва се Емили и няма семейство, с което да се свържем. Сама е,

откакто е навършила петнайсет, и приятелите ѝ мислят, че е заминала със старо гадже. Няма нужда да ги уверяваме в противното и да ги излагаме на опасност.

— Ще сваря още кафе и веднага се връщам — каза Тара и се изправи. — Ще останете ли?

— Не можем — отвърна Боунс и поклати глава. — Следобедът имаме полет, а и сме резервирали стая в хотел. Но ти благодаря, Тара. Задължен съм ти.

Тя го целуна по бузата. Този път не усетих пробождане.

— Не, не си, миличък. Пазете се.

— Ти също. — Той се обърна към мен. — Котенце?

— Готова съм. Благодаря ти за кафето, Тара, и за компанията.

— За нищо, дете. — Тя се усмихна. — Бъди мила с моето момче и помни: дръж се прилично, освен ако да си палава, не ти доставя удоволствие!

Засмях се изненадано на този съвет, неочакван при тези невесели обстоятелства, при които се запознахме.

— Ще се опитам да го запомня.

Боунс не проговори по време на цялото едночасово шофиране обратно до хотела. Имаше толкова много неща, които исках да го попитам, но естествено, не можах да събера кураж.

Когато спряхме на паркинга обаче, вече не издържах на тишината.

— И така, какво следва? Ще видим ли дали за главата на Чарли има обявена награда? Или дали някой знае кой може да е този маскиран гадняр? Чудя се защо тоя си е направил труда да си слага маска. Извратено, не мислиш ли, или пък е бил някой, когото тя е познавала, и не е искал момичето да го разпознае?

Боунс паркира и ме изгледа с непроницаем поглед.

— И двете хипотези са възможни, но въпреки това мисля, че е най-добре да не участваш повече.

— О, не ми пробутвай отново тия глупости с опасността! — казах, ядосала се на мига. — Да не мислиш, че мога да стана свидетел на причиненото на Емили, да знам, че това се случва със стотици момичета, и да се скрия под леглото? Не забравяй, че и аз трябваше да бъда едно от тези момичета! Няма да се оттегля, не и сега!

— Виж, не поставям под съмнение смелостта ти — раздразнено отвърна той.

— Тогава какво има?

— Видях лицето ти. Погледът ти, когато говорех с Чарли. Ти се питаше дали няма да се присъединя към Хенеси. Дълбоко в себе си ти все още не ми се доверяваш.

Той блъсна волана, докато изричаше последните си думи. Кормилото се изкриви и аз се присвих не само заради обвинението в гласа на Боунс.

— Ти така добре се преструваше, че се обърках. Боже, нима можеш да ме виниш? Всеки ден от последните шест години съм си набивала в главата, че всички вампири са лъжливи, жестоки копелета, пък и до ден-днешен ти си единственото изключение!

Боунс изсумтя изненадано.

— Съзнаваш ли, че това е най-милото нещо, което някога си ми казвала?

— Тара била ли ти е гадже?

Въпросът просто ми се изплъзна. Затаих ужасено дъх. Мили Боже, защо го попитах това?

— Няма значение — рекох бързо. — Няма значение. Виж, за снощи... Мисля, че и двамата направихме грешка. По дяволите, ти сигурно също вече си го осъзнал, затова не се съмнявам, че ще се съгласиш, че това повече никога няма да се повтори. Не исках да се издънвам така с Чарли, но старите навици умират трудно. Добре, показах лош нрав, но разбираш какво имам предвид. Ще работим заедно, ще пипнем Хенеси и всички от малката му банда и тогава ние ще, ъ-ъ, всеки ще тръгне по пътя си.

В продължение на няколко мига той просто ме гледаше мълчаливо.

— Опасявам се, че не съм съгласен — отговори най-накрая.

— Но защо? Аз съм страхотна примамка. Всички вампири искат да ме схрускат!

Лека усмивка се прокрадна на устните му, а аз тихомълком изстенах заради избора си на думи. Боунс се пресегна и ме погали по лицето.

— Не мога просто да те пусна да тръгнеш по пътя си, а аз по своя, Котенце, защото съм влюбен в теб. Обичам те.

Ченето ми увисна, а мозъкът ми за кратко се изпразни от всякакви мисли. После възвърнах гласа си:

— Не, не е вярно.

Той изсумтя и отдръпна ръката си.

— Знаеш ли, сладурче, това наистина е един от най-вбесяващите ти навици — да ми казваш какво чувствам и какво не. След живот, дълъг повече от двеста четирийсет и една години, мисля, че познавам душата си.

— Да не би да го казваш само за да правя секс с теб? — го попитах подозрително, спомняйки си Дани и всичките му захаросани лъжи.

Той ме изгледа раздразнено.

— Знаех си, че ще си помислиш подобно нещо. Затова не ти го казах по-рано, защото не исках да се питаш дали просто не лъжа, за да те съблазня и да те вкарам в леглото си. Както и да е, и макар да звучи безцеремонно грубо, ще ти кажа, че вече така или иначе те свалих, и то без да ти се обяснявам в любов. Просто не искам повече да крия чувствата си.

— Но ти ме познаваш само от два месеца! — Сега се опитвах с разумни аргументи, защото отричането явно не помагаше.

Малка усмивка изви устните му.

— Влюбих се в теб още когато ме предизвика на онзи глупав двубой в пещерата. Ти стоеше там, окована и окървавена, и оспорваше куража ми, едва ли не предизвиквайки ме да те убия. Защо, мислиш, склучих тази сделка с теб? Истината е, сладурче, че го направих, за да бъдеш принудена да прекарваш повече време заедно с мен. Знаех, че няма друг начин да те накарам да се съгласиш. Все пак ти толкова мразеше вампирите. И очевидно все още ги мразиш.

— Боунс... — Очите ми се бяха ококорили заради признанието му и заради нарастващото ми усещане, че той е съвсем сериозен. — Между нас никога няма да се получи. Трябва да го прекратим, преди да е станало прекалено късно!

— Знам какво те кара да говориш така. Страхът. Ужасена си заради начина, по който се е отнесъл към теб онзи пикльо, и си още по-ужасена от това, какво може да каже скъпата ти майка.

— О, тя ще има какво да каже, можеш да се обзаложиш — промърморих.

— Срещал съм се със смъртта повече пъти, отколкото мога да преброя, Котенце, и сега, с Хенеси, не е по-различно. Наистина ли мислиш, че гневът на майка ти ще ме изплаши?

— Щеше, ако имаше малко акъл в главата — измърморих отново.

— Тогава ме мисли за най-тъпия мъж на планетата.

Той се наведе и ме целуна. Дълга, дълбока целувка, изпълнена с обещание и страст. Обичах начина, по който ме целуваше. Сякаш поемаше вкуса ми и все не можеше да утоли жаждата си.

Отблъснах го и задишах учестено.

— По-добре е да не се будалкаш с мен. Харесвам те, но ако ме лъжеш само за да ме вкараш в кревата, ще забия огромен сребърен кол право в сърцето ти.

Той се засмя тихо и устата му се плъзна надолу, за да се заиграе с врата ми.

— Смятам се за предупреден.

Потръпнах от еротичното докосване до шията ми.

— И без хапане — добавих.

Смехът му ме загъделичка.

— Заклевам се в честта си. Друго?

— Да... — Ставаше все по-трудно да мисля. — Да няма друга, докато си с мен.

Той вдигна глава и устните му се извиха.

— Какво облекчение. След като каза на Тара, че и тя може да ме има, не мислех, че си моногамна.

Изчервих се.

— Сериозно говоря!

— Котенце — той задържа лицето ми в длани, — казах, че те обичам. Това означава, че не искам никоя друга.

Всичко това щеше да донесе само беди, убедена бях. Знаех го с такава сигурност, с каквата знаех също, че съм със смесена кръв, ала когато погледнах в очите му, нищо нямаше значение.

— И накрая, но съвсем не на последно място, настоявам да преследвам Хенеси заедно с теб. Щом ти се доверявам достатъчно, че да бъда твоя... приятелка, ти ще трябва да ми се довериш достатъчно и да ми позволиш да направя това.

Нещо като въздишка напусна гърдите му.

— Умолявам те да стоиш настрана. Хенеси има много връзки и е безмилостен. Това е опасна комбинация.

Усмихнах се.

— Полумъртва и напълно мъртъв. И ние сме опасна комбинация. Той се изсмя сухо.

— Май си права.

— Боунс. — Погледнах го право в очите, за да осъзнае колко сериозно говоря. — Не мога да се оттегля, знаейки какво се случва. Ще се намразя, ако не направя всичко по силите си, за да го спра. По един или друг начин аз съм въввлечена в това. Единствено ти остава да избереш дали да съм въввлечена заедно с теб, или без теб.

Той ме изучи с изпитателния си поглед. Онзи, който създаваше усещането, че може да пробие дупка в главата ми, но го издържах. Накрая Боунс се предаде.

— Добре, сладурче. Ти печелиш. Ще го пипнем заедно. Обещавам.

Първите лъчи на зората се показаха на хоризонта. Погледнах към тях със съжаление.

— Слънцето изгрява.

— Така е.

Той ме придърпа към себе си и ме целуна с такъв плам, че ахнах. Желанието на устните му и тялото му не можеха да бъдат сбъркани.

— Но вече се съмна! — рекох изумена.

Боунс се засмя тихо.

— Ама наистина, сладурче, за колко мъртъв ме мислиш...?

По-късно поръчахме закуска от румсървис — изобретение, което по мое мнение навярно идваше от самия рай. Е, когато я поръчахме, бе по-скоро обедно време, но въпреки това аз си взех палачинки и яйца. Боунс развеселен наблюдаваше как омитам храната, оставяйки чинията чиста до блясък, щом свърших.

— Винаги можеш да си поръчаш още. Не е нужно да изяждаш и чиниите.

— Нямаше да има значение дори да ги изям. Ти вече изгуби депозита си за възпитано гостуване — отвърнах и огледах многозначително счупената лампа, строшената маса, окапания с кръв килим, преобърнатото канапе и всички други предмети, чието състояние не бе същото, като онова, в което ги бяхме заварили.

Изглеждаше, сякаш се бе разразила вихрушка. Е, донякъде беше така. Чувствена вихрушка.

Той се усмихна и протегна ръце над главата си.

— Струваше си всяко пени.

Татуировката на лявата му ръка привлече вниманието ми. Разбира се, и предната вечер я бях забелязала, но не бях в настроение за разговори. Сега я докоснах с пръст.

— Кръстосани кости. Колко подходящо. — Татуировката не бе запълнена, виждаха се само очертанията на костите. Черното мастило изпъкваше на бледата му кожа. — Кога си я направи?

— Един приятел я нарисува преди повече от шейсет години. Беше морски пехотинец, който загина във Втората световна война.

Боже, каква разлика в поколенията. Тази татуировка бе над три пъти по-стара от мен. Почувствах се малко неудобно и смених темата:

— Откри ли нещо повече за Чарли?

Боунс беше седнал пред компютъра, когато аз поръчах закуската си. Не знаех как ще открие дали за главата на Чарли има обявена награда. Да предложи вампирът в eBay^[3]? Един труп, добре препечен! Някой дава ли хиляда долара?

— Ще проверя, вече трябва да съм получил информация — отвърна той и грациозно стана от леглото. Все още беше гол и аз не можех да не зяпна задника му. Две столетия, че и отгоре, но изглеждаше страхотно.

— Ха, имам имейл с добри новини. Направен е банков превод на стойност сто хиляди долара. Чарли е ядосал не когото трябва, който и да е той. Ще му напиша адреса на къщата за потвърждение и Хенеси скоро ще узнае. Това ще ти донесе двайсет хилядарки, Котенце, и дори не ти се наложи да го целуваш.

— Не искам парите.

Отговорът ми бе незабавен. Дори нямаше нужда да се замислям. Без значение, че повърхностна алчна частичка от мозъка ми запищя протеста си.

Той ме изгледа любопитно.

— И защо не? Заслужила си ги. Казах ти, че от самото начало това бе част от плана, въпреки че не ти го съобщих веднага. Какъв е проблемът?

Въздишайки, се опитах да опиша с думи въртележката от емоции и мисли, които се мотаеха в главата ми.

— Защото не е редно. Едно беше, когато не спях с теб, но сега не искам да се чувствам като държанка. Няма да ти бъда и гадже, и работник едновременно. Изборът е твой. Плати ми и спри да спиш с мен. Задръж парите и оставаме заедно.

Боунс се засмя искрено и дойде при мен.

— И се чудиш защо те обичам. В крайна сметка ти ми плащаш, за да те чукам, но ако спра, ще ти дължа двацет процента от всяка поръчка, която поема. Дявол го взел, ти отново ме превърна в жиголо.

— Това... това не е... Мамка му, знаеш какво имам предвид!

Очевидно бе, че не бях мислила за нещата от тази гледна точка. Опитах да се измъкна от него, но ръцете му се ключиха около мен като стомана. Въпреки че все още святкаха от веселие, в очите му определено се прокрадна и един по-различен блясък. Тъмните ириси започнаха да позеленяват.

— Никъде няма да ходиш. Имам да работвам двацет хиляди долара и запретвам ръкави още сега...

Качихме се на самолета, след като опаковахме коловете и ножовете си и ги пратихме по куриер. Съвременната летищна охрана е толкова строга. В полето „Съдържание“ Боунс попълни „Тофу“. Леле, понякога имаше извратено чувство за хумор. Качихме се само с ръчния си багаж. Боунс отново ме остави да седна до люка и аз зачаках ускорението, което се усещаше, когато двигателите се събудеха за живот. Боунс затвори очи и забелязах, че пръстите му леко стискат облегалката, докато самолетът излиташе.

— Не обичаш да летиш, нали? — попитах изненадана. Той никога и от нищо не се страхуваше.

— Всъщност не. Това е един от малкото начини, по които същество като мен може случайно да загине.

Очите му все още бяха затворени и тогава ускорението ни залепи назад в седалките. След като най-лошото от излитането отмина, повдигнах единия му клепач и си спечелих гневен поглед заради развеселеното ми изражение.

— Нищо ли не си чувал за статистиката? Това е най-безопасният начин за пътуване, ако се доверяваш на цифрите.

— Не и за вампир. Можем да се измъкнем невредими от почти всяка автомобилна катастрофа, влаков сблъсък, потънал кораб или каквото и да е. Ала ако самолетът започне да пада, дори моят вид не може да направи нищо повече от това, да се моли. Загубих приятел в самолетната катастрофа при Евърглейдс преди няколко години. Горкият нещастник, откриха само капачката на коляното му.

Противно на опасенията му, самолетът ни се приземи в четири и половина без проблеми. Боунс бе много оправен в хващането на таксите. Той просто се втрещаваше със зелен поглед в шофьорите и ги принуждаваше да спрат. Те отбиваха дори и вече да возеха пътници. Това се случи два пъти за мой най-голям срам. Най-сетне попаднахме на свободно такси и потеглихме към дома ми. Още със слизането от самолета Боунс бе необичайно мълчалив и когато се оказахме на пет минути от дома ми, той внезапно наруши тишината.

— Най-вероятно няма да искаш да те изпратя до вратата и да те целуна за довиждане пред майка ти?

— В никакъв случай!

Погледът, който ми хвърли, ми даде да разбера, че не е останал доволен от категоричния ми отговор.

— Както и да е, искам да те видя довечера.

Въздъгнах.

— Боунс, не. Вече едва се завъртам у дома. Следващия уикенд ще се преместя в собствен апартамент и поне за известно време оставащите няколко дни ще са единствените, прекарани със семейството ми. Нещо ми подсказва, че баба и дядо няма често да ме посещават.

— Къде се намира апартаментът ти?

О, бях забравила да му кажа.

— На около десетина километра от колежа.

— Значи ще си на около дващестина минути от пещерата.

Колко удобно. Последното Боунс не изрече на глас. Нямахше нужда.

— В петък ще ти се обадя да ти кажа адреса. Можеш да дойдеш, след като майка ми си тръгне. Не преди това. Сериозно говоря, Боунс. Ако не попаднеш на следа от Хенеси или маскирания изнасилвач, ще трябва да ми дадеш малко време. Вече е неделя.

Таксито взе последния завой и се показа дългата алея пред къщата ни. Боунс я зърна и взе ръката ми в своята.

— Искам да ми обещаеш нещо. Обещай ми, че няма отново да бягаш.

— Да бягам? Че защо да бягам? — Бях недоспала и определено нямах настроение за кросове.

После обаче схванах смисъла на думите му. Когато се приберях у дома и погледнех майка си в очите, щях да се замисля за връзката си с вампир, знаех го. Явно и той го знаеше. Сега обаче единственото лице пред мен беше неговото.

— Не, прекалено уморена съм, за да бягам, а и ти си прекалено бърз. Ще ме хванеш.

— Точно така, сладурче. — Нежно, но непоколебимо. — Ако избягаш от мен, ще те преследвам. И ще те откроя.

[1] Планински град в Северна Каролина, САЩ. — Бел.прев. ↑

[2] Планина в САЩ. — Бел.прев. ↑

[3] Интернет сайт за онлайн търговия и търгове. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 15

Остатъкът от седмицата беше много натоварен. Трябваше да си събера багажа, да оправя бумажината за апартамента, да подпиша документа за депозита и договора за наем с новия ми хазяин, и да се сбогувам със семейството си.

С част от парите от първия ми съвместен удар с Боунс купих легло и матрак и шкаф за дрехите си. Както и няколко лампи и това бе всичко. Останалите пари разделих с майка си, излъгвайки я, че един от убитите от мен вампири е носил много пари в себе си. Това бе най-малкото, което можех да направя. Скътах своята част, макар да знаех, че въпреки всичко ще се наложи да си намеря почасова работа, за да свързвам двата края. А как щях да се справя с колежа, с работата и с издирването на група предприемчиви неживи убийци, никой не знаеше.

Боунс не се бе обаждал, нито беше идвал, съобразявайки се с молбата ми, но така и не напусна мислите ми. За мой ужас обаче една сутрин майка ми ме попита дали не съм сънувала кошмар през нощта. Бях повтаряла думата „кости“ в съня си. Мърморейки нещо за гробища, аз я заблудих, но трябваше да се изправя срещу реалността. Ако с Боунс не скъсахме или ако не ме убиеха, един ден, естествено, щеше да ми се наложи да ѝ разкрия истината. Честно казано, това ме плашеше повече от преследването на Хенеси.

Дядо и баба ми позволиха да задържа пикапа, което бе много мило от тяхна страна. Напоследък и двамата хич не бяха доволни от мен, но въпреки това получих скована прегръдка от всеки от тях, когато дойде време да отпътувам. Майка ми ме последва с колата си, защото, както и очаквах, искаше да види как ще се настаня.

— Пази се и учи старателно, дете — дрезгаво рече дядо Джо, когато подкарах пикапа. Очите ми се напълниха със сълзи, напусках единствения дом, който бях имала.

— Обичам ви — подсмъркнах.

— Не забравяй да ходиш на библейските събирания с онова добро момиче — строго ме поучи баба ми. Исусе Христе, само да знаеше какво ми казва.

— О, сигурна съм, че скоро пак ще се срещна с нея.

— Катрин, тук е... тук е... винаги можеш да си останеш у дома и да пътуваш.

Очевидният ужас на майка ми, докато оглеждаше апартамента ми, ме принуди да прикрия усмивката си. Не, не беше красиво жилище, но си беше само мое.

— Всичко е наред, мамо. Наистина. Ще изглежда много по-добре, когато го почистим.

След тричасово съвместно чистене апартаментът не изглеждаше по-добре. Но поне сега нямаше да се притеснявам от микробите.

В осем вечерта майка ми ме целуна за довиждане и ме прегърна толкова силно, че за малко да ме заболи.

— Обещай, че ще ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо. И бъди внимателна, Катрин.

— Обещавам, мамо. Ще внимавам.

Ох, каква заплетена мрежа плетяхме... Онова, което щях да направя сега, бе далеч, съвсем далеч от внимателно поведение, но така или иначе, щях да го направя. Още щом тя си замина, вдигнах телефона и набрах номера.

Докато чаках, си взех душ и си облякох чисти дрехи. Не вечерен тоалет, защото щеше да бъде прекалено, затова облякох нещо всекидневно. Тази седмица без Боунс беше трудна, и не само защото той ми липсваше. Между съветите да уча прилежно майка ми беше отправила обичайните си предупреждения, че всички вампири заслужават смъртта и че трябва да продължавам да ги избивам. Свивах се от чувство за вина всеки път, когато трябваше да кимам и да се съгласявам с нея, за да не събудя подозренията ѝ.

Косата ми още беше мокра от банята, когато го чух да почуква два пъти на вратата. Отворих... и последните няколко дни бяха забравени. Боунс прекрачи прага и заключи, после ме придърпа към себе си. Боже, колко красив беше, с тези изваяни скули и бледа кожа, а тялото му бе твърдо и изискващо. Устата му покри моята, преди да успея да си поема дъх, но дишането не беше важно, защото бях прекалено заета да го целувам. Ръцете ми трепереха, щом посегнах да

го прегърна през раменете, и се свиха в юмруци, когато той пъхна пръсти под колана ми, за да ме докосне.

— Не мога да дишам — задъхах се и извърнах глава.

Устата му се премести върху шията ми, устните и езикът му се движеха по чувствителната кожа, докато ме навеждаше назад, така че само ръцете му да ме придържат да не падна.

— Липсваше ми — изръмжа той, нетърпеливо събличайки дрехите ми. Вдигна ме на ръце и само попита:

— Къде?

Кимнах към спалнята си, прекалено заета бях да вкусвам кожата му, за да говоря. Той ме отнесе в машата стая и почти ме хвърли върху леглото.

На следващата сутрин колебливо почукване на вратата ме накара да се претърколя в леглото и да изохкам. Часовникът показваше девет и половина. Боунс си беше тръгнал малко преди зазоряване, прошепвайки обещанието по-късно пак да дойде. Каза, че апартаментът ми е прекалено несигурно място, за да остане да спи в него. Каквото и да значеше това.

Сънена навлякох халата си и насочих вниманието си към вратата, откъдето долиташе почукването. Долавях ударите на нечие сърце, човекът беше сам. Това ме накара да оставя ножовете си в спалнята. Да отворя въоръжена, можеше да направи лошо впечатление на хазяина ми.

Звукът на отдалечаващи се стъпки ме накара да отворя вратата по-бързо, за да зърна млад мъж, който се канеше да влезе в съседния апартамент.

— Ей! — рекох малко по-остро от необходимото.

Той спря едва ли не виновно и тогава забелязах малката кошничка пред краката ми. Бърз поглед ми разкри, че тя съдържа азиатски инстант спагети, парацетамол и купони за пица.

— Комплект за оцеляване в колежа — каза той, приближавайки се с несигурна усмивка. — Снощи те видях да разтоварваш учебниците си и предположих, че си колежанка. Аз съм съседът ти, Тими. Ъ-ъ, Тим. Имах предвид Тим.

Очевидният опит да прикрие галеното си име извика усмивка на устните ми. Багажът от детството бе труден за изхвърляне. В моя случай аз така и не можех да избягам от него.

— Аз съм Кати — отговорих, отново използвайки колежанското си име. — Благодаря за провизиите, нямах намерение да ти се сопвам. Просто съм раздразнителна, когато се събудя.

Той веднага се заизвинява:

— Съжалявам! Просто предположих, че си будна. Леле, ама съм тъпак. Връщай се да спиш, моля те.

Обърна се, за да се прибере в апартамента си, и нещо в отпуснатите му рамене и странното поведение ми напомни за... мен. Така се чувствах и аз през повечето време. С изключение на моментите, когато убивах някого.

— Няма нищо — бързо казах. — Така или иначе, трябваше да ставам и явно будилникът не се е включил, така че... имаш ли кафе?

Всъщност дори не обичах кафе, но той бе направил такъв мил жест, че не исках да го карам да се чувства зле. Заради облекчението, което се разля върху лицето му, се почувствах по-добре въпреки безобидната лъжа.

— Кафе — повтори той със свенлива усмивка. — Да, влизай.

Не носех нищо под халата си.

— Дай ми само секунда.

След като навлякох анцуг и тениска, затопурках по чехли към апартамента на Тими. Той беше оставил вратата отворена и ароматът на кафе изпълваше въздуха. Беше същата марка, която баба и дядо бяха пили през целия ми живот. По някакъв начин миризмата ми се стори успокояваща.

— Заповядай. — Той ми връчи чаша и аз седнах на един стол край кухненския плот. Разположението на апартаментите ни бе еднакво, но разбира се, жилището на Тими беше обзаведено. — Сметана и захар?

— Разбира се.

Гледах го, докато сновеше из малката кухничка. Тими бе едва няколко сантиметра по-висок от мен, нямаше метър и осемдесет, с пясъчноруса коса и сивкави очи. Носеше очила и тялото му изглеждаше, сякаш съвсем наскоро се бе отървало от детската слаботелесност. Засега вътрешният ми радар не долавяше нищо заплашително у него. И все пак всеки, който до момента се бе държал мило с мен, бе имал скрити подбуди. Дани? Секс за една нощ. Ралфи и Мартин? Опит за изнасилване. Стефани? Отвлечане за бяла робиня.

Имах си причини да съм параноичка. Ако доловях и най-лекото неразположение след изпиването на това кафе, Тими щеше да свърши на момента.

— Значи, ъ-ъ, Кати, ти си от Охайо? — попита ме той, играейки с чашата си.

— Родена и израснала тук — отвърнах. — А ти?

Той кимна и разля малко кафе на плота, сетне подскочи, поглеждайки ме крадешком, като че ли щях да го смърдя.

— Извинявай. Непохватен съм. О, ъм, да, и аз съм от този щат. От Поуел. Майка ми е мениджър в една банка в града и имам по-малка сестра, която тъкмо започна гимназия, двете живеят заедно. Само тримата сме, откакто татко почина. Автомобилна катастрофа. Дори не го помня. Не че ти трябва да знаеш всичко това. Извинявай. Понякога бръцолевя прекалено много.

Освен това имаше навика във всяко изречение да се извинява. Фактът, че и той бе израснал без баща, ме накара да почувствам поредната близост с него. Нарочно отпих от кафето... и оставих малко да потече по брадичката ми.

— Опа! — рекох с престорено неудобство. — Извини ме. Понякога, когато отпивам, става така.

Още една лъжа, но Тими се усмихна, подаде ми салфетка и нервността го напусна. Няма нищо по-добро от по-голям загубеняк от теб, който да ти повдигне самочувствието.

— По-добре е от това, да си непохватен. Убеден съм, че на много хора им се случва.

— О, да, имаме си цял клуб — пошегувах се. — „Анонимни олигавящи се“. Преодолях първия етап от членството си. Признах, че съм безпомощна по отношение на пускането на лиги и че животът ми е неуправляем.

Тими тъкмо отпиваше, когато се разсмях. Кафето излезе през носа му и очите му се разшириха от ужас.

— Съжалявам! — задави се той и само влоши положението, опитвайки се да говори. Изхвърча още кафе, което ме опръска по лицето. Очите му се изцъклиха от смайване, но заради това, че той течеше като термос с дупки, аз така силно се разсмях, че чак се разхълцах.

— Заразно е! — едва успях да изрека. — Няма спасение от лигавата болест, ако веднъж я прихванеш.

Той отново се засмя, като утежни проблема си. Аз хълцах, Тими пръхтеше и пръскаше слюнки, и двамата изглеждахме като пациенти на психиатрично отделение в очите на всеки, минал покрай все още отворената врата. Накрая му подадох същата салфетка, която той ми бе връчил, опитвайки се да спра кикотенето си. Инстинктивно усещах, че съм си намерила приятел.

В понеделник следобед след лекциите се отправих към пещерата. Няколко километра преди да завия по черния път в края на гората, подминах един корвет, паркиран встрани, със светещи стопове. Вътре нямаше никого. Направих гримаса с усещане за превъзходство. Чий стар шевролет се таралянкаше край развалена спортна кола за шейсет хиляди долара? Браво на мен!

Подсвирквах си мелодийката, която направи известна Дарил Хана с филма „Убий Бил“, когато влязох в пещерата. И тогава долових промяната във въздуха. Различното. Някой дебнеше на около петдесет метра пред мен и който и да беше — нямаше пулс. Също така инстинктивно усетих, че не е Боунс.

Продължих да си подсвирквам и не позволих на пулса ми да се ускори и на интонацията ми да се промени. Не бях въоръжена. Ножовете и облицованите ми с дърво колове бяха в апартамента, а резервният ми комплект се намираше в съблекалнята зад непознатия. Без оръжие определено се намирах в неизгодно положение, но нямаше да се върна. Явно Боунс беше в беда, или по-лошо, защото не го усещах. Някой бе открил скривалището му и въоръжена или не, аз нямаше да избягам.

Вървах колкото можех по-нехайно, мислите ми препускаха. Какво можех да използвам вместо оръжие? Нямах много възможности. Това бе пещера, наоколо нямаше нищо, освен пръст и...

Докато прикляквах, за да мина под един от ниските сводове на пещерния таван, незабележимо взех нещо от пода. Сега непознатият се приближаваше безшумно към мен. Пръстите ми се свиха около нещото в ръката ми, докато заобикалях следващата скала, зад която се показва натрапникът.

Висок мъж с дългичка щръкнала коса стоеше на около шест метра от мен. Той се усмихна, докато приближаваше, уверен заради предполагаемото си превъзходство.

— Ти, моя красива червенокоске, сигурно си Кат.

С това име се бях представила на Хенеси. Този явно бе някой от неговите главорези и някак бе успял да се докопа до Боунс. Замолих се да не съм дошла прекалено късно, да не го е убил вече.

Усмигнах се студено.

— Харесва ли ти това, което виждаш? Ами сега?

Тогава запратих камъчетата, които бях вдигнала, право в очите му. Вложих всичката си сила, знаейки, че ударът няма да е смъртоносен, но се надявах, че това временно ще го извади от строя. Той отметна глава назад и аз му се нахвърлих, сграбчвайки възможността, докато временно не можеше да вижда. Движението ми го извади от равновесие и двамата се стоварихме на земята. Моментално стиснах главата му и заблъсках лицето му в скалистия под, забивайки камъчетата дълбоко в очите му. Когато се опита да ме отхвърли, го яхнах през гърба, притиснах го с цялата си тежест и здраво го стиснах с бедрата си. През цялото време блъсках главата му, проклинайки силата му. Без съмнение беше мастер вампир. Е, какво бях очаквала? Ако беше слаб, щеше да ме посрещне Боунс, а не този.

— Спри! Спри! — зави той.

Вместо това обаче аз вложих още повече сила.

— Къде е Боунс? Къде е той?

— По дяволите, той каза, че идва!

Вампирът имаше британски акцент. Преди не бях забелязала този факт, защото бях разтревожена. Спрях да удрям главата му в скалата, но продължих да я притискам към каменния под.

— Ти си от хората на Хенеси. Защо си му казал, че си тук?

— Защото, мътните да те вземат, аз съм най-добрият приятел на Криспин, не някой от онези негодници! — възмутено отвърна той.

Не очаквах такъв отговор. На всичкото отгоре беше нарекъл Боунс с истинското му име, а аз не знаех дали то бе общоизвестно. За част от секундата се замислих над дилемата, сетне грабнах един островърх камък, докато с другата ръка притисках главата му. Забих върха на камъка в гърба му.

— Усети ли това? Сребро е. Само да си мръднал, ще те прониза право в сърцето. Може и да си приятел на Боунс, а може и да не си. И понеже не съм от доверчивите, ще го почакаме. Ако не дойде скоро, както ти каза, ще разбера, че лъжеш, и това ще е краят ти.

Затаих дъх, докато се питах дали е разбрал, че в ръката си не държа сребро. Не бях прорязала кожата му и той не би трябвало да е усетил. Надявах се вампирите да нямат развито шесто чувство по отношение на погубващия ги метал. Гениалният ми план, ако той не се оказеше приятел, бе да го прониза с камъка в сърцето и да тичам като подгонена от дявола, за да си взема среброто. Стига да съм в състояние да го направя.

— Спри да натискаш лицето ми в този мръсен каменен под. Ще направя каквото кажеш — равно отвърна той. — Ще оставиш ли главата ми на мира?

— Разбира се — рекох със злорад кикот, без да намалявам натиска. — А какво ще кажеш да те оставя да си пийнеш от шията ми? Няма начин.

Той издаде яден звук, който ми се стори доста познат.

— Хайде де, това е нелепо...

— Млъквай. — Не исках разговорът ни да ме разсейва и да ми попречи да чуя, когато — или ако — Боунс пристигнеше. — Лежи си там и се прави на мъртъв или наистина ще умреш.

След двацет напрегнати минути сърцето ми подскочи, когато чух стъпки, приближаващи пещерата. Когато тези стъпки се приближиха, усещането за позната сила изпълни пространството.

Боунс се появи иззад ъгъла и се закова на място. Вдигна едната си тъмна вежда, когато се отдръпнах и най-сетне пуснах главата на вампира.

— Чарлс — ясно рече Боунс. — Надявам се да имаш добро обяснение защо тя седи върху теб.

ГЛАВА 16

Чернокосият вампир се изправи на крака в мига, в който отскочих от него, и изтупа мръсните си дрехи.

— Повярвай ми, приятелю, никога досега не ми е харесвало по-малко да ме възседне жена. Дойдох да кажа здрасти и тази дяволица хвърли камъни в очите ми и ме ослепи. Сетне ожесточено опита да пръсне черепа ми, преди да ме заплаши, че ще ми забие сребърен кол при най-малкото движение от моя страна! Минаха няколко години, откакто не съм идвал в Америка, но се осмелявам да твърдя, че церемониите по посрещането на гости драматично са се променили!

Боунс извъртя очи и го потупа по рамото.

— Радвам се, че все още си жив, Чарлс, а единствената причина това да е така, е, че тя не е имала никакъв сребърен кол в себе си. Иначе щеше направо да ти го забие. Има склонност първо да очисти някого и чак после да се представи.

— Недей да преувеличаваш! — казах, обидена от твърдението, че съм хладнокръвна убийца.

— Да. — Боунс заряза темата. — Котенце, това е моят най-добър приятел Чарлс, но можеш да го наричаш Спейд^[1]. Чарлс, това е Кат, жената, за която ти говорих. И сам виждаш, че всичко, което ти разказах, е... меко казано.

Ако се съдеше по тона му, не ми правеше комплимент, но се чувствах малко виновна заради онова, което бях причинила на върлинестия вампир, който в момента ме наблюдаваше, затова се въздържах от коментар, а само протегнах ръка и рекох:

— Здрасти.

— Здрасти — повтори Спейд, сетне отметна глава назад и избухна в гръмогласен смях. — Удоволствието е изцяло мое, съкровище! Много се радвам да се запознаем сега, когато вече не ме налагаш безмилостно.

Имаше очи като на тигър, с които ме огледа от главата до петите, докато се здрависвахме. Аз постъпих по същия начин. Око за око. До

Боунс Спейд изглеждаше няколко сантиметра по-висок, което означаваше, че е около метър и деветдесет и пет. Имаше фини привлекателни черти, прав нос и гарвановочерна коса, която стърчеше на темето му, а отзад се спускаше по раменете.

— Спейд? Ти си бял. Това не е ли някак... политически некоректно?

Той отново се разсмя, но този път не така весело.

— О, не съм си избрал името от расови съображения. Така ме наричаше надзирателят в Саут Уелс. Думата означава и вид лопата, а аз бях копач. Той никога не наричаше хората с истинските им имена, само с наименованията на инструмента, с който работеха. Не смяташе, че престъпниците заслужават нещо повече.

А, значи той беше онзи Чарлс. Сега си спомних името от разказа на Боунс за времето на заточението им. Имаше трима души, с които се сприятелих — Тимоти, Чарлс и Иън.

— Звучи доста унизително. Защо запази името?

Усмивката на Спейд не изчезна, но красивото му лице се изопна.

— За да не забравя никога.

Добре. Беше време за смяна на темата. Боунс обаче ме изпревари:

— Чарлс има информация за един от хората на Хенеси, който може да се окаже полезен.

— Супер — отвърнах. — Да си навличам ли курвенските дрехи и да се мацотя с грим?

— Ти трябва да стоиш настрана — сериозно отвърна Спейд.

Прищя ми се да го измеря с още камъни.

— Мили Боже, във вампирската природа ли е да бъдеш шовинист? Или сте такива, защото сте родени през осемнайсети век? Дръжте момичето в кухнята, където то няма да се нарани, така ли? Събуди се и вдишай аромата на двайсет и първи век, Спейд. Жените могат повече от това, свити да чакат своя спасител!

— И ако Кристин нямаше такива чувства към теб, щях да ти пожелаю успех и да ти кажа да го направиш — веднага отвърна Спейд. — Обаче от първа ръка знам колко опустошително е да убият някого, когото обичаш. Няма нищо по-лошо от това и не искам той да го преживее.

Някаква частичка от мен се зарадва, че Боунс е споделил на приятеля си чувствата си към мен. Все още не вярвах, че ме обича, но бе приятно да знам, че за него не съм просто поредното топло тяло.

— Виж, съжалявам, че вампири са убили твой близък, наистина. Но...

— Не бе убита от вампири — прекъсна ме той. — Неколцина френски дезертъори й прерязаха гърлото.

Отворих безмълвно уста, после я затворих. Думите му ми дадоха доста информация, като например че сбърках с предположението кой вид я е убил. Която и да бе тя, била е човек.

— Аз не съм като другите — казах, поглеждайки въпросително към Боунс, за да видя дали му бе споделил и този факт.

— Чух — рече Спейд. — И определено ме хвана неподготвен одеде, ала каквито и да са необикновените ти способности... ти си лесна за убиване. Тупкащият пулс в шията ти е най-голямата ти слабост и ако исках, одеде можех да те отхвърля и да разкъсам гърлото ти.

Усмихнах се.

— Много си самонадеян. Понякога и аз съм такава. Добре ще се разбираме. Изчакай ме тук.

— Котенце... — викна след мен Боунс, без съмнение знаейки накъде съм се запътила.

О, това ще бъде забавно!

— Къде отпраши тя? — чух да пита Спейд.

Боунс издаде нещо като изпълнен със състрадание звук.

— Да ти скрита задника. И за протокола, ако мислех, че имам шанс да я спра, щях да опитам. Но жената е инатлива отвъд всякакви граници.

— Инатът няма да й спаси живота. Удивен съм, че ще й позволиш да...

Когато ме видя, Спейд млъкна, вероятно заради предметите в ръцете ми.

— Добре, ти си голям лош вампир, който ще разкъса гърлото ми, нали така? Виждаш, че съм въоръжена, със стомана между другото, защото това ще е само демонстрация и не ми се иска да свършиш вмирисан, като разлагащ се труп. За теб аз съм само една артерия в

рокля, затова да не ти пука. Ако докоснеш с уста шията ми, печелиш, но ако първа понижа сърцето ти, аз печеля.

Погледът на Спейд се плъзна към Боунс.

— Тя шегува ли се?

Боунс изпука с кокалчетата на ръцете си и отстъпи.

— Изобщо.

— Вечерята изстива — подразних го аз. — Ела и ме докопай, кръвопице.

Спейд се изсмя, направи подвеждащо движение, след което ми се нахвърли със светкавична скорост. Беше на една ръка разстояние, когато погледна изненадан надолу.

— Гръм да ме удари! — рече и спря напред движението си.

— Не знам какво точно имаш предвид, но добре.

Две стоманени остриета стърчаха от гърдите му. Той ги зяпаше изумен, преди да ги извади и да се обърне удивен към Боунс.

— Не мога да повярвам.

— Нали ти казах, приятелю — сухо отвърна Боунс. — Много е добра с ножовете. Добре, че не се бе упражнявала в хвърлянето им, преди да ме срещне, иначе сега нямаше да стоя тук.

— Наистина. — Спейд все още поклащаше глава, когато погледна към мен. — Добре, Кат. Чудесно ми натри носа и ми показа, че си много по-смъртоносна, отколкото изглеждаш. Виждам, че не мога да те убедя да зарежеш тази работа с Хенеси, а и Криспин очевидно ти има доверие, затова се оттеглям победен.

Той дори ми се поклони, дългата му тъмна коса докосна пода на пещерата по време на грациозното движение. Беше толкова любезен и изтънчен жест, че се разсмях.

— Какъв беше, преди да те пратят в затвора, херцог ли?

Спейд се изправи и се усмихна.

— Барон Чарлс де Мортимър. На вашите услуги.

Уличната лампа над мен беше счупена. Далеч надолу по уличката някаква котка изсъска на незнайна заплаха. На отсрещния ъгъл пясъчнорусият вампир се поклащаше на краката си, едва ли не подскачайки на място. Очевидно бе превъзбуден.

Но не и аз. Беше два през нощта и повечето хора бяха в леглата си, което и на мен ми звучеше примамливо. Благодарение на свръхактивния вампир, срещу когото вървах, обаче това не ми се полагаше.

— Ей, човече!

Щом го приближих, започнах да се оглеждам на всички страни и приведох рамене. Със свежите си синини и опърпаните си дрехи приличах на момиче от плакат за наркопристрастени. Не беше трудно да се преструвам. Просто се бях въздържала да пия кръв, след като Боунс ме поступа за повече достоверност.

— Имаш ли стока, човече? — Продължавах да чеша ръцете си, сякаш си представях иглата.

Той се изсмя остро.

— Не тук, пиле. Но мога да ти доставя. Ела с мен.

— Не си ченге, нали? — отдръпнах се, сякаш се уплаших.

Последва ново кискане.

— Е, това не съм.

Имаше чувство за хумор, нали? Само трябваше да почака да чуе моя майтап.

— Нямам време да те чакам да се обадиш на някого, не мога да чакам...

— В колата ми е — прекъсна ме той. — Ей там.

Той почти подскачаше по улицата. В дъното ѝ имаше дори още по-тъмна алея.

— Ето оттук — извика той, докато аз го следвах по-бавно, оглеждайки се, за да видя дали наоколо няма още мъртви същества. — Ето тук, пиле.

Вампирът задържа отворена вратата на колата си и засия насреща ми. Аз покорно приклеках да надникна вътре.

Ударът беше очакван, но въпреки това ме заболя. Паднах напред върху седалката до шофьора, както щеше да се случи с нормален човек. Вампирът се закиска и набута краката ми вътре, после затръшна вратата. След още едно кикотене потеглихме.

Бях се отпуснала до него. Той не ми обръщаше никакво внимание, но продължи да се подхилква, докато шофираше. Беше дразнещо. Цикълът трябваше да ми дойде и на сутринта имах тест. Леле, ама той наистина си избра грешното момиче.

Без предупреждение колата му бе блъсната отзад. Разтърсващият удар ми даде идеалната възможност да измъкна кола от ботуша си. Той силно изпищя, когато го забих в гърдите му, нарочно пропускайки сърцето, но въпреки това достатъчно близо до него, за да привлече вниманието му.

— Млъкни, пиле! — троснах се. — Отбий или отново ще те ударят отзад. И ако това се случи, можеш да се досетиш къде ще се плъзне острието.

Шокът, изписан на лицето му, бе едва ли не комичен. Сетне очите му блеснаха.

— Долу ръцете от мен!

— Не си хаби светлинките за мен, друже, тия не ми минават. Имаш още около три секунди, за да отбиееш, или ще ти пожелаая лека нощ завинаги.

Зад нас Боунс накара двигателя да изреве за по-голям ефект. Повторен сблъсък щеше да вкара кола право в сърцето му и вампът го знаеше.

Не отклоних поглед, когато спряхме и Боунс отвори вратата на шофьора.

— Е, Тони, как е?

Вампирът вече не се смееше.

— Не знам къде е Хенеси! — изкрещя той.

— Добре де, друже, и аз ти вярвам. Котенце, нали ще караш ти? Двамата с Тони трябва да си поговорим.

Боунс премести Тони на задната седалка. Аз седнах зад волана и нагласих огледалото за обратно виждане така, че да мога да ги наблюдавам.

— Накъде?

— Просто наоколо, докато нашият приятел Тони не ни даде точни инструкции.

Заряхме сплесканата кола, която караше Боунс, край пътя. Беше за Тед, защото на нас не ни трябваше. Да имаш приятел, собственик на автоморга, се оказваше доста полезно.

— Не знам нищо. Просто се опитвам да изкарам малко кинти — отново опита Тони.

— Лъжец — развеселено рече Боунс. — Ти си човек на Хенеси и не ми казвай, че не знаеш как да се свържеш с него. Всички вампири

знаят как да се свържат с господаря си. Би трябвало да те убия само заради мизерния животец, който водиш. Да се преструваш, че продаваш наркотици на пристрастени, и да ги хипнотизираш със зелени очи, за да си мислят, че са получили за каквото са платили — ти си жалък.

— Задник — съгласих се и аз.

— Той ще ме убие — изскимтя Тони.

— Не и ако е мъртъв, а и ти вече си на път да умреш. Какво, мислиш, ще направи с теб Хенеси, когато открие, че си позволил да те заловят? Да не мислиш, че ще е благосклонен, като разбере колко непредпазлив си бил и как съм те заловил? Въобразяваш си, че ще ти прости, защото е толкова свестен мъж, така ли? Той ще ти откъсне проклетата глава и ти го знаеш. Аз съм единствената ти надежда.

Тони погледна към мен, сякаш търсеше помощ. Аз му показах среден пръст. Е, какво друго очакваше?

Той отново се обърна към Боунс.

— Обещай да не ме убиваш и ще ти кажа всичко.

— Няма да те убия, освен ако не откажеш да говориш — грубо отвърна Боунс. — И ако ме излъжеш, аз наистина няма да те убия, но ще ти се иска да го направя. Бъди сигурен.

В тона му се прокрадна студенина, която ми напомни за времето, когато аз бях на мястото на Тони. Да, Боунс можеше да бъде много страшен.

Тони запя. Бързо.

— Напоследък Хенеси пази в тайна местонахождението си, но ако имам нужда от нещо, трябва да отида при Лола. Имам адреса ѝ, живее в Дансинг. Дватама с Хенеси са доста близки. Ако тя не знае къде е той, поне ще има представа кой знае.

— Дай ми адреса ѝ.

Тони издрънка информацията. Боунс не си направи труда да записва, но навярно причината се криеше в това, че все още държеше камата забита в гърдите на Тони.

— Котенце, качи се на шосе 1–69 и давай на север. Отиваме в Дансинг.

Последва тричасово пътуване. Боунс получаваше точни указания от джипиеса на мобилния си телефон и повтаряше колко харесвал модерните технологии. Последният километър вървахме пеша, след

като паркирахме колата на Тони край недалечния магазин за хранителни стоки и взехме вампира с нас. Боунс държеше ножа и го заплашваше със зловеща усмивка на уста, че само да гъкне, и ще го довърши. Когато наближихме, видях, че Лола живее в жилищна сграда с апартаменти, въпреки че нейният бе много по-шикозен от моя или този на Чарли. Беше пет сутринта, а къде се намирах аз? Спотайвах се край чужда жилищна сграда. Надявах се да свършим навреме, за да успея да се върна и да си взема изпита. Направо не можех да си представя какво щях да кажа на професора, ако не отидех. Ама честно, трябваше да преследвам един лош вампир! Някак си не вярвах, че това оправдание ще мине.

— Колата ѝ не е тук — прошепна Тони, като взе на сериозно заплахата на Боунс и внимаваше да не повишава глас.

— И можеш да кажеш от пръв поглед, а? — попита Боунс със силен скептицизъм в гласа.

— Когато я видите, ще разберете — отвърна Тони.

Боунс сложи пръст на устните си, когато се приближихме на около трийсетина метра, давайки ни знак двамата с Тони да останем по местата си, докато той проверява сградата. Устоях на желанието да му покажа същия пръст, който показах и на Тони по-рано, но се успокоих с мисълта, че наблюдаването на периметъра също е важна задача. И ако чуех някакви подозрителни шумове, можех веднага да скоча и да се намеся.

Боунс изчезна зад далечния край на сградата. Минутите отлитаха, превръщайки се в час. Боунс още не се бе върнал, но не бях доловила никакви шумове от сбиване, затова предположих, че се е покрил някъде. Скоро слънцето щеше да изгрее и прилекналата ми поза, заплашвайки Тони с ножа, ми стана неудобна. Гърбът ме заболя и с раздразнение осъзнах, че никога нямаше да стигна навреме за изпита си.

Тъкмо щях да потърся удобно място на земята, където да седна, когато една кола отби. Е, точка за Тони. Прав се оказа. Тази кола се забелязваше от пръв поглед.

Беше яркочервено ферари и жената, която тъкмо го паркира, не бе човек. Приведох се по-ниско. Храстите ни скриваха добре и от малкото хълмче, където се криехме, имах добра видимост към жената. Косата ѝ бе черна и късо подстригана, а чертите на лицето ѝ бяха

азиатски. Колата ѝ, дрехите ѝ и дори чантата ѝ бяха много скъпи. Всичко по нея крещеше, че е червива с пари.

Беше стигнала на около три-четири метра от входа на сградата, когато се покажа Боунс. Явно беше чакал скрит зад вратата. Тя се опита да избяга, ала той се хвърли след нея и ѝ отрязва пътя към свободата.

— Не толкова бързо, Лола.

Жената се изпъна и вирна брадичка.

— Как смееш да ме докосваш!

— Да смея ли? — Боунс се изсмя. Не беше чаровен както обикновено. — Хубава дума. Говори за кураж. Ти смела ли си, Лола? Скоро ще разберем това.

Последното изречение бе изречено многозначително. Тя се огледа, преди да му хвърли кръвнишки поглед.

— Правиш голяма грешка.

— Няма да ми е първата. — Той я дръпна към себе си. — Е, добре, сладурано. Знаеш какво искам.

— Хенеси и останалите ще те убият, въпрос на време е — изплю думите тя.

Боунс я стисна за челюстта и придърпа по-близо лицето ѝ.

— Е, не обичам да посягам на жени, но мисля, че си си заслужила правото да бъдеш изключение. Тук е доста открито, затова времето ме притиска. Ще ми кажеш кой друг е замесен с Хенеси и къде да ги открия или ти обещавам да изтърпиш всяко унижение и мъчение, което си помогнала да бъде причинено на други. Как ти се струва? Срещал съм доста покварени и жестоки мъже по време на пътуванията си, които ще са във възторг да ти помогнат да вкусиш от собствената си отрова. Нека ти кажа какво ще направим — ще те продам на тях. Обратите са честна игра, нали? Бих казал, че е честно да дойде и твоят ред.

Лола ококори очи. Виждах това от мястото на прикритието си.

— Не знам къде е Хенеси, не ми е казал!

Боунс започна да я влачи обратно към паркинга.

— Благодарение на теб току-що Коледа дойде по-рано за някои късметлии социопати — рече той грубо.

— Чакай! — Това бе молба. — Знаем къде е Суич!

Боунс спря и я разтърси жестоко.

— Кой е Суич?

— Палачът на Хенеси — рече Лола с нацупени устни. — Нали знаеш, че той мрази да си цапа ръцете. Суич се оправя с мръсната работа, като например затриването на свидетели или отърваването от телата. Освен това вербува нови попълнения, понеже загубихме Стефани, Чарли и Дийн. Благодарение на новия покровител на Хенеси дори не ни се налага да се тревожим за досадна намеса от страна на хората.

Нещо на покрива на сградата привлече вниманието ми тъкмо когато Боунс рече:

— Какво е истинското име на Суич и кой е новият покровител на Хенеси?

Две фигури скочиха от десететажната сграда. Боунс и Лола бяха точно под тях. Изскочих от храсталаците.

— Погледни нагоре!

Тогава две неща се случиха едновременно. Лола извади пояс от чантата си, Боунс погледна нагоре, а аз инстинктивно, без да се замисля, метнах трите сребърни ножа, които държах в ръката си.

Тони избра същия момент да нападне. Беше се наложило да го пусна, за да хвърля ножовете, и сега той ме нападна с оголени зъби, събаряйки ме на земята. Предпазих се от щракащите му челюсти и се свих, забивайки колена в гърдите му, за да го отхвърля назад, после извадих другото си оръжие и го пронизах в сърцето. Той издаде странен звук, почти като болезнено кискане, и се строполи на една страна.

Скочих точно навреме, за да видя как Боунс се навежда над Лола. Тя беше просната на цимента и от гърдите ѝ в кръг стърчаха три сребърни ножа. Зад тях лежаха две тела с откъснати глави. Въздушните нападатели бяха намерили смъртта си.

Боунс се изправи и се вторачи в мен.

— Дявол го взел, Котенце, не отново!

О-о-ох. Присвих се инстинктивно, опитвайки да скрия от него трупа на Тони. Сякаш така щеше да е по-малко мъртъв.

— Тя щеше да те намушка — оправдах се аз. — Виж ножа в ръката ѝ.

Той обаче гледаше земята край краката ми.

— И него ли?

Кимнах смутено.

— Нападна ме.

Боунс просто ме гледаше.

— Ти не си жена — най-сетне заключи. — Ти си Мрачният жътвар с червена коса!

— Не е честно... — запротестирах, но бях прекъсната от пронизителен писък.

Жена в делови костюм изпусна чантата си и крещейки, избяга обратно в сградата. Очевидно трупите на паркинга ѝ бяха изкарвали ангелите. Не очакваш да се натъкнеш на подобна гледка, когато сутрин отиваш на работа.

Боунс въздъхна и извади ножовете от тялото на Лола.

— Хайде, Котенце, да вървим. Преди да убиеш още някого.

— Не смятам, че е смешно...

— Поне измъкнах малко информация от Лола — ведро продължи той, дърпайки ме към колата.

— Хенеси си има палач — Суич. Като за начало ще се опитаме да разберем кой е той.

— Тя щеше да те убие...

— Някога хрумвало ли ти е да се прицелиш другаде, освен в сърцето?

Вървахме много бързо. Още хора излязоха от сградата зад нас. Личеше си по новите викове.

Стигнахме колата, когато той внезапно ме целуна силно.

— Харесва ми, че искаш да ме защитиш, но следващия път опитай само да ги раниш, хм? Нали се сещаш, можеш да се целиш с ножовете и в главата на нападателя? Тогава ще е изваден от строя за миг, но няма да се превърне в купчина гниещи останки. Просто ти давам идея, върху която да помислиш.

[1] Spade (англ.) — на жаргонен език се използва за обидно обръщение към чернокож. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

Дори с превишената скорост, с която караше Боунс, нямаше да имам време да се изкъпя, преди да отида в колежа. Щях да извадя късмет, ако имах секунда време да мина през апартамента си, за да се преоблека.

— Трябва да оставя това при Тед — каза ми той, когато слязох от колата. — Ще се върна след няколко часа.

— Тогава ще спя — измрънках. — Трябва ли да...

— Здравсти, Кати!

Тими отвори вратата си с широка усмивка. Явно ме бе видял през прозореца.

Боунс така го изгледа, че усмивката на момчето замръзна на лицето му.

— Съжалявам, не знаех, че имаш компания — извини се Тими и едва не се препъна, бързайки да се скрие в апартамента си.

Изгледах Боунс със същата враждебност, защото бе изплашил и без това плахия ми съсед.

— Няма нищо — отвърнах, усмихвайки се на Тими. — Той и без това не е точно „компания“.

— О! — Тими срамежливо погледна към Боунс. — Да не си братът на Кати?

— Откъде, по дяволите, ти хрумна, че съм й брат? — тросна се Боунс.

Тими толкова бързо отстъпи, че си удари главата в рамката на вратата.

— Извинявай! — ахна той и отново се удари във вратата, преди да успее да влезе вътре.

С решителна крачка отидох до Боунс и го ръгнах с пръст в гърдите. Погледът му можеше да бъде определен като опърничав... ако не беше над двестагодишен.

— Имаш избор — казах, натъртвайки всяка дума. — Или сега да се извиниш много искрено на Тими, или да си тръгнеш и да се завреш

обратно в пещерата си, където ти е мястото, щом се държиш като неандерталец. Не знам какво те прихваща, но той е мило момче, а заради теб навярно ще си подмокри гащите. Решението е твое, Боунс. Така че действай.

Тъмната му вежда се изви нагоре. Аз затупках с крак.

— Едно... две...

Той измрънка някаква ругатня, изкачи стълбите и почука на вратата на Тими.

— Добре, друже, много съжалявам за ужасната си грубост и те моля за прошка — рече със заслужаваща възхищение смиреност, когато Тими откряна вратата. Само аз долових резкостта в гласа му, когато продължи: — Мога само да кажа, че тя бе причинена от разбираемата ми обида заради думите ти, че Кати ми е сестра. И понеже довчера ще я чукам, можеш само да си представиш колко стресиран щях да бъда при мисълта, че оправям сестра си.

— Идиот такъв! — избухнах аз, когато ченето на Тими увисна. — Единственият, когото ще чукаш довчера, си ти самият!

— Нали искаше да съм искрен — възрази той. — Е, сладурче, бях искрен.

— Влизай в колата, ще се видим по-късно, ако спреш да се държиш като пълен задник!

Погледът на Тими шареше между двама ни, все още със зяпнала уста. Устните на Боунс се разтеглиха в усмивка, представляваща по-скоро озъбване.

— Радвам се, че се запознахме, друже, и нека ти дам един съвет: дори не си го и помисляй. Направиш ли опит да я сваляш, ще те кастрирам с голи ръце.

— Разкарай се! — Тропнах с крак, за да подчертая думите си.

Мина покрай мен, после се извърна и силно ме целуна по устните, преди да отскочи, за да избегне дясното ми кроше.

— Ще се видим по-късно, Котенце.

Тими изчака Боунс да потегли с колата и да се изгуби от поглед, преди да посмее да проговори:

— Това гаджето ти ли е?

Изсумтях, предполагам, утвърдително.

— Той наистина не ме харесва — каза Тими почти шепнешком.

Още веднъж погледнах в посоката, в която бе изчезнал Боунс, преди да поклатя глава заради странното му поведение.

— Да, Тими. Предполагам, че не те харесва.

Влязох в залата точно когато професорът раздаваше тестовете. Мръсният ми, раздърпан и разчорлен външен вид предизвика доста погледи и няколко сръгвания с лакът между състудентите ми, които се престорих, че не забелязвам. Бях толкова уморена, че дори не знам какви отговори надрасках. Последвалите часове минаха още по-зле. Задряхах по време на физиката и човекът до мен трябваше да ме сръга, за да се събудя. Когато се върнах в апартамента си, открих, че цикълът ми е дошъл.

Вече беше официално. Денят ми бе скапан.

Със сетни сили се изкъпах, преди да се отпусна в леглото. Пет минути по-късно на вратата ми се почука.

— По-добре се разкарай — извиках със затворени очи.

Чукането стана по-настойчиво.

— Катрин!

По дяволите. Беше майка ми. Какво става, Боже? Искаш да видиш още колко мога да изтърпя ли?

— Идвам!

Съннена отворих вратата, по пижама. Майка ми мина покрай мен с неодобрителен поглед.

— Не си облечена. Филмът започва след по-малко от час.

Пак по дяволите! Днес беше понеделник и ѝ бях обещала да отидем заедно на кино. След всичко случило се бях напълно забравила.

— О, мамо, съжалявам. Снощи си легнах много късно и сега тъкмо се вмъквах под завивките...

— Уби ли някое от онези чудовища? — прекъсна ме тя и начумерването ѝ изчезна като с магическа пръчица.

— Само това ли те интересува?

Грубият въпрос изненада и двете ни. По лицето ѝ се изписа болка, а мен ме заля чувство за вина.

— Съжалявам — казах отново. Леле, звучах като Тими. — Всъщност снощи спипах два лоши вампира.

Отчасти това бе истина. Просто не споменах някои подробности, които нямаше нужда да узнава.

— Лоши? — попита тя с блясък в очите. — Какво искаш да кажеш с това лоши! Те всички са лоши!

Тя не може да се промени, казах си, този път борейки се с различен вид вина. Единственият вампир, който е виждала, я е изнасилал.

— Нищо. Просто съм много уморена. Може ли да отидем на кино друг път? Моля те.

Тя отиде в кухнята от два квадратни метра и отвори хладилника. Онова, което видя вътре, накара лицето ѝ да се свъси още повече.

— Празен е. Нямах никаква храна. Защо нямаш никаква храна? Свих рамене.

— Още не съм ходила до магазина. Забравих, че ще наминеш.

Вчера на обяд бях изяла последните инстантни спагети, а не можех да ѝ кажа, че Боунс обикновено ме извеждаше да ядем навън. Това бе едно от малкото нормални неща, които правехме заедно, макар че избирахме слабо посещавани заведения, за да не бъдем забелязани.

— Изглеждаш много бледа.

Отново този обвиняващ тон. Прозях се, надявайки се, че ще разбере намека.

— Да, както обикновено.

— Катрин, по-бледа си от обикновено, нямаш никаква храна... да не си започнала да пиеш кръв?

Устата ми още бе отворена заради прозявката, но при този въпрос така си и остана.

— Ти сериозно ли говориш? — успях да попитам.

Тя отстъпи назад. Наистина отстъпи.

— Пиеш ли?

— Не!

Пристъпих към нея, ядосана и наранена, защото видях как се сви.

— Ето. — Сграбчих ръката ѝ и я притиснах към шията си. — Усещаш ли това? Това е пулс. Не пия кръв, не се превръщам във вампир и хладилникът ми е празен, защото не съм ходила до магазина! За Бога, мамо!

Тими улучи този миг да надникне през вратата.

— Вратата ти бе отворена...

Той спря, стреснат от вбесеното изражение на лицето ми. Майка ми отдръпна ръката си от шията ми и поизправи рамене.

— Кой е този, Катрин?

Тими се слиса от тона ѝ. Горкото момче не знаеше, че това е нормалният ѝ говор.

— Бъди мила! — изсъсках.

Първо Боунс го бе уплашил, сега майка ми навярно щеше да му докара инфаркт.

— Това ли е приятелят ти? — попита тя с шепот, който той съвсем ясно чу.

Тъкмо се канех да отрека, когато ми хрумна нещо. Нещо лукаво, пресметливо и подходящо. Погледнах Тими и видях точно каквото виждаше майка ми. Жив, дишащ млад мъж. Мъж, който бе сто процента не-мъртъв.

В моя защита трябва да кажа, че явно се бях побъркала заради липсата на сън, цикъла си и обвинението, че съм преминала на течна храна.

— Да! — изстрелях отговора си безразсъдно и убедително. — Мамо, запознай се с приятеля ми, Тими!

Изтичах при него, прикривайки втрещеното му изражение от нея, и ентусиазирано го целунах по бузата.

— Моля те, излъжи — помолих го, шепнейки в ухото му, като в същото време го прегърнах.

— Ох! — изписука той.

Опа! Стиснах го прекалено силно. Пуснах го с широка усмивка.

— Не е ли сладък?

Тя се приближи към нас, оглеждайки го от главата до петите. Тими я загледа глуповато, преди да подаде ръка.

— З-здравейте, госпожо...?

— Госпожица — моментално го поправи тя.

Той пребледня от натъртването на думата, без да има представа от множеството причини, които превръщаха тази тема в изключително деликатна. Трябваше да му се признае обаче, че не избяга през вратата.

— Госпожице — опита той отново. — Радвам се да се запознаем, госпожице...?

— Спала си с него, а той дори не знае фамилията ти? — попита майка ми намръщено.

Погледнах към тавана, преди да ощипя Тими, когато той започна да отстъпва.

— Не й обръщай внимание, скъпи, понякога забравя обноските си. Мамо, как предпочиташ да те нарича Тими? Джъстайна или госпожица Кроуфийлд?

Тя все още ме гледаше с поглед, който казваше „Как можа?“, но студенината ѝ се поразтопи.

— Джъстайна е по-добре. Хубаво е, че най-накрая се запознахме, Тими. Катрин ми разказа как си ѝ помогнал да убиете онези демони. Радвам се, че на света има още някой, който помага да се отървем от тях.

Тими изглеждаше, сякаш всеки миг ще припадне.

— Да отидем да вземем малко кафе — казах и на практика го избутах през вратата, преди да е започнал да отрича. — Ти остани тук, мамо. Той живее в съседния апартамент. Ей сега се връщаме!

Още щом се озовахме в жилището на Тими, го придърпах и понижих глас:

— Горката ми майка! Има дни, когато се чувства добре, през други не чак толкова. Докторът трябваше да нагласи дозите ѝ, но никога не можем да предвидим кога някой от тези моменти ще ни връхлети. Не обръщай внимание на бърборенето за демони и убийства. Тя е много религиозна. Вярва в убиването на духове и така нататък. Просто кимай и се опитай да не говориш много.

— Но... но... — Очите на Тими едва ли можеха да се ококорят повече. — Защо ѝ каза, че аз съм ти гадже? Защо не знае за истинското ти гадже?

Добър въпрос. Зачудих се какъв отговор да дам. Все нещо трябваше да ми хрумне.

— Той е англичанин! — отвърнах отчаяно. — А мама... мама не обича чужденците!

Тя остана един час. Когато си тръгна, аз бях нервна развалина, както и Тими. Той погълна толкова много кафе, че не успяваше да контролира треперенето си, въпреки че бе седнал. Бях опитала да насоча разговора към колежа, овощната градина, дядо и баба, или каквото и да е друго, което не засягаше думата вампир. При всяка

възможност правех жални физиономии зад гърба ѝ или въртях показалец край слепоочието си.

Тими се опита да ме подкрепя по време на „моментите“ на майка ми.

— Точно така, Джъстайна! — каза той неведнъж. — Ще покосим тези демони и ще ги убием с помощта на Исус. Алилуя, кажете амин.

Всъщност той се представи толкова убедително, че докато я изпрацах до вратата, тя ме дръпна настрана и промърмори, че е сладък, но и че вероятно е фанатик.

Когато тя най-сетне си замина, се облегнах на вратата и затворих облекчено очи.

— Благодаря ти, Боже! — изръмжах.

— Именно — съгласи се и Тими. — Амин!

— Вече можеш да престанеш — рекох и му се усмихнах уморено. — Задължена съм ти, Тими. Благодаря ти.

Тъкмо го прегръцах с благодарност, когато вратата зад мен се отвори, без да се почука.

— Да не прекъсвам нещо? — попита ни студен, вбесен глас с акцент.

Този път вдигнах очи към тавана в мълчаливо предизвикателство. Така ли стояли нещата? Добре, давай! Да видим какво можеш?

Тими подскочи като убуден.

— Ънгх!

Не знаех какво иска да каже, но когато го видях да отскача, поставил ръка пред чатала си, се извърнах с раздражение.

— По дяволите, кажи му, че няма да го кастрираш!

Боунс скръсти ръце и безжалостно изгледа Тими.

— Защо?

Погледнах го сърдито.

— Защото, ако не го направиш, ще стана много, ама много, целомъдрена.

Погледът ми го убеди, че говоря сериозно. Той направи примирителен жест, но въпреки това Тими отскочи в обратната посока.

— Не се бой, друже. Можеш да си вървиш с непокътнати топки, но помни: само си се преструвал, че си ѝ гадже, само това. Да не вземеш да си въобразиш нещо.

— Чул си ни? — Ето сега вече развях бял флаг към небесата.
Добре. Ти печелиш!

Той изви устни.

— Смърт за всички демони, кажете амин!

Супер.

— Виж, съжалявам, но малко се паникьосах, когато тя ме обвини, че... че пия!

— Но ти пиеш — възрази Боунс, без да схване намека.

— Не! — Потупах шията си. — Имам предвид, че пия.

Тими изглеждаше напълно объркан, ала по лицето на Боунс се изписа разбиране.

— Мътните го взели! — рече той най-сетне.

Кимнах.

— Може и така да се каже.

Боунс отново се обърна към Тими:

— Остави ни сами, малкият. Кажи довиждане.

Не бе най-любезният начин, по който можеше да се изрази, но ако съдех по позата му, можеше да бъде и по-зле.

— Тими, отново много ти благодаря. Ще се видим утре сутринта — казах с усмивка.

Той, изглежда, се зарадва, че си отива, и забърза към изхода. Тъкмо когато излезе отвън обаче, пъкна глава в процепа и каза:

— Аз нямам нищо против чужденците. Бог да пази кралицата! — каза с писклив глас и избяга.

Боунс вдигна въпросително вежди. Аз въздъгнах.

— Това не го ли чу? Няма значение. Не питай.

ГЛАВА 18

Изминаха две седмици, но не открихме нищо повече за Суич. Дори още по-лошо — няколкото сигнала, подадени в полицията за изчезнали момичета, ненадейно се изпариха от архивите. Хенеси прикриваше следите си по-бързо, отколкото можехме да ги проследим.

— В това няма смисъл — кипеше от ярост Боунс. — Хенеси отвлича момичета вече повече от петдесет години и никога досега не е бил толкова предпазлив. Когато нещата се оплескваха, той просто офейкваше. Избираше друго място, където да пусне мрежата си. Не мога да разбера защо си губи времето да хипнотизира родителите им, защо си прави труда да затрива полицейски доклади, или какво е намислил!

Отново бяхме в пещерата, за да не се налага да се тревожим дали някой от съседите ми няма да ни чуе. Стените в апартамента ми бяха тънки. Не исках да мисля за всички звуци, които Тими вече бе дочул, когато Боунс прекарваше нощите при мен.

— Може би се е уморил да бяга — предположих аз. — Станало му е удобно, иска да поостане малко, а знае, че ако пресата започне да бълва материали за сериен убиец, полицията сериозно ще се захване за работа. Тогава ще му се наложи да се покрие или да си тръгне. Може и това да са мотивите му?

Боунс ме погледна над лаптопа си.

— Мислих по въпроса, но не може само това да е причината. Лола каза, че имал нов покровител, спомняш ли си? Ето тук е разковничето. Който и да е той, Хенеси го пази в дълбока тайна, а това повдига въпроса защо. Той е или вампир, или човек, към който е насочено общественото внимание. Човек, който трябва да пази репутацията си.

Не знаех много за света на вампирите, така че в това отношение не можех да помогна много. Обаче знаех това-онова за света на дишащите, затова реших, че пулсът ми ми дава право на предположения:

— Корумпирани ченгета? Може би шеф на полицейско? Някои от онези доклади може наистина случайно да са изчезнали, но не и всичките. Да кажем, че си началник на полицейско или ще се кандидатираш за шерифското място, каквото и да е, искаш да спечелиш малко лесни пари, докато убеждаваш обществото, че си компетентен. Голям брой изчезвания ще изглежда лошо в очите на хората. Затова се опитваш да накараш бизнес партньора си да почисти след себе си и може би дори му намекваш къде може да намери момичета, които могат лесно да изчезнат. Боже, ако е шериф, то може да покани Хенеси да си избира най-доброто от местните затвори! А после може да се погрижи докладите да изчезнат. Ами ако в замяна този човек поиска от Хенеси единствено да контролира реакцията на обществото? Това не е особено висока цена, нали?

Той замислено потупа брадичката си, съсредоточен върху думите ми. Тогава звънна мобилният му.

— Ало... Да, Чарлс, чувам те... Къде?... Кога?... Кой?... Добре, идвам.

Боунс затвори и ме погледна.

— Какво? — попитах нетърпеливо.

— Явно има развитие. Чарлс е с един от хората на Хенеси, който иска да преговаря с мен, за да мине на наша страна.

— Идвам с теб — заявих на мига.

Боунс изсумтя примирено.

— Знаех си, че това ще кажеш.

Спейд отвори вратата на хотелската стая, хвърляйки ми бърз поглед.

— Изненадан съм, че си я довел със себе си, Криспин.

За малко да кажа „Майната ти!“, но успях да се въздържа.

— По-добре да дойде и да разбере какво става, отколкото да стои у дома и да се чуди — отвърна Боунс. — Пусни ни да влезем, Чарлс, и да започваме.

Това с двете имена става дразнещо, помислих си, когато Спейд отстъпи встрани. Не може ли вампирите да си избират само едно име?

В средата на стаята стоеше жена. Можех да забележа колко луксозно е помещението и че беше голямо колкото целия етаж, на

който живееха баба и дядо, или някоя и друга незначителна подробност, ако не беше тя.

Тя несъмнено бе най-красивата жена, която бях виждала. На живо, както и по телевизията. Приличаше на латиноамериканка, имаше къдрава черна коса, спускаща се до ханша ѝ, невероятно идеални черти, аленочервени устни и тяло, което не можеше да е истинско. Просто я зяпах в продължение на минута. Само в рисуваните филмчета съществуваха жени с такива малки талийки, огромни гърди, закръглени изпъкнали дупета и умопомрачителни крака. Не беше трудно да се огледа добре фигурата ѝ. Роклята ѝ, която едва ли можеше да бъде наречена така, беше толкова тясна, че за късмет на жената не ѝ се налагаше да диша.

— Франческа — рече Боунс, отиде при нея и я целуна по бузата. — Радвам се, че дойде.

Бе ми нужно да видя само това, за да реша на мига, че я мразя и в червата.

— Боунс...

Тя произнесе името му, сякаш бе от захар, и когато го целуна по бузата, оставяйки яркочервен отпечатък от червило, очите ѝ срещнаха моите в открито предизвикателство.

Ръката на Спейд, поставена на рамото ми, ме побутна и ме извади от състоянието на смъртоносно съзерцание. Тъкмо си фантазирах как изваждам два от ножовете си и ги мятам в гърдите ѝ с размер D.

— Франческа, това е Кат — каза Боунс и ме посочи. — Тя е с мен, затова няма от какво да се притесняваш да говориш пред нея свободно.

Пристъпих напред с разтегнати устни, което можеше да мине за усмивка — или пък не.

— Здравсти. Ние спим заедно.

Чух се да го казвам, все едно бях някой друг, едва забелязвайки, че Спейд мрънка как не била добра идея да идвам. Боунс повдигна вежди толкова високо, че чак опряха в косата му.

Франческа обаче реагира по съвсем различен начин. Плътните ѝ нацупени устни се усмигнаха.

— Разбира се, *pina*^[1]. Че кой може да му устои?

Каза това, докато пръстите ѝ докосваха ризата му, и аз за малко да си изпусна нервите.

— Котенце. — Боунс хвана ръката ми, с която тъкмо замахвах към Франческа, и небрежно я пхна под своята, сякаш не бях имала намерение да я поваля на добре оформения ѝ задник. — Да седнем, става ли?

Не знаех какво ми става. Някаква малка и разумна част от мен крещеше, че тази жена може да ни помогне да победим Хенеси и че трябва да се стегна. Останалата част от мен обаче бе отдадена на пълна, заслепяваща враждебност и не схващаше смисъла на разумното поведение.

Боунс ме поведе към близкото канапе, без да пуска ръката ми. С ъгълчето на окото си зърнах как Франческа го огледа отзад и облиза пълните си червени устни.

Свободната ми ръка замахна, за да се приземи с плющене върху задника, на който тя се възхищаваше. С кръвнишки поглед го стиснах, призовавайки последната ми останала частичка самоконтрол, за да не изкреця: Харесва ли ти? Е, всичко това е мое!

Боунс спря и ме погледна многозначително. Донякъде объркана, дръпнах ръката си и разтърсих глава, за да се отърся от тази лудост.

— Съжалявам — измънках.

— Всичко е наред — рече той с усмивка, която ме накара да не се чувствам чак такава идиотка въпреки поведението си. — Просто ми е малко трудно да ходя така.

Засмях се на картинката — той се опитваше да върви, а аз се бях вкопчила в него: едната ми ръка захваната под мишницата му, а другата стискаща задните му части. Да, щеше да му бъде малко трудно.

— Вече можеш да ме пуснеш — прошепнах, защото усещах, че се владее достатъчно, и бях твърдо решена да се държа като зрял човек в така създалата се ситуация. Добре де, възможно бе той и кандидат-предателката някога да са имали афера. Но сигурно е било преди векове. Преди дори дядо ми и баба ми да са били родени. Можех да се справя с това. Ако аз бях мъж, и аз щях да искам да правя секс с нея. *Виждате ли? Много зряло от моя страна.*

Боунс седна до мен на дивана, Спейд зае свободното място до него (с което подобри мнението ми за себе си), затова Франческа

трябваше да се настани в креслото срещу нас. Чувството ми на превъзходство умря много бързо, когато тя седна и кръстоса крака.

Нямах нужда от огледало, за да знам, че току-що цялото ми лице е пламнало в червено. Роклята едва покриваше бедрата ѝ и не оставяше нищо на въображението. Боунс сви пръстите си около моите и ги стисна. Ръката му бе още топла от докосването ни отпреди миг. И ето че отново трябваше да ме стисне, защото иначе щях да скоча от мястото си и да ѝ направя от якето ми чифт бикини.

— Всички знаем защо сме тук — каза той с невъзмутим тон, като че ли Франческа не му бе показала подрязаните си храсти преди миг. — Не е тайна, че преследвам Хенеси, а ти си от неговата свита, Франческа. Знам, че двамата не сте близки, но все още за най-голямо провинение се смята предателството спрямо господаря. Не прави тази грешка. Аз искам да го убия и всяка информация, която ми дадеш, ще бъде използвана за тази цел.

Точно така, момче! Дойде си направо на думата и ѝ даде да разбере, че прелестите ѝ не са те разсеяли! Довечера определено ще ти излезе късметът!

Франческа се усмихна.

— Че защо иначе бих дошла тук, ако не искам да го убиеш? Ако не бях убедена, че ще успееш, нямаше да рискувам. Знаеш, че го мразя от деветдесет и три години. Откакто ме отвлече от манастира ми и ме превърна във вампир.

— Била си монахиня? — попитах невярващо, оглеждайки отново роклята ѝ, за да се уверя, че не съм недоразбрала. — Шегуваш се.

— Боунс, тя защо е тук? Защо трябва да присъства? — настоятелно попита Франческа, пренебрегвайки ме напълно.

Той я погледна с блестящи смарагдовозелени очи.

— Тя е тук, защото аз искам да е тук, и това не подлежи на обсъждане.

Това изявление, освен секс, току-що му спечели и свирка. Не че имах нещо против, ако трябва да бъде честна. Открих, че това ми харесва. Явно в стаята бяхме две курви.

— Искам Хенеси мъртъв — заключи Франческа, след като загуби състезанието по вторачване срещу Боунс. — Прекалено дълго ми бе господар.

Това ме обърка.

— Какво има предвид тя, какъв господар? — попитах Боунс. Нима тя бе робиня? А аз си мислех, че Хенеси не може да ми падне повече в очите.

— Вампирското общество е с пирамидална йерархия — обясни ми той. — Влиянието на клана зависи от силата на водача й — господаря. Всички, които са създадени от този господар, му служат. Нещо като феодализъм. При феодализма господарят е отговорен за добруването на хората, живеещи в земите му, но в замяна хората му дължат преданост и част от приходите си. Подобно е и при вампирите, но с малки разлики.

Това бе новост за мен и ми прозвуча варварско.

— Тоест, вампирското общество е нещо като дистрибуторска компания и секта, събрани в едно.

Франческа промърмори нещо на испански, което не прозвуча като любезност.

— Говори на английски и си спести сарказма — рязко й рече Боунс.

Огромните й черни очи премигнаха гневно.

— Ако не знаех какъв мъж си, щях да си тръгна на мига.

— Но ме познаваш — небрежно отвърна той. — И ако съм решил да опиша и обясня нашия свят на жената, с която съм, това не значи, че не приемам положението ти достатъчно сериозно. Наистина трябва да уважаваш Кат малко повече. Благодарение на нея най-голямото ти желание едва не се сбъдна и Хенеси за малко да се превърне в прах.

Франческа се разсмя на думите му.

— Ти си повръщачката?

Не знаех дали такава дума съществува, но схванах какво иска да каже. Хубав начин да стана известна, няма що.

— Аз съм.

Тя още се усмихваше. Така изглеждаше още по-неотразима. Заради бледия мургав тен кожата й изглеждаше като направена от тъмни диаманти.

— Е, піпа, това те издига в очите ми. Хенеси не говори много за теб. Беше прекалено ядосан и унижен. Беше истинско удоволствие да го наблюдавам.

— Той знае ли колко много го мразиш? — попитах скептично. — Защото, ако знае, как ще се доближиш достатъчно до него, за да ни помогнеш?

Тя се приведе напред. Движението позволи да се надникне още по-дълбоко в деколтето ѝ. Опитах да не гледам натам, но мили Боже! Те бяха толкова напращели.

— Хенеси много добре знае, че го мразя, но и преди съм успявала да крия неща от него. — Тя замлъкна и многозначително се усмихна на Боунс, а аз отново едва се удържах. — На него му харесва да ме държи, защото знае колко ненавиждам факта, че съм негова. Вампирите могат да напуснат господаря си само ако спечелят двубой срещу него, ако друг господар ги откупи или ако бъдат освободени като жест на добра воля. Хенеси е прекалено силен, за да го надвия, добрата воля е чуждо понятие за него и никога няма да позволи на друг вампир да ме откупи. И въпреки това изобщо не подозира, че мога да го предам. Мисли, че прекалено силно се страхувам от онова, което може да ми стори, ако ме хване.

Мъркането на гласа ѝ само направи казаното по-смразяващо. Тя знаеше от личен опит на какво е способен Хенеси и въпреки това беше готова да рискува. Може би не биваше толкова прибързано да омаловажавам предложението ѝ. Човек трябва да се възхищава на подобна решителност. Без значение дали вървеше в комплект с липсващи бикини.

— Тогава с теб имаме нещо общо — казах, преди да погледна към Боунс и да се изсмея иронично. — Е, имам предвид нещо друго. И аз искам Хенеси мъртъв. Повече не ни е нужно да знаем една за друга, нали?

Тя ме погледна с очите си с цвят на коняк и повдигна рамо.

— Si^[2]. Предполагам, че си права.

Боунс и Спейд се спогледаха. Стори ми се, че вампирът със стърчащата коса се усмихна.

— Като изключим очевидното, какво ще искаш в замяна на осигурената информация, Франческа? — попита Боунс, връщайки се на темата.

— Да ме вземеш — мигновено отвърна тя.

— Това няма да стане! — изплюх думите, стискайки го собственически.

Три чифта ококорени очи се вторачиха в мен. Тогава осъзнах, че това, което бях стиснала, не е ръката му.

Спейд се разсмя, а аз отново се изчервих като домат, отдръпвайки ръката си, като устоях на желанието да седна върху нея за свое собствено добро. *Мили Боже! Какво ми ставаше?*

Боунс изви устни, но не се присъедини към Спейд, на който от смях му потекоха сълзи.

— Тя нямаше това предвид, сладурче — отвърна той с внимателно премерен неутрален тон. — Франческа иска да каже, че когато господарят ѝ умре, тя желае да мине под моя закрила. Би могла да стане от моите хора, тоест да „я взема“. Въпреки че все още съм под владичеството на Иън, той от много, много дълго време не е упражнявал властта си над мен, затова и не съм си правил труда да го предизвиквам на двубой, за да си стана сам господар. Така имам повече свобода и именно заради споразумението ни няма да имам нужда от съгласието му, за да прибера Франческа под крилото си. Въпреки че при нормални обстоятелства би трябвало да му поискам разрешение.

Слава Богу, това бе достатъчно сложно, за да забравя да го опипвам.

— Защо не искаш да си свободна? — попитах я.

— Вампирите без господар са лесна плячка, піпа. Всеки може да се възползва от тях, без да има кой да ги защити. Същото е като с вашите държави. Ако си без националност, към кого ще се обърнеш в момент на нужда? Кой ще те защити?

— Системата, в която живеете, е гадна и брутална — рекох, радостна, че имам пулс.

— Не бъди толкова наивна — остро отвърна тя. — Структурата на обществото ни е много по-хуманна от вашата. Колко хора умират от глад всеки ден, защото вашите нации отказват да поемат грижата за тях? Ето ти пример: колко американци умират от болести, за които има лечение, но болните не могат да си го позволят? Вампирите никога не биха допуснали някой от техните да затъне в бедност или да гладува. Дори и Хенеси, който е звяр, би приел като лична обида някой от подопечните му да живее в такова състояние. Най-лошите от нашия вид се отнасят към служещите им вампири много по-добре, отколкото вашите държави към гражданите си.

— Франческа... — Спейд вече не се смееше.

Тя му махна с ръка.

— Свърших.

Но аз не бях.

— Е, щом вие, кръвопийци такива, сте такива стожери на добродетелта, защо тогава никой от вас не се е опълчил на Хенеси, за да го спре да посяга на моя вид? Боунс ми каза, че пет процента от съществата на два крака са неживи, което значи, че сте много! Или пък отвличането, изнасилването, убийството и консумирането на човеци не се счита за толкова важно нещо?

Боунс положи ръка върху моята.

— Котенце, може би...

Франческа се изстреля от стола си.

— Събуди се! Това, което прави Хенеси, е нищо в сравнение с това, което правят хората! Всяка година из Европа и Азия се продават в робство над петдесет хиляди тийнейджъри, и това не е дело на вампири! В Конго брутално малтретирани и изнасилени са над сто хиляди жени, и то от бунтовници и войници от собствената им армия! В Пакистан все още има райони, където „заради честта“ по разпореждане на съда биват убити и изнасилени жени, но твоята страна и светът не правят нищо по въпроса! Вампирите може и да се интересуват преди всичко от собствените си проблеми, но ако ние започнем да управляваме планетата, ще се отървем от хората, които са най-големите злодеи...

— Достатъчно!

За миг Боунс се озова пред нея. Не я докосна, ала гласът му бе като удар с камшик.

— Спомням си едно младо момиче, което преди около деветдесет години имаше подобни възгледи. Сега нека дам отговор на поставеното от теб условие. Да, ще те взема под закрилата си, след като убия Хенеси. Освен това, ако ми дадеш каквато и да е полезна информация, ще ти платя, когато всичко това свърши. Имаш думата ми и по двата въпроса. Това устройва ли те?

Очите на Франческа имаха зеления цвят на светофар, но бавно потъмняха и станаха кафяви, както в началото на срещата ни. Тя седна, прехапа долната си устна за миг и после кимна.

— Споразумяхме се.

След това нещата се развиха доста бързо. Франческа не знаеше кой е Суич, нито кои са новите покровители на Хенеси, затова Боунс ѝ обясни как да се свързва с него, но не ѝ спомена къде живеем. Спейд каза, че ще отпътува от града, за да опита да издири друга информация за Хенеси, и че по-нататък ще се обади на Боунс. И това беше. Двете с Франческа не се сбогувахме. Тя остана в хотелската стая. С Боунс си тръгнахме, но този път не взехме асансьора, въпреки че се намирахме на двайсетия етаж. Той ми посочи стълбите и аз заслизах надолу. Това поне ми осигури някакво друго занимание, вместо само да кипя от гняв.

— Преди никога не си ми разказвал за вампирското общество — спокойно отбелязах. Слязохме един етаж по-надолу. Оставаха още деветнайсет.

Боунс ме изгледа с неразгадаем поглед. Вече не държеше ръката ми. Бях напъхала юмруци в джобовете си.

— Никога не си ме питала.

Първият ми подтик бе да се ядосам и да му кажа да не извърта. Отворих уста да пусна някой остър коментар, но по изключение премислих още веднъж и затворих уста.

— Не, не съм.

Ако той бе повърхностен като мен, щеше да отвърне, че единственото, за което съм питала или към което съм проявявала интерес по отношение на вампирите, е как да ги убивам. Че всичко, свързано с културата, вярванията, ценностите или традициите им, не ме е засягало. Беше много плашещо да осъзная, че мислех със съзнанието на убиец. Бях само на двайсет и две. Кога успях да стана толкова студена?

— Как се е случило? — попитах много тихо. — Как са се появили вампирите?

Толкова елементарен въпрос. Никога преди не си бях правила труда да го задам.

Боунс почти се усмихна.

— Коя версия предпочиташ — еволюционната или тази за Твореца?

Замислих се за миг.

— За Твореца. Аз съм вярваща.

Стъпките ни кънтяха, докато продължавахме да слизаме надолу, и той заговори тихо. Ехото в стълбището беше силно и въпреки че бе късно през нощта, нямаше нужда да ужасяваме някой, случайно дочул разговора.

— Водим началото си от двама братя, които живеели различен живот и единият завиждал на другия. Всъщност той толкова много му завиждал, че това довело до първото убийство в света. Каин убил Авел и Бог го прокудил, но не и преди това да го дамгоса, за да го направи различен от всички останали.

— Битие, Четвърта глава — прошепнах. — Мама много настояваше да познавам Библията.

— Следващата част не можеш да я намериш в никоя библия, която си чела — продължи той, без да спира да ми хвърля коси погледи. — „Дамгата“ била трансформацията му в нежив. За наказание, задето бил пролял кръв, той бил принуден да я пие до края на дните си. По-късно Каин се разкажал, че убил брат си, и създал свое общество, съществуващо на ръба на онова, от което бил отлъчен. Децата, които той „създавал“, били вампири, те създали други от своя вид и така нататък. Разбира се, ако попиташ някой гул, ще ти разкаже тяхната версия на историята. Те твърдят, че Каин бил превърнат в гул, а не във вампир. Темата кой се е появил пръв, е била обект на свади от незапомнени времена, но няма как да попитаме Каин, за да ни даде отговора.

— Какво се е случило с него?

— Той е неживата версия на Господ. Наблюдава децата си от сенките. Кой знае дали наистина е така? Или дали Бог най-сетне не е решил, че е изкупил вината си, и не го е прибрал обратно?

Замислих се над думите му. Боунс ускори крачка.

— Сега си мислиш, че майка ти е права, нали? — измъчено попита той. — Че сме убийци? Ние сме децата на първия убиец на този свят, освен ако не приемеш хипотезата, че вампирите и тулите са обикновена еволюционна мутация.

Не изоставах от него. Дванайсети етаж... единайсети...

— Първата жена от моя вид също е преживяла доста гадости заради това, което е направила — казах най-сетне, свивайки рамене. — След цялата тази работа с ябълката едва ли имам право да критикувам.

Той се разсмя и ме взе в обятията си толкова бързо, че единият ми крак остана протегнат във въздуха. Устата му се притисна в моята, отнемайки дъха ми, и безумният импулс, който ме бе принудил да се държа така странно преди малко, ме обзе отново, но проявявайки се по друг начин. Обгърнах врата му с ръце, обвих крака около талията му и го целунах така, сякаш само със силата на волята си можех да изтрия спомена за всяка жена, присъствала в миналото му.

Чух звук от разпаряне на плат. Усетих стената зад гърба си и в следващия миг той вече бе в мен.

Вкопчих се за него, с нарастваща възбуда впих нокти в гърба му, устните ми останаха притиснати в шията му, за да заглуша виковете си. Той простена срещу кожата ми, свободната му ръка бе вплетена в косата ми, докато тялото му се движеше по-бързо и по-дълбоко. Нямах нежност, но аз и не копнеех за такава, наслаждавайки се на необузданата страст помежду ни.

Внезапно всеки мускул в мен се сви и после се отпусна в прилив на екстаз, който се разля в тялото ми и го усетих чак в пръстите на краката си. Боунс също извика и няколко трескави минути по-късно се отпусна върху ми.

Чу се скърцане на врата, шокирано ахване и неговият груб глас:
— Разкарай се, нищо не си видял!

Вратата се затвори и тогава дойдох на себе си и щях да потъна в земята от срам.

— Боже мой, какво ми става?

Бутнах го и той ме постави обратно на земята с дълга целувка.

— Нищо, ако питаш мен.

Джинсите ми бяха разпрани от ципа до бедрата. Който и да се бе опитал да слезе по стълбите, отдавна бе изчезнал, ала аз все още се свивах от срам заради гледката, която му бяхме предложили. *Коя е курвата сега? Лицемерка!*

— Първо те опипвам пред всички, за малко да намушкам потенциалния ни Юда, а после гранд финалът настъпва, когато публично ти се нахвърлям на стълбището! А аз си мислех, че ти се държиш грубо с Тими! Трябва да настояваш за извинение!

Боунс се засмя тихо, свали якето си и го уви около тялото ми... поне покри скъсаните ми джинси. Неговите дрехи си бяха наред. Все

пак той никога не носеше бельо, така че трябваше единствено да свали ципа си.

— Не си ми се нахвърлила и никога няма да те накарам да ми се извиниш за тази вечер. За каквото и да е от тази вечер. Честно казано, чувствам се облекчен.

— Облекчен? — Погледнах го. — Е, и така може да се каже...

— Не става дума за това. — Последва ново развеселено сумтене. — Макар че важи и за това. Знаеш ли как се държа тази вечер? Като вампир. Ние сме обсебвачи, всеки от нас, затова и така реагирах, когато видях Тими да те гледа с онзи телешки поглед. Подобната ти враждебна реакция към Франческа ми показа... че ме смяташ за своя собственост. Чудех се какво изпитваш към мен, Котенце. Надявах се, че между нас има повече от физическо привличане. Уверявам те, че няма защо да се притесняваш заради Франческа, но от чисто егоистични причини съм доволен да видя колко силни са чувствата ти.

Зяпнах го мълчаливо. Толкова много неща исках да кажа. Като: *Как си могъл да си мислиш, че ме привличаш само физически? Или: Не знаеш ли, че си най-добрият ми приятел? И най-накрая: Боунс, обичам...*

— Мисля, че трябва да се махаме отгук — страхливо от моя страна, но само това казах. — Преди отново да ти се наложи да хипнотизираш някого със зелените си очи, за да не съобщи за нас в полицията.

Той се усмихна и може би заради чувството на вина, което изпитвах, ми се стори, че усмивката му е малко тъжна.

— Всичко е наред, Котенце. Не искам нищо от теб. Няма нужда да се притесняваш.

Взех ръката му в своята, без да ми пука за разликата в температурата, и този факт адски ме уплаши.

— Наистина ли си само мой? — Не можах да се спра и го попитах.

Хладните пръсти нежно стиснаха моите.

— Разбира се.

И аз стиснах неговите, но по-силно.

— Радвам се.

[1] Момиче (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Да (исп.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

Часовникът показваше единайсет часа и Кат, ловецът на вампири, дебнеше жертвите си. Само че бойното ѝ снаряжение се състоеше от сутуен с подплънки, буйна грива и къса рокля. Да, мръсна работа, но щях да я свърша. *Кръвопийци, елате ми всички! Барът е отворен!*

Хенеси още продължаваше да попълва запасите си от свежа кръв. След десет дена на шпиониране Франческа ни потвърди този факт. Същото бяхме чули и от Чарли и Лола, така че това не бе новина, но онова, което тя съобщи при последното си тайно телефонно обаждане, беше интересно. Беше дочула, че един от хората на Хенеси се обръща към мистериозния покровител с „ваша чест“. Можеше и да е саркастично обръщение, но като се вземеха предвид „загубените“ полицейски архиви и новият метод на Хенеси да предотвратява съобщаването на изчезванията, Боунс реши, че не е случайно. Според него непознатият можеше да е съдия, навярно от Кълъмбъс, откъдето бяха изчезнали повечето доказателства. Решихме да проучим следата. Когато се опитваш да заловиш някого, който не желае да бъде заловен, се нуждаеш от примамка. Примамка, на която Хенеси и все още неизвестният Суич не можеха да устоят. Тук идваше моят ред. През деня ходех в колежа, но нощем обикалях всички гадни барове и клубове. Споменах ли, че това бе мръсна работа?

— Катрин? Мили Боже, Катрин, това ти ли си наистина?

Ъ? Никой не ме наричаше така освен членовете на семейството ми, а определено никой от тях не се намираше тук. Ала в гласа имаше нещо познато.

Пред мен стоеше Дани Милтън и с отворена уста зяпаше как се бях издокарала в тясна сребриста рокля и ботуши до коляното. В момента, в който погледът му се прехвърли от лицето върху деколтето ми и обратно, сърцето ми стана черно като кожените ръкавици, които винаги носех.

— Леле, Катрин, изглеждаш... леле!

Или наистина занемя от външния ми вид, или от часовете по литература в колежа не бе останало много в главата му. Присвих очи, докато обмислях вариантите. Първи — можех него да пробода с кол в сърцето. Изкушаващо, но не и редно от морална гледна точка. Втори — да го пренебрегна и да се надявам да се разкара. Изпълнимо, но прекалено мило. Трети — да си поръчам ново питие и да го излея в лицето му, благодарейки за добрите спомени. Заслужено, но прекалено привличащо внимание. А аз не исках да привличам нежелано внимание или да бъда изхвърлена от клуба. От всички най-приемлив бе вторият вариант. Мамка му, беше и най-малко желаният от мен.

Хвърлих му изпепеляващ поглед и му обърнах гръб. Надявах се да схване намека.

Той не го направи.

— Ей, не може да не си ме спомняш. Срецнахме се на пътя и ти ми помогна да си сменя гумата. И не може да си забравила, че аз съм първият мъж, с когото въобще...

— Млъквай, кретен!

След толкова време той имаше наглостта да стои тук и да тръби достатъчно силно, че и глухите да го чуят, че е бил първият, с когото съм спала? Може би все пак първият вариант бе по-добрият избор.

— Виждаш ли, спомняш си ме — продължи той, очевидно без да схване частта с „кретена“. — Леле, минаха... колко, шест години? Повече? Едва те познах. Преди не изглеждаше така, много добре си спомням. Не че не беше сладка, но тогава изглеждаше като бебе. Сега вече си съвсем пораснала.

Той определено не изглеждаше много по-различно. Косата му бе със същата дължина, със същия пясъчнокафеникав оттенък, а очите му бяха същото синьо като от спомените ми. Беше пуснал коремче или може би горчивината изкривяваше възприятията ми. Сега ми изглеждаше като всички останали. Просто бе поредният мъж, опитващ се да ме свали. Жалко, че това не можеше да бъде причина за убийство.

— Дани, за твое собствено добро, обърни се и се разкарай. — Боунс беше някъде тук, макар и да не го виждах, но ако ме наблюдаваше и се досетеше с кого говоря, знаех, че няма да страда от скрупули да убие Дани.

— Но защо? Трябва да си поговорим. Все пак, мина много време. — Без покана той се настани на наскоро освободилото се място до мен.

— Няма за какво да си говорим. Ти дойде, видя, отбеляза точка и си тръгна. Край.

Отново му обърнах гръб, изненадана от болката след всичкото това време. Някои рани така и не заздравяваха докрай, дори времето и помъдряването не можеха да променят това.

— О, хайде де, Катрин, не беше чак така...

— О, здравей, друже. Какво си имаме тук?

Боунс се появи сякаш от нищото зад Дани с ужасяващо жестока усмивка на лицето. О, мамка му.

— Той тъкмо си тръгваше — рекох сковано, молейки се Дани да има поне половин мозъчна клетка и да изчезне, преди Боунс да се е досетил кой е. В случай че вече не бе разбрал. Изражението на Боунс бе като на хищник.

— Още не, Котенце, не сме се запознали. — О-ох, лоша идея, много лоша идея. — Аз се казвам Боунс, а ти си...?

— Дани Милтън. Аз съм стар приятел на Катрин.

Без да подозира нищо, Дани протегна ръка, за да се здрависа с вече предложената му. Боунс го стисна и не го пусна дори когато Дани опита да се отскубне.

— Ей, човече, не искам неприятности, просто казвах здрасти на Катрин и... ъ-ъ-ъ-ъ-г-г-г-х-х-х.

— Да не си гъкнал. — Боунс говореше толкова тихо, че едва се чуваше.

Изпод миглите очите му светеха в зелено, а силата струеше от тялото му. Той стисна още по-здраво и аз действително чух как костите на ръката на Дани се трошат.

— Престани — прошепнах и се изправих, за да го докосна.

Боунс остана неподвижен под допира на пръстите ми, само ръката му продължи да стиска. От очите на Дани потекоха сълзи и се търколиха по лицето му, въпреки че не издаде никакъв звук, безпомощен под силата на зеления поглед.

— Не си струва. Няма да промениш станалото.

— Той те е наранил, Котенце — отвърна Боунс и безжалостно наблюдаваше как сълзите се ронят от очите на Дани. — Заради това ще го убия.

— Не го прави. — Знаех, че го мисли сериозно. — Това е минало. Ако той не се бе възползвал от мен, никога нямаше да погна

първия си вампир. Това значи, че никога нямаше да срещна теб. За всяко нещо си има причина, не мислиш ли?

Въпреки че не отпусна ръка, Боунс ме погледна.

Погалих лицето му.

— Моля те. Пусни го.

Боунс ме послуша. Дани падна на колене и веднага повърна. От дланта му течеше кръв там, където костите бяха разкъсали кожата. Гледайки надолу към него, почти не усетих съчувствие. Много неща се бяха случили през годините след последната ни среща.

— Барман, изглежда, този има нужда от такси — кратко рече Боунс на мъжа зад бара, който нищо не бе забелязал. — Горкият, явно не носи на пиене.

Той се приведе, все едно да помага на Дани да стане, но аз го чух да казва с тих страховит глас:

— Ако кажеш и една дума, следващото, което ще смачкам, ще са скъпоценностите ти. Тази вечер извади късмет, друже. Трябва да си благодарен, че тя ме спря, иначе щях да си устроя парти, което нямаше да доживееш да запомниш.

Докато Дани преглъщаше, хлипаше и притискаше ръка към гърдите си, Боунс ме забута към изхода, след като хвърли петдесетачка на бармана, което бе прекалено много за питиетата, които изпих.

— Най-добре да си вървим, сладурче. Ще се наложи да опитаме друга вечер. Привлякохме прекалено много внимание.

— Казах ти да го оставиш. — Последвах го до пикапа и отпрашихме веднага щом се качихме. — Дявол да го вземе, Боунс, това можеше да бъде избегнато.

— Видях лицето ти, когато те заговори. Стана бяла като привидение. Знаех кой е той и знаех колко ще те заболи.

Нежният му тон бе някак по-въздействащ и от писък.

— Но какво постигна, като му смаза ръката? Няма да разберем дали Хенеси, или Суич ще се появят тази вечер. Ами ако някой от тях дойде и отвлече някого? Може би някое момиче ще загуби живота си само защото Дани е преспал с мен, а после ме е зарязал. Не си струваше.

— Обичам те. Нямах представа колко си ценна за мен.

Гласът му оставаше тих, но този път трепереше от емоция. Прекалено бях разстроена, за да карам и да говоря едновременно,

затова отбих от магистралата и се обърнах към него.

— Боунс, аз... аз не мога да кажа същите думи, но ти означаваш за мен повече от всеки друг. През целия ми живот. Това не е нищо, нали?

Той се приведе напред и обхвана лицето ми с длани. Същите пръсти, които току-що бяха смазвали и осакатявали, внимателно погалиха брадичката ми, сякаш бях от фин кристал.

— Нещо е, но копнея да чуя друг отговор. Осъзнаваш ли, че тази вечер за пръв път чух как някой те нарича с истинското ти име?

— Това вече не е истинското ми име. — Честно, наистина така го чувствах. Колко вампирско от моя страна.

— Какво е цялото ти име? Аз вече го знам, естествено, но искам да те чуя как го произнасяш.

— Катрин Кроуфийлд. Но можеш да ме наричаш Кат. — Последното изрекох с усмивка, защото винаги използваше прякора, който той ми бе измислил.

— Мисля, че ще продължа да те наричам Котенце. — Той също ми се усмихна и напрежението изчезна. — На толкова ми приличаше, когато се срещнахме за пръв път. На ядосано, решително, смело малко котенце. И от време на време се гушкаш като толкова.

— Боунс, знам, че не искаше с това да се изчерпи наказанието на Дани, и доколкото те познавам, вече си преброил дните му. Но не искам смъртта му да ми тежи на съвестта. Обещай ми, че никога няма да го направиш.

Той ме изгледа изумено.

— Да не би още да имаш чувства към този пикльо?

Очевидно имахме още какво да изясняваме по отношение на добрите убийства и лошите.

— О, имам чувства към него. Иска ми се лично да му извия врата, повярвай ми. Но въпреки всичко това не е редно. Обещай ми.

— Добре, обещавам да не го убивам.

Предаде се прекалено лесно. Присвих очи.

— Сега ми обещавай, че също така няма да осакатиш, инвалидизираш, разчлениш, ослепиш, измъчваш или нараниш по какъвто и да е начин Дани Милтън. Или да седиш и да наблюдаваш как някой друг го прави.

— Мътните го взели, не е честно! — запротестира той.

Явно беше добре, че не приех за чиста монета първото му обещание.

— Обещай!

Той издаде ядно сумтене.

— Добре. По дяволите! Май доста добре съм те научил да преговаряш, а?

— Да, така е. Сега не можем да се върнем в бара. Какво ти се прави?

Той проследи с пръст извивката на устните ми.

— Ти решаваш.

Обзе ме палавост. Заради щателното издирване, четенето на доклади за изчезнали хора и аутопсиите, и изключително мрачната задача да открием шайка серийни убийци, не бяхме имали време да се поотпуснем. Включих на скорост и се насочих на юг. След час отбих по един черен път.

Боунс ми се усмихна.

— Пътуване в миналото, така ли?

— Значи наистина си спомняш това място?

— Трудно е да се забрави — изсумтя. — Тук се опита да ме убиеш. Беше толкова притеснена, че не преставаше да се изчервяваш. Досега никой, който се е опитвал да ме промуши с кол, не се е изчервявал толкова много.

Паркирах така, че да гледаме към водата, и откопчах предпазния колан.

— Онази нощ ти ми стопи лагерите. Искаш ли отново да опитаме?

Той се разсмя.

— Искаш да те ударя? Брей, наистина ти харесва по-грубичко.

— Не. Нека опитаме друго. Може пък да извадиш по-голям късмет. Искаш ли да се чукаме?

Успях да запазя сериозно изражение, само ъгълчетата на устните ми потрепваха. Очите му светнаха, зеленият пламък се разгоря в тях.

— Носиш ли си коловете? Това да не е опит за убийство? — Докато говореше, Боунс свали якето си, явно ни най-малко не се притесняваше.

— Целуни ме и ще видиш.

Той се приближи с онова свръхчовешко движение, което бях виждала стотици пъти, но все успяваше да ме изненада с бързината си. Преди да съм успяла да мигна, ме придърпа към себе си, наклони главата ми назад и ме целуна.

— Тук няма достатъчно място — прошепна след една дълга минута. — Да излезем ли, за да ти е по-удобно?

— О, не. Тук. Обичам да го правя в кола.

Това бяха неговите думи и той се разсмя.

Очите му светеха в наситено изумруденозелено и когато се усмихна, кучешките му зъби се подадоха от устните му.

— Да видим.

Изминаха още две седмици на безплодно търсене и все още не бяхме попаднали на следа от Хенеси или Суич. Вече бях посетила всеки долнопробен клуб в радиус от осемдесет километра от Кълъмбъс, но без късмет. Боунс все ми напомняше, че е по следите на Хенеси от единайсет години. Възрастта го бе научила на търпение. Младостта ме бе научила да се гневя при липсата на напредък.

Бяхме в апартамента ми и чакахме пицата, която си бях поръчала. Беше неделя вечер и нямаше да излизаме. Нямах никакво намерение да правя друго, освен да се отпусна и по-късно да поуча. Дори до магазина да отида, ми идваше в повече, затова и си поръчах по телефона. Каквото и да бях наследила от майка си, то не беше любовта ѝ към готвенето.

Почукването на вратата ме накара учудено да погледна към часовника. Бяха изминали едва петнайсет минути, откакто бях поръчала. Леле, бяха много бързи.

Боунс възпитано понечи да стане, но аз грабнах халата си и го спрях.

— Стой тук. Ти и без това няма да ядеш.

Усмивка докосна устните му. Той можеше да яде нормална храна, бях го виждала, но не му се нравеше особено. Веднъж ми бе споменал, че го прави, за да се слее с околните.

Отворих входната врата и веднага я затръшнах с писък.

— Исусе Христе!

Боунс стана на мига, все още гол, но с нож в ръката. Като го видях, изпищях отново, но раздразненото чукане на вратата не спря.

— Катрин, какво те прихваща? Отвори вратата!

Бях изпаднала в състояние на чиста, неподправена паника.

— Това е майка ми! — рязко прошепнах, сякаш Боунс не се бе досетил. — По дяволите, трябва да се скриеш!

Буквално го изблъсках обратно към спалнята, крещейки:

— Аз... аз ей сега идвам, не съм облечена!

Той се подчини, но не сподели истерията ми.

— Котенце, нима още не си й казала? Дявол го взел, какво толкова чакаш?

— Второто пришествие! — сопнах се. — И нито миг по-скоро! Хайде, в гардероба!

Чукането ставаше все по-силно.

— Защо се бавиш толкова?

— Ей сега идвам! — креснах. Сетне се обърнах към Боунс, който ме гледаше ядосано: — По-късно ще поговорим за това. Просто стой тук и не шуквай, ще се отърва от нея колкото мога по-бързо.

Без да дочакам отговора му, треснах вратата на гардероба и се извърнах, изритвайки дрехите и обувките му под кревата. Боже, да не би да си беше оставил ключовете на плота? Какво друго можеше да открие тя?

— Катрин! — изглежда, изричането на името ми този път бе придружено и от ритник по вратата.

— Идвам!

Полетях към вратата и я отворих с широка неискрена усмивка.

— Мамо, ама че изненада!

Тя ме подмина страшно разярена.

— Минавам да те видя, а ти ми затръшваш вратата в лицето! Какво ти става?

Замислих трескаво, за да намеря извинение.

— Имам мигрена — извиках триумфиращо, преди да понижа глас и да си надяна изражение, свидетелстващо за болка. — О, мамо, много се радвам да те видя, но моментът е ужасен.

Тя обаче оглеждаше изумено апартамента ми. О-о-ох. Как да обясня това?

— Какво се е случило с жилището ти? — Тя разпери ръце към малкия, драстично променен апартамент. — Катрин, откъде взе парите, за да платиш за всичко това?

След като за пръв път бе видял апартамента ми, Боунс бе заявил, че ще убие хазяина, задето иска пари за такава дупка. Е, не го бе убил, но съдейки по тона му, не мислех, че само се шегува. Но бе решил изцяло да обзаведе апартамента. „За всичко това“ включваше дивана, който той бе купил с аргумента, че иска да има на какво да седне, освен на пода, телевизора, защото се предполагаше, че ми трябва, за да гледам новините и евентуално да попадна на някой издайнически репортаж, компютъра, купен с подобна цел, холната маса, помощните масички и всякакви домакински уреди. Вече бях изгубила бройката.

— От кредитни карти — отвърнах на мига. — Вече ги дават на всеки.

Тя се намръщи неодобрително.

— Това ще ти докара беля на главата.

Едва не се разсмях от напрежението. Само да знаеше как всъщност се бях сдобила с тези неща, щеше да забрави напълно за опасностите, които криеха високите лихви!

— Мамо, много се радвам да те видя, наистина, но...

От начина, по който се бе вторачила в спалнята, мразовита тръпка полази по гръбнака ми. Беше ме страх да се обърна. Нима Боунс бе пренебрегнал забраната ми и бе излязъл?

— Катрин... имаш и ново легло!

За малко да се строполя на земята от облекчение.

— Беше на разпродажба.

Тя се приближи намръщена и положи ръка на челото ми.

— Не ми се струваш топла.

— Повярвай ми — казах ѝ съвсем искрено, — всеки момент мога да повърна.

— Е! — Тя отново огледа свъсено жилището и сви рамене. — Следващия път ще се обадя предварително. Мислех, че можем да излезем на вечеря, но... о, искаш ли да ти донеса нещо?

— Не! — Прозвуча прекалено категорично. Смекчих тона си. — Искан да кажа благодаря, но нямам апетит. Ще ти се обадя утре.

Много по-внимателно, отколкото се бях отнесла към Боунс, я избутах към вратата. Тя само ме погледна и въздъхна.

— Заради това главоболие се държиш много странно, Катрин.

Долепих ухо до вратата, след като я затворих след нея, за да се уверя, че наистина си е отишла. Някаква параноична частичка от мен се опасяваше майка ми да не се преструва и да не отвори вратата, за да ме сгащи с неживото ми гадже.

Някакъв шум ме накара да се извърна. Боунс стоеше на вратата на спалнята, но вече бе облечен. Смахът, който излезе от устните ми, бе безрадостен и фалшив.

— Уф, за малко!

Той ме гледаше. Изражението му вече не беше гневно и тъкмо това ме притесни. С гнева можех да се справя.

— Не мога повече да гледам какво си причиняваш.

Предпазливо попитах:

— Какво си причинявам?

— Продължаваш да се наказваш за греховете на баща си — твърдо отвърна той. — Колко дълго се очаква да плащаш за тях? Още колко вампири трябва да убиеш, преди с майка ти да изравните резултата? Ти си един от най-смелите хора, които съм срещал, но въпреки това си уплашена до смърт от собствената си майка. Не го ли осъзнаваш? Всъщност не мен криеш в гардероба, а себе си.

— Лесно ти е да говориш така, твоята майка е мъртва! — Седнах на дивана с пухтене. — Не ти се налага да се тревожиш дали тя няма да те намрази за това, с кого спиш, или дали въобще ще я видиш някога отново, ако ѝ признаеш истината! Какво да направя? Да рискувам връзката си с единствения човек, който винаги е бил до мен в живота ми? Тя ще те погледне и единственото, което ще види, са кучешките ти зъби. Никога няма да ми прости, защо не разбираш това?

При последното изречение гласът ми замря и аз зарових лице в дланите си. Страхотно. Сега не се преструвах. Вече имах мигрена.

— Права си, майка ми е мъртва. Никога няма да разбере какво щеше да си помисли за мъжа, в който съм се превърнал. Дали щеше да се гордее... или да ме презира за изборите, които съм направил. Но едно ще ти кажа — ако тя беше жива, щях да се разкрия пред нея. Напълно. Тя щеше да го заслужава, а и честно казано, аз също. Но сега не става дума за мен. Виж, не настоявам да се запозная с майка ти. Просто смятам, че рано или късно ще ти се наложи да се помириш със себе си. Не можеш да отричаш вампира в себе си и не бива да

продължаваш да се наказваш за присъствието му. Трябва да разбереш коя си, какви са нуждите ти и да не се извиняваш заради тях. Нито на мен, нито на майка си, нито на когото й да било друг.

Той се озова до вратата, преди да осъзная какво прави.

— Тръгваш ли си? Ти... късаш ли с мен?

Боунс се обърна.

— Не, Котенце. Просто ти давам възможност да обмислиш нещата, без да съм наоколо и да те разсейвам.

— Ами Хенеси? — Сега използвах злодея като извинение.

— Франческа все още няма нищо конкретно, а ние не можем да го открием сами. Малко почивка няма да навреди. Ако нещо се случи, ще ти се обадя. Обещавам. — Той ме изгледа продължително, преди да отвори вратата. — Довиждане.

Чух как я затвори, но мозъкът ми не отбеляза това. Седях така дващсет минути, втренчила поглед във вратата, и тогава долетя почукване.

Скочих с облекчение.

— Боунс!

Там обаче стоеше млад мъж с униформа.

— Пицата ви — рече той с отработено приветлив глас. — Седемнайсет и петдесет.

Замаяна, му дадох дващсетачка и му казах да задържи рестото, после затворих вратата и заплаках.

ГЛАВА 20

Тими ме гледаше със същия откачен интерес, с който се наблюдава непредсказуем вирус под микроскоп.

— Ще изядеш още половин килограм? Застинах, държейки лъжицата над шоколадовия сладолед, и предизвикателно повдигнах вежди.

— Защо?

Той се загледа в двете празни кутии край краката ми. Или пък зяпаше бутилката джин, подпряна до мен върху канапето. Както и да е.

— Просто питам!

Бяха изминали четири дни, откакто не бях нито виждала, нито чувала Боунс. На някой може и да не му се стори прекалено дълго, нали? Е, на мен ми се струваха като седмици. Тими разбираше, че нещо става. От тактичност или страх не ме бе попитал защо един определен мотор отдавна не е бил паркиран на алеята пред сградата ни.

Механично изпълнявах ежедневните си задълженията. Посещавах лекциите. Учех като луда. Ядях сладки неща и полуфабрикати, докато нивото на инсулина ми не се вдигна опасно. Но не можех да спя. Не понасях дори да легна в леглото, защото не спирах да протягам ръка, за да докосна някого, който не бе там. По сто пъти на ден вдигах телефона и преди да съм набрала номера му, го оставях, защото не знаех какво да кажа.

Тими ме спасяваше от мъката. Идваше на гости, часове наред гледахме филми, говорехме или мълчахме в зависимост от настроението ми, просто бе до мен. По-благодарна не можех и да му бъда, но продължавах да се чувствам самотна. Не беше негова вината, че трябваше да се преструвам, да внимавам какво казвам и както обикновено, да прикривам едната половина от себе си. Не, вината не бе негова. Моя беше, защото прогоних единствения човек, който безрезервно ме приемаше с всичките недостатъци и странности на двете ми половинки.

— Това е истина, знаеш ли — каза той и кимна към телевизора.
— Те съществуват.

— Кои?

Всъщност не обръщах внимание на филма, прекалено бях вгълбена в собствения си вътрешен смут.

— Мъжете в черно. Тайни правителствени агенти, които контролират извънземните и паранормалните феномени. Наистина съществуват.

— Хм — казах без капка интерес. Както и вампирите, приятелче. Всъщност ти дори седиш до един от тях. Е, почти.

— Знаеш ли, чух, че този филм се базира на действителни събития.

Хвърлих бегъл поглед към телевизора и видях Уил Смит да се бори с гигантско извънземно чудовище. А, „Мъже в черно“.

— Възможно е. — Гигантска извънземна хлебарка, която яде хора? Едва ли бях подходящият човек да твърди, че това е пълна глупост.

— Някога ще ми кажеш ли защо скъсахте?

Това привлече вниманието ми.

— Не сме скъсали — отрекох незабавно, повече пред себе си, отколкото пред него. — Просто си дадохме почивка, за да преосмислим нещата и, ъм, да погледнем от друг ъгъл връзката си, така че... Аз го натиках в гардероба! — признах засрамено.

Тими облеци очи.

— Той още ли е там!

Изражението му бе комично, но чувството ми за хумор не се събуди.

— В неделя майка ми се отби неочаквано, аз откачих и го натиках в гардероба и докато тя не си тръгна, той остана там. След това се случи всичко това с „премислянето“. Мисля, че взе да му писва от проблемите ми, а по-лошото е, че не го виня.

Тими се бе възстановил от шока.

— Защо майка ти мрази чужденците толкова много?

Как да му обясня?

— Ами... нали си спомняш, че ти казах, че имаме нещо общо, защото и двамата не познаваме бащите си? В моя случай всичко е малко по-сложно, отколкото в твоя. Моят баща е... англичанин. Той е

изнасил майка ми и тя... оттогава мрази англичаните. Знаеш, че гаджето ми е англичанин и аз съм, ъм, наполовина англичанка, а майка ми никога не е била щастлива от този факт. Ако разбере, че се срещам с англичанин, тя, ъ-ъ, ще си помисли, че ѝ обръщам гръб и че се превръщам в... чужденка.

Тими намали звука на телевизора. Изражението на лицето му бе нерешително, но после изправи рамене.

— Кати... това е най-тъпата причина, която някога съм чувал.

Въздъгнах.

— Ти не разбираш.

— Виж, приятелят ти ме плаши — откровено продължи той. — Но ако той се държи добре с теб, а майка ти не го харесва само защото е англичанин, тогава оставам на мнението си, че е тъпо. Майка ти не може да мрази цяла държава заради един-единствен човек! Всеки има недостатъци, които дразнят околните, но майка ти трябва да бъде позагрижена дали те прави щастлива, а не да отдава такова значение на произхода му.

Онова, което казваше, звучеше толкова простичко! Толкова елементарно, че можеше да приключи изречението си с: „Ми така, де!“ Чрез откаченото си обяснение бях описала ситуацията съвсем точно и изведнъж ми просветна, че наистина беше простичко. Или щях да изживея остатъка от живота си, наказвайки се заради кръвта, течаща във вените ми, както Боунс се бе изразил, или... нямаше. Просто. Толкова невероятно просто, че през цялото време не бях успяла да стигна до този извод.

— Тими — казах му с абсолютна увереност, — ти си гений.

Обърканото му изражение се завърна.

— Ъм?

Станах, целунах го по устата и забързах към телефона.

— Ще му се обадя — обявих. — Имаш ли някой съвет относно извинението? Защото и в това не съм добра.

Тими все още седеше поразен на мястото си.

— Какво? О! Кажи, че съжаляваш.

Усмихнах му се сияеща.

— Гений — повторих, докато набирах номера на Боунс.

Той вдигна при първото позвъняване.

— Франческа?

Застинах, внезапно останала без думи. Добре де, не това бях очаквала! Секунда по-късно той отново заговори:

— Котенце, това си ти. Вече пътувам към теб. Нещо не е наред.

— Какво? — попитах, забравила притеснението си от начина, по който бе вдигнал телефона.

— Облечи се, ако още не си. Сега затварям. Трябва да държа линията свободна. Ще бъда при теб до пет минути.

Той затвори, преди да успея да го попитам каквото и да било друго. Тими ме наблюдаваше очаквателно.

— Е?

Започнах да навличам пуловер над тениската си. Навън беше студено. Анцугът щеше да свърши работа, но Тими трябваше да си върви, за да си взема ножовете.

— Той идва, но трябва да заминем веднага. Нещо... нещо се е случило.

Тими се изправи, пристъпи от крак на крак и след това изрече на един дъх:

— Ако с него не се получи, ще помислиш ли дали не искаш да излезеш с мен?

Замръзнах по средата на обуването. Леле! Ето това не го бях очаквала.

— Знам, че не съм чаровен и ми липсва излъчването на лошото момче като него, но ние с теб наистина се разбираме много добре, а и майка ти вече и без това си мисли, че съм ти гадже, така че... Така да се каже, съм предварително одобрен — дръзко завърши той. — Какво ще кажеш?

Че ако Боунс можеше да те чуе, това щяха да бъдат последните ти думи.

— Тими, всяко момиче ще бъде истински щастливо да излиза с теб. Всяко момиче, включително и аз, но се надявам нещата с моя приятел да се оправят, затова нали разбираш, че в момента не мога да отговоря на подобен хипотетичен въпрос.

Не исках да го наранявам, а и честно казано, не ги умеех тези неща. Да отказвам любезно на някого, не бе от силните ми страни. Обикновено, когато отхвърлях някого, аз забивах кол в сърцето му с ехидна усмивка и казвах: „Гепих те!“

Слава Богу, шумът от свирещи гуми на мотор прекъсна по-нататъшни разговори. Очите на Тими се ококориха от страх. Избяга от апартамента ми с едно бързо: „Лека нощ!“, а аз отидох в спалнята и извадих оръжията си, прибрани в кутия под леглото. Само това действие показва, че с Тими никога не бихме могли да бъдем двойка. Не заради липсата му на чар или заради факта че исках да бъда единствено с мъжа, който в момента изкачваше стъпалата към апартамента ми. Просто има неща, които не могат да бъдат обяснени. И предварителното одобрение на майка ми не можеше да промени това.

Нямах възможност да споделя с Боунс за полученото просветление. Когато влезе в жилището, той ме изпревари, изричайки:

— Мисля, че са спипали Франческа.

Ох, мамка му. Моментално се разкаях за всяка зла мисъл по неин адрес.

— Какво се е случило?

Той закрачи напред-назад раздражено.

— Преди два дни ми се обади и каза, че е на път да разбере самоличността на онзи, който се грижи за юридическите проблеми на Хенеси. Не бил съдия или полицейски началник, а някой много по-високо в йерархията. Повече не можа да ми каже, защото още нямаше достатъчна информация. После преди около час се обади и беше много притеснена. Каза, че иска да се оттегли от операцията, защото онова, в което Хенеси бил замесен, било прекалено голямо. Предложих ѝ да се срещнем тази вечер и тъкмо обмисляхме къде да стане това, когато тя каза: „Някой идва“ и проклетият телефон прекъсна. Оттогава не съм я чувал.

— Знаеш ли откъде ти се е обадила?

Очите му мятаха зелени искри.

— Разбира се, че не! Ако знаех, вече щях да пътувам натам!

Отстъпих заради гнева в гласа му. Той изсумтя извинително и ме придърпа към себе си.

— Съжалявам, Котенце. Заради тази история съвсем забравих добрите си обноски. Не мога да си представя какво толкова я е изплашило, че да иска да се откаже, но ако Хенеси я е хванал да го шпионира, то е нищо в сравнение с онова, което ще ѝ причини, за да я накаже.

Боунс не преувеличаваше. Може и да не харесвах Франческа, но от мисълта за всичко, което може би изтърпяваше в момента, ми се догади.

— Всичко е наред. Не е нужно да се извиняваш. Виж, нека за момент предположим, че нещата не стоят толкова зле, и да помислим. Ако ѝ се е наложило бързо да се спаси и все още няма възможност да ти се обади, къде би отишла? Има ли място, където щеше да се чувства защитена? Ти я познаваш. Опитай да се поставиш на нейно място.

Пръстите върху рамото ми се стегнаха. Не че ме заболя, но не беше и като масаж. По изражението му отгатнах, че дори не осъзнава движението.

— Предполагам, би отишла в „Хапка“. Това е единственото място в околността, където насилието е забранено. Струва си да опитаме. Ще дойдеш ли с мен?

Изгледах го.

— Мислиш, че можеш да ме спреш ли?

Той за малко да се усмихне, но лицето му остана прекалено разтревожено.

— Точно в момента се радвам, че не мога.

В клуба, в който бяхме излезли на първата си среща и в който ме бяха дрогирали, нямаше и следа от Франческа. Същата мускулеста жена охранител стоеше на входа и Боунс я дръпна настрана, за да ѝ даде номера на мобилния си, в случай че по-късно Франческа се появеше. После опитахме да я намерим в хотела, в който преди няколко седмици се бяхме срещнали с нея. Нищо. Боунс се обади на Спейд, който все още бе в Ню Йорк, но и той не я бе чувал. Докато часовете се влачеха без никакви новини, Боунс ставаше все по-мрачен и по-мрачен. Явно бе, че случката нямаше да има щастлив край като в приказките. Чувствах се безпомощна.

Преди зазоряване отново проверихме в хотела и в „Хапка“, просто за всеки случай, но не извадихме късмет. Мобилният на Боунс не извъня нито веднъж. Той подкара обратно към апартамента ми, когато ненадейно намали скоростта на мотора и отби край пътя.

Пред нас, на около три километра и нещо, святкаха синьо-червените лампи на множество полицейски коли. Няколкото коли на пътя толкова рано сутринта биваха отбивани в една от лентите на

шосето. Останалите три ленти бяха затворени със сигнални светлини, ограждащи и пространство извън пътя.

— Явно е станала катастрофа, трябва да минем по друг път — казах, преди да се огледам наоколо и да получа усещане за дежа вю. — Това място ми изглежда познато...

Лицето му бе като каменна плоча, когато се извърна към мен.

— И би трябвало. Тук те завлече Хенеси, за да ти изпие кръвта. Е, не точно тук. Там, отпред, където са ченгетата.

Втрених се в него, а после и в мигащите светлини нагоре по пътя, които сега вече ми се струваха много по-зловещи.

— Боунс...

— Мога да ги чуя — рече той с равен, безчувствен глас. — Намерили са тяло.

Ръцете му се бяха свили в юмруци около дръжките на мотора и аз много нежно го побутнах.

— Може пък да не е тя. Продължавай напред.

Той подкара мотора и напусна аварийната лента, кратко нареждайки ми да не си свалям каската при никакви обстоятелства. Знаех, че не иска никой да вижда лицето ми, в случай че ни наблюдаваха.

Заради бавната скорост и престрояването на колите ни отне над трийсет минути да пропътуваме трите километра и да стигнем до мястото, където оживлението бе най-голямо. Сега и аз чух насъбралите се полицаи да говорят, обаждаха се по радиостанцията и викаха съдебен лекар, подробно записаха как е било открито тялото...

Всички преминаващи оттам си изкълчваха вратовете да зяпат, така че полицаят, който регулираше движението, вероятно не обърна кой знае какво внимание на погледа, който Боунс хвърли на тялото на земята, което бе и центърът на внимание. Аз успях да видя съвсем малко... и ръцете ми се сключиха около Боунс още по-плътно.

Пред полицая, навел се да оглежда трупа на земята, се стелеха дълги черни къдрици. Докато мъжът прилежно фотографираше, масивното му тяло прикриваше по-голямата част от гледката, ала тази коса не можеше да бъде сбъркана.

А и ръката, от която се виждаше само част, беше на скелет.

Така се бях вцепенила от вида на останките на Франческа, напълно разложени, отговарящи на истинската ѝ възраст, че не

забелязах отклоненията от маршрута, които Боунс направи. Той мина по заобиколни пътища и през местности без пътища, докато накрая не наближихме гората, която се простираше в близост до пещерата. Ако някой бе опитал да ни последва, отдавна щеше да се е загубил. Сетне без усилие Боунс пренесе мотора с една ръка през последните три километра, за да избегне шума, а аз вървах край него. Чак когато се озовахме в пещерата, аз заговорих:

— Съжалявам. Знам, че това не би те утешило, но съжалявам, че Хенеси я е убил.

Боунс ме погледна и слаба горчива усмивка изви устните му.

— Не е бил той. Би й причинил всевъзможни неща, но не и да я убие веднага. Тялото й е оставено там най-много час-два след като говорих с нея. Хенеси щеше да я държи жива с дни, докато изтръгне от нея и последната подробност, която ми е разкрила. Нито пък някой от главорезите му би посмял да я убие зад гърба му.

В това нямаше никакъв смисъл.

— Какво искаш да кажеш? Тогава кой я е убил?

Устните му се извиха още повече.

— Франческа се е самоубила. Това е единственото логично обяснение. Навярно е била в капан, осъзнала е, че няма накъде да бяга, и се е самоубила. Отнело й е едва секунда да забие сребърен кол в сърцето си, а след това няма кой знае какво да се прави. Хенеси я е оставил там, където без малко да го убия, като послание, че знае на кого го е предала тя.

Не можех да си представя изключителната смелост, която е била необходима на Франческа, за да направи това. Напомни ми за индианеца, който бе дал пещерата на Боунс. Той бе решил, че начинът, по който ще умре, е единственият му останал свободен избор. Последна битка преди края.

— Твоето участие в това приключи, Котенце. Свърши.

Безкомпромисният му тон ме изтръгна от размишленията ми.

— Боунс — нежно рекох. — Знам, че си разстроен...

— Глупости. — Той ме сграбчи за раменете, а гласът му стана тих и настойчив. — Не ми пука колко си ядосана или с какво ще ме заплашиш. Скъсай с мен, никога повече не говори с мен, каквото искаш, но аз няма да продължа да те използвам навън като примамка за типове, от които Франческа толкова се е страхувала, че е предпочела

да отнеме живота си, вместо да зависи от милостта им! Няма да го понеса, ако трябва да чакам обаждане от теб, което така и няма да получа, или ако намеря твоето тяло, проснато на мръсната земя...

Той се извърна, но не и преди да зърна нещо розово да проблясва в очите му. Това смекчи гнева ми към него, задето ми нареждаше какво да правя.

— Ей. — Лекичко подръпнах ризата му. Когато той не се обърна, аз се притиснах към него. — Няма да ме загубиш. Тя е била сама, ти не си бил с нея, за да я пазиш. Вината не е твоя, но заради Франческа си длъжен да продължиш преследването на Хенеси. Тя даде всичко от себе си, навярно е имала своите си причини, но това не променя стореното от нея. Ти няма да се откажеш, нито пък аз. Трябва да имаме вяра. Хенеси ще е уплашен, защото няма да знае какво ти е казала. Ще е достатъчно уплашен, за да стане немарлив и да допусне грешки. Преследваш го от единайсет години, преди никога не си бил толкова близо до целта! Вече не можеш да обърнеш гръб и аз няма да позволя да ме изплаши. Ще го пипнем. Както и всяко алчно копеле от бандата му. И те ще знаят, че са били победени от теб... и от твоя Мрачен жътвар, който не е срещал вампир, когото не се е опитал да убие.

Когато чу името, с което ме бе нарекъл в гнева си през онази сутрин, когато спипахме Лола, той издаде задавен звук. После се обърна и ме придърпа в прегръдките си.

— Ти си моят Червенокос жътвар и ми липсваше ужасно.

Въпреки всичко случващо се, в мига, в който го чух да казва, че съм му липсвала, се почувствах щастлива.

— Боунс, когато днес ти се обадох, преди... преди да разбера за Франческа... исках да ти кажа, че най-сетне съм открила коя съм и от какво имам нужда. Ти ми каза, че след като осъзная това, не трябва да се извинявам на никого. Затова и няма да се извинявам.

Той се отдръпна, а погледът му стана предпазлив.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че се влияя от настроенията си, че съм неуверена, тесногръда, ревнива, склонна към насилие кучка и искам да ми обещаеш, че това няма да те притеснява, защото съм такава, а ти си този, от когото се нуждая. Не е изминал и миг от седмицата, през който да не си ми липсвал, и не искам да прекарам дори и един ден, разделена от теб. Ако майка ми не ме иска, защото имам връзка с

вамфир, то това си е нейно решение, но аз направих своето и няма да се извинявам за него, нито пък ще го променя.

Той толкова дълго не каза нищо, че се притесних. Да не би да съм била прекалено откровена в самооценката си? Тя определено не бе прозвучала като текст, който бихте пуснали в обява за запознанство, но се бях опитала да изясня нещата...

— Би ли повторила това? — попита най-накрая и друга емоция измести напрежението, изписано върху лицето му. — Страх ме е, че съм си загубил ума и че току-що получих халюцинация и чух това, за което копнея от толкова отдавна.

Вместо отговор го целунах, толкова се радвах, че отново съм в прегръдките му, че не можех да спра да го докосвам. Всъщност до този миг не бях осъзнала напълно колко много ми бе липсвал. Въпреки ужасяващите обстоятелства около смъртта на Франческа, това бе най-щастливият момент, откакто Боунс бе напуснал апартамента ми преди пет дни.

Боунс плъзна ръце по тялото ми и ме целуна толкова страстно, че останах без дъх. Задъхана, откъснах устни от неговите. Устата му се прехвърли върху шията ми, прокара език по сънната ми артерия и лекичко засмука мястото. Туптенето в гърлото ми се прехвърли заедно с движенията му върху други части на тялото ми и аз задърпах деколтето на тениската си, за да му осигуря по-добър достъп.

Той свали тениската през главата ми и прекъсна целувката само за секунда. Кучешките му зъби, сега напълно показали се заради обзелото го желание, се допряха до врата ми, докато ме докосваше с устни. Боунс никога не нарани кожата ми, без значение колко разгорещени бяхме. Много внимаваше да спази границите, които му бях определила, макар че аз определено не можех да кажа същото за себе си. Завладяна от страстта, му бях нанесла повече кървящи рани, отколкото можех да преброя, но той никога не ме упрекна за този двоен стандарт. Зачудих се дали сега мислеше за това, докато милваше шията ми точно както обичах. Дали се въздържаше? Болката, която чувствах вътре в себе си, изгарящият глад да го почувствам дълбоко в тялото си... той чувстваше ли същото, но по по-различен начин? Трябваше ли да го потиска, защото аз отказвах да приема тази част от него, въпреки че той безусловно ми бе подарил сърцето си?

Боунс плъзна устни надолу към гърдите ми, но аз го дръпнах обратно към шията си.

— Не спирай — прошепнах и имах предвид точно това.

Той явно усети по гласа ми, че не говоря за любовната игра, защото се напрегна.

— Какво означава това, Котенце?

— Преодолявам предишните си предразсъдъци. Ти си вампир. Ти пиеш кръв. Аз съм пила твоята и искам и ти да пиеш от моята.

Той ме гледа в продължение на един дълъг миг и после поклати глава.

— Не. Ти не го искаш наистина.

— Зъбите ти не ме плашат — промълвих. — Нито пък ти. Искам кръвта ми да е в теб, Боунс. Искам да знам, че тече във вените ти...

— Не ме изкушавай — промълви той и се извърна със свити юмруци. О, да, той го желаше, а аз исках да му го дам заедно с всичко останало, което бях възпирала.

Застанах пред него.

— Не те изкушавам. Аз настоявам да пиеш от мен. Хайде. Разруши и тази последна стена, издигаща се между нас.

— Не е нужно да ми доказваш каквото и да е — възрази той, все още отказвайки ми, но твърдостта му отслабваше. Долавях как гладът му се надига. Въздухът около нас сякаш се наелектризира и очите му засветиха в най-яркото зелено, което бях виждала у него.

Обвих ръце около тялото му и докоснах шията му с устни.

— Не се страхувам.

— Но аз се страхувам. Ужасно се страхувам, че после ще съжаляваш.

Докато казваше това, обви ръцете си около мен. Притиснах се в него и чух как, съскайки, поема въздух, когато телата ни се потъркаха едно в друго. Устните ми се преместиха върху ухото му, ухапах го и той потрепери.

— Искам го. Покажи ми, че не е трябвало да чакам толкова дълго.

Ръката му отметна косата ми настрани и устните му се впиха в шията ми. Задъхах се, когато езикът му напипа сънната ми артерия по много по-хищнически начин от когато и да било преди. Той стисна устни и усетих натиска на зъбите му. Сърцето ми вече блъскаше в

гърдите. Със сигурност можеше да усети туптенето му върху устните си.

— Котенце — простена той срещу кожата ми, — сигурна ли си?

— Да — прошепнах. — Да.

Кучешките му зъби потънаха в шията ми. Приготових се да посрещна болката, но тя така и не дойде. Дълбоко, продължително всмукване ме накара да застина от изненада. Не беше, както когато Хенеси ме ухапа. Не ме болеше. Напротив. Започнах да усещам омайна топлина, разливаща се из тялото ми. Сякаш бяхме разменили ролите си и кръвта, която се изливаше в неговата уста, хранеше и мен. Горещината нарасна и ме понесе със себе си, обвих ръце около врата му, за да го придърпам по-близо.

— Боунс...

Той засмука още по-силно и ме вдигна, когато коленете ми омекнаха. Отпуснах се на гърдите му, шокирана от факта, че всяко негово всмукване ми носи по-голяма наслада, докато не почувствах, че ще се разтопя в ръцете му... изгубена в този неочакван екстаз.

Цялата ми вселена се смали, съществуваше единствено биещото ми сърце, задъханото ми дишане и постоянният приток на кръв из цялото ми тяло. Почувствах тялото си както никога досега, разбрах как е свързано чрез всяко нервно окончание, всяка клетка, съдържащо самата есенция на живота. Искях кръвта ми да тече в него и копнеех да го изпълни, докато се удави в мен. Сякаш бях безтелесна, носеща се над земята, и тогава обгръщащата ме топлина се превърна в поток от течна лава.

— Да. Да!

Не знам дали го казах на глас, защото реалността изчезна. Чувствах единствено топлината, разливаща се в мен, нарастваща, докато кръвта ми не закипя. И тогава внезапно сетивата ми отново възприеха ясно света.

Когато отворих очи, открих, че съм увита в одеяло. Бледи ръце ме прегръщаха и някак си знаех, че е минало много време, въпреки че нямаше часовник, който да погледна.

— Тъмно ли е навън? — попитах и инстинктивно опипах шията си. Никаква подутина, само гладка кожа. Беше изумително, че не бе останала и следа, въпреки че тялото ми все още тръпнеше.

— Да, вече е тъмно.

Обърнах се с лице към него и ахнах, когато студените му крака докоснаха моите.

— Леденостуден си!

— Ти отново открадна завивката.

Погледнах се. Бях се увила в цялото одеяло.

Боунс, който се беше сгушил в мен, трябваше да се задоволи с края на завивката. Явно бе преувеличил.

Разопаковах се и го загърнах с половината завивка, потрепервайки, когато студената му плът докосна голата ми кожа.

— Съблякъл си ме, докато съм сияла? Не си се възползвал, нали?

— Не, това беше предпазна мярка — отвърна той, опитвайки се да срещне погледа ми. Едва тогава забелязах колко е напрегнат, сякаш от най-малкото докосване щеше да се разпадне. — Съблякох те и скрих дрехите ти, така че, ако се събудиш ядосана заради случилото се, да не можеш да избягаш, без преди това да поговорим.

Ето ти мъж, който се учеше от преживяното. За малко да се усмихна, като си представих как крие дрехите ми под различни камъни. После обаче се стегнах.

— Не съм ядосана. Исках го и беше... невероятно. Не знаех, че ще се почувствам така.

— Толкова се радвам, че го казваш — промълви той. — Обичам те, Котенце. Не мога да ти опиша колко много те обичам.

От прилива на чувства сърцето ми щеше да изхвърчи от гърдите ми. Очите ми се наляха със сълзи от емоцията, която безмълвно пишцеше да бъде изразена гласно.

Той видя сълзите.

— Какво има?

— Ти няма да спреш, докато не получиш всичко от мен, нали? Тялото ми, кръвта ми, доверието ми... и пак няма да ти е достатъчно.

Боунс знаеше за какво говоря и отговорът му последва незабавно:

— Най-много от всичко искам сърцето ти. Повече от всичко друго. Напълно права си, няма да спра, докато не го получа.

Сълзите закапаха по бузите ми, защото повече не можех да ги преглъщам. Не знаех как бях успявала толкова дълго да задържам истината в себе си.

— Вече го имаш. Така че можеш да спреш.

Тялото му се вцепени.

— Наистина ли?

Несигурност, но и усилващо се вълнение изпълниха погледа му, впит в моя. Кимнах, устата ми бе толкова пресъхнала, че не можех да проговоря.

— Кажи го. Имам нужда да чуя тези думи. Изречи ги.

Облизах устни и прочистих гърло. Нужни ми бяха три опита, докато възвърна гласа си.

— Обичам те, Боунс.

От раменете ми падна тежест, която дори не подозирах, че съществува. Странно колко много се бях бояла от нещо, което не би трябвало въобще да ме плаши.

— Отново. — Той започнала се усмихва и красива, истинска радост запълни празнината, която бях носила със себе си цял живот.

— Обичам те.

Той зацелува челото, бузите, клепачите и брадичката ми с меки като перце докосвания, които обаче ме разтърсиха като сблъсък с локомотив.

— Още веднъж. — Молбата му прозвуча приглушено, тъй като устата му бе върху моята и аз прошепнах думите.

— Обичам те!

Боунс ме целува, докато не ми се замая главата, а светът се преобърна, въпреки че лежах на леглото. Той спря за миг само за да прошепне върху устните ми:

— Определено си заслужаваше чакането.

ГЛАВА 21

— Катрин, не си си идвала у дома от четири седмици. Знам, че си заета в колежа, но трябва да ми обещаеш, че ще си дойдеш за Коледа.

Чувството ми за вина се обади, докато премествах слушалката на телефона от едното си ухо на другото, чакайки филийките да се препекат и да изхвъркнат от тостера. Пружината на уреда обикновено ги изстрелваше и те падаха на плота.

— Казах ти, мамо, ще си дойда за Коледа. Но преди това ще бъда много заета. Уча като побъркана. Предстоят ми изпити.

Не това обаче ангажираше времето ми. О, учех, но не за колежа. Не, двамата с Боунс проучвахме всички документи, до които успяхме да се доберем, за да открием за кого бе говорила Франческа, когато бе съобщила за стоящия „по-високо в йерархията“ от полицейски началник или съдия. Като взехме предвид факта, че навярно това бе човек с власт над полицейското управление, както и липсващите или подправени доклади, стигнахме до извода, че основният ни заподозрян е кметът на Кълъмбъс. Наблюдавахме го. Следяхме го, подслушвахме телефона му, проучвахме миналото му и какво ли още не. До момента нищо не бе изскочило, но това можеше да значи, че той просто е внимателен. Все пак го наблюдавахме само от девет дни.

— Още ли се виждаш с Тими? Моля те, кажи ми, че ползвате презервативи.

Поех дълбоко дъх. Бях се изправяла лице в лице с кръвожадни чудовища и не се бях чувствала така притеснена, но това бе разговор, който отлагах прекалено дълго.

— Всъщност исках да поговорим за това. Защо не дойдеш този уикенд? Тогава... всички можем да седнем и да си поговорим.

— Не си бременна, нали? — попита ме моментално тя.

— Не. — *Но когато чуеш това, ще ти се иска да бях.*

— Добре, Катрин. — Сега вече не звучеше така разтревожена, но все още не бе напълно спокойна. — Кога?

Преглътнах мъчително.

— В петък, седем часа?

— Добре. Ще донеса пай.

А аз ще стрия малко валиум и ще го сложа в кафето, защото ще имаш нужда от него.

— Добре. Ще се видим тогава. Обичам те, мамо. — Без значение дали след срещата ще продължиш да ме обичаш.

— Има някой на вратата, Катрин. Трябва да затворя.

— Добре, чао.

Затворих. Е, готово. По-късно, когато се срещнех с Боунс, щях да му кажа. Понеже го познавах, предположих, че ще се зарадва. Бедничкият, не знаеше какво го очаква.

Около трийсетина минути по-късно на вратата ми се почука и аз се стреснах. Тими не беше в града, бе заминал на гости при майка си. Както обикновено, Боунс си беше тръгнал преди зазоряване, което значеше, че отвън можеше да е единствено хазяинът ми господин Джоузеф, особено като се имаше предвид, че току-що бях приключила да говоря с майка си. Щом обаче погледнах през шпионката да видя кой е, видях непознати лица. Не познавах нито единия от двамата.

— Кой е?

Излъчването на мъжете пред вратата бе човешко, затова не грабнах коловете си.

— Полиция. Инспектор Мансфийлд и инспектор Блек. Катрин Кроуфийлд?

Полиция?

— Да? — Все още не отварях вратата.

Последва неловка пауза.

— Ако обичате бихте ли отворили вратата, госпожице? Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Тонът му ми подсказа, че не му се нрави да говори през затворената врата. Трескаво сригах под дивана коловете, които за всеки случай винаги бяха наблизко.

— Само секунда! Не съм облечена.

Напъхах другите си оръжия в куфар и го бутнах под леглото. Сложих си халата, за да създам впечатление на току-що облякла се

жена, и отворих вратата.

Онзи, който изглеждаше на около петдесет, се представи като инспектор Мансфийлд, а по-младият, който бе може би в средата на трийсетте, беше инспектор Блек. Инспектор Мансфийлд ми връчи визитка с името и телефона си. Взех я, ръкувах се с тях и хвърлих бегъл поглед към значките, които ми показаха.

— Тези може да са купени от битака, но аз не бих могла да открия разликата, така че моля да ме извините, но ще говорим на вратата.

Гласът ми бе хладен, но учтив, докато мислено ги преценявах. Не ми се струваха заплашителни, ала външният вид подвеждаше, а и ние знаехме, че Хенеси има свои хора сред униформените.

Инспектор Мансфийлд също ме изгледа преценяващо и погледът му бе пронизващ. Надявах се да изглеждам като типичната невинна студентка.

— Госпожице Кроуфийлд, ако това ще ви накара да се чувствате по-добре, можете да се обадите в управлението и да проверите номерата на значките ни. През това време ще почакаме. Тогава ще можем да влезем, за да не стоим отвън.

Добър опит, но няма начин, момчета.

— А, всичко е наред. За какво става дума? Някой да не е обрал пикапа ми? В последно време често се случва в района на колежа.

— Не, госпожице, не сме тук заради пикапа ви, но се обзалагам, че се досещате защо бихме искали да говорим с вас, нали така?

— Не, не се сецям и не ми се нрави тази загадъчност, инспекторе.

Сега гласът ми стана малко по-рязък, за да им дам да разберат, че си нямаха работа с тресяща се купчина желе. В каквото се бяха превърнали вътрешностите ми.

— Е, Катрин Кроуфийлд, и ние не харесваме загадките. Особено онези, които включват убити майки и изровени трупове. Познавате ли Фелисити Съмърс?

Името ми говореше нещо, но проклета да бях, ако им го признаех.

— Не, коя е тя? И за какво говорите? Това да не е някаква шега?

Гледах ги с широко отворени очи, сякаш не бях момиче, заровило над дузина типове в земята. Когато стана дума за „изровени трупове“,

се уплаших, че коленете ми ще омекнат. Слава на Бога обаче, стоях здраво стъпила на земята.

— Била е на двайсет и пет, майка, изчезнала е преди шест години, докато е била на гости при приятелка. Разложеният ѝ труп бе открит преди осем седмици в щата Индиана^[1] от неколцина ловци. Обаче колата ѝ, тъмносин пасат, модел от хиляда деветстотин деветдесет и осма, бе намерена на дъното на Силвър Лейк^[2] преди две седмици. Нещо от това да ви звучи познато?

Сега вече знаех коя е тя, понеже бях видяла документите на колата в нощта, когато убих първия си вампир. Същият, който ме бе откарал при Силвър Лейк в хубав тъмносин пасат. Мамка му, бяха открили колата, от която се бях отървала.

Аз обаче замигах насреща им с наивно объркване и поклатих глава.

— Защо да ми звучи познато? Никога дори не съм ходила в Индиана. Откъде бих могла да познавам горката жена?

Наистина горката жена. Знаех много по-добре от тези двама самодоволни гадняри как вероятно се е мъчила тя.

— Защо не ни каните вътре, госпожице Кроуфийлд? Да не би да криете нещо?

Отново този натиск. Явно не бяха издействали заповед за обиск, иначе нямаше толкова да се натискат да ги поканя.

— Ще ви кажа защо не ви каня вътре. Защото дойдохте пред вратата ми да ме разпитвате за мъртва жена, сякаш би трябвало да знам нещо за случая, а това не ми харесва. — Готово. Скръстих ръце пред гърдите си, за да демонстрирам възмущение.

Мансфийлд се приведе към мен.

— Добре, ще играем по вашите правила. Знаете ли защо обезглавен труп е заровен на около стотина метра от мястото, на което открихме колата на госпожа Съмърс? Или защо трупът е на почти двайсет години? Питам ви защо някой би изровил труп, би отрязал главата му, би го облякъл в съвременни дрехи и би го заровил до мястото, където се е отървал от колата на жертвата, а самата тя е намерена в друг щат? Имате ли някаква представа защо някой би направил подобно нещо?

Е, точка за Боунс. Беше се оказал прав, че първите вампири, които бях убила, са били млади.

— Не знам защо някой би направил подобно нещо. Не знам защо хората правят много от странните неща, които се случват на този свят. — Това бе самата истина. — Но това, което със сигурност не знам, е защо ми казвате всичко това.

Малка злобна усмивка разкриви лицето на Мансфийлд.

— О, добра сте. Просто едно мило момиче от провинциален малък град, а? Но мен не можете да излъжете толкова лесно. Знам, например че през нощта на двайсети ноември две хиляди и първа година мъж, чието описание съвпада с това на похитителя на Фелисити Съмърс, е видян да напуска клуб „Галакси“ с високо, младо червенокосо момиче. И двамата са потеглили с тъмносиния пасат, модел от хиляда деветстотин деветдесет и осма година, собственост на Фелисити. Тогава бяхме пуснали пасата за издирване и се оказа, че е бил спиран в Кълъмбъс онази нощ. По някаква причина полицаят се е объркал и е пуснал заподозрения да си върви, но не и преди да се обади и да провери регистрационния номер на колата. Когато инспектор Блек направи допълнителни проучвания, откри, че същата нощ дядо ви се е обадил в полицията, защото сте излезли и не сте се прибрали. Сега звучи ли ви познато?

Беше като в криминалните сериали, само че ужасяващо истинско.

— Не, за пети път, нищо от това не ми звучи познато. Е, измъкнала съм се през същата нощ, когато някаква червенокоса е излязла с мъж, който е предполагаемият убиец на жертвата? Нима това, че съм червенокоса, означава, че съм тази непозната?

Мансфийлд кръстоса ръце и жестът ми показва, че не е свършил.

— Ако цветът на косата бе всичко, с което разполагахме, щяхте да бъдете напълно права. Не можем да ви заподозрем само защото имате червена коса, нали така? Но новият ми партньор тук — последва кимване към инспектор Блек — навъртя доста извънредни часове и знаете ли какво успя да сглоби заради една абсурдна жалба за нападение, подадена в полицията? Вие, Катрин, вие сте идентифицирана като червенокосата, излязла онази вечер с похитителя на Фелисити Съмърс.

Мамка му. Как бяха успели да ме свържат с това. Как?

— Не знам кой е източникът ви, но е нелепо след шест години някой да се опитва да ме свърже с тази жена. Не ви ли се струва малко

странно, че съвсем ненадейно се появява някой и заявява, че аз съм била с онзи мъж?

Мансфийлд си позволи гадно подсмивване.

— Знаете ли кое намирам за странно? Как добро момиче като вас се е забъркало в това. Какви са те, сатанисти? Затова ли изравят трупове и ги обличат в съвременни дрехи? Нещо като вуду магии? Напоследък тези странни останки се появяват на доста места. Преди десетина дни имаше такъв случай недалеч от тук. Тялото беше на жена, мъртва от почти сто години! Хайде де, Катрин. Вие знаете кой върши това. Кажете ни и можем да ви осигурим защита. В противен случай ще ви пипнем заедно с тях за съучастие в убийство, заговор, мародерство и отвличане. Искате ли да прекарате остатъка от живота си в затвора? Не си струва.

Леле, какви теории имаха само. Може би беше логично, защото гледаха на нещата от типично човешка гледна точка. Защо някой ще изравя труп на отдавна мъртъв човек и ще го заравя отново? Защото човекът не е бил наистина мъртъв, естествено.

— Ще ви кажа какво знам аз. — Гневът и безпокойството изостриха тона ми. — Знам, че достатъчно се наслушах на побърканите ви теории за мъртви жени и прастари трупове. Хващате се за сламки и аз няма да бъда една от тях.

С тези думи се извърнах и затръшнах вратата. Те не понечиха да ме спрат, но Мансфийлд се провикна:

— Предполагам, че в такъв случай не познавате и Дани Милтън? Откъде мислите, че имаме името ви? Той ни каза, че преди шест години сте напуснали клуб „Галакси“ с похитителя на Фелисити. Спомня си това, защото двамата сте се скарали онази нощ и тогава той не се е обадил в полицията, защото се е притеснявал да разкрие връзката си с малолетно момиче. Той разказа всичко това на инспектор Блек тази сутрин в едно телефонно обаждане, след като инспектор Блек се натъкна на жалбата на Дани, в която се твърди, че вашият нов приятел счупил ръката му при здрависване. Е, не знаем как е била счупена ръката на Дани. Във всеки случай, не е възможно да се е случило при ръкостискане. Вие ли подредихте така дланта му? Навярно, за да го накарате да си мълчи? Той ще ни разкаже всичко, повярвайте ми. И тогава ще се върнем.

Изчаках звукът от стъпките им да заглъхне и както се бях облегла на вратата, се свлякох на пода.

Поне бях гледала достатъчно филми, за да се досетя да не вдигна веднага телефона и да не набера номера на Боунс. Възможно бе да подслушват линията. Знаеха нещо, но не достатъчно. Жалкият им опит за сплашване бе целял да захлипам признания. Е, това нямаше да се случи. Защото, като за начало, щях да се сдобия с продължителна ваканция в стая с подплатени стени и усмирителна риза. Там щях да имам възможността да разкажа на всички добри доктори, тъпчеци ме до гуша с литий^[3], за чудовищата.

Вместо да звънна по телефона, аз облякох черен ластичен клин и горнице с дълъг ръкав от същата материя, обух маратонки и вързах косата си на опашка. Нека си мислят, че ще ходя да потичам из гората. Входът за пещерата беше труден за откриване, освен ако човек не знаеше къде да търси, а те не знаеха. А дори и да опитаха, нямаше начин да поддържат темпото ми през онзи насечен и неравен терен. Мансфийлд навярно щеше веднага да получи инфаркт. Миришеше на пепелник.

Първо, не трябваше да изглежда, сякаш веднага се втурвам към местопрестъплението. Отидох в мола и в продължение на час пазарувах, докато стомахът ми се свиваше. Чак след това излязох и се отправих към пещерата.

Паркирах пикапа дори по-далеч от обикновеното разстояние от около километър. Вместо това го оставих на повече от шест километра и половина в гористата местност отвъд пещерата. В случай че имах публика, направих малко шоу — разгрях се и разтегнах крайници като нормален бегач. После спринтирах, правейки широки кръгове, за да объркам всеки, опитал се да определи посоката ми на движение.

След около шестнайсетина километра крос се шмугнах в пещерата. Боунс вече вървеше към мен с объркано, но радостно изражение на лицето.

— Котенце, не те очаквах толкова рано...

Той спря, като зърна лицето ми. Хвърлих се на врата му и избухнах в сълзи.

— Какво има?

Той ме вдигна, бързо ме отнесе в жилищната част на пещерата и ме остави на дивана. Стегнах се поне колкото да му обясня.

— Дани. Дани Милтън! Гръм да го удари, успя отново да ми го начука и този път дори не си свали дрехите! Преди малко ме посетиха двама полицаи. Благодарение на този идиот, който им е дал името ми и им е казал, че съм напуснала един клуб заедно с убиец, познай кой е основният заподозрян в неразрешен случай, включващ млада жена и странен мумифициран труп! Мисля, че ще се наложи да им пуснеш малко кръв и да промиеш мозъците им, иначе никога няма да завърша колежа. Боже, те мислят, че прикривам убиец сатанист, направо няма да повярваш какви теории имат...

Лицето му доби тревожно изражение и той стана от дивана.

— Котенце — в гласа му се долавяше смъртоносно напрежение, — вземи телефона и се обади на майка си. Веднага. Кажй й да вземе дядо ти и баба ти и да напусне къщата. Доведи ги тук, всичките.

— Да не си се побъркал? — Сега и аз се изправих, ококорила очи, защото нищо не разбирах. — Майка ми на секундата ще избяга от тази пещера, пиццейки, освен това я е страх от тъмното. А и не мога да си представя дядо и баба да останат да се крият тук долу. Историята с полицията не си струва...

— Не ми пука за полицията. — Думите му проехтяха в тишината. — Хенеси е готов на всичко, за да ме докопа, а ако не успее да се добере до мен — до всеки скъп за мен човек. Знаеш, че има връзки в полицията и сега името ти е свързано с убийство и странен съсухрен труп, тогава той ще разбере. Вече не си анонимна. Свързана си с мъртъв вампир и той трябва само да види твоя снимка, за да установи, че си същото момиче, което без малко да му докара смъртта, така че вземи телефона и разкарай семейството си от къщата.

Мили Боже, не се бях сетила за това! С треперещи пръсти взех телефона, който той ми подаде, и набрах номера. Зазвъня веднъж... втори път... трети... четвърти... пети... шести... Сълзи бликнаха в очите ми. Никога не се бавеха толкова много. О не, не, моля те... десети... единайсети... дванайсети...

— Не вдигат. Говорих с нея сутринта, преди да дойдат инспекторите. Каза, че имало някой на вратата.

Хвърчахме на мотора му сред дърветата. По изключение се зарадвах, че притежава проклетото опасно нещо. Това бе единственото

превозно средство, което можеше да се движи в тази местност с подобна скорост. Ако попаднем на полицейска проверка, щях да изглеждам дяволски виновна за всичко, в което ме обвиняваха. Бях си обула високи ботуши, в които бях скрила коловете си, сребърни ножове за мятане бяха прикрепени в ножници към бицепсите и бедрата ми, а в колана ми имаше втъкнати два пистолета със сребърни куршуми. Може би някой вече ни преследваше.

Продължавах да опитвам да се свържа със семейството си по телефона, проклинах и се молах, защото никой не вдигаше. Ако нещо се бе случило с тях, вината щеше да е само моя. Ако не бях изпила онзи натъпкан с дрога джин, щях да успея да убия Хенеси... само да не бях срещала никога Дани... Хиляди различни мъчителни мисли пронизваха съзнанието ми. Обикновено ми отнемаше час и половина да стигна от пещерата до вкъщи. Боунс обаче взе разстоянието за по-малко от трийсет минути.

Спряхме точно пред къщата и аз слязох първа, затичах се по стъпалата на верандата и отворих вратата. Щом се озовах вътре, мозъкът ми отказа да приеме онова, което видяха очите ми. Бях тичала толкова бързо, че се подхлъзнах върху червената течност, размазана по пода, и паднах. Боунс влезе по-предпазливо, но също толкова бързо, и ме вдигна на крака.

— Хенеси и хората му може още да са наблизо. Няма да бъдеш полезна никому, ако сега се пречупиш!

Гласът му бе груб, но проникна в парализираната част на мозъка ми, който бе отказал да работи при вида на всичката тази кръв. Първите сенки на здрача затъмниха небето. Бледи кехлибарени лъчи от последната слънчева светлина осветиха невиждащите очи на дядо ми, проснат на кухненския под. Гърлото му бе разкъсано. На неговата кръв се бях подхлъзнала.

Освободих се от Боунс, извадих ножовете си от ножниците им и ги стиснах, готова да ги запрата по всяко неживо нещо, което мръднеше. Следа от кръв водеше нагоре по стълбите, а алени отпечатъци от ръце оставяха зловеща диря, която ние последвахме. Боунс щателно подуши въздуха и ме притисна към парапета на стълбите.

— Чуй ме. Едва ги подушвам, затова мисля, че Хенеси и придружителите му вече не са наблизо. Но дръж ножовете в готовност

и ги метни по всяко нещо, което помръдне. Стой тук.

— Не. — Говорех през зъби. — Ще се кача горе.

— Котенце, недей. Нека аз да отида вместо теб. Ти стой на пост.

Съчувствието бе изписано върху лицето му, но аз го игнорирах. Мъката ми се превърна в малък възел, затворен дълбоко вътре в мен, който щях да разплитам по-късно. Много по-късно, когато всеки вампир или човек, който бе извършил това, бе мъртъв.

— Махни се от пътя ми.

Тонът ми никога не е бил така заплашителен и Боунс отстъпи, но ме последва по петите. Вратата на спалнята ми бе избита. Висеше само на една от пантите си. Баба лежеше по очи на пода, пръстите ѝ бях сгърчени, сякаш в предсмъртните си моменти се бе опитала да избяга от съществуването, което я бе преследвало. На врата ѝ имаше две рани, една по-плитка, а другата зееща. Изглежда, умирайки, тя бе пропъзляла нагоре по стълбите към стаята ми. Боунс коленичи край нея и направи нещо странно. Подуши отблизо раните върху шията ѝ, а после вдигна кървавата възглавница от леглото ми и я притисна към лицето си.

— Какво правиш? — Боже, нима беше гладен? Само при мисълта се разтреперих от отвращение.

— Мога да ги надуша. Били са четирима, включително Хенеси. Подушвам майка ти на тази възглавница. А тук няма достатъчно кръв, за да предположим, че е мъртва.

От облекчение и страх за малко да се свлека на пода. Още беше жива, или поне имаше вероятност. Боунс душеше из стаята като смъртоносна руса хрътка, следвайки миризмата към долния етаж. Чух, че отиде в кухнята, и се досетих, че души и дядо Джо. Беше прекалено ужасно да го наблюдавам. Нежно обърнах баба си и отворените ѝ очи като че се вторачиха обвинително в мен. „Ти си виновна!“, безмълвно ме ругаеха те. Преглътнах хлипането си, затворих очите ѝ и се помолих да е намерила покой, какъвто аз никога нямаше да имам.

— Слез долу, Котенце. Някой идва.

Мълниеносно се спуснах надолу по стълбите, избягвайки хлъзгавата кръв по тях. Боунс държеше нещо в ръка и ме избута през вратата, докато го прибираше в колана си. На около километър и половина от нас изсвистяха гумите на кола и аз грабнах и втория си комплект ножове, така сега във всяка ръка държах по четири.

— Те ли са? — Надявах се да са те. Нямахте нищо, което да искам повече от това, да се нахвърля срещу животните, извършили това.

Боунс застана до мен с разкрячени крака и присви очи.

— Не, хора са. Чувам сърцата им. Да вървим.

— Чакай! — Огледах се безнадеждно. Ръцете и дрехите ми бяха изцапани с кръвта на семейството ми. — Как ще разберем къде са отвели майка ми? Няма да тръгна, докато не разберем, не ми пука кой идва!

Той скочи върху мотора, обърна го и ми направи знак с глава да се качвам.

— Оставили са бележка. Беше в ризата на дядо ти, сега е у мен. Хайде, Котенце. Те са тук.

И наистина. Колата рязко спря на около трийсет метра от нас и инспектор Мансфийлд и инспектор Блек изскочиха с извадени пистолети.

— Стой на място! Мамка му, да не сте мръднали!

Боунс скочи от мотора и застана пред мен, преди да успее да мигна. Предпазваше ме от куршумите, които можеха да го наранят само за известно време, но за мен бяха далеч по-опасни.

— Качвай се на мотора, Котенце — каза той много тихо, че да не го чуят. — Аз ще се кача зад теб. Трябва да вървим. Сигурно вече са повикали подкрепление.

— Горе ръцете! Хвърлете оръжията! — Мансфийлд се приближаваше с малки стъпки. Боунс послушно вдигна ръце. Печелеше време.

Странна студенина се разля в тялото ми, надвивайки мъката и болката. Боунс можеше да ги остави да изпразнят два пълнителя в гърба му, докато отпрашвахме с мотора. Или пък да им позволи да му сложат белезниците и после да ги разпердушени. Е, аз имах друга идея.

И двамата полицаи се приближаваха към него, приемайки вампира като основна заплаха. Глупашки пренебрегнаха старата поговорка никога да не подценяват оръжията на една жена.

Излязох иззад Боунс с вдигнати ръце, само че с длани, обърнати към мен. Когато Мансфийлд пристъпи отново напред, аз хвърлих първия нож. Пронизах го право в китката и пистолетът му падна на

земята. Преди Блек да успее да реагира, запратих втория нож по него и той също се срина в прахоляка, крещейки и стискайки окървавената си ръка. Това ми помогна, другите два ножа намериха целите си по-лесно. Само след миг и двете им ръце бяха обезвредени, като от тях стърчаха сребърни остриета.

Боунс изви вежда насреща ми, но не каза нищо, качи се зад мен на мотора и отпрашихме.

С увеличаване на разстоянието виковете им заглъхнаха зад гърбовете ни.

[1] Щат в САЩ, граничещ с щата Охайо. — Бел.прев. ↑

[2] Езеро в щата Охайо, САЩ. — Бел.прев. ↑

[3] Съединения на лития в днешно време се ползват в психиатричната медицина при различни разстройства. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Карахме по черни пътища и сред дърветата, за да не ни забележат. В далечината от време на време дочувах сирени. Въпреки че аз седях отпред, Боунс управляваше мотора. Криволичеше покрай дърветата със скорост, която при други обстоятелства щеше да ме накара да повърна. Сега обаче исках да кара още по-бързо.

Когато приближихме магистралата, той спря. Вече беше тъмно, сенките поглъщаха светлината. Боунс остави мотора да легне и го покри с няколко клона, които откъсна от близкото дърво. Шосето бе на около трийсетина метра от нас.

— Стой тук. Няма да се бавя — загадъчно обеща той.

Гледах го объркана, докато вървеше към магистралата. Когато стигна до шосето, спря. Движението не беше кой знае колко натоварено, минаваше седем часът и повечето хора вече се бяха прибрали по домовете си след работа. От мястото си виждах Боунс добре, очите му започнаха да светят със силен зелен цвят.

Някаква кола приближи и Боунс насочи погледа си към нея. Автомобилът се отклони и започна да намалява скоростта си. Той излезе на средата на платното, колата се насочи право към него, а очите му блеснаха още по-силно. Колата спря на трийсетина сантиметра от Боунс, а той посочи с глава към аварийната лента. Колата послушно последна указанията му.

Боунс изчака тя напълно да спре и отвори вратата на шофьора. Мъж на около четирийсет години седеше със замаяно изражение на лицето. Боунс го издърпа навън и го доведе до мястото, където стоях аз.

На мига устата на вампира се залепи за врата на човека и безпомощният непознат изскимтя. След мъничко Боунс го пусна и избърса уста с ръкав.

— Уморен си — заговори той с плътния си глас. — Ще легнеш тук и ще заспиш. Когато се събудиш, няма да се притесняваш за колата си. Оставил си я вкъщи и си излязъл на разходка. Ще се прибереш

пеша до дома ти, но чак след като си починеш. А ти си много, много уморен.

Също като дете непознатият се сви на земята и положи глава на ръцете си. Заспа на мига.

— Трябва ни кола, която не издирват — обясни ми Боунс.

Последвах го до новото ни возило. Когато потеглихме, се обърнах към него:

— Покажи ми бележката.

Докато се придвижвахме с мотора, не го бях помолила за това, уплашена, че може да бъде отнесена от вятъра заради високата скорост, с която се движехме.

Боунс поклати леко глава и извади бележката от колана си.

— Няма да я разбереш. Предназначена е за мен.

Внимателно разгънах хартийката, съдържаща единствената следа към местонахождението на майка ми.

Отплата. Два пъти след смъртта на деня.

— Това означава ли, че тя все още е жива?

— Да, предполага се, че това трябва да означава. Ако може да им се вярва.

— Вярваш ли им? Да не би да има някакъв... вампирски кодекс да не се лъже за заложниците?

Той ме погледна. Съчувствието, изписано върху лицето му, не ми донесе никаква утеха.

— Не, Котенце. Но Хенеси може да реши, че ще има полза от нея. Майка ти все още е красива жена, а ти знаеш какво прави той с красивите жени.

Заля ме нажежен до бяло гняв заради картината, която той обрисова, но поне бе честен с мен. Лъжите нямаше да ми помогнат, но истината можеше и да я спаси, ако успеех да контролирам яростта си и да се държа разумно.

— Кога трябва да се срещнем с тях? Предполагам, че са определили час? Какво искат? — Въпросите напиреха в съзнанието ми по-бързо, отколкото можех да ги изрека, и той вдигна ръка.

— Нека първо намеря място, където да спрем, и тогава ще говорим. Не искам и полицията да ни погне, така от лоша ситуацията ще стане още по-лоша.

Кимнах безмълвно и скръстих ръце пред гърдите си. Боунс шофира в продължение на около двадесетина минути, после слезе от магистралата и отби пред „Мотел 6“.

— Изчакай ме за момент — рече заради обърканото ми изражение.

Чаках десет минути, после той излезе от мотела и паркира зад сградата. Не се намирахме в много хубав квартал и аз се озърнах притеснено, когато няколко типа, които се мотаеха наоколо, ни огледаха с хищнически погледи.

— Хайде, ние сме насам.

Без да обръща внимание на съмнителните типове, той ме хвана за ръката, когато слязох от колата, и ме заведе в стая триста два и шест. Отвътре мотелът изглеждаше точно толкова негостоприемен, колкото и отвън, но в момента това бе най-малката ми грижа.

— Защо сме тук? — Очевидно причината не бе романтична.

— За известно време ще се покрием, няма да привличаме нежелано внимание, а и можем да поговорим, без да ни прекъсват. Тук никой няма да забележи нищо, с изключение на стрелба от движеща се кола. Пък и ще можеш да измиеш кръвта.

Едва погледнах оцапаните си в червено ръце и отново насочих поглед към него.

— Имаме ли време за това?

Боунс кимна леко.

— Часове. Искат да се срещнем в два. Това означават думите: „Два пъти след смъртта на деня.“ Полунощ е смъртта на всеки ден и те са избрали да се видим два часа след това. Явно са искали да ти дадат достатъчно време да узнаеш за дядо си и баба си и да се свържеш с мен.

— Колко мило. — Гласът ми бе изпълнен с омраза. — Сега ми кажи какво предлагат, ако въобще предлагат нещо. Да я разменят за мен? Нима иска да си хапне от примамката, която за малко да го убие?

Боунс ме отведе до леглото и ме накара да приседна в края му. Тялото ми бе сковано от гнева и мъката. Той приклепна пред мен и взе окървавените ми ръце в своите. Още не бяхме светнали лампата, но тя

не ми бе нужна, за да го виждам. Косата му бе почти бяла на лунната светлина и чертите на лицето му изглеждаха като съживен мрамор.

— Знаеш, че Хенеси не иска теб, Котенце. Той иска мен. За теб не е помислил въобще, освен как би могъл да те използва. Сладурче, нали разбираш, че могат да принудят майка ти да им разкаже всичко за теб. Ако извадим късмет, няма да зададат правилните въпроси. Аз самият не ти повярвах, когато ми каза какво си, само очите ти ме убедиха в истинността на думите ти. Дори майка ти да им каже, те ще си помислят, че бълнува, и няма да й обърнат внимание. Без съмнение вече са разбили апартамента ти, за да те търсят там. Онези инспектори навярно са ти спасили живота, когато са дошли сутринта и са ти изкарвали акъла. Хората на Хенеси ще открият оръжията ти, но сигурно ще предположат, че са мои и ги държа при теб за удобство. Те искат мен и аз ще отида при тях. Но теб няма да те очакват. Това е единственото ни предимство.

— Боунс, не е нужно да го правиш. Можеш да ми кажеш къде е тя и аз ще отида. Както самият ти каза, мен няма да очакват. — Тя беше моя майка и независимо от обстоятелствата аз щях да отида. Но той не биваше да рискува живота си, за да я спаси, още повече че тя дори можеше да не е жива.

Той отпусна глава в скута ми за миг, преди да отвърне:

— Как дори ти хрумна такова нещо? Първо, моя е вината, че ти се забърка в това. Трябваше да се вслушам в инстинктите си и никога да не позволявам това да се случи. Второ, трябваше просто да убия Дани през онази нощ. Ако поне бях заличил спомените му как се е случило това с ръката му, той нямаше да даде името ти на полицията. Но бях ядосан и исках да знае кой го е направил и защо. Разбира се, че ще дойда. Дори Хенеси, който няма никаква представа, че те обичам, знае, че ще дойда. Няма значение дори тя вече да е мъртва и единственото, което може да бъде спечелено, е отмъщението, аз пак ще дойда, и ти се заклевавам, че ще откъсна ръцете на онези, които дори само са докоснали майка ти или баба ти и дядо ти. Плаши ме единствено мисълта, че отново ще ме сметнеш за чудовище, защото именно вампири ти причиниха това.

Боунс се вгледа в мен, а в очите му блестеше розовата течност. Вампирски сълзи. Толкова бяха различни от солената бистра течност, търкаляща се надолу по бузите ми. Плъзнах се надолу, докато не

седнах на пода и не прегърнах Боунс. Той бе единственото нещо, което бе неизменно и истинско. Всичко останало около мен се сригваше.

— Никога няма да спра да те обичам. Никой не може да промени това. Без значение какво ще се случи занапред аз ще продължавам да те обичам.

Що се отнася до приближаващата нощ, не хранех никакви илюзии. Ние щяхме да влезем право в капана и най-вероятно нямаше да се измъкнем живи. Докато ние стояхме тук, майка ми изживяваше кошмар, ако все още бе жива, а аз не можех да направя нищо друго, освен да чакам. Това можеше и да е последният път, когато с Боунс се прегръщяхме. Животът бе прекалено кратък, за да пилеем дори мигове от него.

— Боунс. Люби ме. Имам нужда да те усетя в себе си.

Той се отдръпна, за да ме погледне в очите, докато събличаше ризата си през глава. Моята тениска последва ризата му и бе захвърлена на земята. Той разкопча колана около талията ми, махна ножовете и пистолетите и свали ботушите с коловете ми. Ластичният клин върху краката ми се бе втвърдил от кръвта, но аз прогоних от съзнанието си спомена за сгърчените тела на баба и дядо. Той обаче нямаше да избяга далече. Щях да ги виждам в кошмарите си до края на живота си. Ако изобщо оживеех, за да мога да сънувам.

— Знам какво си мислиш, но грешиш. Това не е сбогуване, Котенце. Не съм оцелял над двеста години, за да те загубя само след пет месеца, след като най-накрая съм те намерил. Искам да спя с теб, но няма да ти кажа сбогом, защото ние ще се справим с това.

Боунс плъзна ръце по тялото ми с такава нежност, сякаш бях от стъкло и можех да се счупя. Устните му следваха пътя на ръцете му и аз опитах да запомня усещането за него, докато го милвах с пръсти. И за миг не повярвах, че това не е сбогуване. Но аз обичах и бях обичана, а нямаше нищо по-прекрасно от това. Той бе заличил мъчителното чувство да съм отхвърлена, което бележеше досегашния ми живот. Боунс мислеше, че пет месеца са прекалено кратко време, аз обаче бях удивена, че бях дарена с такава радост за толкова дълго.

— Обичам те — простена той, или пък може би го казах аз. Вече не можех да доловя разликата. Границите между нас се бяха размили.

Отказах да измия кръвта, исках да покрива кожата ми. По-късно — ако оцелеех — щях да я отмия, след като бъдеше покрита с кръвта

на извършителите. Едва сега осъзнах защо отдавна покойният индианец приятел на Боунс бе боядисал лицето си в цветовете на войната, преди да се отправи в битка. Това бе символ, който всички трябваше да видят, за да разберат неговата непоколебимост; кръвта на моето семейство бе моят символ. Преди да свърши нощта, много части от тялото ми щяха да бъдат белязани по този начин. Устните ми бяха едни от тях.

Боунс повдигна въпроса и по изключение този път приех, без да се колебая. Неговата кръв щеше да ме направи по-силна — наистина само временно, но за целите ни беше достатъчно. Освен това като бонус тя щеше да помогне раните, които без съмнение щях да получа, да заздравяват по-бързо. Колкото по-бързо заздравяваха, толкова по-бързо отново щях да убивам.

Първо той имаше нужда от свежа кръв, както автомобил, жаден за бензин. В този квартал му бяха нужни само няколко минути, за да открие някого, дете си търси белята. Нещастните жертви бяха четирима мъже, въобразяващи си, че могат да му откраднат портфейла. Вместо него обаче те се сдобиха с малко недостиг на желязо. Боунс не си направи труда да пилее хипнотизиращите си умения заради тях, а направо ги нокаутира с по един-единствен мълниеносен юмручен удар в челюстите им. Ако обстоятелствата не бяха така трагични, сигурно щях да се смея на начина, по който те изпопадаха в редичка, без дори да успеят да мигнат. Може би това щеше да им набие в главите, че от престъпления не се печели.

Боунс пи от всеки от тях и лицето му определено бе зачервено, когато се приближи до мен. Поклатих глава и тръгнах обратно към хотела.

— Първо ще трябва да си измиеш устата. Не искам да пипна хепатит, когато ме целунеш.

Щитът ми от сарказъм бе вдигнат като част от бронята ми. Всички по-дълбоки и силни емоции трябваше да почакаат да ги пусна от клетката, в която ги бях заключила.

Той послушно изплакна уста, когато се върнахме в стаята. Няма нужда да споменавам, че никой от двамата ни не бе взел паста за зъби.

— Не се бой, сладурче. С твоя произход не можеш да хванеш болести, дори и да ти се иска. Никакви бактерии или вируси не могат

да оцелеят във вампирската кръв. Не си боледувала дори един ден през живота си, нали?

— Всъщност... не. Но да оставим настрана бактериите, гнусно е.

Тази нова за мен информация ме изуми. Никой не оценява здравето си, докато не се разболее, затова аз никога досега не се бях замисляла за чистия си медицински картон. Тепърва предстоеше да разберем дали щях да живея достатъчно дълго, за да хвана някоя настинка.

— Ела тук.

Боунс беше седнал на леглото и потупа скута си. Също като дете, отишло да види Дядо Коледа в мода, аз седнах в скута му. Но не като дете го прегърнах и се подготвих да пия от кръвта му.

— Ще ми кажеш кога да спра, нали?

Тревогата в гласа ми бе осезаема. Това нямаше да ме превърне във вампир, но бе стъпка по пътя, който никога не исках да изминавам.

— Обещавам.

Тази дума бе достатъчна, за да ме успокои. Той никога не ме бе лъгал.

— Обясни ми отново защо да не пия от китката ти. — Така ми изглеждаше някак по-малко... гадно.

Боунс ме стисна още по-силно прегръдките си.

— Защото тогава няма да мога да те прегърна. Престани да протакаш. Знаеш какво трябва да направиш.

Притиснах уста към шията, където би трябвало да бъде пулсът му. Понеже сърцето му не биеше, нямаше да има течаща струя кръв. Не, щеше да се наложи да смуча. Нали знаеш какво казват, помислих си, когато ухапах здраво, за да може равните ми зъби да пробият кожата му. Животът е гаден, а после умираш.

Първата топла глътка накара стомаха ми да се обърне, но си наложих да преглътна. Нормален човек не може да изпие повече от половин литър кръв, преди тялото му по естествен начин да я изхвърли чрез повръщане. Никога не съм била нормален човек, затова и сега нямах проблеми. Ухапах го отново, когато раната започна да се затваря, и Боунс притисна главата ми, за да ме държи по-близо до шията си.

— По-силно. — Произнесе думата рязко и изохка тихо. От болка или от удоволствие, не бях сигурна, а и не исках да питам. — Още — каза Боунс, когато опитах да се отдръпна.

Острият метален вкус на кръвта му се разля в устата ми. Вече бях поела много повече от капчиците, които пиех през последните месеци. Продължих да пия, устоявайки на желанието си да я изплюя.

Нещо започна да се случва вътре в мен. Силата ми нарасна, разгръщайки пипалата си, протягайки се да ме изпълни. Внезапно всичко ми се стори по-ясно. Ароматът на кожата му под устните бе много по-наситен, отколкото ми се бе струвал преди. Стаята беше пропита с миризмата на пот, както моята, така и на обитателите преди нас. Шумът, долитащ от съседните стаи и от улицата, стана още по-силен. Зрението ми се изостри до степен, каквато никога преди не бе достигало. Тъмнината изсветля нюанс по нюанс.

Усещането за кожата му, разтворена под устните ми, стана едва ли не чувствено. Захапах го по-здраво, ненадейно наслаждавайки се на кръвта в устата ми. Бутнах главата му назад, ухапвайки го отново и чувството беше толкова хубаво. Като нещо, за което бях копняла през целия си живот. Топлина изпълни тялото. Краката ми обгърнаха талията му, притиснах се още по-плътено към него, бутайки главата му още по-назад, и изведнъж кръвта му стана... вкусна.

— Достатъчно.

Боунс отмести устата ми от шията си и аз се сборичихах с него, защото не исках да спирам. Не можех да спра. С ръмжане опитах отново да склуча зъби върху шията му, но той изви ръцете ми назад и се отпусна върху мен. Тежестта на тялото му и силата му ме приковаха на място.

— Просто се отпусни. Дишай. Преодолей го, Котенце, ще отmine.

Първоначално се съпротивлявах, но постепенно лудостта, която ме бе обзела, ме напусна, докато накрая вече можех да погледна Боунс, без да усетя неистовото желание да изпия кръвта му до последна капка. Сега вече думата кръвожадност придоби нов смисъл за мен.

— Как издържаш? — Дъхът ми излизаше насечен и Боунс отпусна желязната хватка, с която държеше ръцете ми. Ала все още не отместваше тялото си от моето.

— Не го понасяш, не и първите няколко дни. Убиваш всичко наоколо, за да задоволиш жаждата, когато те налегне. След това се научаваш да я контролираш. Ти само опита от усещането. Следващата седмица няма да чувстваш нищо от това. Отново ще си си същата.

Абсолютната му увереност, че ще доживея да видя следващата седмица, бе непоклонима. Коя бях аз, че да споря?

— Мога да те подуша. — Учудване се прокрадна в гласа ми. — Подушвам себе си върху кожата ти. Подушвам всичко. Мили Боже, в тази стая има толкова много миризми...

За разлика от другите сетива, които просто се изостриха, това бе почти напълно ново за мен. Боунс често казваше, че носът ми бил само за украса, понеже това бе един от малкото ми почти човешки органи. Никога преди не бях осъзнавала колко прекрасно предимство е такова развито обоняние. Можех да съм сляпа и глуха и да се ориентирам къде се намирам единствено по миризмите около себе си.

— Досега не разбирах колко различно стоят нещата за теб. Как успяваш да минеш покрай обществена тоалетна и да не припаднеш? — Странно какво му хрумва на мозъка в такива абсурдни моменти.

Боунс се усмихна и ме целуна лекичко.

— Благодарение на силата на волята, сладурче.

— Така ли се чувства истинският вампир? — Това бе въпросът. Усещането беше... хубаво. Чувство на превъзходство. Това направо ми изкарваше ангелите от страх.

— Ти току-що изпи около литър отлежало около двеста и четирийсет години Екстра Дракула. Сега си като яхнала моята сила, така че донякъде, да. Да не искаш да ми кажеш, че ти харесва?

Уф. Дори не исках да позволя на тази мисъл да мине през главата ми, защото ми беше харесало толкова много, че се притеснявах да не се прирастя.

Той прочете чувствата в очите ми и се досети, че няма да получи отговор. Вместо това отново ме целуна по-силно и аз изстенах изненадано. Дори вкусът му бе по-наситен.

Когато приключи с целувката, ме изгледа, без да мига.

— Когато настъпи моментът, без значение какво ще открием там, искам да отрицаш всичко в себе си. Не се въздържай. Имаш сила и аз искам да я използваш докрай. Отдай се на гнева и му позволи да те охранява. Убивай всички, вампири или хора, които ти пречат да освободиш майка си. Запомни, щом са там и не са в окови, значи са на страната на Хенеси и са твои врагове.

— Готова съм. — Съзнателно отпратих съвестта си в дълбок тъмен кладенец, от който щях да я измъкна по-късно. Ако това „по-

късно“ изобщо настъпеше.

Боунс скочи от леглото с грацията и бързината, на която само неживите бяха способни. С изключение на мен сега. С неговата кръв, течаща във вените ми, аз почти не му отстъпах. Той изпука кокалчетата на ръцете си и завъртя глава върху раменете си, а изумрудената светлина в кафявите му очи посрещна моята.

— Тогава да вървим да ги избием до крак.

ГЛАВА 23

Коловете и ножовете бяха скрити в ботушите ми и закрепени в ножници по бедрата ми. А в колана ми бяха втъкнати и други смъртоносни чудесии. Отивахме да се срещнем с хората на Хенеси на мястото, където се бяхме опитали да го убием и където той бе захвърлил трупа на Франческа. Това означаваше другата загадъчна част от бележката. Там щяха да се уверят, че не ни следва подкрепление, и щяхме да продължим към мястото, където държаха майка ми. Боунс не се притесняваше от очевидно неприкритите оръжия по тялото ми. Хенеси и хората му нямаха представа, че мога да боравя с тях, затова вероятно щяха да се забавляват от сребърния ми арсенал. Боунс не носеше оръжия, защото знаеше, че ще му бъдат отнети. Планът му ужасяваше с простотата си — щеше да позволи да го вкарат в сградата, където държаха майка ми, и когато ни изиграеха и не я пуснеха да си върви, аз щях да ги накарам да почувстват гнева ми.

— Ами ако на мига ти забият кол в сърцето? — Стомахът ми се сви при мисълта. — Боже, Боунс, не можеш да поемеш този риск.

Той ми хвърли измъчен поглед.

— Не и Хенеси. Той ще иска да ме измъчва със седмици. Казах ти, че не си пада по бързите милостиви убийства. Особено когато става дума за човек, който му е причинил толкова много неприятности. Не, той ще иска да чуе как му се моля. Ще имаме достатъчно време.

Нехайният начин, по който описа мъченията и смъртта, които евентуално му предстояха, ме потресе, защото много се страхувах от всичко това. Но пък той просто беше практичен. Планът ни или щеше да проработи, или нямаше, а ако не проработеше, не разполагахме с план Б.

— Боунс. — Сграбчих ръката му и погледът ми закрепя всички онези неща, които нямаше време да бъдат изказани. Той стисна ръката ми в отговор и ми се усмихна весело.

— Запомни си мисълта, Котенце. Възнамерявам да се възползвам.

Почти бяхме стигнали. Малко преди това той се наведе към мен и ми прошепна.

— Нека подушат страха ти, това ще ги накара да се почувстват сигурни. Покажи силата си едва когато се наложи.

Е, това бе нещо, което можех да изпълня. Дори аз самата можех да подуша страха си с новото си обоняние. Миризмата беше гадно сладникава като на гнили плодове. *Да се отдам на страха за повече достоверност? Една порция смрадлива пот, заповядайте моля.*

Четири големи джипа чакаха с изгасени светлини в мрака край пътя. Колата ни спря и ние незабавно бяхме обкръжени от шест вампира. Като че се материализираха от въздуха, но с облекчение, осъзнах, че всъщност движенията им ми се струваха определено по-бавни.

Да живее кръвта на Боунс, помислих си горчиво. Амин.

— Значи все пак дойдохте.

Един от тях застанало прозореца, Боунс свали стъклото и се вгледа в съществото.

— Привет, Винсънт. Радвам се да те видя.

Гласът му звучеше отегчено и аз премигнах.

Аз никога нямаше да мога да имитирам толкова хладнокръвие.

Винсънт се усмихна.

— Наричай ме Суич.

Майка му стара! Това ли бе палачът на Хенеси? Този, който вършеше мръсната работа, с която Хенеси не желаше да си цапа ръцете? Суич изглеждаше по-млад дори от мен, имаше момчешки черти и кестенява коса. Мили Боже, дори лунички имаше! Липсваше му само бойскаутската униформа.

— Изненадан съм, че си довел и нея — продължи Суич.

— Тя настоя да дойде. Искаше да види майка си и не можах да я разубедя.

Спокойствието в тона му ме разтревожи.

Суич ме огледа и аз услужливо оставих чувството на страх да лъхне от порите ми. Усмивката му стана по-голяма и разкри кучешките зъби, скрити зад устните му.

— Хубаво семейство имаш, Катрин. Съжалявам за дядо ти и баба ти. Знам, че е невъзпитано да се наядеш и веднага да си тръгнеш, но времето ни притискаше.

Потиснах гнева си с невероятно усилие на волята. Не можех да им позволя да видят светещите ми очи и така да издам плана ни. Слава на Господа, че бях станала истински експерт в контролирането на погледа си. И този кучи син си мислеше, че ще му се разминат тъпите майтапи, че е убил баба и дядо? На момента реших, че ако умра, ще го отнеса със себе си.

— Къде е майка ми? — В думите ми нямаше равнодушие, само чиста омраза. Поне това със сигурност се очакваше.

— При нас е. — Друг вампир се приближи до Суич и го информира, че не са забелязали никой да ни следва. Тогава Суич се обърна към Боунс.

— Е, да тръгваме. Надявам се, че няма да изостанете?

— Не се притеснявай — равнодушно отвърна Боунс.

Суич изръмжа и се отправи към колата си.

— Страх ме е — казах, когато потеглихме, изричайки предварително репетираните реплики. Те можеха да ни чуят дори от това разстояние.

— Просто стой в колата и в никакъв случай не излизай. Когато майка ти се качи, тръгвайте веднага, разбра ли?

— Добре. — *По-скоро адът ще замръзне.*

Ръцете ме сърбяха да ги разкъсам. Както се бяхме разбрали, заплаках, хлипайки, докато мислено броях секундите. Скоро, много скоро, щяха да открият какво същество бе създал един от техния вид. Отмъщението е сладко.

Пътуването продължи четирийсет минути, в края му отбихме пред паянтова къща на около шестнайсетина километра от магистралата. Имаше отлично изолирано местоположение, с дълга алея отпред. Идеалното място за клане. Боунс спря и паркира колата, оставяйки я с работещ двигател. Очите му срещнаха моите само за миг, преди някой да отвори врата от неговата страна.

— Пристигнахме. Хенеси каза, че ще я пусне навън, когато ти влезеш вътре. — Суич отново стоеше край вратата и същата жестока усмивка се мъдреше на лицето му.

Боунс повдигна тъмната си вежда насреща му.

— Не мисля така, друже. Доведете я на вратата, за да я видя, и тогава ще вляза вътре. Ако ли не, можем веднага да уредим нещата помежду си.

Спокойствието напусна гласа му и очите му засветиха в зелено. Въпреки че отзад колата ни бе блокирана от другите автомобили и бяхме заобиколени, Суич, изглежда, се изнерви.

— Можеш да чуеш ударите на сърцето ѝ вътре. Жива е — отбранително рече той.

Боунс се изсмя кратко и невесело.

— Чувам седем сърца и не може да се разбере дали нейното е някое от тях. Какво криете? Имаме ли сделка, или не?

Суич го изгледа гневно, а после изпрати с кимване на главата един от другите вампири вътре в къщата.

— Ето, виж там.

Дъхът ми секна. На прозорец, осветяван от слаба светлина, се показва лицето на майка ми. Някаква ръка стискаше гърлото ѝ и я притискаше към гърдите на похитителя ѝ. От главата ѝ се стичаше кръв върху блузата ѝ, по която се виждаха множество кървави петна.

— Ето го доказателството ти. Доволен ли си?

Боунс кимна и слезе от колата. Шестимата вампири моментално го наобиколиха. Аз се плъзнах на седалката на шофьора и заключих вратата.

Суич ми се подсмихна ехидно през прозореца.

— Чакай тук. Ще я изведем и тогава ще можете да си вървите.

Съдейки по пълната му незаинтересованост към моята особа, майка ми или не им беше казала каква съм, или, както и предположихме, не ѝ бяха повярвали. Да благодарим на Господ за глупаците.

Входната врата се затвори зад Боунс и аз бях оставена сама в колата, блокирана от трите страни от джиповете. За мое облекчение майка ми бе дръпната от прозореца.

В къщата се разнесе зловец и ехиден глас, който веднага разпознах като гласа на Хенеси.

— Ей, вижте кой е дошъл на тържеството! Внимавай какво си пожелаващ, Боунс. От години искаш да узнаеш кой работи с мен, е, огледай се добре. С изключение на един, всички сме тук.

Те всички са там. Хората, които бяха съсипали стотици животи, не само моя. Замислих се за всички семейства, които тези мръсници бяха разделили, и това ми даде сила. С напълно спокойни ръце вдигнах мобилния телефон и набрах номера от визитката, която инспектор

Мансфийлд ми беше дал сякаш в някакъв друг живот. Отговори ми женски глас:

— Шерифско управление на окръг Франклин, за спешен случай ли става дума?

— Да — прошепнах. — Обажда се Катрин Кроуфийлд. Намирам се близо до седемдесет и първа и триста дващест и трета магистрала, само на няколко километра от Бетел Роуд в къща в края на задънена улица. По-рано през деня със сребърни ножове пронизах в китките инспектор Мансфийлд и инспектор Блек. Елате да ме приберете.

Затворих, когато тя започна да заеква, и включих на скорост. Входната врата се отвори и Суич излетя, движейки се с нечовешка бързина. Бяха чули телефонния ми разговор, както и знаех, че ще стане, и сега идваха да ми затворят устата. Някак, въпреки целия им старателно измислен пъклен план, така и не им бе хрумвало, че Боунс ще ме накара да се обадя в полицията. Известно е, че самонадеяността предшества падението.

Отправих жестока усмивка към Суич и натиснах педала на газта. Джиповете преграждаха пътя ми от три страни, но не и отпред. Готови или не, аз идвам, момчета!

Колата излетя напред и Суич се спаси от прегазване, само защото скочи на капака. Той веднага счупи предното стъкло и се опита да ме сграбчи, но вече бях извадила ножа. Забих го във врата му и го завъртях. Гърлото му се разпори, а аз се приведох под волана, докато автомобилът се врязваше в къщата.

Последва зрелищна градушка от дърво и тухли. Стърженето на метала и звънът на трошащо се стъкло бяха оглушителни. Без колебание скочих през счупения преден прозорец и се претърколих върху капака, запращайки сребърни ножове по всичко, което се движеше към мен. Боунс беше подготвен и знаеше, че трябва да се покрие. Письци на болка съпътстваха съскането на димящия двигател, кашлящ и хрипящ в предсмъртна агония.

Хенеси се намираще в руините на предната стая заедно с още дващест и пет вампира. Света Дево, бяха повече, отколкото очаквахме. Майка ми бе набутана в един ъгъл с вързани ръце и крака. Ококорените ѝ невярващи очи бяха вторачени в мен. Гневът, който така внимателно бях прикривала, откакто видях безжизнените тела на дядо ми и баба ми, избухна в мен и аз му позволих да ме превземе.

Отмъстително ръмжане се откъсна от гърлото ми и очите ми светнаха в изумруденозелено.

Боунс се възползва от суматохата. Някой тъкмо беше започнал да го оковава, когато се бях врязала в къщата. Той замахна и висящите от китките му вериги се увиха около шията на най-близкостоящия вампир. Под безжалостния натиск на брънките главата на вампира бе откъсната и в замазано от бързината движение Боунс се завъртя към следващия.

Трима вампири се нахвърлиха върху мен. Зъбите им бяха смъртоносно дълги, също като ножовете ми. Избегнах ухапванията, като раздавах унищожителни удари с крака, поваляйки единия от тях на земята. Веднага се озовах върху него, с едно-единствено движение го разпорих и прободох сърцето му, преди да се претърколя и да повтора същото с останалите двама.

Чернокос вампир хладнокръвно се отправи към майка ми. Скочих във въздуха и на практика прелетях през стаята, за да се стоваря върху гърба му. Сребърното ми острие изсвистя и се заби в сърцето му тъкмо когато ръцете му бяха на сантиметри от нея. Едно безмилостно завъртане на ножа и с него беше свършено, ала тогава силен удар ме накара да залитна напред. Вместо да се съпротивлявам, се свих, и нападателят ми прелетя над главата ми. Никой от тях не бе подготвен за бързината ми. Преди отново да успее да ми се нахвърли, той се оказа прикован за стената зад гърба му, зяпнал глуповато сребърната дръжка, стърчаща от гърдите му.

С един от ножовете си за хвърляне разрязах въжетата, с които бе вързана майка ми.

— Хайде, бягай навън, веднага!

Избутах я далеч и скочих във въздуха, само за да се приземя зад двама, готови за атака кръвопийци. Отприщвайки новопридобитата си мощ, блъснах главите им една в друга с такава сила, че разцепих черепите им, а сетне ги намушках в гърбовете с ножовете, които държах във всяка ръка. Притежавах такава брутална сила, че ръцете ми пробиха телата им. С жестоко ръмжане се извърнах и използвах съсухрящите им се тела като щитове. Кучешките зъби, насочили се към шията ми, се забиха във вече мъртвата плът. Следващият кръвопиец наръгах с окървавения си нож с такава сила, гърдният кош на вампира, който все още висеше на ръката ми, се плъзна чак до лакътя. Преди

следващата шайка от нощни същества да се нахвърли върху мен, запратих по тях мумията, висяща на другата ми ръка. Забавих ги достатъчно, за да се освободя от трупа и да започна отново да мятам сребърни ножове с адска точност. Един от тях попадна право в окото на нападащ вампир и от устата му се откъснаха ужасяващи писъци, преди ново острие да се забие между зъбите му.

Имах чувството, че като в смъртоносен цирков номер непрекъснато вадя ножове от тела, за да ги запратя по следващия нападател. Когато вече не насмогнах, въпреки че беше по-опасно, преминах на ръкопашен бой. Изпитах смразяващ екстаз, когато завъртях нечия глава толкова силно, че я откъснах. После я метнах като топка за боулинг през стаята, за да прасна вампир, приближаващ се към Боунс. Около едната китка на приятеля ми все още висеше веригата от белезниците и той толкова рязко я завъртя, че тя се превърна в сива мъгла.

Един мъж се опита да премине над останките от колата, за да ме нападне, и без да се замислям, просто запратих нож в черепа му. Внезапният крясък и последвалата го тишина ме наведоха на мисълта, че току-що бях убила човек. Вампирите не умираха толкова лесно. Странно, но не усетих никакво угризение. Щом ме нападаше, значи беше враг, и биещото му сърце не променяше това.

В далечината се чуваха приближаващи сирени. Очевидно Мансфийлд беше получил съобщението. През разрушената стена на къщата зърнах проблесващите сини и червени светлини, бяха много. Приближаваше ни малка армия. Останалите живи вампири също я видяха и започнаха да се разпръскват. На това се бяхме надявали. Много по-лесно бе да ги убивам, когато ни обърнаха гръб. Отново и отново сребърни ножове се забиваха в плътта на вампирите, които се опитваха да избягат от къщата.

Дива радост превзе душата ми и в гърлото ми се надигна вой в чест на победата. Звукът разтърси парчетата оцеляло стъкло по прозорците, докато обикалях, за да откроя някой останал, когато да унищожа. С периферното си зрение зърнах как Боунс се ухили злорадо и разкъса някакъв вампир, имал нещастieto да се озове край него. Една ръка полетя над бойното поле и се приземи сред други откъснати части, веднага след това я последва и главата.

— Полиция! Хвърлете...

Гласът зад мегафона се задави, когато светлините на фаровете осветиха сцената. Само шест вампира бяха оцелели, но трима от тях бяха прободени от множество сребърни ножове. От оръжията на полицаите се изсипа дъжд от куршуми, служителите на реда стреляха по всичко, което мърдаше, без изобщо да знаят в какво се целят. Бурята принуди оцелелите кръвопийци да се нахвърлят на полицаите. Аз се сниших, защото за мен куршумите бяха смъртоносни. От мястото си зърнах как Хенеси и Суич, тези копелета, пълзят около останките на колата. Вече бяха точно пред отвора в стената и от там лесно можеха да избягат в близката гора.

Заля ме кипяща ярост и в главата ми се заформи една-единствена съвсем определена и ярка мисъл. Само през трупа ми. Нямаше да се измъкнат, освен ако не лежах мъртва на земята.

— Хенеси! — викнах. — Ще те пипна!

Хенеси обърна глава към мен и по лицето му се четеше неверие. Суич не се извърна. Запълзя по-бързо. След сблъсъка с мен гърлото му бе заздравяло и по това как бързаше, схванах, че не му се иска мач реванш.

Беше ми останал само един нож, но пък беше голям. Пръстите ми се склучиха около дръжката му със смъртоносна решителност. Приклекнах, напрегнах всичките си сили и скочих към тях, без ни най-малко да обръщам внимание на сипещите се куршуми. Суич беше по-дребен и използва това свое предимство, свивайки се под усуканото туловище на колата. Хенеси бе едър мъж. Беше идеалната мишена и аз се приземих върху него с енергията на целия си гняв. Двамата се блъснахме в стената на къщата. Посипа се мазилка. Хенеси се хвърли към врата ми, ала в същия миг го блъснах назад. Вместо в шията ми, зъбите му се забиха в ключицата ми. Прониза ме болка, когато кожата ми се разкъса. Бяхме притиснати между колата и стената и аз не можех да го отхвърля от себе си. Хенеси разтърси глава като акула, разкъсвайки раната още повече. Едната ми ръка бе заклещена зад гърба ми, което я правеше безполезна. Заритах го брутално, но той не ме пусна. Това бе възможно най-лошата ситуация — да бъда в близост до вампир, затова и толкова усилено бях тренирала с ножовете си. Искях да мога да убивам от сигурно разстояние. Странно, но думите на Спейд отекнаха в главата ми. Туткащият пулс в шията ти е най-голямата ти слабост... И двамата с Хенеси много добре знаехме, че той

трябва само още малко да издържи и скоро щях да съм мъртва. С всяко разтърсване на главата си доближаваше устата си до шията ми.

За части от секундата взех решението си. Може и да умра, но ще те взема със себе си. Вече не използвах свободната си ръка, за да го отблъсквам, вместо това я обвих около тялото му. Хенеси вдигна глава колкото да ми се ухили, от устата му капеше кръв, и тогава насочи паст към шията ми.

Когато зъбите му се притиснаха към кожата ми, забих сребърния нож в гърба му. Тялото му се вцепени, но аз не спрях, за да се уверя дали е било достатъчно. Продължих да въртя и да натискам острието по-дълбоко в плътта му, усещах го как се мята в спазми с всеки мой натиск, докато най-сетне престана да помръдва. Устата върху гърлото ми вече не представляваше заплаха, отпусна се.

Нямаше време да се радвам на победата си. Стрелбата се отдалечаваше от къщата. Извърнах рязко глава тъкмо навреме, за да видя как Суич изчезва сред дърветата. Беше пробил обръча на полицаите и сега бягаше към свободата си.

Скочих, за да се втурна да го преследвам, но един куршум изсвистя прекалено близо и отново ме принуди да се наведе.

— Боунс! — изкрещях. — Суич ще се измъкне! Избяга в гората!

Юмрукът на Боунс проби гърлото на вампира и изскочи от другата страна. Четири куршума се забиха в тялото му, ала той почти не обърна внимание на раните. На лицето му се изписа колебание. Ако тръгнеше след Суич, щеше да се наложи да ме остави тук, а планът ни бе да се измъкнем, преди да дойде полицията. Не бяхме очаквали толкова много вампири. Ако не успеехме да се спасим навреме, Боунс трябваше да ме предпази с тялото си от куршумите. Сега обаче можехме да забравим и двата варианта. Не и ако имаше намерение да залови Суич.

Можех да мисля само за баба, която ме гледаше с безмълвен укор, и за сгърченото върху кухненския под тяло на дядо ми.

— Хайде, хвани го, после ще се върнеш за мен!

Последните ми думи прозвучаха като рев на отприщена ярост. Исках това същество мъртво. Истински, болезнено мъртво. Всичко друго можеше да почака.

След като взех решението вместо него, Боунс се стрелна през стаята със скорост, която и автомобил не можеше да развие.

Куршумите бяха прекалено бавни, за да го застигнат. Само след миг той вече бе изчезнал.

Един от оцелелите вампири реши да прояви инициатива и запрати един от собствените ми ножове по мен. Среброто се впи високо в бедрото ми, пропускайки артерията едва с няколко сантиметра. Без да обръщам внимание на болката, изтръгнах ножа от крака си и го метнах право в сърцето му. Бях възнаградена с агонизиращ предсмъртен писък.

Изведнъж чух силен изстрел и тялото ми бе отхвърлено настрана. Когато се бях надигнала, за да се прицеля с ножа си, някой друг се бе прицелил в мен. Нажежен метал се впи в рамото ми, когато куршумът попадна в целта. Задъхана, посегнах към раната си и чух гласове над себе си.

— Не мърдай! Не мърдай! Горещите ръцете, мамка му!

Едно треперещо ченге, заобиколено от още трима, стоеше над мен, уплашените им очи пробягаха по кървавата баня в някогашната дневна стая на къщата. Вдигнах бавно ръце, премигвайки заради болката, която пронизваше рамото ми.

— Арестувана сте — изхриптя един паникьосан полицай, чиито очи шареха диво наоколо. Вонята на страха му ме връхлетя.

— Слава на Бога! — отвърнах.

В крайна сметка това бе по-добрата развръзка от онази, която бях очаквала.

ГЛАВА 24

Прочетоха ми правата, но слушах с половин ухо, защото не беше нужно да ми се праща телеграма, че да знам, че да си държа езика зад зъбите е в мой интерес. После, след като в продължение на половин час отказвах да отговарям на каквито и да е въпроси, окована с белезници за една носилка в линейката, едно високо, слабо ченге си проправи път през тълпата.

— Взимам я с мен, Къркланд.

Полицаят, който ми бе прочел правата, очевидно Къркланд, се сепна.

— Лейтенант Айзък? Но...

— Скоро тук ще гъмжи от хеликоптери на медиите, а на нас ни трябват отговори и не ме лейтенантосвай! — сопна се мъжът.

— Ей, момчета, простреляна съм. Кървя до смърт и така нататък — напомних им аз.

— Млъквай — грубо рече Айзък и откачи белезниците ми от носилката. Лекарите го загледаха невярващо. Айзък ме задърпа след себе си за окованите ръце, от което болката в рамото ми се засили. Къркланд го зяпна, но не каза нищо. Изглеждаше сякаш няма търпение да се разкара от мястото.

Лейтенантът ме блъсна не особено внимателно на задната седалка на полицейска кола без отличителни знаци. Единственото официално нещо във возилото бе бурканът, пръскащ мигаща червена светлина върху арматурното табло. Огледах се изненадано. Нима това бе обичайната процедура?

— Ранена съм, а вие, клоуни такива, ме въртите на шиш вече половин час. Не трябва ли да ме закарате в болница? — попитах, когато Айзък настъпи газта.

— Млъквай — повтори той, криволичейки сред лабиринта от полицейски коли, образувал се около срутената сграда.

— Защото всеки добър адвокат би определил това като нарушение на правата ми — продължих, игнорирайки го.

Той ми хвърли кръвнишки поглед в огледалото за обратно виждане.

— Млъквай, мамка му — отвърна, натъртвайки всяка дума.

Ситуацията не беше нормална. Е, разбира се, това бе първият път, когато ме арестуваха, но все пак. Подуших въздуха. Айзък миришеше на нещо, но не можех да разбера на какво. Не бях свикнала да определям нещата по миризмата им.

След няколко минути Айзък вече се бе измъкнал от данданията и бе излязъл на пътя. Изръмжа сякаш от задоволство и отново срещна погледа ми в огледалото за обратно виждане.

— Срамота, Катрин. Младо момиче, целият ти живот е пред теб, а ти го захвърляш и се замесваш с престъпна група за трафик на бели робини. Дори си убила дядо си и баба си, за да прикриеш следите си. Трагедия.

— Полицай Тъпанар — ясно рекох, — върви си го начукай.

— О-ох, какъв език само — изкудкудяка Айзък. — Но не се изненадвам да го чуя от теб. Дори собствената си майка си искала да продадеш, нали?

— Ти явно си най-тъпият... — започнах бясно, но спрях и отново поех дълбоко дъх. Айзък знаеше прекалено много, а пък аз знаех на какво миришеше той.

Тъкмо когато насочи пистолета си към мен, се катапултирах на предната седалка. Той стреля, но куршумът вместо в мен се заби в задната седалка. Колата опасно поднесе, когато той отново опита да се прицели.

Треснах главата му във волана. Колата се отклони от пътя, който, слава Богу, беше празен заради ранния час, и аз грабнах кормилото, за да не катастрофираме. Когато секунди по-късно Айзък вдигна глава, замаян и кървящ, държах пистолета му, насочен към него.

— Отбий спокойно и бавно или мозъкът ти ще се разхвърчи из цялата кола.

Той се опита да ми отнеме оръжието, но аз го фраснах с него по брадичката, преди пръстите му дори да успеят да го докоснат.

— Опитай отново, вампирска постелко. Пък да видим дали ще успееш.

Той се ококори. Изсмях се неприятно.

— Да, знам какво си ти. Избери си име — вампирски слуга, вампирска постелка, каквото ти харесва. Смърдиш на вампири и то не само на мъртвите. Когато се съсухрят, миришат по друг начин, кой да се сети за това обаче? И така, чие момче за всичко си ти? Чий блед студен задник целуваш с надеждата и ти един ден да бъдеш превърнат?

Айзък спря колата. Вече бяхме отбили от пътя.

— Правиш най-голямата грешка в живота си.

Превключих автоматичната скорост на „паркиране“ и го сграбчих за топките, преди дори да успее да извика. Той се разпищя, когато стиснах силно.

— Кой беше? Кой те изпрати да ме довършиш?

— Майната ти.

Започнах да мачкам орехчетата му, сякаш бяха топки за освобождаване от стреса. Айзък запищя пронизително и моментално ме заболя главата.

— Сега, ще те попитам отново, и не ме ядосвай още повече. Кой те прати?

— Оливър — долетя измъченият му отговор. — Беше Оливър.

Това не беше името на кмета. Всъщност името не присъстваше в списъка ни със заподозрени хора и вампири.

— Изразявай се по-ясно. Кой Оливър?

— Итън Оливър!

Замръзнах поразена. Айзък издаде задъхан кикот.

— Не знаеше ли? Хенеси беше уверен, че Франческа е казала на Боунс.

— Итън Оливър — прошепнах. — Губернатор Итън Оливър? Той е вампир?

— Не, човек е. Просто върти бизнес с тях.

Всичко си дойде на мястото.

— Той е партньорът в сянка на Хенеси! Мили Боже, аз гласувах за него! Защо го е направил?

— Пусни топките ми! — изписка Айзък.

Вместо това обаче аз стиснах още по-силно.

— Ще ги пусна, когато ми кажеш нещо смислено, часовникът тиктака. С всяка изминала минута ще стискам все по-силно. Нищо няма да остане от тях след пет минути.

— Иска да се кандидатира за президент и ползва Охайо като трамплин — на един дъх избълва Айзък. — Оливър се натъкна на Хенеси преди няколко години. Мисля, че е станало, когато си е плащал за момичета. Хенеси роди идеята да се използват хора за храна на вампирите, както правел в Мексико, и на Оливър му хареса. Проблемът е, че най-лесно се продават красивите млади момичета, но когато много от тях изчезнат, става мазало. И така сключили сделка. Хенеси прочиства улиците от бездомни, дилъри на наркотици, проститутки и опасни дегенерати, а при тези от добри семейства Оливър се грижи документацията по случаите да изчезва, защото Хенеси трябва да държи доволни клиентите си. Но това отвори много работа, затова Хенеси започна да взима адресите на момичетата и да спира сигналите за изчезвания, преди да бъдат подадени. Поне много улесни моята работа и вече не ми се налага да слушам онези подсмърчащи семейства. Просто идеално. Нивата на престъпността паднаха, икономиката тръгна нагоре, гласоподавателите са щастливи, в очите на всички Оливър изглежда като спасителя на Охайо... а Хенеси трупта пачки.

Клатех глава от хладнокръвната пресметливост на заговора. Честно казано, не знаех кой е по-лош — Хенеси за това, че върши каквото върши, или Оливър за това, че се превръща в герой с цената на живота на стотици жертви.

— Оливър те е пратил да ме убиеш, това е ясно, но майка ми и останалите момичета, които се намираха в онази къща? С тях какво щеше да правиш, и да не си посмял да ме излъжеш.

Още по-силното стискане го принуди да изписука и подчерта думите ми. Онова, което ми каза, не беше захаросана измислица:

— Оливър откачи, когато разбра, че полицията е обсадила онази къща и че някои от момичетата са намерени живи. Той иска всяка следа от тях да бъде заличена, затова аз трябваше да те застрелям и после да поставя бомба в болницата, в която ще отведат момичетата. Оливър щеше да хвърли вината за акта върху мюсюлмански екстремисти. Той видя как рейтингът на Буш се вдигна веднага след единайсети септември, затова си мислеше, че това ще го изстреля на върха като следващия кандидат-президент.

— Проклето копеле — изръмжах. — Къде е бомбата?

— В багажника.

Мислех трескаво. Оливър щеше да очаква голямо БУМ в следващите няколко часа и, понеже то нямаше да се случи, щеше да прати друг да довърши работата.

— Айзък — рекох с приятно гласче, — идваш с мен. Взимам си гласа обратно.

Резиденцията на губернатора в Бексли^[1] бе разкошно украсена за празниците. Пред сградата се издигаше огромна елха, осветена от малки лампички, накичена с гирлянди и други декорации. Наоколо бяха пръснати и други лампички и освен обичайните за сезона растения, паркът бе пълен и с коледни звезди. Айзък паркира край оградата от ковано желязо, на около една пресечка от входа.

— Какво мислиш да направиш, да позвъниш на звънеца? — ехидно попита той.

Седях на задната седалка зад него, а собственият му пистолет бе насочен към главата му. Свръхестествена енергия се просмукваше от имението. О, това беше истинско свърталище на чудовища.

— Колко са? Знаеш кого имам предвид.

Той не се направи на ударен:

— Трима, може би четирима вампири, плюс обичайната охрана.

Съдейки по биещите сърца, сметнах, че вътре има около шестима човешки охранители. Може би бяха просто невинни глупаци, вършещи работата си. А може би не. По отношение на вампирите не изпитах никакви угризения на съвестта и не заради обичайните за мен причини. Щом охраняваха Оливър, значи много добре знаеха какво става.

— Пазачите познават ли те? Идвал си тук и преди, нали?

— Непрекъснато — присмя се той. — Избъзика се не с когото трябва, кучко. Аз съм на „ти“ с него.

— А-ха. — С една ръка съблякох блузата и сутиена си, без и за секунда да свалям пистолета, насочен срещу Айзък. После пузнах косата си върху огнестрелната рана на рамото си, за да я прикрия. Колкото до останалата кръв по тялото ми... е, нямаше какво да направя по въпроса.

Очите на Айзък се разшириха в огледалото за обратно виждане.

— Карай право към входа и им кажи, че си донесъл коледен подарък — наредих му със спокоен глас, седнала отзад. — Уверена

съм, че няма да ти е за пръв път. И помни, насочила съм дулото в главата ти и ако кажеш нещо друго, ще ти пръсна мозъка.

Айзък се подсмихна. Знаех, че ще ме изиграе, но се надявах да бъде достатъчно самонадеян, че да изчака първо да влезем вътре.

— Готини цици.

— Карай.

Той подкара по алеята без да има нужда от още подканяния. Когато приближихме павилиона на охраната, така свалих пистолета, че да го прикрия с бедрото си.

Айзък свали прозореца, когато спря пред портала. Един от охранителите подаде глава от кабинната.

— Здравсти, Франки — поздрави Айзък. — Пак съм тук.

— Два пъти за един ден, Джей? — попита мъжът. — Кого возиш отзад?

Айзък свали и моя прозорец. Стъклото бе затъмнено. Щом ме видя, бодигардът огледа похотливо гърдите ми и се изсмя.

— Няма значение. Май е най-добре да не знам. Тъкмо навреме. Господарката тръгна преди около час.

— Наистина навреме — провлачи Айзък, звучеше много уверено. — Ще се видим после, Франки.

Минахме през портата и се отправихме по алеята към къщата. Тъкмо щях да си облека блузата, когато някой без пулс излезе от сградата, за да ни посрещне.

— Помощ! — изкрещя Айзък и се приведе.

Вампирът скочи към колата точно когато дръпнах спусъка. Ако бях просто човек, Айзък щеше да отърве кожата, но аз бях наполовина вампир, натъпкан с литър от кръвта на Боунс, и полицаят нямаше никакъв шанс. Главата му експлодира. Кръвта се разхвърча на всички посоки, покривайки прозорците и мен с червени пръски.

Миг по-късно вратата до мен бе изтръгната от рамката ѝ, но този миг бе достатъчен, за да се прицеля отново. С мълниеносна скорост стрелях в отворената уста на вампира и той политна назад. Натисках спусъка отново и отново, докато накрая не се чуха само глухи прецраквания, и тогава му се нахвърлих.

Лицето му бе станало на пихтия. Нараняването се самолечуваше, но разтрошеният череп, в същото състояние като този на Айзък, бе така раздробен, че щеше да отнеме много време. Грабнах нож от

колана му и го забих в сърцето му тъкмо навреме, за да се извърна и да се заема с другите двама тичащи към мен вампири.

Единият от тях скочи във въздуха. Приведох се и той прелетя над мен. Приземи се върху колата и ми даде ценните секунди, по време на които спринтирах и нападнах другарчето му. Замахнах веднъж, два пъти, и той се свлече на земята с невярващо изражение на лицето си. Страхотно беше да бъда подценявана.

Другият кръвопиец се бе окопитил и започна да ме обикаля в кръг с проблясващи зъби. От къщата и кабинката на охраната долитаха викове. Чух Франки да вика подкрепление, а после чух и как се затича. По дяволите. Скоро това място щеше да гъмжи от ченгета. Или още по-зле.

Отстъпих и се престорих, че се спъвам. Зъбатият се хвана и скочи напред. Движението му помогна на ножа, който извадих, да потъне още по-дълбоко в гърдите му. Все още ръмжеше, когато се приземи върху мен, направих задно салто, и с един ритник го запратих в прозореца на къщата, а после моментално го последвах. Колко практично, че не аз трябваше да строша прозореца и да отнеса раните от порязване.

Отвън и вътре в къщата бе открита стрелба. Човешката охрана се опитваше да защити работодателя си. Вдигнах умиращия вампир и го запокитих върху двама от най-близко намиращите се стрелци, повалейки ги на земята. После се затичах през трапезарията, покрай красивата каменна камина и тавана с открити греди, и нагоре по стълбите. Зад мен настана хаос, когато охраната се втурна след мен.

Не им обръщах внимание. Чух, че Оливър говори по телефона, викаше помощ, само върху това насочих вниманието си. Минах по коридора, забързаният пулс на губернатора беше като пътеводна светлина за мен, и с трясък ритнах вратата, която стоеше между мен и плячката ми.

Куршумът, насочен към гърдите ми, всъщност разкъса рамото ми: прекалено късно видях оръжието и се приведох. Оливър стреля отново, уцелвайки ме в крака. Изстрелът ме повали и за миг бях поразена от силата на изстрела, проклинайки се за глупавото си прибързано нахлуване.

Франки и още двама пазачи се изкачваха по стълбището лъхтейки. Не се обърнах, задържах погледа си върху Оливър, който с

напълно спокойна ръка наклони дулото на оръжието си към мен.

— Айзък е мъртъв — остро рекох, а болката от двата куршума едва не ме парализира. — Болницата няма да бъде взривена.

— Губернатор Оливър! — рече задъхано един от мъжете. — Ранен ли сте?

Оливър имаше небесносини очи. Много светли и ярки, а посребрялата му кестенява коса бе идеално пригладена, също като на снимките от предизборната му кампания.

— Франки, Стивън, Джон... дявол ви взел, разкарайте се от тук — с ясен глас нареди той.

— Но сър! — припяха заедно те.

— Тя е на колене и аз я държа на мушка, разкарайте се от тук, мамка му! — изрева той. — Веднага!

В далечината се чуваше слабият вой на сирени. Прекалено далече бяха, за да може мъжете да ги чуят. Тримата започнаха да се оттеглят и с рязко кимване Оливър ги накара да затворят врата зад себе си. В стаята останахме само аз и губернаторът.

— Ти ли си момичето Кроуфийлд? — попита той, без да отмести дулото и на сантиметър.

Не помръдвах, мислено преценявах нараняванията си и с отново разпалващ се гняв забелязах, че тапетите в помещението бяха синьо-червени с индийски десен, а подовете бяха дървени. Явно Оливър бе маскираният изнасилван на Емили. Тя подробно беше описала стаята му.

— Можеш да ме наричаш Кат.

— Кат — повтори той. — Не изглеждаш такава здравенячка, така кървяща на пода ми. Кажи ми, къде е приятелят ти? Ловецът на глави?

Сирените приближаваха. Не оставаше много време.

— Предполагам, че убива дружката на Хенеси — Суич. Свършено е с теб, Оливър. Те всички са мъртви. За постоянно.

Ръката му дори не трепна.

— Нима? — Усмихна се. Леденостудено. — Е, такива като Хенеси има още много. Няма да е толкова трудно да намеря някой друг, който да изкарва парите. Когато стана президент, тази страна ще претърпи основен ремонт. Ще спестя на данъкоплатците милиони и ще прочистим боклука от улиците. Мътните го взели, след това възнамерявам да се заема с онези на държавни помощи и с домовете за

специални грижи. Америка ще бъде по-силна и по-просперираща от всякога. Навярно дори ще премахнат ограничението за два мандата, след появата ми в кабинета^[2].

Чух свистене на гуми, взимащи завой. Вече ми оставаха само секунди.

— Това няма да се случи.

Той се усмихна.

— Ти няма да доживееш, за да го видиш. Ще те убия при самозащита. Още сега си представям заглавията: „Губернаторът храбро се справя с убийца при опит за покушение“. Довечера рейтингът ми ще се вдигне с дванайсет пункта.

— Итън — тихо казах, дочувайки тропота на многото крака, приближаващи къщата. — Погледни ме.

Позволих на очите си да засияят в зелено. Той се ококори, удивен, и в тази частичка от секундата, докато бе разсеян за миг, аз го нападнах, избивайки оръжието му, което падна настрана и стреля, без да нарани никого.

— Но ти кървиш... трябва да си човек, но очите ти... какво си ти? — прошепна той.

Изумруденият блясък осветяваше лицето му, ръцете ми се стегнаха около шията му.

— Аз съм Мрачният жътвар — изръмжах. Стъпките се чуваха точно пред вратата... — Или както Боунс би се изразил, Червенокосият жътвар.

Пречупих врата му тъкмо преди да отворят вратата. Когато половин дузина полицаи се изсипаха в стаята, блясъкът бе напуснал очите ми, а аз стоях с вдигнати ръце.

— Предавам се.

[1] Град в щата Охайо, в който се намира имението на губернатора. — Бел.прев. ↑

[2] Според законите на САЩ президентът не може да остане на поста си повече от два поредни мандата. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

Пред болничната ми стая имаше трима пазачи, намирахме се на единайсетия етаж. Дори бяха опразнили тази част на крилото — досетих се заради тишината в съседните стаи. Явно взимаха на сериозно убийството на губернатора.

През цялата сутрин ме посещаваха доктори, които се дивяха и чудеха над мен, но това нямаше нищо общо с убийството, което бях извършила. Причината се криеше в начина, по който оздравявах. Трите огнестрелни рани бяха изчезнали в рамките на няколко часа. Раната от ножа също я нямаше. Следи от зъбите на Хенеси също липсваха. Всичките ми синини и драскотини ги нямаше. Дори система не можеха да ми включат, защото тялото ми непрекъснато отхвърляше иглата. Честно казано, вече се питах защо още не са ме преместили в обикновена затворническа килия, но след случилото се с Айзък не се оплаквах от липсата на полицейски транспорт.

По обяд отново чух стъпки да приближават стаята ми. Някой каза: „ФБР“. Последва кратка пауза и после вратата се отвори.

В стаята влезе мъж. Беше на около петдесет, среден на ръст, с оредяваща сиво-черна коса. Очите му бяха същия сив цвят като косата му, но в никакъв случай не бяха безизразни. Искряха от интелект. Придружителят на непознатия затвори врата зад тях, той беше значително по-млад, навярно малко под трийсетте. Имаше много късо подстригана кафява коса и нещо в начина, по който се движеше ми подсказа, че е военен. Очите му бяха тъмносини и погледът му се прикова върху мен с подчертан интерес.

— ФБР, а? Леле, не е ли това подобаваща чест за мен? — Не им бе нужен свръхестествен слух, за да доловят сарказма в гласа ми. Помладият ме изгледа сърдито.

Сивокоско се усмихна и се приближи с протегнатата ръка.

— Ти може и да не го чувстваш така, но за мен определено е чест. Казвам се Доналд Уилямс, а това е Тейт Бродли. Ръководя звено във ФБР, наречено „Отдел за паранормални явления“.

С неохота се здрависах с него, доброто ми възпитание не ми позволи да не го направя. Кимнах към Тейт Бродли.

— Ами той? Той не е от Бюрото... няма целулит, нито шкембе.

Уилямс се разсмя, разкривайки леко пожълтели зъби от употребата на прекалено много кафе или цигари.

— Точно така. Тейт е сержант в специалните части, в един много специален техен отряд. Днес той е мой бодигард.

— Защо ви е нужен бодигард, агент Уилямс? Както виждате, окована съм с белезници за леглото. — За да подчертая думите си, разтраках белезниците си пред него.

Той се усмихна добродушно.

— Наричай ме Дон. Предпазлив човек съм. Затова и Тейт носи колт четирийсет и пети калибър.

Младият мъж ми показа дръжката на оръжието, пхнато в кобура под мишницата му. Усмихнах му се леко и той ми отвърна с неприятелско оголване на зъбите.

— Добре, разтреперих се. Явно много се уплаших. А сега, какво искате?

Не че не можех да се досетя. Най-вероятно искаха самопризнание, че съм убила губернатора, мотив, и така нататък, но аз възнамерявах да мълча и при първа възможност да се разкарам от тук. Боунс щеше да се появи скоро, въобще не се съмнявах, и заедно с майка ми щяхме да избягаме и да се скрием. Двама от вампирите се бяха спасили и за майка ми бе прекалено опасно да продължи живота си както досега в случай че последваше отмъщение заради кървавата баня, която бях сътворила заедно с Боунс. Отмъщение от страна на вампирите и политиците.

— Ти си колежанка, имаш отлични оценки, съдейки по това, което видяхме. Обичаш ли литературни цитати?

Добре, тест за интелигентност. Не го бях очаквала, но щях да играя по гайдата му.

— Зависи.

Дон си дръпна един стол без покана и седна край леглото ми. Бродли остана прав, пръстите му опипваха дръжката на пистолета многозначително.

— Какво ще кажеш за този от „Шерлок Холмс“ на сър Артър Конан Дойл: „Когато елиминираш невъзможното, единственото, което

остава, колкото и невероятно да е то, трябва да е истината.“

Присветна ми червена лампичка. Тези двамата не изглеждаха опасни и не мислех, че са от главорезите на Оливър или Хенеси, но очевидно не биваше да ги подценявам.

— Какво за него?

— Катрин, аз съм от отдел, който разследва неестествени убийства. Виж, повечето хора са на мнение, че всяко убийство е неестествено, но двамата с теб знаем, че има случаи, които не са просто акт на насилие срещу собствения вид, а много повече, нали така?

— Не знам за какво говориш.

Дон не обърна внимание на думите ми.

— Ние не сме официален отдел на Бюрото. Всъщност ние сме комбинация от ЦРУ, ФБР и военните. Един от малкото случаи, когато тези агенции работят в хармония. Затова избрах господин Бродли за свой бодигард, а не някой новак, още свеж от академията. Бродли е трениран, за да оглави новосформиран отряд от войници, които трябва да водят една много специална битка. Битка, която се води в нашата страна под носовите ни от векове. Знаеш за какво говоря, Катрин, и знаеш по-добре от всеки друг. Нека спрем с преструвките. Говоря за вампирите.

Света Дево, майчице Божия, той току-що каза думата с „в“. Сега вече бях повече от притеснена — бях потресена.

— Не си ли малко старичък, за да вярваш в съществуването на вампири, Дон? — Навярно можех да му замажа очите с нахакано поведение. Може би той просто пускаше въдицата напосоки с огромна примамка на кукичката.

Сега вече Дон не се усмихна. Изражението му стана решително.

— Изследвал съм много странни трупове през годините на своята кариера. Трупове на възраст от сто до хиляда години, но винаги облечени в съвременни дрехи. Е, това може да бъде обяснено, но патологията им не може. Тяхната ДНК съдържа мутация, която досега не е била документирана при хората или животинските видове. От време на време се натъкваме на някой от тези необичайни трупове и загадката около тях се задълбочава. Онази къща снощи гъмжеше от такива ненормални мъртъвци, както и домът на губернатора. Беше най-голямото находище на такива трупове, на което някога сме се

натъквали, ала знаеш ли всъщност кое е най-великото ни откритие? Ти. — Дон понижи глас. — Прекарах последните шест часа в четене на всяко парченце информация за теб, което успях да открия. Преди малко повече от двайсет и две години майка ти е подала сигнал за изнасилване и е разказала история за тайнствен нападател, който пил от кръвта ѝ. Сметнали са, че е изпаднала в истерия и са пренебрегнали подробностите. Пет месеца по-късно си се родила ти. А те така и не заловили извършителя на това престъпление.

— И какво? Майка ми е била в истерия заради преживяната от изнасилването травма.

— Не съм съгласен. Майка ти е разказала истината, само че никой не ѝ е повярвал. Някои от описваните от нея подробности са прекалено специфични. Внезапно светващи в зелено очи, подаващи се дълги кучешки зъби, невероятна сила и бързина, неща, които е невъзможно да е чула някъде. Историята ѝ се различава от всички останали с това, че е последвало твоето раждане. А според патолозите ти носиш същата странна мутация в кръвта си, като мистериозните трупове. По-малко изявена, но генетичната структура е идентична. Виждаш ли, Катрин, за мен е чест да се запознаем, защото по време на цялата си кариера съм търсил някой като теб. Ти си една от тях и все пак не си, ти си дете на вампир и човек. Това те прави най-ценното откритие за последните векове.

Мамка му. Трябваше да избягам още в къщата на губернатора, въпреки няколкото куршума, които щях да отнеса.

— Страхотна история, но много хора имат рядка кръвна група и психявали майки. Уверявам те, че не съм по-различна от останалите момичета на моята възраст. Освен това на този свят не съществува такова нещо като вампири.

Гласът ми бе съвсем спокоен. Боунс щеше много да се гордее.

— Нима? — Дон се изправи и кимна на Тейт Бродли. — Сержант, давам ти пряка заповед. Изпълни я моментално. Застреляй госпожица Кроуфийлд в главата, точно между очите.

По дяволите! Скочих от леглото и изтръгнах заварената метална преграда, удряйки с нея ръката, насочила пистолета към мен. Чу се изпукване на кости. Продължавайки същото движение, ударих капачките на колената на Дон и грабнах пистолета от ръката на Бродли, насочвайки го към главата му.

— Писна ми да стрелят по мен, а и някой трябва да ви научи, момчета, че в болница трябва да проявявате малко уважение!

Дон, паднал по лице на пода, се извърна бавно, за да ме погледне. Изражението на лицето му издаваше неподправено задоволство.

— И ти си просто нормално момиче и такива неща като вампирите не съществуват, така ли? Това бе най-невероятното нещо, което някога съм виждал. Та ти бе просто замазано петно. Тейт дори нямаше време да се прицели.

Сърцето на Тейт Брадли туптеше забързано и от порите му засмърдя на страх. Някак се досетих, че да се страхува не е нормално състояние за него.

— Какво искаш, Дон? — Значи това бе малкото му изпитание, а аз го бях преминала с отличие.

— Моля те, би ли пустила Тейт? Можеш да задържиш пистолета, не че ти е нужен. Очевидно е, че и невъоръжена си по-силна, отколкото Тейт с него. Приеми го като знак на добра воля.

— И какво може да ме спре да пръсна черепа му в знак на моята добра воля? — Тонът ми бе изпълнен със злоба. — Или твоя череп?

— Имам предложение за теб, което ще ти се иска да чуеш. Но ако съм мъртъв, няма да ми е много лесно да говоря.

Е, точка за него, за това, че остана хладнокръвен по време на криза. Внезапно освободих Брадли и го бутнах през стаята. Плъзгайки се по пода той се озова до Дон.

На вратата се почука.

— Сър, всичко наред ли е там вътре? — Охранителят звучеше разтревожен, но не надзърна в стаята.

— Всичко е наред. Остани на поста си, не искам посетители. Не отваряй вратата, докато не ти наредя. — Гласът на Дон бе уверен и силен, не издаваше болката, която блестеше в очите му заради счупените му колена.

— Ами ако грешиш? Ако великият войник ми беше продупчил главата? Щеше да ти е доста трудно да дадеш обяснение за това.

Дон ме изгледа преценяващо.

— Рискът си заслужаваше. Някога вярвала ли си в нещо толкова силно, че да си готова да убиеш заради него?

Щеше да бъде лицемерие от моя страна да кажа: „Не.“

— Какво е предложението ти?

Дон седна и трепна от болка заради колената си.

— Искаме теб, разбира се. Ти току-що изтръгна заварен метал и обезоръжи обучен войник, въпреки че бе окована с белезници за леглото си, и всичко това за секунда. Няма жив човек, който да е толкова бърз, но има много неживи, които са. След като видях стореното от теб, ми стана ясно, че нямаш против да убиваш тези същества. Всъщност много от тях вече си пратила на оня свят, но сега мнозина ще те търсят. Вече не си анонимна. Аз мога да поправам това. О, знаех, че на Оливър не му е чиста работата, много хора го знаеха, но не можехме да докажем нищо, защото всички агенти, които пратихме да го проучват, не се върнаха. Ти си различна. Тези същества ще си имат работа с някой от тяхната лига и всички обвинения, които ще повдигнат срещу теб заради случилото се няма да имат значение, защото Катрин Кроуфийлд ще умре, а ти ще започнеш нов живот. Ще разполагаш със собствен отряд и всичко останало, което ти е необходимо. Ще станеш едно от най-ценените оръжия, с които американското правителство защитава гражданите си от опасности, които те дори не могат да си представят. Не е ли това, за което си създадена? Не си ли го знаела винаги?

Леле, той беше добър, и ако Тими беше тук, щеше да се почувства доволен. Наистина имаше мъже в черно и току-що ми бяха предложили да се присъединя към редиците им. Замислих се за възможността и предимствата, за радостта от започването на нов живот, без да се притеснявам за полицията или за погребването на телата, или за необходимостта да прикривам истинската си същност от хората около мен. Само преди шест месеца бих била готова на всичко за такова предложение.

— Не.

Едносричната дума увисна във въздуха. Дон премигна.

— Искаш ли да се видиш с майка си?

Беше приел отказа ми прекалено лесно. Мътеше се нещо. Кимнах бавно.

— Тя тук ли е?

— Да, но ние ще я доведем при теб. Никога няма да ти позволят да минеш по коридора, размахвайки половината легло. Тейт, накарай пазача да доведе госпожа Кроуфийлд. Освен това помоли да докарат и

инвалидна количка. Артритът ми май започнала се обажда. — С изражение на болка той погледна към колената си.

Жегна ме леко чувство на вина.

— Заслужи си го.

— Струваше си да докажа, че съм прав, Катрин. Някои неща си струва да се направят, въпреки последствията.

Замислих се за Боунс и не можех да не се съглася с него.

Когато пазачът отвори вратата и видя как Тейт придържа счупената си ръка, увиснала под странен ъгъл, и Дон, проснат на пода, физиономията му бе изключително комична. Аз си лежах невинно в леглото и прикрепях страничната част на леглото към мястото ѝ.

— Спънах се, а колегата ми се опита да ми помогне и падна върху мен — обясни Дон, когато стана очеводно, че нещо се бе случило. Пазачът преглътна и кимна. Помогнаха на Дон и скоро докараха майка ми в инвалидна количка. За секунда си помислих да счупя прозореца и да избягам заедно с нея, но изражението ѝ ми подсказа, че няма да се получи.

— Как можа? — попита тя веднага щом затвориха вратата, втрещена в мен с болка в очите, предизвикана от предателството ми.

— Добре ли си, мамо? Страшно съжалявам за дядо и баба. Толкова ги обичах и двамата. — Сдържаните досега сълзи най-сетне потекоха свободно, аз седнах и се протегнах към ръката ѝ.

Тя се дръпна, сякаш бях покрита с мръсотия.

— Как можеш да твърдиш, че съжаляваш? Как можеш да го кажеш, след като те видях с онзи вампир? — Гласът ѝ се извиси до вик и аз нервно погледнах към вратата. Полицаят вероятно щеше да припадне. Ненадейно в тона ѝ се усети молба: — Кажете ми, че греша. Кажете ми, че онези животни, които убиха родителите ми и ме отвлякоха, са ме излъгали. Кажете ми, че не се чукаш с вампир!

Никога преди не бе използвала тази дума пред мен и тя излезе грозно от устните ѝ. Най-ужасните ми страхове се сбъднаха, когато зърнах лицето ѝ. Точно както се бях опасявала, тя ме презираше заради онова, което бях сторила.

— Мамо, щях да ти кажа за него. Той не е като другите. Всъщност той ми помагаше да убивам вампирите, не Тими. С години е преследвал Хенеси и бандата му.

— За пари! — Думите ѝ плющяха като камшик. — О, чух за това някои неща, докато бях в плен. Те не спираха да говорят за вампира, който убивал за пари. И се смяха, докато говореха за теб, казваха, че жените много си падали по него. В това ли си се превърнала, Катрин, в курва на неживите?

Изхлипах. Колко мръсна правеше да изглежда любовта ми.

— Грещиш за него. Той рискува живота си, като отиде в онази къща, за да те спаси!

— Как е възможно да рискува живота си, като е мъртъв? Мъртъв и донесе смъртта със себе си! Заради него онези убийци дойдоха в дома ни и ти си виновна, задето си се хванала с него! Ако не беше спала с вампир, родителите ми още щяха да са живи!

От всичките ѝ упреци, от този най-силно ме заболя. Може и да бях виновна за смъртта им, но нямаше да допусна да обвинява Боунс.

— Не смей, мамо. Да не си посмяла! Знаеш какво правя, откакто навърших шестнайсет, знаеше, че непрестанно съм навън в търсене на вампири. И знаеше колко опасно е това занимание. От всички хора ти най-добре знаеш заради случилото се с баща ми и въпреки това ме насърчаваше да продължавам, затова вината е твоя! И аз го правех и продължавах да го правя, отказах да спра, макар че Боунс не преставаше да ме предупреждава отново и отново, затова вината е и моя! Ако не го бях срещнала, ако не бях спала с вампир, дядо и баба пак можеха да бъдат убити заради онова, в което и двете участвахме, преди Боунс изобщо да се появи. Ако нечи ръце са изцапани с кръвта на баба и дядо, то това са моите и твоите. Не неговите. И двете знаехме, че един ден това може да докара нещастие в дома ни, и затова и двете сме отговорни за смъртта на дядо и баба повече, отколкото той изобщо някога може да бъде.

Лицето ѝ пребледня, а гласът ѝ бе тих, но плътен, когато заговори:

— Може и да си права. Може и да съм виновна за това, че родителите ми бяха убити, и ще живея със съзнанието за това до края на живота си. Но не искам да живея с вампир до края на живота си. Катрин, обичам те, но ако продължиш връзката си с това създание, никога повече не искам да те виждам.

Думите ѝ ме пронизаха по-лошо от куршумите. Мислех, че съм готова да ги чуя, но от тях ме заболя повече, отколкото някога съм

предполагала.

— Не ми причинявай това, мамо. Само ти ми остана!

Тя изпъна рамене в инвалидната количка толкова, колкото наранените ѝ ребра позволяваха.

— Знам какво се е случило с теб. Ти си била съблазнена и омърсена. Това същество е замъглило съзнанието ти и е извадило на повърхността злото в теб, както винаги съм се страхувала, че ще се случи. Искане ми се онези чудовища да ме бяха убили, преди да открия провала си като майка.

Всяка нейна дума ме прорязваше като нож. Отвлечането ѝ и убийството на родителите ѝ бяха унищожили всякаква възможност с разумни аргументи да ѝ се обясни, че не всички вампири са зли същества. Тя беше сляпа в яростта си и аз не можех да променя това.

— Надявам се онези мъже да заловят това чудовище и да го убият завинаги — продължи тя. — Тогава вече няма да бъдеш негова покорна робиня.

Рязко вдигнах глава.

— Кого? За кого говориш?

Тя се вторачи в мен решително.

— Казах им истината, на мъжете, които току-що бяха тук. Казах им, че си била отклонена от правия път от едно от тези същества и че той е избягал от къщата снощи. Стариат знаеше за вампирите. Търсят го. Надявам се да го убият. Тогава ти ще си свободна.

— Дон! Влез вътре!

Скочих от кревата и отворих вратата. Като ме видя развързана, пазачът понечи да извади пистолета си, но Дон бързо го спря, както беше седнал в количката си с изпънати напред крака. Тейт го следваше отблизо.

— Всичко е наред, Джоунс. Всичко е под контрол.

— Но тя... тя... — Джоунс зяпна парапета на леглото, люшкащ се на дясната ми ръка, устата му ту се отваряше, ту се затваряше.

— Просто пази пред вратата — сопна му се Бродли и го избута със здравата си ръка.

— Дами, добре ли си поговорихте? — попита ни Дон.

— Ти, кучи син. Каква игра си мислиш, че играеш?

Дон изглеждаше така невъзмутим, сякаш пийваше чай на тържествен обяд.

— Госпожо Кроуфийлд, бихте ли ни извинили? Искаме за малко да останем насаме с дъщеря ви? Пазачът ще ви изпрати до стаята ви.

Тя не се сбогува с мен, нито аз с нея. И двете бяхме бесни и се чувствахме предадени. За разлика от нея обаче аз знаех, че никога няма да спра да я обичам. Тя беше моя майка, независимо какво се случваше. Можех да ѝ простя дори това.

— И така, майка ти ти е казала, че ни информира за твоята... връзка с вампир? Тя мисли, че по някакъв начин те е омагьосал. Това вярно ли е? Под негово влияние ли си?

— Само ако става дума за секс — контрирах го, без да мигна. Нека си мислят, че връзката ни беше просто физическа.

Брадли ме изгледа с едва прикрито отвращение. Писна ми.

— О, я си го начукай, ако въобще можеш да натикаш нещо в тясната си войнишка дупка! — Налагаше се да изтърпя осъждането от страна на майка си, но неговото мнение можеше да задържи за себе си.

Лицето му се изчерви от възмущение. Дон прикри усмивката си с покашляне.

— Както и да е, за мен е показателен фактът, че при предишния ни разговор не спомена близката си връзка с вампир. Може би си повече на тяхна страна, отколкото е видно?

— Виж, Дон, с кого избирам да се чукам си е само моя работа. Двамата с него имахме общи цели. Майка ми каза ли ви, че и той убива вампири? Навярно е пропуснала това в желанието си да го види бързо мъртъв. Имахме сходни цели, а после малко се сближихме. Не беше нещо сериозно, той просто минаваше от тук.

— Просто минавал? — Прозвуча скептично. — Това ли е вампирът, който строши ръката на Дани Милтън в един бар през ноември? От полицията може и да си мислят, че е невъзможно да осакатиш някого само с ръкостискане, но пък и те никога не са си имали работа с вампири.

— Е, е, голям си умник, така ли? Ако не сте го чули от самия него, тогава нека ви кажа, че този нещастник Дани се възползва от мен, когато бях на шестнайсет. Помолих приятеля си да му даде урок. Сега за известно време ръката му няма да бърка под полите на непълнолетни. — Лъжите отново излизаха с лекота от устата ми. — И в случай че не знаете, нека ви кажа, че когато един вампир минава през

някой град, обикновено остава няколко месеца. Имат малко по-различна представа за времето от нас.

— Тогава сигурно ще ни кажеш къде се намира той — каза Бродли, който все още не беше забравил коментара ми от преди малко.

Смеейки се, поклатих глава.

— Да бе. Да прецакам вампир, който не ме мрази, да го ядосам, въпреки че нямам ни най-малка представа дали след това ще можете да ме защитите. Аз съм наполовина човек, но не съм напълно тъпа.

— Знаеш ли какво мисля аз, Катрин? Мисля, че ти изобщо не си тъпа. — Дон говореше тихо със същата любезна полуусмивка на лицето. — Напротив, мисля, че ти си много, много умна. Трябва да си такава, нали, след като си успяла да прикриваш същността си през всичките тези години и си се промъквала нощем да убиваш тези живи мъртви. Мили Боже, та ти си едва на двацет и две, а имаш повече опит в битките от повечето войници в униформа. Мисля, че ще се опиташ да избягаш. Да вземеш майка си и да избягаш с или без възлюбения си вампир. Но има малък проблем в това отношение, както и сама току-що откри. Тя няма да дойде. Разбираш ли, тя не те приема такава, каквато си. След като е разбрала за необичайния ти сексуален живот, е още по-разстроена. Ще ти се наложи да я изоставиш, за да изчезнеш, а когато избягаш, колко ли същества ще изпълзят от земята, за да я използват, за да се докопат до теб? Колко вампири си убила? Обзалагам се, че те са имали приятели. Оливър също имаше приятели. И никакви аргументи няма да променят онова, което тя вижда у теб. Сега тя те възприема като вампир и никога не би избягала с един от тях. Можеш просто да я убиеш, преди да избягаш, така ще бъде по-милостиво.

— Копеле!

Скочих от леглото. Цапардосах Бродли по главата, когато направи опит да ме спре. Строполи се като каменен на пода. Сетне сграбчих Дон за яката на ризата и го вдигнах над количката му, докато краката му не се заклатиха във въздуха.

— Можеш и двама ни да убиеш, Катрин — задъха се той. — Ние не можем да те спрем. Може би ще успееш да скочиш през прозореца, без да те застрелят. Може и да успееш да стигнеш до стаята ѝ, да я метнеш на рамо и да я изнесеш, докато тя рита и вика за помощ. Можеш да се сдобиеш с кола и фалшив паспорт, да се срещнеш с

възлюбения си и да опиташ да напуснеш страната. Може и да успееш да направиш всичко това. Но колко време ще остане тя с теб? Колко време ще мине, преди да избяга, защото се страхува от собствената си дъщеря? И тогава колко време ще мине, преди някой да я открие и да я накара да плати за стореното от теб?

Погледът на Дон бе толкова твърд, колкото и ръката ми, стискаща яката на ризата му. Виждах истината в очите му. Виждах как всеки един миг майка ми крои планове за бягство, може би дори ще се опита да отнеме живота си от мъка, виждах я отново отвлечена заради мен или Боунс. Естествено ние щяхме да се опитаме да я спасим, но какво щеше да стане, ако тя умреше, или ако и Боунс умреше? Да рискувам отношенията си с нея, защото не може да приеме мъжа, когото обичах, бе едно, но не можех да жертвам живота ѝ заради собственото си щастие. Не можех да рискувам и неговия по същата причина. Можехме да избягаме накрай света, но от нас самите нямаше да можем да избягаме, а това в крайна сметка щеше да унищожи всички ни.

Отпуснах хватката си. Дон се строполи на пода. Потрошените му колена не можеха да издържат тежестта му. Имаше начин да осигури безопасност за Боунс и майка ми и той изискваше само една жертва. Моята саможертва.

Това осъзнах, че трябва да приема предложението на Дон. Това разби сърцето ми, но да постъпя другояче щеше да означавала осъда на смърт Боунс или майка си. Омразата ѝ към вампирите бе така силна, че заради това или тя, или той щяха да се озоват в застрашаваща живота ситуация по време на бягството ни. А не бяха никак малко тези, които имаха причина безмилостно да ни преследват. Невъзможно бе да избягаме от все още живите приятели на Хенеси и Оливър, от полицията, както и от тайните служби! Все някой щеше да ни залови. Щеше да е единствено въпрос на време. Ако тръгнеш с Дон, щях да елиминирам две от трите заплахи, надвиснали над главите ни, така че шансовете Боунс и майка ми да оцелеят най-малкото се удвояваха. Как можех да откажа, при положение че твърдах, че ги обичам? Любовта не означава да правиш само най-доброто за себе си. Който обича, прави най-доброто за другия.

— Договорихме се — казах на Дон, мобилизирайки цялата си вътрешна сила. — Но само ако приемеш условията ми.

— Какви са те? Веднага ще ти отговоря дали са изпълними.

Той направи опит да се качи обратно в количката си, но аз го наблюдавах без съжаление.

— Първо, аз заставам начело на всички екипи, които преследват вампири. Няма начин да се подчинявам на някой глупак с пагони и златни копчета, щом става дума за битка. Не ми пука, че съм по-млада. Ще правим нещата по моя начин и аз лично ще тренирам и избирам членовете на отряда си. Ако не отговарят на изискванията ми, си остават у дома.

Гласът ми бе твърд като гранит, дори не мигвах. Той кимна бързо, съвсем делово.

— Второ, искам веднага да тръгнем и завинаги да изчезнем от тук. Забравяте за неживия ми приятел. Няма да забия нож в гърба на някого, който ми е помогнал да спася майка си и не ми е направил нищо лошо. Ако не можете да ми гарантирате това, тогава приключваме с този разговор. И ако разбере, че сте предприели нещо, ще ви се иска да не се бях раждала повече, отколкото на майка ми. Повярвайте ми, ще има много други вампири, с които да си играете.

Дон се поколеба само за миг, после сви рамене.

— Искам да спечеля войната, не само една битка. Съгласен съм. При условие, разбира се, че повече няма да поддържаш връзка с него или с други твои неживи приятели. Няма да застрашавам живота на хората си без нужда, нито пък ще допусна отделът ми да се разедини само защото на теб са ти се харесали любовните умения на някакво същество.

Дон нарочно наблегна на думата същество. Е, явно и той страдаше от предразсъдъци.

— Трето, услугите ми няма да са безкрайни. Дори на войниците след известно време им се полага да се оттеглят. Не искам до края на живота си да ви бъда робиня, колкото и кратко да се окаже съществуването ми. Десет години, нито минута повече.

Той се намръщи и свъси вежди.

— Ами ако след този период възникнат непредвидени обстоятелства? Чудовищата не ни пращат уведомителни писма за неприятностите, които планират да създават. Какво ще кажеш за десет години непрестанна служба, а след това по три мисии на година по наш избор в продължение на три години? Струва ми се честно, нали така?

— По три мисии на година, като общо не трябва да продължават повече от един месец. Съгласна.

Тринайсет години. Въпреки че Боунс не остаряваше, със сигурност не би ме чакал толкова дълго.

— Четвърто, ще настаните майка ми и мен в отделни жилища, не много отдалечени едно от друго. Нямам намерение да се местя като цигански катун от казарма в казарма или както там ги наричат. Искам къща, нищо специално, но да е моя. И заплата. На майка ми също ѝ трябва дом, само да не е прекалено близо до мен. В същия щат, но в различни градове, би било добре. Това споразумение по отношение на нея ще остане в сила, дори ако умра по време на изпълнение на някоя операция. Тя ще получава моята заплата, ако ме убият, ясно? Освен това ще се погрижите за онези момичета, които спасихме снощи. Осигурете им най-добрите грижи, които могат да се купят с пари, и им намерете работа и дом. Те са били набеязани, защото тези неща са им липсвали в живота.

Дон едва се усмихна.

— Така или иначе щяхме да го направим. Ако ни съдействаш, ще установиш, че уговорката ни ще е изгодна за всяка от страните.

— Съмнявам се — казах уморено. — Но въпреки това ще склучим сделката. И накрая, но съвсем не и на последно място, отказвам да преследвам вампири, които не убиват хора. Това може и да ти прозвучи противоречиво, но съм срещала вампири, които пият, само колкото да оцеляват, и не убиват без причина. Те могат да се нахранят от някого, без той да разбере и без да си спомня. Ще убивам убийци, не гладници. Ако ви трябва някой, който да преследва тези вампири, тогава си потърсете друг. Пожелавам ви успех в търсенето.

Тейт Бродли се размърда, простена тихо и седна, притиснал с длан кървищата си глава. Явно малко бях пукнала черепа му. Той се изправи, залитна и ме изгледа изключително злобно.

— Ако ме удариш отново, ще...

— Какво? Ще кървиш още повече? Благодаря, но пия само джин с тоник. Нямам дълги кучешки зъби, виждаш ли?

С широка усмивка оголих зъби срещу него и отвърнах на злобния му поглед. Щом сега ме мразеше, трябваше само да почака да започна с тренировките. Тогава вече щеше да знае какво е истинска омраза.

Дон се покашля.

— Уверен съм, че ще открием достатъчно противни типове, че да те държим напълно заета, така че няма да ловуваме онези, които намиращ за безобидни. — Остротата в тона му ми подсказа, че той не вярваше да има нещо неживо, което да е безобидно. Но злото не идваше само от вампирите. Вече знаех това от личен опит. — Значи всичко е уточнено. Ще уредя двете с майка ти да бъдете преместени от тук незабавно. Тейт ще те придружи до летището, междувременно може да се поопознаете. Тейт, запознай се с новия си шеф — Катрин.

— Казвам се Кат.

Просто ми се изплъзна. Всичко в живота ми щеше да се промени, но някои неща исках да запазя.

Брадли отвори вратата и Дон за втори път излезе с количка от стаята ми.

— Не мога да кажа, че за мен беше удоволствие да се запознаем, но до скоро. Опитай следващия път да ме оставиш в съзнание.

Веждите ми се извиха насреща му, имитирайки вампира, когото обичах.

— Ще видим.

ГЛАВА 26

Не можех да му го отрека на Дон — удържа на думата си и организира преместването ни. В рамките на час бях облечена и чаках в стаята на майка си без белезници. Най-сетне се бях изкъпала и бях изчистила всичката кръв. Докато бях под душа си позволих да се наплача, сълзите се сливаха с водата и мъката ми остана скрита. Сега гледах към майка ми и очите ми бяха напълно сухи.

— Е?

Току-що ѝ бях разказала за отправеното ми предложение и за факта, че го бях приела. Докато говорех част от отвращението, изписано по лицето ѝ, бе изчезнало, и сега тя взе ръката ми.

— Постъпваш правилно. Единственото нещо, което ще те спаси от злото.

Заля ме горчивина и мъничка егоистична частица от мен я мразеше. Ако не беше тя, можех просто да изчезна с Боунс и да изживея живота си с мъжа, когото обичах. Но тя не можеше да бъде винена за неотслабващата ѝ ненавист към вампирите, както и аз не бях виновна за появяването ми на бял свят. Така погледнато бяхме квит.

— Не смятам, че това ме спасява от злото, но ще го направя въпреки всичко.

— Не ставай глупава, Катрин. Разбира се, че това е твоето спасение. Колко щеше да продължи връзката ти с онова същество, преди то да те превърне във вампир? Ако държи на теб, както твърдиш, тогава няма да иска да наблюдава как старееш с времето, нали? Как с всяка изминала година се приближаваш към смъртта както всеки човек. Защо да го прави, когато може да те превърне във вампир и да ти подари вечна младост? Това ще направи с теб, ако останеш с него, и ако не бе така заслепена, вече щеше да си го осъзнала.

Колкото и да не ми се искаше да го призная, тя засегна очевиден проблем, който си позволявах да игнорирам. Какво щеше да се случи с връзката ни след десет години? След двайсет? Или повече? Боже, тя беше права. Боунс нямаше просто да стои и да наблюдава как умирам

от старост. Щеше да поиска да се променя, а аз никога нямаше да го направя. Може би любовта ни беше обречена от самото начало и предразсъдъците на майка ми и предложението на Дон бяха само доказателство за това. Води битките, които можеш да спечелиш, това непрестанно ми повтаряше Боунс. Е, не можех да спечеля тази битка, но можех да осигуря безопасността му. Можех да осигуря безопасността на майка си и да използвам моята уникалност, за да осигуря безопасността и на други хора. Реално погледнато, разбито сърце не бе чак толкова висока цена за това. Може и да нямах бъдеще с Боунс, но все пак имах бъдеще. Като се замислях за всички момичета, които Хенеси бе отвлякъл и чиито животи бе ограбил, щеше да бъде безсмислено от моя страна да пропиляя своя.

Вратата се откряна и Тейт Брадли пъкна глава в процепа. Ръката му беше обездвижена, а близо до слепоочието му имаше превръзка.

— Време е да тръгваме.

Кимнах кратко, стиснах дръжките на инвалидната количка на майка ми и го последвах по коридора. Коридорът бе опразнен и вратите на болничните стаи стояха затворени. Следвах ме осем тежковъоръжени мъже. Явно Дон се опасяваше да не се отметна от споразумението ни.

Оставах около два часа до края на деня. Щяха да ни откарат до площадка за излитане, от която да се придвижим с хеликоптер до мястото, на което ни очакваше военен самолет. Настаних се на задната седалка заедно с майка ми. Тейт седна на предната седалка до шофьора, той самият не можеше да шофира заради счупената си ръка. Зад волана седна мъж, който се представи като Пийт. Останалите ми пазачи се настаниха в други три автомобила — един зад нас и два от двете ни страни. Смешно, но предишната вечер вампирите бяха направили същото. Потеглихме и аз затворих очи, мислейки си, че трябва да намеря начин да се сбогувам с Боунс. Можеше да оставя съобщение при Тара. Тя знаеше как да се свърже с него. Не можех да си тръгна, без нито една дума.

Тейт наруши мълчанието след няколко минути:

— Пийт ще бъде един от членовете на екипа ни, Катри... извинявай, Кат — поправи се той.

Не отворих очи.

— Не и докато аз не кажа или тази част от уговорката си я проспал? Аз сформирам отряда. Пийт ще стане част от екипа, само ако премине теста ми. Всъщност, същото важи и за теб.

— Какъв е тестът? — надменно попита Пийт.

Отворих очи.

— Ще проверя колко бързо ще се свестиш, след като те нокаутирам.

Пийт се разсмя. Но не и Тейт. Навярно той не бе така глупав, както си бях помислила първоначално. Погледът, който ми хвърли, ми показва, че вярва на всяка моя дума.

— Виж... — Пийт ме изгледа в огледалото за обратно виждане, а изражението му излъчваше скептицизъм, — знам, че те смятат за специална, но... какво, по дяволите е това! — възкликна Пийт, когато забеляза мъжа, застанал по средата на нашето платно на сред магистралата.

Аз затаих дъх, а майка ми запищя.

— Това е той! Това е...

Тейт не се колеба толкова дълго. Секунди преди колата да се блъсне в Боунс, той извади пистолета си и стреля през предното стъкло по него.

Беше като да се врежеш в тухлена стена. Сблъсъкът смачка предницата на автомобила. Стъклата на прозорците се пръснаха и всички въздушни възглавници се отвориха на мига. Полетях силно напред и чух как зад нас пищят гумите на едната кола от кортежа ни, когато ни заобиколи, за да не се блъсне в нашата. Двете коли, които ни обграждаха профучаха покрай нас, после също натиснаха спирачки и опитаха да обърнат. Движението зад нас не спираше. Автомобилите, които рязко ни заобикаляха се блъскаха в колите на агентите, опитващи се да се върнат назад. Шумът от огъването на метал, когато колите се връзваха една в друга, беше оглушителен.

Тейт и Пийт висяха отпуснато на коланите си, а по лицата им се стичаше кръв от удара в арматурното табло и порязванията на счупените стъкла. Чу се рязък звук, когато вратата от страната на Тейт бе изтръгната от рамката ѝ. През дима от повредения двигател зърнах усмивката на Боунс, който метна парчето метал като гигантско фризби към колата зад нас. Там пазачите безрезултатно опитваха да се прицелят в него. Пръснаха се, когато вратата се връза в предното им

стъкло. След миг и другата врата я последва и майка ми заскимтя, обхваната от смъртоносен ужас, когато Боунс изтръгна и моята врата.

— Здравсти, Котенце!

Въпреки взетото решение аз се зарадвах да го видя. Той откопча колана ми и хвана майка ми, когато тя се опита да избяга през вратата от нейната страна.

— По-кратко, мамче. Малко бърза ме.

Стон, долетял от седалката до шофьора, го принуди да фрасне Тейт по главата.

— Не го убивай, Боунс! Те нямаше да ме наранят!

— О, добре тогава. Нека им кажем довиждане както си му е редът.

Той измъкна Тейт от мястото му с такава бързина, че движението изглеждаше замазано.

За миг устните на Боунс се притиснаха към врата му, а после го метна във въздуха. Тейт се приземи на петнайсетина метра в тревата край пътя. Пийт опита да избяга пълзейки, но Боунс го сграбчи и му осигури същия полет, но не и преди това да се е обслужил с кръвта му.

— Слез от колата, сладурче — нареди ми той и аз изскочих от разбитите останки на автомобила. Той все още държеше майка ми за ръката. Тя плачеше и го проклинаше едновременно.

— Те ще те убият, знаят какво си! Катрин е...

Не можа да довърши, защото я цапардосах в челюстта. Тя припадна, без да гъкне повече. Заедно с ругатните можеше да разкрие прекалено много, а ако Боунс научеше за сключената от мен сделка, щеше да ме разубеди. Аз щях да повярвам на всичките му невъзможни уверения, защото сърцето ми не можеше да мисли трезво.

Изсвистя куршум. Залепих се за земята, понеже не исках отново да ме улучат. Боунс хвърли раздражен поглед в посоката от която дойде изстрела и после сграбчи колата. Очите ми се ококориха, когато се досетих какво се кани да стори. Боже, не бе възможно да направи това, нали?

Агентите от колите пред нас бяха намерили прикритие зад едно от преобърнатите возила и сега стреляха по нас. Явно им бе наредено да осигурят безпроблемното ми пътуване или, в случай че това не станеше, да се погрижат да не избягам. План А се бе провалил, така че те изпълняваха план Б. Боунс се ухили злорадо и вдигна колата във

въздуха. Завъртя я в полукръг, за да я засили и сплесканото желязо полетя във въздуха, описвайки дъга, след което се приземи право върху импровизираната барикада на агентите.

Последва оглушителен взрив, когато колите избухнаха при удара. Плътен задушлив дим се заиздига нагоре. Насред целия този ад Боунс стоеше с разкрячени крака и светещи в зелено очи и изглеждаше абсолютно и ужасяващо прекрасен.

На магистралата се възцари хаос. В отсрещното платно се образуваха колони от коли, когато невярващи на очите си зяпачи спираха за да наблюдават бойното поле, заформило се вляво от тях. Всяка секунда се чуваше ново изсвирване на спирачки, последвано от удар на метал в метал. Боунс не спря да се наслади на резултата от действията си. Хвана ме за ръката, метна майка ми на рамото си и вече тичахме, скривайки се в гората.

На около осем километра по-напред, където пътят беше свободен, ни чакаше кола. Боунс положи майка ми на задната седалка и не пропусна да залепи тиксо на устата ѝ, преди да потеглим.

— Добре, че я приспа с един удар, сладурче. Спести ми неприятностите. Не си наследила склонността си към насилие от баща си, определено си я взела от нея. Тя ме ухапа.

За някой, който току-що бе блъснат от автомобил, каращ с около стотина километра в час, той изглеждаше изненадващо весел.

— Как го направи? Как спря колата? Ако вампирите могат да правят това, то тогава защо Суич не ми попречи да се блъсна в къщата снощи?

Боунс изсумтя презрително.

— Това пале? Че той не може да спре дете в проходилка. Беше едва на около шейсет години, сладурче, смятано в неживи години. Трябва да си мастер вампир като мен, за да въртнеш такъв номер, без после горчиво да съжеляваш. Повярвай ми, адски боли. Затова и си пийнах от двамата ти приятели, преди да ги изхвърля. Кой бяха те между другото? Не бяха полицаи.

Трябваше много внимателно да отговоря на това.

— Ъ-ъ, те са от някаква правителствена агенция, но не ми казаха от коя точно. Не бяха от приказливите, нали се сещаш? Мисля, че ме водеха в специален затвор заради Оливър.

Той ме изгледа.

— Трябваше да ме изчакаш. Можеше да загинеш.

— Не можех да чакам! Едно от корумпираните ченгета на Оливър се опита да ме застреля. А и му беше наредено да постави бомба в болницата, където отведоха майка ми! Оливър е бил, Боунс. Той си призна, на практика се похвали как Хенеси „прочиствал“ щата вместо него. Сякаш всички онези хора са били просто боклук и нищо повече. Боже, и десет пъти да го бях убила пак нямаше да е достатъчно.

— Защо си толкова сигурна, че момчетата, които сега те отвеждаха, не са от неговите хора?

— Не са. А и така както се отнесе с тях, не останах с впечатлението, че евентуални съмнения биха те възпрели. Хвърли кола върху четирима от тях.

— А, не се притеснявай за тях. — Изглеждаше напълно незаинтересован. — Те скочиха встрани преди експлозията. А ако са били прекалено тъпи за да съобразят, значи щяха да заслужават да умрат заради глупостта си.

— Чия е тази кола? — Возехме се в черен джип марка волво, последен модел с всички екстри и миришеше на ново.

Боунс ме изгледа косо.

— Твоя. Харесва ли ти?

Поклатих глава.

— Нямах предвид чия е сега, няма ли скоро да я обявят за открадната?

— Не — отвърна той. — Това трябваше да е коледният ти подарък. Регистрирана е на името във фалшивата ти шофьорска книжка, така че няма начин да я проследят. Надявам се, не се сърдиш, че развалих изненадата, но при така създадите се обстоятелства, това бе най-добрата възможност.

Останах с отворена уста, защото той очевидно говореше сериозно.

— Не мога да я приема. Прекалено скъпа е! — След всичко случило се аз спорех с него заради разточителен коледен подарък. Никога нямаше да стана нормална.

Боунс въздъхна раздражено.

— Котенце, поне веднъж не можеш ли да кажеш просто благодаря? Сериозно, сладурче, мислех си, че сме преминали този

етап?

Прониза ме остра болка, когато се сетих, че наистина бяхме преминали този етап, само че не така, както той си мислеше.

— Благодаря ти. Красива е! А аз ти купих само ново яке.

Коледа бе едва след две седмици, но със същия успех можеше да бъде и след хиляда години.

— Какво яке?

Бог да ми е на помощ, как щях да събера сили да го напусна? Тъмноклафявите му вежди бяха по-красиви от всичко, което можеше да се закупи с пари. Преглътнах мъчително и започнах да му описвам дрехата, защото докато говорех поне нямаше да се разцивря.

— Ами, беше дълго, като тренчкот. От черна кожа, за да изглеждаш страшен и загадъчен. Полицаяте вероятно са конфискували всичко, което вампирите са оставили непокътнато в апартамента ми. Якето беше опаковано и скрито под една разхлабена дъска в шкафа в кухнята.

Боунс хвана ръката ми и я стисна нежно. Сега вече не можех повече да сдържам сълзите си.

— Суич? — По-добре да го попитам сега, отколкото никога. Фактът, че Боунс бе тук, превърна въпроса едва ли не в реторичен.

— Съсухрен в Индиана. Негодникът тича с все сила часове наред. Съжалявам, че набързо приключих с него, Котенце, но исках да се върна право при теб. Когато го хванах му забих кол в сърцето и го оставих да гние в горите край езерото Седър Лейк. След всички онези тела, зарязани в къщата, едно повече няма да разклати лодката ни. Всъщност точно към Индиана пътуваме в момента.

— Защо към Индиана? — Почувствах само лека радост, че Суич е мъртъв. Може би сега дядо ми и баба ми щяха да почиват в мир.

— Там имам приятел, казва се Родни, той ще уреди нови документи за теб и майка ти. Ще останем при него през нощта и утре следобед ще потеглим. Само сутринта ще трябва да се погрижа за някои неща. От там ще продължим към Онтарио^[1], където ще останем няколко месеца. Ще пипнем и последните двама нещастници, бъди сигурна, но ще го направим тихомълком, след като суматохата около Оливър поутихне. Когато момчетата, които те преследват, не те открият, ще се впуснат по следите на други риби за тигана.

Ох, де да беше толкова просто.

— Как разбра, че ни местят?

Той се усмихна развеселено.

— Наблюдавах. Когато разчистиха пътя към задния изход и поставиха въоръжени пазачи край няколко автомобила, стана ясно. Аз просто потеглих преди вас и изчаквах докато настъпи подходящият момент.

Силно тропане долетя от задната седалка. Боунс се усмихна.

— Майка ти май се събуди.

[1] Една от най-големите и гъсто населени провинции в Канада.
— Бел.прев. ↑

ГЛАВА 27

За моя изненада Родни се оказа гул. Някак бях очаквала да е вампир. Боунс вдигна майка ми от задната седалка, устата ѝ все още бе залепена с тиксо, и ми я подаде, докато ни запознаваше. Родни дори не мигна. Явно бе свикнал на прага му да се появяват завързани хора със запушена уста.

Пуснах майка ми да стъпи на крака и криво-ляво стиснах ръката на Родни, докато я спирах да не избяга.

— Съжалявам, че ти се натрапваме, Родни, но къде е банята?

— Няма проблем, вляво е — отвърна той с усмивка.

Помъкнах я с мен.

— Ще се върнем след минутка, Боунс. Искам малко да се поосвежи и да си поговорим.

— Няма нужда да бързаш, сладурче.

Заклучих вратата зад нас и моментално пуснах врялата вода да тече във ваната. По време на пътуването бях начертала план, но сега трябваше да накарам майка ми да го следва заедно с мен. Тя яростно ръмжеше зад лепенката и аз въздъхнах. Въпреки че горещата вода течеше, Боунс можеше да ни чуе.

Хвърлих бегъл поглед към огледалото в банята и развъртях кранчето докрай. Скоро банята се изпълни с пара. Бинго.

С пръст започнах да пиша по запотеното огледало:

Заминаваме утре. Мълчи, той ще те чуе.

Очите ѝ се ококориха.

— Мамо, той видя сметката на убиеца на баба и дядо Джо — казах с ясен глас. — Няма да нарани нито мен, нито теб.

Тя написа три думи до моите:

Заминаваме без него?

Кимнах, въпреки че ми се повдигна.

— Знам, че мразиш вампирите и знам, че ще ти е трудно, но трябва да ме изслушаш. — *Той не знае, иначе ще ни спре.* — Просто

ми дай малко време. Трябва да ми се довериш. Животът ни зависи от това.

Прави каквото ти кажа, без значение какво се случва.

— Довечера ще преспим тук и утре ще напуснем страната. Няма друг начин.

Не преставах да си повтарям това наум. Няма друг начин. Само че ме болеше повече, отколкото можех да понеса.

— Е? Ще се държиш ли разумно? Мога ли да ти отпуша устата?

Тя ме изгледа напрегнато и отново написа на огледалото:

Заминаваме без него, обещавай ми.

— Можеш да ми имаш доверие — повторих. — Обещавам.

Майка ми кимна и аз отлепих тиксото. Тя погледна към вратата, но не каза нито дума.

Грабнах една от красивите провесени на закачалката кърпи и изтрих думите ни от огледалото.

— Опитай се да бъдеш мила, когато излезем.

Боунс и Родни седяха на масата. Майка ми ги изгледа кръвнишки, но не каза нищо. От нейна гледна точка това беше мило.

— Изберете си коя стая за гости предпочитате, има една горе и една в мазето — рече Родни.

— Покажи ми онази в мазето — отвърнах на мига.

— Добре, последвай ме.

Хванах майка ми за ръката и тримата слязохме по стълбите в мазето. Родни отвори вратата на стаята за гости, снабдена с пухкави завивки и, най-важното, лишена от прозорци.

Леко побутнах майка си вътре.

— Тази стая ще е идеална за теб, мамо.

Тя ме изгледа неразбиращо, когато понечих да изляза.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Горе. С Боунс. Лека нощ.

Затръшнах вратата и с мрачно задоволство загледах как Родни заключва bravата от външната страна. Самият факт, че имаше спалня в мазето, която се заключваше отвън, бе притеснителен, но това не бе моя работа.

Почти на мига по вратата отвътре се забарабани.

— Катрин! Не можеш да...

— Утре ще говорим, мамо, когато останем насаме. Утре. Не вдигай много шум, че Родни ще огладнее.

Въпреки че нямаше как да знам дали твърдението ми съдържа някаква истина, той ми намигна и тихо изръмжа. В стаята зад вратата веднага настъпи тишина.

— Благодаря ти — прошепнах. — Щеше да тропа цяла нощ.

Той се усмихна, докато изкачвахме стълбите. Заклучи и вратата към мазето, после ме изгледа многозначително.

— В случай че е наистина избухлива.

Боунс ме чакаше в другата стая за гости и аз се хвърлих право в обятията му, вдишвайки аромата му. В продължение на няколко минути ние просто стояхме така прегърнати. Егоистично опитвах да запомня чувството да бъда с него. Може и да знаех, че няма друг начин, но, Боже, как болеше.

— Казах ти, че ще оцелеем, сладурче. Ти не ми повярва.

— Не — отвърнах тихо. — Не ти повярвах. Но ти беше прав и двамата сте живи. Само това има значение. За мен това значи повече, отколкото всичко друго.

— За мен ти значиш повече, отколкото всичко друго.

Той приведе глава и докосна с устни моите. В отговор аз обвих ръце около него така силно, че бях сигурна, че на сутринта ще имам синини.

— Защо плачеш? — прошепна той.

Избърсах сълзите, за които не подозирах, че са потекли.

— Защото... няма да го понеса, ако нещо ти се случи.

Той ме целуна.

— Нищо няма да ми се случи, обещавам.

И аз обещавам. Всъщност ще заложа живота си за това.

— Исках да ти кажа, че въпреки всичко, много се радвам, че те срещнах. — Казах със задавен глас. — Това бе най-щастливият ден в живота ми. Ако не те бях срещнала, никога нямаше да разбера какво е някой да ме обича, безусловно, дори онази част от мен, която аз мразех. Животът ми щеше да е празен и пропит от чувство за вина, но ти ми показа цял един нов свят, Боунс. Никога няма да мога да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен, но ще те обичам до сетния си ден.

Може би щеше да запомни тези думи, когато заминех. Може би нямаше да ме намрази за онова, което трябваше да направя.

— Котенце — простена той, докато ме полагаше на леглото. — Преди да те срещна аз само си мислех, че живея. Ще ме обичаш до сетния си ден? Това никак не е достатъчно дълго...

Проклинах всеки слънчев лъч, който ми се подиграваше с появяването си. Боунс вече ми бе казал, че заедно с Родни ще излязат за около четири часа, за да довършат последните приготовления за заминаването ни. Щяха да вземат колата на Родни и да ми оставят волвото, в случай че се наложеше да ни повикат да се срещнем някъде. Сега оставеше само да изчакам той да излезе, не подозирайки, че повече никога няма да се срещнем.

Родни, гул с обноси, ни направи закуска. Палачинки и омлет за двете с майка ми. Тя изяде своята порция под заплашителния ми поглед, въпреки че изглеждаше, сякаш с всяка хапка щеше да се задави. От любезност се насилих да ям, няхах апетит, но не исках да бъда неучтива. Едно от нещата, за които бях благодарна, бе, че Родни изчака, за да се нахрани по-късно... каквото и да включваше неговата закуска.

Когато Боунс тръгна към вратата, аз го изненадах, прегръщайки го, като обвих ръце около врата му. Зарових глава в извивката на шията му. Още не мога да те пусна. Не мога да го направя. Прекалено скоро е!

— Какво има? Липсвам ти, преди дори да съм излязъл?

Сърцето ми се сви.

— Винаги ще ми липсваш, когато те няма.

Малко рискувах, но не можах да се въздържа да го кажа.

Той ме целуна, болезнено нежно. Стиснах го и отчаяно се опитвах да не заплача. *Толкова много боли! Как да те пусна? Как да те оставя да си тръгнеш?*

„Как е възможно да не го направиш?“, възрази съвестта ми. *Обичаш ли го? Тогава го докажи. Осигури му безопасност.*

Безмилостно преглътнах сълзите си. По-добре да направиш това сега, отколкото по-късно. Знаеш, че това е правилното решение. Той ще живее много по-дълго от теб и все някога ще те забрави.

Отдръпнах се и много нежно докоснах лицето му.

— Дай ми якето си.

Докато се наслаждавах на последната му прегръдка, аз добавях още пирони в ковчега. Боунс го свали и въпросително вдигна вежда.

— В случай че се наложи да потеглим, за да се срещнем с вас — обясних. — Навън е студено.

Боунс ми подаде избелялото джинсово яке, което бе носил и вчера, докато предизвикваше верижна катастрофа, и аз го стиснах под мишница. Целуна ме за последно по челото, а аз се приготвих да затворя вратата след него. Можеш да го направиш. Пусни го да си върви. Няма друг начин.

— Пази се, Боунс. Просто моля те... бъди внимателен.

Той се усмихна.

— Не се тревожи, сладурче. Ще се върна, преди да се усетиш.

Дълго след като потеглиха аз останах да гледам през шпионката, после се свлякох на колене и позволих болката на разбитото ми сърце да ме завладее. Плаках, докато очите ми не започнаха да парят и едва си поемах дъх. Болеше несравнимо повече от огнестрелните рани.

Двайсет минути по-късно се изправих друг човек. Нямах повече време за плач. Имах работа за вършене. *Играеш картата, която ти се е паднала*, все това ми повтаряше Боунс. Е, имаше причина да се родя полувампир, това бе шансът ми да го докажа. Ела ми, елате ми всички, кръвопийци! Червенокосият жътвар е готов за вас!

Приблжих се към майка ми и заговорих с нисък рязък глас. Време беше.

— Обличай се, заминаваме. Сега ще ти обясня какво точно ще им кажеш и Господ да ти е на помощ, ако не повториш всяка шибана дума...

Хеликоптерът се носеше в небето над главите ни като огромна метална буболечка. По негово настояване Дон Уилямс бе избутан по неравната земя в инвалидната си количка, десетима други агенти се пръснаха наоколо. В центъра на разиграващата се сцена седях приведена над тялото на Суич. Не ми бе трудно да го открия. Боунс ми бе казал, че го е оставил в горите край Седър Лейк. Още с

пристигането ни го надуших с новото си обоняние. Сега Суич носеше джинсово яке върху съсухрените си останки, а от гърба му гротескно стърчеше сребърен нож.

Въпреки че седеше в инвалидна количка, Дон командваше парада.

— Това той ли е? — попита, когато се приближи.

— Той е.

Дон се вгледа надолу към разложения до неузнаваемост труп и свъси чело.

— Нищо не е останало от него, освен кости!

— Забавно е, че го казваш — отвърнах с безизразен тон. — Това беше името му. Боунс.

Потреперих заради студения вятър и огледах мрачната местност — голи дървета и замръзнала земя.

— Той е мъртъв, така че защо трябваше да бързаме? Когато се обади, ми каза, че ако не пристигнем до час, ще напуснеш мястото, защото е прекалено опасно. Е, минаха четирийсет и пет минути и той не изглежда да е тръгнал да си ходи.

Исправих се и застанах до количката му.

— Защото вчера той ми каза, че ще дойдат вампири, които да отмъстят за станалото миналата вечер. Оливър имаше зъбати приятелчета. Екипът все още не е сформиран, а аз не мога да се бия сама с тях. Ценя кожата си и не искам да се превръщам в тяхна храна. Отведете ни с майка ми от тук. Веднага.

— Ще вземем и него — настоя той. — Искаме да изследваме тялото.

Свих рамене.

— Изследвайте го колкото си искате, но ви предлагам да се забързате. Вампирите могат да надушат смъртен от километри. Всяко от момчетата ви, останало да се рови наоколо, ще се превърне в закуска.

Дон се вторачи в мен.

— Защо да ти вярвам?

Прокарах ръка през косата си, сякаш бях ядосана.

— Защото не си толкова тъп, колкото изглеждаш. Хората ти, които вчера бяха ранени, също трябва да бъдат преместени веднага. Вампирите ще се опитат да изтръгнат информация от тях и съм

убедена, че тези агенти знаят неща, които няма да ти се иска да споделят с неживите.

Той се вгледа в очите ми в продължение на няколко дълги секунди и аз отвърнах на погледа му, без да мигам. Най-сетне Дон взе решение и повика хората си.

— Да се изнасяме! Стягайте се, тръгваме след пет минути! Някой да се обади в болницата и да нареди всички ранени да бъдат качени в медицински хеликоптер. Но още да не се съобщава крайната цел. Стаили, опаковай това тяло и го давай по-чевръсто, след пет минути излитаме.

Последва суматоха, когато агентите се разбързаха да изпълнят инструкциите му. Докато се занимаваха с последните приготовления, аз седнах до майка си. Тя сложи мълчаливо ръката си в моята.

— Госпожо Кроуфийлд — Дон се приближи със скърцащи на инвалидната си количка колела, — има ли нещо, което искате да добавите към описанието на дъщеря ви относно случилото се? Каквото и да е?

Майка ми вдигна поглед към него и мрачно поклати глава.

— Как бих могла? Бях в безсъзнание. Онова животно ме удари. Когато се свестих, Катрин го беше убила. Ето го там, както сам можете да видите.

Дон местеше погледа си между майка ми и мен. Никоя от нас не се поколеба. Той въздъхна.

— Тогава, дами, елате с мен. Хеликоптерът ще ни откара до летището. Нека опитаме отново.

Осем часа по-късно, вървах по коридора на военната болница в Хюстън, Тексас, а Дон се возеше в количката си край мен.

— Готово ли е?

Той изръмжа утвърдително.

— Катрин Кроуфийлд официално бе убита от ФБР, докато се опитваше да избяга при преместването си. Така обяснихме верижната катастрофа на магистралата вчера. Подхвърлихме неидентифицирано тяло вместо твоето.

Кимнах, съжалявайки единствено, че Тими щеше да повярва на тази история. Или пък нямаше. Той си падаше по конспирациите.

— А мотивът ми за убийството на Оливър?

Дон студено се усмихна.

— Обикновен случай на безпричинно насилие. Като се има предвид пропагандната кампания на Оливър, сметнах това за подходящо.

Не отвърнах на усмивката му, но се съгласих с думите му.

— Тейт е искал да ме види?

— Още щом се събуди. Лекарите му спряха обезболяващите, защото иначе щеше да си говориш сама.

— Колко тежко е ранен? — Цинично бе от моя страна, но бях по-скоро любопитна, отколкото загрижена.

— Два счупени крака, две счупени ръце, шест счупени ребра, фрактура на ключицата, счупен нос, има и вътрешен кръвоизлив, ожулвания и ниски нива на хемоглобина. Месеци наред ще се възстановява.

— Ще видим това — измърморих.

Тейт Брадли бе увит целия в гипс и марли. Клепачите му потрепнаха, когато влязохме в стаята.

Дръпнах един стол и седнах до него.

— Здравсти.

Изпълненият му с болка поглед срещна моя.

— Успях ли да се класирам за отряда, Кат?

Гласът му бе дрезгав шепот, но аз за малко да се усмихна на думите му. За малко.

— Искаш да се подложиш на редовни дози такава болка?

— По дяволите, да! — каза задъхано, но без колебание.

Язвително поклатих глава.

— В такъв случай поздравления, Тейт. Ти си първият член на екипа. — Изправих се и се обърнах към Дон. — Доведете някоя медицинска сестра да ми източи малко кръв. Поне половин литър. Нека я прелеят на Тейт.

Дон учудено премигна насреща ми.

— Та ти дори не знаеш дали кръвната ти група е като неговата. Трябва да са съвместими.

Това ме разсмя.

— Моята кръвна група е подходяща за всекиго. Полувампир, подсилен с отлежало Екстра Дракула. Суперсилата ми ще изчезне през следващите два дни, така че ви предлагам да се възползвате, докато все още я имам. Ето ви и урок първи от часа по „Аз знам повече от вас“:

вампирската кръв има лечебни свойства. Той ще е на крака до края на утрешния ден. Налага се веднага да започнем с тренировките. Чака ни много работа.

Навих ръкава на дрехата си, докато Дон припряно натискаше бутона за сестрите.

— Какво друго ще ми кажеш, което все още да не знам? — попита ме той.

Очите ми светнаха изумруденозелени и той ахна, когато блясъкът освети лицето му.

— Дори не можеш да си представиш...

По-късно, когато с майка ми бяхме настанени в една военна сграда, си позволих да се замисля за Боунс. Още преди часове трябваше да се е върнал в дома на Родни и да е видял бележката, която му оставих. Бях се опитала накратко да му обясня, че не бих могла отново да понеса кръвта на обичните ми хора да изцапа ръцете ми. Без значение колко хитро действаше той, правителството все някога щеше да ни пипне. Или някой от избягалите вампири щеше да ни проследи. Или пък майка ми щеше да провали връзката ни с омразата си и непрестанните си опити да избяга. Или пък времето щеше да се окаже наш враг, аз щях да остарявам, а той не. Трябваше да играем с картите, които ни бяха раздадени, всички ние. Да водим битките, които можехме да спечелим.

Но когато най-сетне се унесох в онова състояние на ръба на съзнанието, където логиката не съществуваше и започваха сънищата, сякаш чух гласа на Боунс. Той ми шепнеше онова обещание, което ми даде преди месеци, когато връзката ни бе в началото си. И аз се запитах дали това не е знак и дали наистина мислеше сериозно онова, което ми бе казал.

Ако избягаш от мен, ще те преследвам. И ще те открия...

Издание:

Автор: Джанин Фрост

Заглавие: На крачка от гроба

Преводач: София Русенова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Излязла от печат: 15.03.2011

Редактор: Милена Стефанова

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-954-9321-55-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9748>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.